LÚM ĐỒNG TIỀN NHỎ CỦA EM

TỨC TỨC ĐỊCH MIÊU

EDITOR HẢI ĐƯỜNG

Truyện được edit và đăng tại www.viclu217191001.wordpress.com

Lúm Đồng Tiền Nhỏ Của Em

Tức Tức Đích Miêu

DTV EBOOK

Ngôn Tình
Hán Việt: Tha đích tiểu lê qua
Edit: Rùa, Hải Đường
Bìa: Lê Vy
Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, hiện đại, thanh xuân vườn trường, HE, gương vỡ lại lành.
Edit: Rùa

Ngay từ lúc ban đầu mới gặp em.

Thật lòng không hề suy nghĩ em lại mềm mại động lòng người như vậy.

Làm người thèm nhỏ dãi.

By Đại ma vương.

Thiếu niên tính tình khó ưa, có một ngày, gặp một học sinh chuyển trường từ phía Nam tới, lá gan siêu nhỏ...

Gần đây, học sinh xôn xao truyền tin, bạn học Tạ Từ đẹp trai bức người hình như đang theo đuổi học sinh chuyển trường kia.

Một ngày nào đó, Hứa U đến lớp sớm, phát hiện một tờ giấy:

Cô bé dễ thương.

Người phương Bắc bọn tôi tính dục rất mạnh nha.

:)

(Ngày 16/1, vì hai tiểu yêu tinh này mà tôi đã bỏ quên Kính Vương và Ứng Tiểu Hoan, thật tội lỗi!

Mai sẽ trả Kính Vương và Ứng Tiểu Hoan cho mọi người!)

Mục lục

- Chương 1: Chuyển trường (2333 từ)
- Chương 2: Bài tập của lão đại (1746 từ)
- Chương 3: Rất xấu (2097 từ)
- Chương 4: (2239 từ)
- Chương 5: Tự làm bài tập đi (1717 từ)
- Chương 6: Không cẩn thận (2397 từ)
- Chương 7: Chạy cái gì (2050 từ)
- Chương 8: Hình như "trúng độc" rồi! (1881 từ)
- Chương 9: A Sách (2296 từ)
- Chương 10: Cuộc thi (2514 từ)
- Chương 11: Không có việc gì (1892 từ)
- Chương 12: Làm rơi (1567 từ)
- Chương 13: Chạy trối chết (1802 từ)
- Chương 14: Thành tích (1801 từ)
- Chương 15: Mẹ kiếp!
- Chương 16: Chơi
- Chương 17: Đại hội thể thao
- Chương 18: Sự cố
- Chương 19: Ra ngoài chơi
- Chương 20: Thỏ con
- Chương 21: Bãi đỗ xe
- Chương 22: Chợ đêm
- Chương 23: Vô lại
- Chương 24: Tính khí nóng nảy
- Chương 25: Đừng sợ
- Chương 26: Về nhà
- Chương 27: Pim Pon
- Chương 28: Đêm mưa
- Chương 29: Lễ Giáng Sinh
- Chương 30: Chơi tuyết
- Chương 31: Mẫu hình suy sút
- Chương 32: Đưa em đi

- Chương 33: Trở về
- Chương 34: Đêm đen
- Chương 35: Viết giúp cậu
- Chương 36: Trước năm mới
- Chương 37: Nhạc thiếu nhi
- Chương 38: Vượt đêm giao thừa
- Chương 39: Đến
- Chương 40: Bữa ăn sáng
- Chương 41: Chia lớp
- Chương 42: Đêm 30
- Chương 43: Mất trí
- Chương 44: Đêm
- Chương 45: Thổi
- Chương 46: Ăn cơm
- Chương 47: Chơi vui sao?
- Chương 48: Tuyết rơi
- Chương 49: Đồng phục
- Chương 50: Khen thưởng
- Chương 51: Cậu được bao nhiêu điểm
- Chương 52: Thư viện
- Chương 53: Được
- Chương 54: Bao lâu?
- Chương 55: Gặp lại
- Chương 56: Mưa to
- Chương 57: Còn xe
- Chương 58: Hiểu lầm
- Chương 59: Nhẫn
- Chương 60: Kết thúc hồi ức
- Chương 61: Mây tan sương tạnh
- Chương 62: Quán bar
- Chương 63: Nhẹ Nhàng
- Chương 64: Dừng chân
- Chương 65: Cứu viện vùng núi
- Chương 66: Cuối cùng

Chương 1: Chuyển trường (2333 từ)

Edit: Rùa

Lâm Thành vào giữa hè, đúng độ thời tiết oi bức nhất, bầu trời xanh thẳm.

Đêm qua vừa có một trận mưa, nhiệt độ không khí có giảm đôi chút.

Tiếng ve ồn ào, hoa tường vi nở rộ quấn quanh song cửa của trường học.

Hứa U đeo cặp sách, nhìn lên lầu hai, xuyên thấu qua bóng cây rậm rạp có thể nhìn thấy sân bóng náo nhiệt xa xa. Có một đám trẻ đang chạy vội trên mặt đường nhựa phơi nắng quá lâu đến bỏng rát.

Lại đợi một hồi, rốt cuộc cũng thấy Trần Lệ Chi cùng một giáo viên trẻ tuổi đi ra từ phòng giáo vụ.

Hứa U đứng thẳng, ngoan ngoãn gọi một tiếng: "Dì nhỏ."

Trần Lệ Chi gật đầu, nắm tay cô kéo đến bên cạnh, nó chuyện với vị giáo viên hơi béo kia: "Đứa nhỏ của nhà chúng tôi liền giao cho ngài."

Hứa Tuệ Như đẩy gọng kính, cúi đầu nhìn lướt qua tên trên danh sách, không rõ ý tứ nói: "Hứa U, trùng hợp, cùng họ với tôi."

Trường cấp ba Lâm thị, trường học tư nhân tốt nhất Lâm Thành.

Bởi vì bố mẹ của Hứa U thuyên chuyển công tác nên cô liền theo hai người tới phương Bắc. Nhờ dì nhỏ tìm quan hệ mà vào được trường này.

Lúc bố cô tới có dặn cô phải cố gắng học tập, đừng lãng phí thời gian.

Từ nhỏ thành tích của Hứa U đã rất tốt lại ngoan ngoãn không gây chuyện, gia giáo nghiêm khắc.

Hứa Tuệ Như nhìn bộ dáng Hứa U, cảm thấy rất hài lòng.

Nhưng trong lòng cũng không khỏi lo lắng, đứa nhỏ này có an tĩnh như vậy, nhìn qua rất dễ bắt nạt.

Học kỳ trước cô được sắp xếp làm chủ nhiệm của lớp 9, thật sự là ăn không ít mệt mỏi.

Đám học sinh kia, đứa nào cũng làm cô đau đầu.

Không tôn trọng giáo viên, không quan tâm đến tập thể, thích gây sự đánh nhau.

Kiểu trường học tư nhân thế này, đều là nơi đại thiếu gia, đại tiểu thư tụ tập. Nhưng ban 9 này, một đám học sinh đặc biệt hỗn.

Tính tình thì người này so với người kia còn kiêu ngạo hơn, còn đặc biệt cảm thấy bản thân ưu việt.

Đến phòng giáo vụ nhận sách vở, Hứa U đi theo chủ nhiệm lớp đến phòng học. Chuông học vừa reo, tốp năm tốp ba học sinh đi

qua bên người.

Phía đối diện có hai nam sinh mặc đồng phục thể dục đi qua, bọ họ vừa thấy Hứa Tuệ Như liền lập tức dừng lại cúi đầu chào, hai người đồng thanh rống to: "Chào cô giáo Hứa!"

Giọng lớn đến mức Hứa U giật nảy mình.

Học sinh phương Bắc hình như đều cao to như vậy, thanh âm cũng đặc biệt vang dội.

Hứa Tuệ Như gật đầu coi như đáp lại, thuận miệng hỏi: "Các em vừa học thể dục xong?"

"Hắc hắc." Một nam sinh da ngăm đen, mặt đầy mồ hôi vươn cổ nhìn Hứa U đang đứng an tĩnh phía sau chủ nhiệm lớp, cười hì hì hỏi: "Cô giáo, đây là bạn học mới của lớp ta sao?"

Hứa Tuệ Như phất tay, tống cổ bọn họ đi: "Quản nhiều như vậy."

Đi xa.

Hứa Tuệ Như dặn Hứa U: "Về sau em không cần quan tâm đến mấy thằng nhóc đó, chuyện tâm học tập biết không?"

Hứa U: "Đã biết, thưa cô."

"Ừ."

Hứa Tuệ Như nhìn cái váy liền thân bằng vải bông trên người cô, chợt nói: "Đợi học xong buổi sáng thì em xuống sảnh Chí Thanh Lâu nhận đồng phục."

Ban 9 ở ngay lối ngoặt đầu cầu thang.

Trong phòng học vô cùng náo nhiệt, đuổi bắt đùa giỡn, tiếng

cười ồn ào, ai cũng chơi theo ý mình. Vừa thấy Hứa Tuệ Như đứng trước cửa, cả lớp liền an tĩnh lại trong nháy mắt.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào thân hình nhỏ nhắn đứng phía sau chủ nhiệm lớp, là học sinh chuyển trường mà mọi người đã nhắc đến.

Hứa U ôm sách, đứng gần bục giảng.

Ánh nắng rơi trên người cô tạo thành một ánh sáng nhu hòa, mái tóc mềm mại rủ trước ngực. Váy trắng dài đến đầu gối, vớ ngắn chỉ vừa chạm đến mắt cá chân lộ ra mắt cá chân trắng nõn.

Bởi vì tiếp thao là tiết vật lý nên giáo viên môn vật lý đã đứng đợi ở cửa. Hứa Tuệ Như cũng không định để Hứa U giới thiệu bản thân mà trực tiếp nói luôn: "Đây là Hứa U, bạn học mới của các em, mọi người hoan nghênh một chút."

Yên tĩnh vài giây, mấy nam sinh phía sau đột nhiên ồn ào, "Hoan nghênh bạn học mới," có người còn huýt sáo rồi cười ha ha với nhau.

"Được rồi, không được làm ồn!"

Hứa Tuệ Như đập tay lên bàn để giữ trật tự, ánh mắt quét một vòng quanh lớp rồi chỉ về phía một chỗ ngồi còn trống phía cuối tổ bốn, nói với Hứa U: "Em ngồi vào chỗ trống kia trước đi."

Qua hai giây, Hứa Tuệ Như giống như nhớ ra cái gì không ổn, do dự một hồi, vỗ vỗ vai Hứa U: "Em ngồi tạm một thời gian, cuối tuần cô sẽ đổi chỗ cho em."

"Vâng."

Vì thế, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hứa U vòng gần

nửa lớp để đến chỗ cuối cùng của tổ bốn, chỗ này thật loạn, dưới đất còn có mấy cái bút và nửa điếu thuốc lá hút dở bị ném xuống. Sách vở và giấy nháp ném lộn xộn lên bàn ghế, dưới gầm ghế còn có một quả bóng rổ.

Hứa U ngừng bước chân, đứng ở đó có chút do dự.

Bàn học đã có một người ngồi ở đó, nam sinh mặc một cái áo thun đen bên trong, không mặc đồng phục. Cậu dựa trên vách tường, trắng trợn chơi di động mà không thèm dấu diếm. Giống như từ lúc cô tiến vào lớp cậu ấy cũng chưa từng ngẩng đầu lên.

Thấy Hứa U đứng im, bạn nam vừa huýt sáo lúc nãy lên tiếng: "A Từ, bạn cùng bàn mới của cậu tới kìa."

Nam sinh kêu "A Từ" dùng một tay chống đầu, cùi trỏ đặt trên bàn.

Có lẽ vừa học xong thể dục, một đầu tóc đen ướt dầm dề.

Cậu nai kẹo cao su trong miệng, không thèm để ý.

Bị người phía sau đẩy một cái mới chậm rãi ngẩng đầu.

Đôi mắt đen nhánh quét một lượt từ trên xuống dưới nữ sinh đứng trước mặt.

Qua một hai giây, cậu lười biếng mà bỏ chân đang đặt trên ghế xuống đất, chừa cho Hứa U một chỗ ngồi.

"Từ từ." Hứa Tuệ Như đột nhiên thay đổi ý, đứng ở cửa phòng nói, "Tống Nhất Phàm, em đổi vị trí cho bạn học mới, để Hứa U ngồi trước đi."

Hứa U thở nhẹ một hơi.

Tiếp theo là môn vật lý, giáo viên là một thầy giáo trung niên có mái tóc địa trung hải, mọi người thường gọi "Lý thiết đầu". Là một người có tiếng nghiêm khắc, đối xử với học sinh như đối xử với kẻ thù, y như gió thu vô tình cuốn hết lá vàng.

Cho dù học sinh lớp 9 quậy phá thế nào cũng vẫn có điểm sợ Lý thiết đầu.

Tổ trưởng từng tổ rời chỗ ngồi đi thu bài tập về nhà.

Hứa U cúi đầu, lấy sách vở đặt lên bàn, sau đó mới lấy sách mới đặt chỉnh tề lên.

Ngồi cùng bàn với cô là một nữ sinh rất xinh đẹp, trên bàn đặt đầy lô uốn tóc và đồ trang điểm.

Cô ấy đang soi gương tô lại son môi.

Hứa U vội vàng nhìn lướt qua rồi ngồi ngay ngắn lại nhìn về phía bảng đen, chuẩn bị nghiêm túc nghe giảng.

Tổ trưởng tổ bốn là một nữ sinh đeo kính mắt, khá cao, buộc tóc đuôi ngựa.

Đi qua Hứa U, cố ý đập mạnh lên bàn, âm thanh mềm nhỏ nói: "Tạ Từ, nộp bài tập."

Thì ra cậu ấy tên Tạ Từ.

Hứa U yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Đợi một hồi.

"Không làm."

Một âm thanh lười nhác vang lên, như cười như không.

Tống Nhất Phàm âm dương quái khí nói: "Tổ trưởng, một đám người bọn tớ ngồi đây thì cậu không thu, sao lại thu của A Từ."

"Có phải cố ý hay không...?" Cậu ta cố ý kéo dài âm thanh, có chút khiêu khích và đùa giỡn, làm cho một đám người xung quanh cười vang.

"Tống Hắc Bì, sao cậu lại đáng ghét như vậy?"

Tổ trưởng mắng một câu, quay đầu mạnh làm tóc bay lên, ôm bài tập rời đi.

Hứa U nghĩ sẽ nỗ lực tập trung nghe giảng nhưng vẫn cứ nghe tiếng cười truyền từ phía sau.

"Bài tập của lão đại cũng dám thu, tổ trưởng thật trâu bò."

"Lý Thiết Đầu" chuẩn bị giảng bài mới, Điện từ học.

Điện từ học khá quan trọng với học sinh cao trung cũng là phần khó nhất. Hứa U đã sớm đọc qua bài này, cô lấy sách vật lý ra mở đến bài đang học.

Đối với cô, học tập và làm bài tập là việc quan trọng giống như hô hấp.

"Ai, bạn học mới, cậu tên gì?" Phó Tuyết Lê lấy sách vở xong, rất tự nhiên mà cầm lấy thẻ học sinh của Hứa U lên xem, "Hứa U?"

"Ừ...." Hứa U nói nhỏ, lông mi rũ xuống gật đầu nhẹ.

"Tên thật khó đọc."

Hứa U: "....."

"Có chút."

"Tớ tên Phó Tuyết Lê, hạ tuyết tuyết, quả lê lê." Cô ấy tự giới thiệu.

Hứa U lặng lẽ liếc cô một cái, lại gật đầu, "Nhớ kỹ, tên cậu thật dễ nghe."

Phó Tuyết Lê phụt cười, nghĩ thầm đứa nhỏ này có phải hơi ngốc hay không.

Nhìn dáng vẻ học sinh ngoan, đi học nói chuyện sợ giáo viên phát hiện, Phó Tuyết Lê cảm thấy thật đáng yêu.

Bạn bè của cô đều là mấy đứa nhóc phản nghịch, làm gì có ai sợ giáo viên.

Ban 9 phân hóa nghiêm trọng, nhóm nhỏ cũng nhiều, đại khái chia làm hai loại, học tập tốt và có tiền.

Người hai bên đều chướng mắt đối phương nhưng đều có một điểm chung mà mọi người đều biết đó là ai cũng không dễ chọc. Phó Tuyết Lê là điển hình của người có tiền nhưng không có lý tưởng, bạn bè cũng là đám người không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày chơi bời phá phách.

Người giống như Hứa U, để mặt mộc, thanh âm mềm nhẹ, mặt mày nhỏ nhắn, thật đúng là lần đầu tiên cô gặp.

Mặt nho nhỏ, vóc dáng cũng nhỏ, thật giống học sinh trung học.

Vừa thấy liền biết là người sinh hoạt có quy luật, học sinh có thành tích học tập tốt.

Phó Tuyết Lê chửi thầm trong lòng, trả thẻ học sinh của Hứa U vào chỗ cũ, chán muốn chết mà lấy di động ra chơi.

Buổi sáng còn phải học hai tiết, nhoáng cái liền học xong.

Chuông học vang lên, mọi người trong lớp nhanh chóng chạy đi ăn cơm.

Hứa U không thích chen chúc cùng người khác, vì thế cô muốn chờ mọi người đi hết thì mới đi.

Cô thuận tay xé một tờ giấy nháp, ghé lên bàn làm bài tập giáo viên giao về nhà.

"Bạn học mới thật thích học tập."

Tống Nhất Phàm đi qua người Hứa U, tùy ý nhìn thoáng qua. Thấy cô cúi đầu viết chữ, không khỏi tấm tắc cảm thán: "Ai da, thực thích như vậy sao."

Âm thanh này, tràn đầy ý trêu đùa.

Hứa U hơi dừng lại.

Qua vài giây, không biết nên nói cái gì, vì thế lại tiếp tục vùi đầu giải đề toán.

Đột nhiên, bộp một cái, một quyển sách đập lên người Tống Nhất Phàm.

Phó Tuyết Lê trừng mắt nhìn cậu ta một cái, không e dè mà nói thẳng: "Đừng đùa giỡn cô gái nhỏ có được hay không."

"Ôi đệt!" Tống Nhất Phàm ăn đau xoa xoa bả vai, "Ông đây vừa mới là bạn cùng bàn của cậu đấy, sao cậu có thể bạo lực như vậy, quan tâm tới bạn học mới là sai sao?"

"Cút đi."

Phó Tuyết Lê mặc kệ Tống Nhất Phàm, cô còn không biết cậu ta nghĩ gì sao.

Cô cầm ba lô lên, hỏi Hứa U: "Hứa U, chừng nào cậu đi ăn cơm?"

"A?" Hứa U ngẩng đầu nhìn Phó Tuyết Lê, suy nghĩ một chút nói: "Đi bây giờ,"

Lúc này, ngoài cửa có một đám nam sinh, có người ghé vào trong hỏi: "A Từ, cậu không khỏe à?"

Tống Nhất Phàm lập tức đáp lời: "Tới tới, tớ và cậu ấy ra ngay đây, các cậu đi giữ chỗ trước đi."

Bỗng nhiên giống như có gió thổi qua.

Khóe mắt Hứa U xuất hiện một đôi giày thể thao màu đỏ.

Tạ Từ dừng ngay bên cạnh cô, tay cầm theo áo đồng phục.

Giấy nháp trên bàn đột nhiên bị kéo đi, Hứa U không kịp phản ứng.

Ngòi bút mà đen vẽ ra một đường trên giấy.

Tầm mắt cô dời lên, chạm phải một đôi mắt đen nhánh, khóe mắt hơi cong.

Người kia, dựa vào bàn học của cô, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy tờ giấy, bất cần đời nghiêng đầu, nhìn lướt qua.

Bản nháp trên giấy.

Mấy hàng chữ nhỏ ngay ngắn, công thức để làm bài được liệt kê chỉnh tề.

"Làm bài tập vật lý giúp tôi."

Cậu lười biếng nói xong, rời đi cùng những nam sinh còn lại trong lớp.

Chương 2: Bài tập của lão đại (1746 từ)

Edit: Rùa

Chờ Hứa U nghiên cứu xong bài tập về nhà, trong học học đã không còn ai.

Cô thu dọn bàn học rồi đi ra ngoài.

Trường học rất lớn, sơ trung và cao trung không ở cùng một khu, trên đường đi qua có mấy siêu thị và quá trà sữa. Gió thổi tới toàn khí nóng, mặt đường nóng như muốn bốc hơi.

Thấp thoáng sau bóng cây bên đường là một dãy phòng học, Hứa U tìm một người để hỏi đường đi đến Chí Thành Lâu nhận đồng phục.

Có hai bộ đồng phục mùa xuân và mùa thu, đều được đựng trong nilon.

Từ Chí Thành Lâu đi ra, Hứa U xoay vài vòng, phát hiện gần đó có một bồn hoa, cách một thảm cỏ bên cạnh bức tường. Bờ tường bị ánh sáng chiếu đến tạo ra những vùng sáng loang lổ.

Cô dừng bước chân, đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh.

Mặt đất ẩm ướt, còn có một ít hoa nhỏ màu trắng không biết tên, ngẫu nhiên sẽ có vài con bướm dừng lại ở đó.

Hứa U thích hoa, lúc nhỏ cô ở với bà ngoại. Trước nhà bà ngoại

là một con đường hoa nhỏ, trồng rất nhiều hoa, hoa sơn chi, hoa lan, hoa hướng dương... Đại khái là không có nhiều bạn chơi cùng, tính cách Hứa U vẫn luôn an tĩnh. Mỗi lần tan học cô đều mang theo cặp sách đến đó xem, có đôi khi xem chăm chú không để ý thời gian mà ngồi đến tận lúc ăn cơm tối.

Lá cây bị gió thổi ào ào, cô nhìn một lúc, chống đầu gối đứng lên, muốn đi tìm ký túc xá.

Bỗng nhiên, tiếng bức chân dồn dập tới gần, một đám nam sinh hỗn loạn hùng hùng hổ hổ đi tới.

Trong lòng Hứa U căng thẳng, nghiêng cầu nhìn ra ngoài khe hở, lập tức sửng sốt, dùng tay che miệng lại.

...

Dường như có hai đám người, xô xô đẩy đẩy muốn đánh nhau.

Hứa U quan sát thật cẩn thậnmột hồi, cũng không dám nhúc nhích, sợ bị phát hiện.

Hồi nhỏ cô bị anh trai kéo đi xem điện ảnh HongKong, đối với mấy cảnh chém giết đã sinh ra bóng ma tâm lý. Cho nên rất sợ mấy tên côn đồ, đặc biệt là mấy nam sinh kia còn có người nhuộm tóc vàng, nhìn giống thanh niên lêu lổng.

Nhìn vài lần, cô phát hiện bên trong đám người kia thế mà có hai người rất quen mắt.

Hình như là bạn cùng lớp.

Hứa U ngây người.

Là người không lễ phép đoạt giấy nháp của cô, còn có nam sinh nghịch ngợm đã trêu cô.

Tống Nhất Phàm, Tạ Từ.

Một đám người đang xô đẩy nhau, hai người bọn họ cứ thế đứng nói chuyện phiếm. Tạ Từ mặc áo đồng phục, nghiêng người dựa vào tường, không chút để ý mà hút thuốc.

"Tạ Từ, con mẹ mày, đừng tưởng nhiều người thì tao sẽ sợ mày!"

Phó Nhất Thuần nắm chặt hai tay, rất tức giận: "Mày tự biết mày không làm gì được tao nên tìm nhiều người tới chứ gì?

"Ai ai ai ai, mày nói chuyện kiểu gì đấy?"

Có người nhìn không được, tiến lên đẩy bả vai Phó Nhất Thuần, cũng rất tức giận: "Chính mày phạm quy, nói mày không được tìm Khâu Thanh Thanh, mày điếc à?"

Một người động thủ trước, mấy người còn lại cũng bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Không khí dương cung bạt kiếm, chạm vào là nổ ngay.

Tống Nhất Phàm nói nhiều, lúc này vẫn không quên nói giỡn, "Mày còn dám hỏi bọn tao A Từ yếu hay không yếu?"

Tạ Từ nhàn nhạt liếc cậu ta một cái.

"A, tao nói cho mày một chuyện." Tống Nhất Phàm chỉ người kia, một tay khác vứt hòn đác nhỏ, nâng cằm.

"Nhất trung loạn hay không loạn, Từ ca định đoạt, biết không!"

Một người khác phụ họa, thừa dịp người nhiều mà diễu võ dương oai: "Mày cho rằng mày là lão đại lớp 6 mà bọn tao không dám làm gì? Da mặt thật dày, cứ quấn lấy Khâu Thanh Thanh

không chịu bỏ...."

Hứa U cách đó không xa, yên lặng nghĩ trong lòng.

Thì ra là vì một nữ sinh....

Bị người dùng nữ sinh nhục nhã.

Phó Nhất Thuần quả nhiên bùng nổ, xách cổ áo nam sinh kia, đánh ra một quyền.

"Mẹ mày."

Cùng với tiếng gào thét phẫn nộ, hai bên lập tức lao vào đánh nhau.

Hỗn chiến một hồi, bên Phó Nhất Thuần không nhiều người lắm, rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong, bị đè xuống mặt đất.

Tạ Từ tách đám người ra, lôi kéo Phó Nhất Thuần trên mặt đất rồi ném lên tường.

Phó Nhất Thuần dãy dụa đứng lên, muốn đánh lại Tạ Từ nhưng bị cậu nắm chặt tóc kéo ngược về phía sau, mặt ngẩng lên.

"Tao không thích người khác, tao làm chỉ vì tao."

Cậu cúi người, đôi mắt nheo lại, nhìn khuôn mặt Phó Nhất Thuần, hung hăng dúi tàn thuốc lên vách tường bên cạnh.

"Nhớ kỹ."

.....

Chờ đám người kia đi hết, Hứa U tái nhợt mặt mày ngồi xổm tại chỗ, ngồi nửa giờ mới bình ổn cảm xúc, lúc đó mới dám đứng

lên.

Mới đến trường học nữa ngày đã được chứng kiến học sinh cá biệt ở đây có bao nhiêu điên cuồng.

Cơm ăn cũng không vào.

Cô không dám đi loạn ở sân trường, đeo cặp sách lên, ôm đồng phục trong ngực nhanh chóng tìm ký túc.

Thời gian nghỉ trưa, ký túc xá rất ít người.

Phòng Hứa U ở lầu bốn.

Buổi sáng Trần Lệ Chi đã giúp cô sắp xếp phòng ngủ, gì quản lý cũng đã nói trước nên khi cô mở cửa tiến vào thì mọi người trong phòng đều không quá kinh ngạc.

Vì là học sinh chuyển trường, lớp 9 cũng không nhiều học sinh nên Hứa U được xếp vào phòng ngủ với mấy học sinh lớp khác.

Trong phòng còn có ba nữ sinh khác, hai người ở lớp 5, một người ở lớp Dương Quang.

Bạn cùng phòng đều rất tốt, Hứa U nói chuyện với bọn họ một chút liền thu dọn đồ của mình rồi đi tắm, thuận tiện giặt đồ luôn.

Ra khỏi phòng tắm, Hứa U dùng khăn lông lau tóc, mặc váy ngủ có hình gấu Pooh, đùi bị lộ ra ngoài.

Mắt Trần Tiểu sáng ngời, cảm thán nói: "Trời ạ, Hứa U cậu quá trắng rồi."

Không phải kiểu tái nhợt, là kiểu da trắng mịn hồng hào như mọng nước.

Trách không được luôn nói phương Nam có nhiều người đẹp.

Hứa U ngượng ngùng cười,

Nữ sinh lớp Dương Quang tên Lý Linh Phương, lúc này đang ghé vào bàn làm bài tập, nghe vậy liếc mắt nhìn Hứa U, "Cậu học lớp nào?"

"A?" Hứa U hơi dừng động tác, nghĩ nghĩ nói: "Hình như là lớp 9...."

"Oa, cậu ở lớp 9!"

Trần Tiểu bừng bừng hứng thú, di động cũng không chơi nữa, hỏi cô: "Lớp 9 có rất nhiều trai đẹp đúng không, hơn nữa hình như đều có rất nhiều tiền."

Trai đẹp.....

Trong đầu cô xuất hiện một người.

"Tớ...Không phải rất rõ ràng." Hứa U ngồi lên giường của mình, mím môi, lại nghĩ đến việc đã gặp lúc trưa.

"Lớp 9..."

Liêu Nguyệt Mẫn và Trần Tiểu học cùng lớp, đều nghe nói qua việc của lớp 9.

Mỗi thứ hai đều có nghi thức kéo cờ, danh sách học sinh bị cảnh cáo được giáo viên đọc lên lúc nào cũng có một hàng dài tên học sinh lớp 9.

Mấy người kia mọi người nghe đến quen tai, ở cấp hai cũng có tiếng hỗn, Chủ nhiệm giáo dục cũng lười quản. Trường học

cũng không biết nên làm gì bọn họ, đại khái là trong nhà có quyền có thế.

Thỉnh thoảng Liêu Nguyệt Mẫn sẽ đi WC sau khi tan học, trên hành lang thường gặp tốp năm tốp ba nam sinh ôm bóng rổ tụ tập.

Bọn họ không mặc đồng phục, vóc dáng rất cao, thấy nữ sinh xinh đẹp liền huýt sáo trêu chọc.

Có đôi khi không cẩn thận chạm phải ánh mắt của bọn họ, cô đều xấu hổ mà vội vàng cúi đầu.

Ban đầu con nghĩ bọn họ là học sinh lớp năng khiếu thể dục, sau mới từ miệng người khác bát quái mà biết được, những người đó là học sinh lớp 9, không thể trêu vào.

Cho dù bọn họ cả ngày ăn không ngồi rồi, không học vấn không nghề nghiệp, về sau cũng không phải lo cuộc sống.

Không phải cùng một thế giới với cô.

"Bạn học cấp hai của tớ cũng học cùng lớp với cậu." Liêu Nguyệt Mẫn gia nhập đề tài, nhìn Hứa U: "Sáng đi học, cậu có nhìn thấy một nam sinh đặc biệt đẹp trai không?"

"Tạ Từ?"

Lý Linh Phương xoay bút trong tay, nhanh chóng hỏi.

Trần Tiểu và Liêu Nguyệt Mẫn đồng thời đặt câu hỏi: "Cậu không phải hai mắt không nghe thấy việc ngoài cửa sổ, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền sao?"

Lý Linh Phương nhún vai, "Tạ Từ hình như có quan hệ với hoa khôi lớp tớ..."

Hoa khôi lớp Dương Quang, Khâu Thanh Thanh, xinh đẹp, thành tích tốt. Người đặc biệt cao ngạo, rất nhiều người theo đuổi.

Được mọi người gọi là, phiên bản Thẩm Giai Nghi thứ hai của trường Nhất Trung.

"Không không, không phải Tạ Từ. Là Hứa Tinh Thuần, có danh học bá, hình như là lớp trưởng lớp 9."

Liêu Nguyệt Mẫn bĩu môi, "Tạ Từ cũng rất đẹp trai, nhưng cảm giác cậu ta quá hoa tâm, tốc độ đổi bạn gái rất nhanh."

.....

Hứa U nghe các cô ấy bát quái, cảm giác mình không thể gia nhập đề tài này được, đành phải trầm mặc.

Ngồi trên giường, chậm rãi chờ tóc khô.

Ngồi đến phát ngốc, cô lại bắt đầu suy nghĩ.

Bài tập về nhà của lão đại, nên làm sao bây giờ.

Chương 3: Rất xấu (2097 từ)

Edit: Rùa

Thời gian nghỉ trưa kết thúc.

Giờ học buổi chiều bắt đầu lúc hai rưỡi, có ba tiết, tiết tự học buổi tối không bắt buộc. Hứa U cất sách vở vào cặp sách, thay một bộ váy ngắn tay, mặc áo đồng phục rồi đi học.

Trời tháng 9, sau buổi trưa sẽ đặc biệt nóng, đi một đoạn đường trán đã lấm tấm mồ hôi.

Đã hai giờ mười lăm, trong phòng học cũng chỉ có vài ba người.

Hứa U ngồi vào chỗ ngồi, nhìn bốn phía một cái, lấy sách vở ra lắc đầu.

Nếu không biết sáng nay bọn họ vừa có tiết thể dục, cô sẽ hoài nghi có phải bọn họ đã chạy hết đến sân thể dục rồi không.

Yên lặng viết một đề toán, trong phòng có thêm vài người. Hứa U cầm bút, cúi đầu giải bài tập, đột nhiên trước mặt xuất hiện cốt ly đá bào.

Cô ngẩng đầu, Phó Tuyết Lê mang ba lô da hình Hello Kitty, cười tủm tỉm nói: "Bạn học nhỏ, mua cho cậu."

"A?" Hứa U vội vàng đứng lên để Phó Tuyết Lê đi vào, lắp bắp, "Này.... Tớ..."

"Cậu cái gì?"

Phó Tuyết Lê lắc đầu, lông mày khẽ nhếch, "Cậu không uống tớ sẽ ném."

Qua vài giây, Hứa U cúi đầu, nói một tiếng thật nhẹ: "Cảm ơn."

Cô nghĩ, cảm thấy lớp học mới này cũng không giống như mọi người đồn, ít nhất bạn cùng bàn của cô không như vậy.

Hứa U cắn ống hút, nhìn trộm người bên cạnh đang chơi điện thoại.

Không cẩn thận hút mạnh một cái, vụn đá quá lạnh làm cô giật mình.

Không nhịn được mà ho khan, lại sợ ảnh hưởng đến người khác nên chỉ có thể che miệng lại.

Hứa U rất ít khi uống đồ lạnh thế này, lúc ở nhà cô chỉ uống nước lọc và nước đậu xanh. Đồ uống lạnh hoặc nước ngọt đều chưa từng uống.

Phó Tuyết Lê nhìn cô như thế, phụt cười ra tiếng, đột nhiên hỏi: "A...Bạn học nhỏ, cậu có bạn trai không?"

"A?" Hứa U ngẩn người, lắc đầu, "Không có."

"Cậu đáng yêu như vậy, không ai theo đuổi cậu sao?"

Hứa U nghe thế thì ngượng ngùng: "Tớ không đáng yêu, cậu là người đầu tiên nói tớ đáng yêu."

"Thật vậy sao?" Phó Tuyết Lê lại cười rộ lên, "Chứng tỏ ánh mắt tớ rất tốt."

Hai người cứ như thế, cậu một câu, tớ một câu nói chuyện với nhau.

Kỳ thật Hứa U không phải nữ sinh hướng nội, chỉ là có chút hơi chậm nhiệt, sau khi đã quen rồi, cô cảm thấy mình nói rất nhiều.

Dần dần, lớp học có nhiều người hơn, còn có chút ồn ào, giáo viên đi lên bục giảng.

Hứa U nhanh chóng để ly nước xuống bàn, lấy sách giáo khoa ngữ văn ra.

"Cuối tổ bốn sao lại có hai chỗ ngồi bị trống, ai ngồi ở đấy?" giáo viên ngữ văn hỏi lớp trưởng.

"Tạ Từ và Tống Nhất Phàm."

Lớp trưởng đứng lên, không mặn không nhạt trả lời, hiển nhiên chuyện này đã xảy ra rất nhiều lần.

Giáo viên ngữ văn trợn mắt, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hai người kia, tốt một chút thì sẽ đến vừa đúng giờ, còn không đều đi muộn.

Các giáo viên đề cảm thấy phiền nhưng cũng không có biện pháp nào cả.

Giáo viên uống xong một ngụm nước, cầm phấn viết lên bảng « Kinh Kha thứ Tần Vương».

Viết được một nửa, cửa sau rầm một tiếng mở ra.

Cả lớp quay lại nhìn, giáo viên ngữ văn cũng dừng viết.

Tạ Từ và Tống Nhất Phàm nghênh ngang tiến vào, coi như không thấy ánh mắt của mọi người.

Giáo viên ngữ văn giống như cố gắng nhịn xuống, không tức giận, quay đầu tiếp tục viết nốt.

Trong lòng Hứa u run sợ nghe động tĩnh phía sau.

_____ầm.

Hai vị đại gia kéo ghế gây ra tiếng vang không nhỏ, rốt cuộc cũng ngồi xuống.

"Các cậu làm gì, giải quyết xong việc của Phó Nhất Thuấn chưa?"

Phó Tuyết Lê dựa lưng vào bàn Tạ Từ, nhỏ giọng hỏi.

Tạ Từ lười nói chuyện, tùy ý lấy một quyển sách trong ngăn kéo, bộp một tiếng ném lên bàn.

Tống Nhất Phàm rung chân, thoải mái nói: "Phó Nhất Thuấn chỉ là gà thôi, tó với A Từ tìm người cho nó một trận, sau đó đến quán net chơi game."

"Ai không phải, A Từ, cậu và Khâu Thanh Thanh là thật à?" Phó Tuyết Lê nhìn cậu, "Cô ta nhìn như kỹ nữ, tớ không thích."

"Là cậu ghen ghét sắc đẹp của người ta." Tống Nhất Phàm ở bên cạnh chen vào.

"Không phải, Tống Nhất Phàm cậu không cảm thấy sao?" Phó Tuyết Lê nghiêm mặt, "A Từ dẫn cô ta đi chơi vài lần, cảm giác cô ta khinh thường chúng ta thành tích kém."

Tống Nhất Phàm lại không để bụng, nói: "Người ta là gần bùn

mà không nhiễm mùi bùn chứ sao."

Từ đầu đến cuối Tạ Từ đều không nói một câu, có chút không kiên nhẫn, gục xuống bàn học chuẩn bị ngủ.

"Hôm nay chúng ta học bài mới."

Giáo viên ngữ văn đứng trên bục giảng, "Đều im lặng, tôi sẽ gọi một bạn đọc bài."

.....

Lớp học lặng ngắt như tờ.

Thảo nê mã.

Đều đã lớn như vậy rồi, tiết ngữ văn vẫn phải đọc bài, có bệnh sao.

Đa số mọi người trong lớp nhanh chóng cúi đầu, tránh né ánh mắt của giáo viên.

Giáo viên quét một vòng quanh lớp, ánh mắt sáng lên, chỉ chỉ Hứa U đang ngồi nghiêm chỉnh: "Cái kia, bạn học ngồi sau, học sinh mới sao?"

Hứa U ngây ra, chớp chớp mắt. Chờ vài giây mới phản ứng lại giáo viên đang hỏi mình, cả lớp đều nhìn cô chăm chú, không khỏi đỏ mặt, yên lặng đứng lên khẽ gật đầu.

"Tên là gì?"

"Hứa U."

"Quê ở đâu?"

"Khê Châu."

"Ai da, quê ở đó." giáo viên ngữ văn suy nghĩ, như nghĩ ra gì mà gật đầu, "Người phía Nam, trách không được lại trắng như vậy."

Lời nói vừa rơi xuống, cả lớp cười ầm lên.

Hứa U đứng đó, đầu hơi cúi.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn thành tích của cô đều rất tốt, giáo viên đều rất quý cô. Nhưng không biết vì sao cô rất sợ bị gọi lên trả lời câu hỏi, mỗi lần vừa đứng lên, lỗ tai liền đỏ bừng.

Học sinh ngoan ngoãn thế này đều được giáo viên yêu thích, cô giáo gật đầu nói: "Vậy em đọc bài mới đi."

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu xuống lớp học tạo nên một cột sáng trong không khí, có thật nhiều hạt bụi nhỏ bay trong đó.

Tay áo đồng phục bị Hứa U kéo lên cao lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn. Cô nâng sách ngữ văn lên, bắt đầu đọc bài.

Từng câu từng chữ.

Thanh âm của người Giang Nam đặc biệt mềm mại, làn điệu chậm rãi, đặc biệt nhu hòa.

"Tần Vương phá được Triệu, sau khi tiêu diệt Triệu liền tiến binh về phía Bắc đến biên giới phái nam nước Yến..."

Giáo viên ngữ văn vừa nghe vừa gật đầu, trên mặt tươi cười đến mức xuất hiện nếp nhăn, xem ra rất vừa lòng.

Hứa U đọc rất tốt, nhiều âm tiết đề phát âm rất chuẩn.

Cô đọc đến "Phong rền vang hề Dịch Thủy Hàn" liền bị giáo viên

đánh gãy.

"Dừng." giáo viên giơ tay, ôn hòa nói "Em đọc lại câu vừa rồi đi."

Hứa U chần chờ: "...Phong rền vang hề....."

"Là phong, feng, sau giọng mũi." giáo viên ngữ văn ngắt lời cô, hiền lành nói. "Không phải fen, em đọc thành phần rền vang."

"Phong, phong..."

Hứa U đọc lại một hồi, không còn tự tin đọc tiếp.

Người phía Nam thường không phân biệt được âm sau giọng mũi và trước giọng mũi, nói tiếng phổ thông không chuẩn bằng người phương bắc.

Tống Nhất Phàm ngồi sau Hứa U nên nghe được rõ ràng. Cậu ta không nhịn được mà cười to, thân mình run rẩy.

Tạ Từ chống đầu ngồi một bên, cũng đang cười.

Hai người cười khiến cả lớp không còn kiêng kị gì cả cũng cười ầm lên.

Kỷ luật lớp học liền bị phá hư như vậy.

Giáo viên ngữ văn đang nói chuyện, phát hiện lớp học ồn ào liền đập mạnh thước lên bảng đen, "Tống Nhất Phàm! Cười cái gì, anh đọc cho tôi!"

Tống Nhất Phàm liền dừng cười, một bộ dạng khổ sở nói: "Cũng không phải chỉ mình em cười, bạn cùng bàn của em cũng cười mà."

"Vậy hai anh cùng đọc!"

Giáo viên ngữ văn hạ giọng: "Hứa U, em ngồi xuống trước. Những người còn lại không muốn học thì ngủ đi, không được phá lớp!"

Hứa U tùy bị cười đến có chút xấu hổ nhưng vẫn yên lặng ngồi xuống.

Phó Tuyết Lê xích đến gần an ủi cô, "Đừng để ý, bạn học nhỏ, Tống Nhất Phàm vẫn luôn tùy tiện như vậy, cậu đừng để trong lòng."

Hứa U gật đầu, cũng không tức giận, nhỏ giọng nói: "Tớ không ngại."

Kỳ thật cũng không phải việc gì lớn, dù sao tính tình cô rất tốt.

Đợi một hồi, hai người phía sau mới đứng lên.

"Cô giáo, em và Tạ Từ đều thất học, có thể buông tha bọn em được không?"

Tống Nhất Phàm tiếp tục kỳ kèo.

Giáo viên ngữ văn trừng mắt: "Muốn các anh đọc thì đọc đi, đâu ra nhiều lý do vô nghĩa như vậy! Tạ Từ đọc trước."

Tạ Từ dựa vào tường, cầm sách lên trước mặt bắt đầu đọc: "Phân rền vang hề Dịch Thủy Hàn."

Những lời này vừa đọc ra, cả lớp lại cười vang.

Giáo viên tức giận nói to: "Anh còn muốn đùa cợt! Đọc nghiêm túc cho tôi!"

Hứa U cúi đầu, nhìn sách ngữ văn, cũng không cười. Cô bị người

ta cố ý đọc như vậy, cảm thấy thật quẫn bách.

Ai.

Cô có chút mệt mỏi.

Ngốc một hồi, Tống Nhất Phàm bắt đầu đọc bằng giọng điệu âm dương quái khí làm Hứa U hồi thần, tiếp tục cầm bút nghiêm túc nghe giảng.

Thật vất vả học xong hai tiết ngữ văn, cuối cùng là tiết tự học.

Tan học mười phút, các học sinh đều như yêu ma quỷ quái bắt đầu náo loạn, bàn ghế bị đẩy ầm ầm.

Hứa U mở một quyển từ điển ra, chuẩn bị chú thích những từ ngữ khó hiểu. Viết một hồi, tiết tự học bắt đầu, học sinh đều lục tục trở về chỗ ngồi.

Phó Tuyết Lê đã ngủ từ tiết hai.

Hứa U lấy vở của cô ấy, thuận tiện giúp cô ấy viết một số lưu ý quan trọng.

Tiết tự học khá yên tĩnh, ngẫu nhiên sẽ có âm thanh nói chuyện vang lên.

"Này, đổi chỗ." Tạ Từ đột nhiên nói một cậu.

Tống Nhất Phàm không thể hiểu được, "Làm gì?"

Tạ Từ đạp cậu ta một cái: "Nhanh lên, hỏi vô nghĩa nhiều như vậy."

Sau đó hai người đổi chỗ.

Hứa U hơi dừng bút, xác định không có chuyện gì xảy ra mới yên lòng tiếp tục làm bài tập.

An tĩnh hơn mười phút, đột nhiên ghế của cô bị đá một cái cùng với âm thanh truyền đến: "Này, bài tập vật lý của tôi."

Tâm Hứa U khẽ nhảy, không biết trả lời thế nào, chính cô lại không làm bài tập.

Không muốn quấy rầy người khác nên cô đành làm bộ không nghe, tiếp tục viết.

Một lát sau.

Ghế của cô tiếp tục bị đá.

Sống lưng Hứa U cứng đờ, chờ cậu đá xong, cô lại tiếp tục làm bài tập.

Tống Nhất Phàm nhìn thấy liền nhìn cậu với ánh mắt sâu xa.

Thẳng đến lúc ghế của cô bị kéo về phía sau.

Âm thanh ghế ma sát với sàn nhà vang lên chói tai dọa cô nhảy dựng, vội vàng nắm lấy cạnh bàn.

Mọi người xung quanh đều nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, Phó Tuyết Lê cũng bị đánh thức.

Hứa U rốt cuộc cũng không nhịn được.

Cô quay người, cũng không nhìn cậu mà cụp mi lại nhỏ giọng nói: "Bạn học, bài tập vật lý của cậu, tớ..."

"Cậu thế nào?"

"Tớ không biế tđề."

"Lấy vở ra."

Tạ Từ nhìn cô.

"...Cái gì?" Hứa U sửng sốt.

"Bài tập vật lý."

"A...?"

Tạ Từ dựa vào lưng ghế, khẽ nâng cằm, nhướng mày: "Tôi đọc đề cho cậu."

(Mọi người thấy nên để xưng hô thế nào, tôi-em, tôi-cậu, tớ-cậu...? Nhắc nhẹ, nữ chính tiểu bạch thỏ đáng yêu, nam chính lạnh lùng bá đạo, online chờ, rất gấp!)

Chương 4: (2239 từ)

Edit: Rùa.

Thật sự chưa từng thấy nam sinh nào không nói đạo lý thế này.

Hứa U cố nén giận giữ trong lòng, lấy từ trong mớ sách vở hỗn độn của cậu quyển vở vật lý bắt đầu chép đề, vừa viết vừa tự an ủi bản thân.

Giúp lão đại làm bài tập? Được thôi, làm thì làm.

Dù sao.

Cô cũng không thể trêu được.

Nhịn một chút sóng êm gió lặng, lùi một bước trời cao biển rộng.

Nhịn thì nhịn, cô vẫn tưởng tượng đến cảnh mình có thể hét vào mặt cậu ta một câu: Cậu không thể tự làm bài tập được sao!

Vở bài tập của cậu có nhiều chữ khác nhau, Hứa U nhìn qua, biết đại khái cô không phải là người đầu tiên làm bài tập cho cậu.

Lời phê của giáo viên rất ít, cùng lắm chỉ ghi đã xem, hiển nhiên hành vi này của Tạ Từ đã xảy ra rất nhiều lần, hoàn toàn là mở một mắt nhắm một mắt.

Giáo viên còn không quản được cậu thì huống chi là cô.

Chỉ hơn mười phút Hứa U đã làm xong hết bài tập, đề bài đều là những bài cơ bản, Hứa U vẫn luôn học tốt môn vật lý nên đề này đối với cô không khó.

Chỉ còn mấy phút nữa là hết giờ, mấy nam sinh trong lớp đã lục tục ra ngoài.

Phó Tuyết Lê vươn vai, tay ấn vài cái lên vai, nói với Hứa U: "Không cần làm bài tập nghiêm túc như vậy, tùy tiện viết mấy chữ là ok rồi."

Kỳ thật cô có chút không hiểu được.

Tạ Từ muốn Hứa U làm bài tập cho cậu để làm gì, dù sao giáo viên cũng không quản cậu.

"Không sao cả, đã viết xong rồi."

Hứa U nhấp môi, viết nốt chữ cuối cùng.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường. Chuông tan học đồng thời vang lên.

Hứa U khép vở, không quay đầu lại, tay cầm vở để ra phía sau.

Đợi hai ba giây cũng không thấy ai nhận.

Cô quay đầu lại.

Đụng phải ánh mắt như cười như không của Tạ Từ

Một chút ý tứ duỗi tay ra cũng không có.

Hứa U cảm nhận được ánh mắt trêu chọc của cậu, yên lặng thở dài, không nói gì cả mà bỏ vở lên bàn rồi đứng dậy ra về.

—

Đảo mắt một cái liền đến chiều thứ sáu, học sinh cao trung chỉ cần học xong là sẽ được nghỉ cuối tuần.

Cổng trường rất nhộn nhịp, bọn Tạ Từ sớm đã ngồi ở tiệm cà phê cạnh trường học.

Hôm nay là sinh nhật Lý Kiệt Nghị của lớp 4, thường ngày cậu ta vẫn chơi chung với Tạ Từ, vừa vặn là buổi chiều nên cả bọn chuẩn bị đi chơi tối.

Di động trên bàn rung lên, chuông điện thoại reo lên một tiếng rồi tắt.

Tạ Từ cầm bài pocker trong tay, liếc qua mà hình điện thoại, không trả lời.

Tống Nhất Phàm chọc cậu, nhỏ giọng nói: "Ê, nhìn cửa."

Khâu Thanh Thanh nắm chặt tay, đứng ở trước cửa tiệm cà phê.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người cô ta, sự kiêu ngạo và lòng tự trọng khiến cô ta không muốn bước vào.

Thông qua cửa kính trong suốt, cô ta nhìn thấy bóng dáng Tạ Từ, trong miệng ngậm một điếu thuốc, vừa vứt ra một quân bài pocker.

Điện thoại ngay bên cạnh nhưng cậu không trả lời.

"Còn phải chờ bạn gái cậu bao lâu nữa?"

Tạ Từ chơi bài, cảm thấy không thú vị, ném số bài còn lại trong tay lên bàn. Hỏi Lý Kiệt Nghị, "Có thể gọi điện thoại bảo cô ta

nhanh lên được không?"

"Bây giờ ăn cơm còn sớm đấy, cậu muốn đi đâu à."

Lý Kiệt Nghị thấy cậu không chơi, cũng bỏ bài trong tay xuống. Vừa định nói chuyện liền thấy phía sau có người bước tới, lời đang muốn nói cũng mắc lại trong họng, nghiền ngẫm mà nhíu mày: "Nha, bạn gái tớ chờ thì chưa tới, vậy mà người của cậu lại tới rồi."

"Tạ Từ."

Một giọng nữ mang tia ẩn nhẫn vang lên.

Trong miệng Tạ Từ còn ngậm nửa điếu thuốc, cậu chống tay lên bàn, quay đầu lại.

Khâu Thanh Thanh cách cậu hai mét, hốc mắt đỏ bừng, gằn từng chữ nói: "Anh đi với em, chúng ta nói chuyện rõ ràng."

Cô ta lựa chọn đi vào tìm cậu, chung quy cũng vì tin tưởng, Tạ Từ đối xử với cô ta khác biệt, ỷ vào cậu thích mình.

Tạ Từ không nói lời nào, những người khác cũng không dám nói gì, cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu.

Toàn bộ đều trầm mặc.

Sao lại thế này.

A Từ và Thẩm Giai Nghi nháo lên từ khi nào.

Tạ Từ vuốt ngược tóc, trên mặt không có biểu tình gì, "Đi ra ngoài làm gì?"

Khâu Thanh Thanh: "Không đi ra ngoài em sẽ chia tay."

Tạ Từ cắn nhẹ điếu thuốc, cười: "Kia, chia đi."

Vừa nói xong, trên mặt liền tiếp xúc với nước lạnh.

Cậu chỉ kịp nhắm chặt đôi mắt.

Bọt nước từ mái tóc đen, lông mi, môi, gương mặt chậm rãi chảy xuống.

Thuốc lá đang ngậm trong miệng cũng bị thấm ướt.

Một người hít mạnh một hơi.

Cô nàng này, có dũng khí.

Dám làm như vậy với A Từ, nhất trung chưa có mấy người.

Phó Tuyết Lê vốn đang cúi đầu nghịch di động, bị nháo như vậy cũng ngẩng đầu nhìn hướng đó.

Chỉ thấy bóng dáng Khâu Thanh Thanh chạy nhanh ra cửa.

Chủ quán cầm khăn lông sạch đến cho Tạ Từ.

"Không đuổi theo?"

Tạ Từ vẫn mang bộ dáng không có chuyện gì, lấy thuốc lá trong miệng xuống, cụp mắt ừ một tiếng.

Tống Nhất Phàm biết cậu đang nén cơn giận.

Chần chờ hai giây, hỏi: "Cậu với Khâu Thanh Thanh sao lại thế này....."

Cậu ta biết Tạ Từ vẫn luôn chơi bời, tốc độ đổi bạn gái cũng rất

nhanh. Nữ sinh theo đuổi nhiều, bạn gái cũ cũng nhiều, trên cơ bản kết giao không quá một hai tuần liền chán.

Nhưng tháng trước ở cùng Khâu Thanh Thanh, Tạ Từ giống như không giống trước đây.

Khiến cho Tống Nhất Phàm nghĩ rằng cậu muốn lãng tử quay đầu.

Không nghĩ tới hôm nay liền như vậy.

"Có phải vì chuyện đêm qua hay không……?" Lý Kiệt Nghị nhịn cười, cố hỏi rõ.

Tạ Từ lười đáp lời, lại bỏ điếu thuốc vào trong miệng.

Tối hôm qua bọn họ đi ca hát, Khâu Thanh Thanh cũng tới, vẫn luôn ngồi bên cạnh Tạ Từ, ai cũng không nói chuyện. Xem bộ dáng cô nàng giống như không muốn cùng bọn họ "thông đồng làm bậy", mọi người thức thời không đi quấy rầy.

Rốt cuộc cũng là học sinh nổi danh ba tốt, lại xinh đẹp. Chính là cũng quá kiêu ngạo.

Chơi một lúc, có người uống vào chút rượu, bắt đầu kéo nhau chơi nói thật đại mạo hiểm. Một đám người đều chơi, có một lần Tạ Từ thua đã chọn đại mạo hiểm, liền cùng một nữ sinh ôm nhau.

Dù sao mọi người chơi vậy đã quen, không ai để ở trong lòng.

Nhưng không nghĩ tới Khâu Thanh Thanh trực tiếp sầm mặt, ném luôn đồ vật đang cầm trên tay rồi rời đi.

Hôm nay liền nháo chia tay rồi.

Phó Tuyết Lê không cho là đúng, "Chia thì chia, A Từ lại không thiếu bạn gái."

Đang nói chuyện, bạn gái Lý Kiệt Nghị và Đỗ Du Du đi đến, còn mang theo mấy người bạn.

Đại khái có hai ba học muội, đều có chút thẹn thùng.

Bọn họ nhìn thấy mấy người cao nhị thì đều kêu một câu: "Chào học trưởng, học tỷ."

"Chào em gái."

Có người nhìn thấy nữ sinh xinh đẹp liền bắt đầu không đứng đắn.

Tạ Từ chỉ hút nửa điếu thuốc liền dập tắt, thuận tay ném vào thùng rác bên cạnh. Cậu cầm lấy di động trên bàn, nói với mấy người ở đó: "Đi thôi."

.....

Bên ngoài xe cộ tới lui, sắc trời dần tối. Thành phố dần sáng đèn, hương hoa sơn chi lơ lửng trong không khí.

Buổi tối thứ sáu, đường phố ồn ào.

Hai tay Hứa U đều xách túi, bước ra khỏi siêu thị, bên trong đều là vật dụng hằng ngày vừa mua được.

Tan học buổi chiều chưa bao lâu, cô bị Trần Tiểu lôi kéo ra ngoài, đi đến Walmart mua đồ. Hai người thuận tiện ăn cơm bên ngoài.

Lúc này có chút đầy bụng, liền tính toán đi bộ trở về trường, thuận tiện tiêu thực.

"Hôm nay thật nhiều người." Trần Tiểu kéo tay Hứa U, dọc theo bên đường, vừa đi vừa nói chuyện: "Rốt cuộc cũng nghỉ, lát nữa về phòng ngủ tớ muốn đọc nốt quyển truyện chưa đọc xong."

Hứa U nhìn quanh cô ấy một vòng, "Sắp phải thi rồi, cậu không ôn tập sao?"

"Có cái gì cần ôn đâu, dù sao ba mẹ tớ cũng không quan tâm đến thành tích của tớ."

Trần Tiểu bĩu môi, cúi đầu trả lời tin nhắn, không chú ý đến chiếc xe SUV màu đen chậm rãi dừng bên cạnh bọn họ.

Tiếp còi liên tục vang lên.

Hứa U dừng chân, theo bản năng quay lại.

Cửa kính xe chậm rãi trượt xuống.

Phó Tuyết Lê ghé vào bên cạnh, thò nửa người ra, lúm đồng tiền như hoa hướng hai người vẫy tay: "Thật trùng hợp, bạn học nhỏ, cậu đi đâu với bạn vậy, bọn tớ chở cậu đi."

Miệng của Trần Tiểu đã sớm há thành chữ O.

Này không phải, không phải....

Đám người lớp 9...

Một tay Tạ Từ đặt trên vô lăng, tay đặt trên bệ cửa, nhìn chằm chằm hướng bên này.

Gió đêm thổi tới, mang đi hơi nóng của ngày hè.

Hứa U hoàn hồn.

Cô đáp một câu: "Không cần phiền như vậy, cảm ơn mọi người."

"Đừng nha." Phó Tuyết Lê làm bộ muốn đẩy cửa xe bước xuống.

Hứa U lui về phía sau hai bước, nhấc đồ trên tay lên, nghiêm túc nói: "Không nặng, tớ và bạn vừa ăn cơm xong, thuận tiện đi dạo một chút."

Kỳ thật cô sợ Tạ Từ lái xe.

Cậu ấy là vị thành niên, không có bằng lái mà đi như vậy, thật sự rất nguy hiểm.

Mái tóc dài được cô cột lỏng lẻo sau đầu, mặc áo đồng phục màu trắng ngắn tay, đứng ở dưới đèn đường, khí chất dịu ngoan mềm mại.

Bên trong xe.

Lý Kiệt Nghị ngồi trên ghế phụ, quay đầu ra phía sau nhìn Hứa U, thuận miệng hỏi: "Đó là ai thế, hình như tôi chưa gặp bao giờ, các cậu quen?"

Tạ Từ nhìn qua gương chiếu hậu một cái liền thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước, như có như không đánh tay lái, "Quen, bạn học lớp tôi, bạn cùng bàn Phó Tuyết Lê."

"Có bạn trai chưa?" Lý Kiệt Nghị tò mò.

Phó Tuyết Lê vừa nghe liền xù lông, trừng cậu ta một cái: "Người ta là học sinh ngoan, cậu tỉnh đi."

Ý tứ thực rõ ràng.

Làm cậu ta đừng có đụng đến Hứa U.

"Học sinh ngoan thì sao, cậu hỏi A Từ, cậu ấy yêu đương với học sinh ngoan còn thiếu sao?" Lý Kiệt Nghị làm bộ ái muội nói.

Phó Tuyết Lê trợn trắng mắt, "Mấy người lục trà biểu đó không giống, cô ấy rất đơn thuần, Nếu cậu dám đụng đến bạn cùng bàn của tôi, tôi liền tìm người làm cậu, cậu tin không?"

Nhìn tư thế gà mái bảo vệ con, Tống Nhất Phàm ngồi bên cạnh không hiểu.

"Hứa U là em gái thất lạc nhiều năm của cậu đi, người ta mới chuyển đến mấy ngày, hai người quen được bao lâu, quan hệ của hai người đã tốt đến vậy sao Đại Lê Tử?"

"À không." Phó Tuyết Lê trịnh trọng nói, "Tôi cảm thấy học tập tốt, con người cũng đặc biệt tốt, tôi liền đặc biệt thích."

"Hơn nữa." Cô quay đầu nhìn Tống Nhất Phàm, nói: "Cậu không cảm thấy cô ấy đặc biệt đáng yêu sao, tính tình cũng siêu tốt, tôi cảm thấy mấy người các cậu không xứng với cô ấy."

Thật sự.

Trên người Hứa U mang theo một loại, cô cảm thấy đại khái mọi người khó có được khí chất nhu hòa như vậy.

Thực làm người thích.

Trong xe nhất thời trầm mặc.

Tạ Từ xuy một tiếng, quay đầu đi, tầm mắt quét qua ngoài cửa sổ.

Sau khi Hứa U từ biệt Phó Tuyết Lê đã cùng nữ sinh kia rời đi rồi.

Cậu buồn bực khịt mũi một cái, nhấn chân ga, xe lao đi thật nhanh.

Tác giả có lời muốn nói: Người xã hội Từ ca, người đẹp thì đều không nói nhiều.

Chương 5: Tự làm bài tập đi (1717 từ)

Editor: Hải Đường

Beta: Rùa

Cuối tuần trôi qua rất nhanh, đa số mọi người đều chơi điên cuồng vào hai ngày cuối tuần.

6 rưỡi sáng, Hứa U ôm sách vở đến phòng học ở tầng trệt. Tới phòng học, cô nghĩ rằng mình nhìn lầm rồi. Tiết đầu tiên ngày thứ hai là tiết tự học nhưng không có nhiều người đến, trong phòng học hơn một nửa chỗ ngồi bị bỏ trống, chỉ có ít ỏi vài ba người ngồi học. Cô cầm bánh mì đến chỗ ngồi, tùy tiện nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ nghĩ: "Tiết tự học đầu tuần thật hiu quạnh."

Cô lấy sách tiếng Anh lật tới trang từ vựng bắt đầu học từ mới. Một bên viết, một bên còn nghĩ: "Giáo viên tiếng Anh hình như không quá nghiêm khắc." Cô nhớ lại trường học trước kia của mình, cũng là một trường trung học trọng điểm. Đi học muộn là điều cấm kỵ, đúng 6h10 mọi người phải có mặt ở lớp, chậm một phút phạt đứng một tiết. Mọi người ở đó đều tranh thủ mỗi phút mỗi giây học tập, chỉ sợ rằng nếu lơ là một chút sẽ bị người khác vượt qua, không khí lớp học lúc nào cũng căng thẳng. So với lớp học hiện tại thật sự quá khác biệt.

Tiết tự học trôi qua được hơn một nửa, gần tới tiết tiếp theo, học sinh mới dần dần đông lên. Trong phòng học tiếng người qua kẻ lại ồn ào. Người hối hả làm bài tập, kẻ vội vàng bày sách vở la liệt

chép lấy chép để bài tập, khung cảnh có chút rối loạn.

Cách một lối đi, có nam sinh hỏi mượn Hứa U vở toán xem đáp án. Hứa U không nói gì, lục ngăn bàn lấy vở đưa cho bạn học kia. Cô tiếp tục coi bài tiếng Anh, khóe mắt liếc thấy có người đứng cạnh mình. Hứa U ngừng bút, ngẩng đầu. Người đứng cạnh cô là một nam sinh khá cao, cậu mặc áo đồng phục trắng sạch sẽ, quần thể thao đen đơn giản, trên tay cầm một tờ mẫu.

"Chào cậu, mình là lớp trưởng lớp 9."

"A, chào cậu, có việc gì sao?", cô buông bút trong tay ngẩng đầu hỏi.

Ánh mắt lớp trưởng như có như không dừng lại trên người Phó Tuyết Lê một lát rồi quay lại cô. "Là như thế này.", lớp trưởng đem tờ mẫu đặt trên bàn của cô rồi giải thích: "Đây là lịch trực nhật của lớp, theo lịch thì cậu phải trực vào thứ 4."

Hứa U cầm lên xem, gật gật đầu: "Mình biết rồi, là quét dọn lớp học đúng không?"

"Đúng vậy. Cậu và Phó Tuyết Lê trực với nhau."

Lớp trưởng giao việc xong, tầm mắt lại hướng qua bên cạnh Hứa U một chút liền xoay người trở về chỗ ngồi phía trên của mình.

Phó Tuyết Lê thấy bóng của lớp trưởng đi xa liền tìm Hứa U buôn chuyện: "Eh, nói cho cậu một chuyện, lớp trưởng của chúng ta và cậu có cùng họ."

"Ah, cùng họ Hứa giống tớ sao?"

"Đúng vậy", Phó Tuyết Lê kề sát vào cô nói, "Gọi là Hứa Tinh Tinh, có phải là đặc biệt giống tên con gái đúng không, bộ dạng cũng đặc biệt giống con gái."

Hứa Tinh Tinh sao, hình như cô nghe qua tên này rồi. Hứa U nhíu mày nghĩ, thành thật nói: "Tớ cảm thấy tên của lớp trưởng và cậu rất giống nhau, đều rất êm tai." Nói xong, cô quay đầu nhớ lại bộ dáng của lớp trưởng. Thân hình hình như có hơi chút gầy, khuôn mặt có điểm thanh tú, mắt cũng rất đẹp.

"Bộ dạng cũng không giống con gái mà." Hứa U thành thật nói

Phó Tuyết Lê bĩu môi hừ một tiếng, sắc mặt mất tự nhiên, "Làm sao mà tên của hắn giống tên của tớ được, tên của tớ nghe hay hơn tên của tên kia mà."

Hứa U cảm thấy có chút kỳ lạ, muốn hỏi nhưng cảm thấy không ổn lắm nên lại tiếp tục cúi đầu học từ. Viết một hồi lại phát hiện bên cạnh có người đem một sấp đề để lên bàn.

"Bạn học, có một bài mình làm đáp án lại không ra giống cậu, mình không hiểu công thức này cậu làm."

Người nói là nam sinh khi nảy mượn vở của Hứa U. Cậu ta hơi xoay người, đẩy đẩy mắt kính, đem bài nháp đưa cho Hứa U: "Có thể làm phiền cậu chỉ mình một chút không?"

"Ah, câu nào vậy?" Hứa U tháo nắp bút đen, nhận lấy bài nháp từ tay nam sinh kia.

"Câu gần cuối ấy."

Cô lật tờ giấy để tìm câu hỏi. Hứa U nhìn lướt qua vừa viết trên giấy vừa giảng cho nam sinh kia về câu hỏi: "Bài toán hình học giải tích này mình dùng hàm lượng giác..."

Tống Nhất Phàm vừa vặn tiến vào lớp học từ phía sau. Cậu đem áo đồng phục nhét vào ngăn bàn, hỏi Phó Tuyết Lê, "Này, tên bốn mắt kia làm gì ở bàn cậu vậy?"

"Đang hỏi bài đó."

"Cái gì???" Tống Nhất Phàm giật mình, điên cuồng lắc đầu, "Thật kỳ quái, có thể khiến cho bốn mắt hỏi bài, bạn cùng bàn của cậu hẳn phải bá lắm."

Bốn mắt tên là Trần Xuân Lâm, ở lớp lý cũng coi như có chút tiếng tăm, đáng tiếc môn ngữ văn không tốt cho nên thứ hạng trong lớp không cao mấy. Tuy bình thường bốn mắt có hay kiêu ngạo, nhưng thành tích cũng không khá hơn các học sinh cùng lớp.

Phó Tuyết Lê vừa gật gật đầu vừa nghịch điện thoại: "Đúng vậy."

Tống Nhất Phàm tiếp tục nói: "Vì vậy sau này cậu không được rủ rê người khác nói chuyện riêng trong giờ học nữa, sẽ làm chậm trễ mọi người thi vào Đại Học Thanh Hoa."

"Ai thi vào Thanh Hoa?" Tạ Từ bước vào lớp học. Cậu đứng sau lưng Tống Nhất Phàm nghe được hai người nói chuyện, thuận miệng hỏi một câu, đem túi sách ném vào ngăn bàn.

Tống Nhất Phàm đứng dậy để Tạ Từ vào chỗ ngồi, "Cậu làm gì mà đến muộn vậy?

Làm tớ không có đủ thời gian để chép bài tập cho cậu."

Hai người đang nói chuyện thì cửa phòng học bị đẩy ra, giáo viên dạy môn toán, Lý lão sư, vừa bước vào, tiếng chuông vào lớp vang cũng đồng thời vang lên.

Lớp học dần im ắng.

Tống Nhất Phàm vừa chép xong chữ cuối cùng, đem bài tập để qua bên, nói với Tạ Từ: "Vở toán của cậu đã bị gặm rồi, đợi lát

nữa Lý biến thái xuống thu bài, cậu lại bị phạt đứng."

Xì.

Tạ Từ khinh miệt liếc mắt một cái, nhếch nhếch môi, tựa lung vào ghế gọi Phó Tuyết Lê.

"Chuyện gì?" Phó Tuyết Lê Quay lại.

"Gọi bàn cùng bàn của cậu giùm mình." Tạ Từ hất cằm vào Hứa U.

Không đợi Phó Tuyết Lê mở miệng, Hứa U trực tiếp rút ra một tờ giấy toán học đã hoàn thành từ một đống giấy trên bàn đưa cho Phó Tuyết Lê. Sau khi đưa xong lại cầm bút cặm cụi làm bài tập, không quan tâm đến thế sự xung quanh. Toàn bộ quá trình cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Phó Tuyết Lê hiểu ra gì đó. Cô lấy tờ giấy kiểm tra trên bàn Tạ Từ: "Cậu không thể tự mình chép bài sao, lại còn muốn người khác làm giúp cho nữa."

Tống Nhất Phàm ngồi một bên nghe, biểu tình trên mặt có chút không thể tin được.

Ở trong ấn tượng của hắn, Tạ Từ không thích trêu chọc nữ sinh.

Chính là...

"Cậu..." Tống Nhất Phàm vỗ vai Tạ Từ, thoáng hạ giọng nói: "Đường đường là một người đàn ông lại đi bắt nạt một cô gái nhỏ...?"

"Bắt nạt gì chứ, bạn cùng lớp mới thích làm bài tập giúp mình mà." Tạ Từ nghịch điện thoại, làm như không có gì cười lười biếng.

Không khí chung quanh bỗng rớt xuống âm độ.

Hứa U quay đầu lại, đối mắt với Tạ Từ. Hai người nhìn nhau vài giây, cô nghiêm túc nói: "Học sinh mới không thích làm bài tập giúp cậu lắm đâu."

Ngữ khí có chút cứng rắn, nhưng lại pha chút ôn nhu của vùng Giang Nam, nghe không hề có tính công kích.

Cơ thể Tạ Từ hơi nghiêng về phía trước, cánh tay ấn vào bàn, nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô cười: "Vì sao không thích?"

Ánh mắt của cô sạch sẽ như nước, mày hơi nhíu lại, có vẻ hoang mang: "Tại sao cậu lại hỏi câu này?"

Tạ Từ nhướng mày.

Sau đó, một đám phá gia chi tử không thích học hành nghe được một câu của học sinh chuyển trường từ phía nam vừa đúng mực vừa nghiêm túc như trích từ "soup gà cho tâm hồn": "Bài tập phải tự mình làm, tri thức mới là của mình."

Không khí ngưng đọng lại.

"...haha."

Bầu không khí vốn đang căng thẳng, cuối cùng là do Tông Nhất Phàm nhịn không được phì cười.

Tạ Từ run sợ một chút, cũng chậm rãi nhướng khóe môi.

"Hahahahahahhahaha" Phó Tuyết Lê thò tay xoa xoa bóp bóp mặt của Hứa U.

Ôi, đứa nhỏ này thật sự quá đáng yêu.

"Khụ khụ."

Tống Nhất Phàm tay nắm thành nắm đấm đưa vào miệng để ngăn mình không cười. Làm bộ nghiêm túc nói: "Đúng đúng, bạn học Hứa đúng là người có tri thức, thật tốt quá, không hổ là mầm non tương lai của tổ quốc, chủ nghĩa cộng sản đã có người nối nghiệp rồi."

Nói xong còn khoa trương vỗ tay.

Hứa U không hiểu bọn họ đang cười chuyện gì. Trong lòng có chút phiền muộn, cái gì cũng không nói, xoay người sang chỗ khác.

Bóng dáng cô thẳng tắp, lại vừa gầy.

Tóc đen mềm mại được cột gọn gàng ở sau, trên trán tóc rủ xuống che khuất sườn mặt cô.

Theo góc của Tạ Từ nhìn chỉ có thể thấy cần cổ trắng nõn kia.

M* k***.

Cậu thu hồi ánh mắt, thấp giọng mắng một câu thô tục.

(Lời beta: Vâng, giờ tôi được lên chức beta rồi đấy, chuyện là có một chiến sỹ thấy tôi lười quá, cảm thấy không thể chấp nhận được nên đã anh dũng hy sinh thân mình mà nhận cái hố này, chiến sỹ ấy chính là đóa hoa Hải Đường xinh đẹp, không giống con Rùa vừa già vừa xấu vừa lười như tôi, mà văn phong của hai đứa tôi không giống nhau nên tôi để bạn ấy edit cả luôn, thỉnh thoảng tôi beta lại chút thôi. Tôi định chỉ đăng truyện này trên face với wopress thôi, mọi người đọc ở hai chỗ đấy được chứ?)

Chương 6: Không cẩn thận (2397 từ)

Edit: Hải Đường

Beta: Rùa

Vào tiết thứ 2 của ngày thứ 2, tất cả học sinh cấp ba của trường cao trung số 1 đều đến sân thể phía Bắc để tham gia lễ chào cờ hàng tuần. Trên bục kéo cờ, hai học sinh đứng đối mặt nhau. Nam sinh đứng một bên, nữ sinh đứng một bên, cả hai đều đứng trên bục cao.

Nắng hè chói chang, mặc dù chỉ vừa sau 10h, nhưng nắng muốn cháy da, toàn thân ai nấy đều đổ mồ hôi.

Theo nội quy của trường, học sinh phải mặc đồng phục khi dự chào cờ. Từ xa nhìn lại là cả một đại dương xanh và trắng, ngoại trừ nhóm nhỏ chính giữa kia.

Đám nam sinh cuối lớp kia rõ ràng là thích gì mặc nấy. Xanh, đỏ, tím, vàng một đống màu sắc lộn xộn nhốn nháo, sơ mi của họ cũng hỗn loạn trong ngoài không đều.

Trong trường, lớp 9 của bọn họ là sự tồn tại vô cùng đặc biệt. Vừa có những học sinh thực giỏi có thể bắt kịp với lớp thực nghiệm, vừa tồn tại những phú nhị đại ăn chơi phá phách. Học sinh của lớp 9 đặc biệt yêu thích gây chuyện. Trường học vẫn luôn tỏ thái độ mặc kệ, hoặc là nhắm mắt làm ngơ, nhiều ít làm cho học sinh khác cũng phải nhượng bộ.

Trường còn không thể quản lí, các học sinh khác hiển nhiên cũng không thể đụng tới.

Thầy chủ nhiệm bực bội đứng trước mặt bọn họ, kiên nhẫn hỏi lớp trưởng Hứa Tinh Tinh: "Các cô các cậu tại sao lại không mặc đồng phục?"

Hứa Tinh Thuần liếm môi, công thức hóa trả lời: "Quên đem theo ạ."

"Lại quên mang theo? Lần này là lần thứ mấy rồi?"

Lí Chí Bình nhíu mày, giọng nói cao lên mấy tông, "Lớp 9 các người đừng nghĩ là mình đặc biệt hơn lớp khác mà muốn làm gì thì làm, đây là trường học tới đây để học. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, trường học cũng có nội quy của trường học!"

Hứa Tinh Thuần im lặng nghe, biểu cảm không đổi. Gương mặt trầm tĩnh, bộ dáng thoải mái.

Giáo dục thêm vài câu, lại ngại cậu là một trong ba học sinh giỏi nhất của khối, Lí Chí Bình cũng không tiện nổi giận, chỉ có thể nói: "Lần sau em nhớ nhắc nhở đám nhóc kia, đừng quá phận."

Chờ thầy chủ nhiệm đi rồi, mấy nữ sinh mới dám thì thầm to nhỏ buôn chuyện.

"Lí Chí Bình mỗi lần chỉ dám đứng trước mặt lớp trưởng nói, có bản lĩnh thì ra sau mà nói trước mặt đám Tạ Từ..."

"Xì, nói với bọn họ thì ích lợi gì chứ, đám bọn họ sẽ nghe sao?"

"Nhưng nói với lớp trưởng cũng đâu có ích gì."

"Ít nhất là muốn lớp trưởng đi nói với đám bọn họ đó..."

"....."

Tiếng người cười nói bên cạnh thỉnh thoảng truyền vào tai, Mã Huyên Nhị nhịn không được lặng lẽ đứng nhìn lớp trưởng ở phía trước.

Lớp trưởng nhìn về trước một lúc lâu, hoặc có lẽ do tầm nhìn của cậu ta luôn là tầm nhìn thẳng. Đột nhiên cậu phát hiện điều gì, nghiêng đầu nhìn lại, sườn mặt bị che khuất bởi ánh sáng.

Mã Huyên Nhị giật mình không dám tiếp tục nhìn, rất nhanh cuối đầu, trong lòng từng cơn hoảng hốt.

Mã Huyên Nhị và Hứa Tinh Thuần học chung lớp đã hai kỳ, nhưng số lần nói chuyện lại vô cùng ít ỏi.

Cô biết cậu ta có bộ dạng đẹp mắt, thành tích lại vô cùng ưu tú, trong lớp lại được rất nhiều nữ sinh thầm mến. Tan học, sẽ có nữ sinh cố tình cầm tập sách đến bên cậu hỏi bài. Cho tới giờ, chưa bao giờ cậu thể hiện sự thiếu kiên nhẫn, gương mặt lúc nào cũng thản nhiên, cũng rất lễ phép.

Thượng đế đúng là một kẻ thiên vị, những gì tốt nhất đều ban cho cậu ta.

Trong văn phòng, các giáo viên cũng rất hay nói về cậu, nào là thành tích vô cùng tốt, điểm luôn gần với điểm tối đa, ngoại hình lại không tồi chút nào.

Cô tự biết mình bình thường, ở trong đám nữ sinh cũng không có gì nổi bật. Cho nên cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện thổ lộ với cậu.

Thất thần trong một lúc, cô mới nhận ra trong giấy nháp của mình tràn ngập tên của Hứa Tinh Thuần.

Trong lớp thể dục, cô luôn bí mật nhìn trộm cậu, để ý sở thích và cả thành tích của cậu, cô giấu mọi thứ dưới đáy lòng. Không dám cho người khác biết về tình cảm của mình, cô sợ rằng mọi người sẽ cảm thấy cô ảo tưởng quá cao.

Chỉ có thể nhìn trộm cậu.

Hứa Tinh Thuần trầm lặng mà kiêu ngạo.

- --

Lễ chào cờ đã tiến hành đến mục thứ 5.

Trên bục cờ, người chủ trì nói theo danh sách: "Xin mời học sinh lớp 11/8 Khâu Thanh Thanh lên nói chuyện dưới cờ."

Nói xong người chủ trì đi đi xuống.

Phía dưới tiếng vỗ tay kéo dài không thôi, thậm chí xen vào là tiếng reo hò huýt sáo.

Hứa U đang cuối đầu xem sách trong tay, nghe ồn ào cũng ngẩng đầu nhìn.

Nhìn đến nữ sinh ở bục kéo cờ phía xa, tóc cột cao, áo đồng phục trắng cùng váy dài xếp li. Toàn thân tỏa ra loại khí chất tự tin.

Khâu Thanh Thanh....

Trong đầu Hứa U âm thầm nhớ lại tên này.

A.

Chính là sự kiện trưa hôm đó, là nhân vật chính của vụ cãi nhau kia.

Thu lại tâm trí, Hứa U tiếp tục đọc sách.

Vừa cuối đầu, cô nghe được hai nam sinh bên cạnh nói tranh luận.

"Ối, Thẩm Giai Nghi à, không phải là người mấy ngày trước tát Tạ Từ một cái sao?"

"Chuyện khi nào vậy?"

"Hình như là cuối tuần trước."

Một nam sinh thuận miệng trả lời.

Phó Tuyết Lê đứng trước Hứa U nhịn không được quay lại xem thường, không kiên nhẫn chen vào hai người bên cạnh nói, "Phương Khải Trình, cậu thật là nhiều chuyện.". Rõ ràng là Tạ Từ đá Khâu Thanh Thanh, không biết thì đừng đồn bậy, tào lao.

Phương Khải Trình vô tội nhướng mày, ở bên cạnh vừa cười vừa nói: "Chị Tuyết Lê à, mình cũng chỉ nghe người khác nói, cậu đừng để ý."

Cậu biết Phó Tuyết Lê cùng Tạ từ có quan hệ thân thiết, tự nhiên không dám nhiều lời nữa.

Phó Tuyết Lê hừ một tiếng, "Ai là chị của cậu chứ." Nói xong cô liền tắt điện thoại, ánh mắt nhàm chán nhìn loạn, cuối cùng là dừng lại trên người Hứa U.

Bạn cùng bàn của cô mặc áo khoác đồng phục trắng, tóc được cột đuôi ngựa để sau vai, cúi đầu im lặng xem sách trong tay. Cùng không khí tranh cãi ầm ĩ chung quanh thật sự không hợp.

"Cậu xem gì vậy, còn xem rất chăm chú nữa chứ." Phó Tuyết Lê xoay người, đầu gác lên vai Hứa U hỏi.

"Ah, sao vậy?" Hứa U hơi nghiêng đầu, nâng cuốn sách ở trên tay, "Cậu hỏi sách này?"

"Ừ"

Hứa U khép sách lại, đưa bìa sách cho cô xem, trên môi mỉm cười yếu ớt: "Sách của Lỗ Tấn."

"....."

Phó Tuyết Lê cúi đầu ngắm, ngừng một chút, hỏi: "Lỗ Tấn là ai vậy?"

Lần này đến lượt Hứa U không nói nên lời.

Hứa U nhìn cô sửng sốt, đôi mắt tròn xoe.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha, đùa với cậu thôi, đừng nghĩ tớ ngu ngốc vậy chứ."

Sau khi trêu chọc Hứa U, Phó Tuyết Lê lại nghĩ tới một chuyện khác, cô hỏi: "Đúng rồi, sao cậu lại mặc đồng phục, cậu không thấy nó xấu khủng khiếp sao?"

Cô đã sớm muốn hỏi, vì sao lại mặc áo khoác đồng phục. Trong ấn tượng của Phó Tuyết Lê, cho dù có nóng Hứa U cũng chỉ xăn tay áo lên chứ chưa bao giờ cởi ra.

"Không phải mặc đồng phục là nội quy sao?" Hứa U ngẩn ra, thành thật hỏi ngược lại.

Từ Hiểu Thành đứng bên cạnh chen vào, "Nội quy trường học là gì vậy, từ nhỏ tới lớn tớ chưa bao giờ nghe qua."

Hứa U.....

Rất nhanh, lễ chào cờ kết thúc.

Thành viên của ban kỉ luật nói chuyện, đầu tiên là đơn giản tổng kết về tình hình về sinh tuần trước và nêu tên các học sinh đi học muộn, sau đó là phê bình:

"Các học sinh Tạ Từ, Tống Nhất Phàm, Lí Thanh cùng các học sinh lớp 11/1 đã tụ tập đánh nhau vào ngày x tháng xx. Đây là việc là vô cùng tồi tệ, gây ảnh hưởng xấu tới hình ảnh nhà trường và trái với nội quy trường học. Do đó, ban giám hiệu quyết định các bạn học trên phải viết bản kiểm điểm và phạt giám sát ở trường. Mặt khác, nhà trường hy vọng các học sinh khác không theo gương các học sinh trên, phải học tập chăm chỉ, tuân thủ các quy tắc và nội quy của trường."

Phê bình còn chưa xong, phía dưới liền nổi lên từng đợt xì xào.

Các học sinh đã nghe những thông báo phê bình kiểu này vô số lần, lớp 9 gần như đã trở thành thứ không thể thiếu trong thông báo phê bình giờ chào cờ của trường.

- ---------

Phơi nắng hơn nửa tiếng, giờ chào cờ cuối cùng cũng chấm dứt.

Các hàng trong mỗi lớp đã tan rã, Hứa U và Phó Tuyết Lê cũng hòa vào đám đông, di chuyển về lớp học.

Đi được một đoạn, bỗng Phó Tuyết Lê kéo tay Hứa U hỏi, âm thanh rất nhỏ: "Cậu đã từng hôn ai chưa?...Hoặc là bị hôn?"

Hứa U ngẩn người một lúc mới chậm rãi phản ứng lại, cô hiển nhiên không chịu nổi chủ đề này, vẫy vẫy tay: "Này, chuyện cậu hỏi thật kỳ quái, tụi mình vẫn là còn là học sinh trung học đó."

"Xì", Phó Tuyết Lê dùng sức đá văng hòn đá dưới chân, tâm trạng đột nhiên tuột dốc. Cô thở dài, miệng lẩm bẩm một câu kinh người: "Mẹ nó, học sinh cấp 3 thì sao chứ, vẫn có thể có con mà."

Hứa U im lặng một hồi, chưa kịp mở miệng nói gì, bên cạnh có hai bạn học một nam một nữ thản nhiên lướt qua. Hai người vui vẻ trò chuyện với nhau, vai nữ sinh kia khi đi qua Hứa U tựa hồ như có chạm nhẹ vào vai cô. Hứa U ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt của nam sinh kia. Có điều, cậu ta không nhìn Hứa U, ánh mắt thản nhiên lướt qua người bên cạnh cô.

Phó Tuyết Lê vẫn đang cuối đầu nên không phát hiện, chân di di hòn đá, luôn miệng nói bậy, "Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp cậu Hứa Tinh Thuần,..."

Hứa U nhanh chóng giật nhẹ áo cô, chột dạ nói: "Tuyết Lê, mắng nhỏ thôi..."

Người được bạn cùng bàn của Hứa U mắng chửi chỉ cách họ có mấy bước chân...

Hứa Tinh Thuần đang nói chuyện, lại làm như tình cờ liếc mắt về phía bên này một cái.

Chờ hai người kia đi xa, Hứa U mới lo lắng giải thích với Phó Tuyết Lê: "Lời mắng chửi lớp trưởng của cậu hẳn là đã được cậu ta nghe thấy rồi."

Phó Tuyết Lê liếc mắt nhìn cô một cái, "Nghe thì nghe, tớ mắng cậu ta cũng không phải một lần."

Từ sân thể dục trở lại phòng học, các học sinh lập tức bắt đầu tiết thứ tư.

Hứa U ngồi vào bàn thu dọn sách vở, máy lạnh ở sau vừa vặn

thổi gió lạnh vào người cô, Hứa U liền rùng mình nổi da gà.

Gió lạnh cuồn cuồn thổi không ngừng.

Đầu ngón tay cô trở nên lạnh lẽo, vừa định cầm bút viêt, trong bụng liền cảm giác một trận nhiệt đi xuống.

Nguy rồi.

Tháng này vì chuyển trường, vội vội vàng vàng, ngày dì cả đến thăm cũng quên mất.

Hứa U ảo não, lấy từ băng vệ sinh từ trong cặp nhét vào túi áo khoác, nhìn nhìn thời gian.

"Tuyết Lê này, còn bao lâu thì vào học?" Hứa U hỏi Phó Tuyết Lê.

Phó Tuyết Lê nhìn vẻ mặt khác lạ của cô, lo lắng hỏi: "Còn có năm phút, có chuyện gì sao?"

Hứa U gật gật đầu, cắn môi, đứng dậy chạy về hướng toilet.

Hứa U giải quyết xong, trên hành lang người không còn nhiều lắm nên rất yên tĩnh.

Hứa U sợ muộn học, nên bước khá nhanh, chạy chậm về phòng học. Lớp 9 nằm ở giữa tầng ba, sau lớp là một cầu thang. Vừa đến góc cầu thang, bước chân của cô dừng hẳn lại. Hứa U ngây người.

Cách đó không xa có hai học sinh đang hôn nhau.

Hay cũng có thể nói...

Có người bị cưỡng hôn...

Theo góc nhìn của cô, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn rõ mặt của nam sinh kia.

Nam sinh bị cưỡng hôn kia. Là. Tạ. Từ.

Hứa U không khỏi ngạc nhiên. Này, bọn họ thật sự..., trước mặt bao người... Cô phải làm sao bây giờ. Cô đứng yên tại chỗ, không biết nên tiến hay lùi. Nếu như tùy tiện đi qua, khẳng định là vô cùng xấu hổ. Nhưng mà không đi thì chắc chắn là trễ học.

Do dự một lúc, ánh mắt cô xấu hổ nhìn khắp nơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Một ánh mắt thâm trầm nhìn qua phía cô.

Tạ Từ phát hiện ra Hứa U. Ánh mắt cậu nhìn cô thâm sâu khó dò, không biết cậu đang nghĩ gì, lông mày nhướng lên khiêu khích.

Hứa U hai má ửng đỏ, cuối đầu xấu hổ vô cùng, làm bộ không nhìn thấy hai người kia, bước vội qua bọn họ.

Khi Hứa U vội vã đi qua, bên tai lại nghe thấy giọng điệu đùa giỡn của nam sinh: "Bạn học Hứa, nhìn đủ chưa?"

Tác giả có lời muốn nói: Lão đại bị cưỡng hôn cảm thấy thật bình tĩnh.

Hy vọng lúc Từ ca và Hứa U hôn cũng có thể bình tĩnh như vậy (Sao có thể?)

Chương 7: Chạy cái gì (2050 từ)

Editor: Hải Đường

Beta: Rùa

"Ai nhìn cậu!"

Không biết xấu hổ.

Nửa câu sau cô chỉ dám nói trong lòng.

Hứa U xấu hổ, vẻ mặt khó coi nhưng không dám lớn tiếng mắng chửi Tạ Từ. Nói xong liền chạy về phía trước.

Người phía sau cố tình hét lên: "Này, nhìn nữa đi, tôi không ngại cậu nhìn tiếp đâu."

Cô không quan tâm, trong lòng nặng nề thở ra một hơi, chạy nhanh về lớp học.

Hứa U bước chậm lại, đẩy cửa sau của phòng học ra, giơ tay lên, nhỏ tiếng báo cáo.

Giáo viên tiếng Anh đang cầm sách giảng bài, nhìn cô chậm chạp mở miệng: "Đi đâu đó?"

Giáo viên tiếng Anh họ Trương, là một bà giáo trung niên, đang tới thời kì tiền mãn kinh nên tâm trạng đặc biệt thất thường, Hứa U đáng thương vừa chuyển tới nên không biết điều này.

Cô cắn môi, không muốn làm trễ giờ học thêm nữa, ấp úng nói: "Xin lỗi cô, em đi vệ sinh."

Trương lão sư hỏi: "Vậy còn Tạ Từ, cũng đi vệ sinh sao?"

Sao cơ?

Hứa U sửng sốt.

Nghe thấy phía sau có tiếng người cười, cô quay đầu lại, vẻ mặt đầy hoảng sợ, vai run lên.

Tạ Từ không biết đã đứng sau lưng cô từ khi nào, khoảng cách hai người cực gần. Cơ thể cao lớn của cậu ta dựa vào mép cửa, áo khoác hơi mở, bên trong lộ ra áo thun và xương quai xanh, đập vào mắt Hứa U như khoe khoang.

Thấy gương mặt ngơ ngác của cô, nụ cười trên môi Tạ Từ càng lớn hơn, dùng giọng chỉ hai người nghe thấy, thì thầm đùa giỡn: "Bạn học này, cậu xem xong rồi bỏ chạy, trả phí biểu diễn cho tôi đi."

" _____ hỏi em đi đâu, Tạ Từ, có phải không đến trễ tiết thì trong lòng em sẽ không thoải mái đúng không?" cô giáo cầm sách đập vào bảng, âm thanh bén nhọn vang lên trong lớp học.

Hứa U nghe được khiếp đảm, không dám nói chuyện với Tạ Từ, cuối thấp đầu không nói.

Qua vài giây.

Tạ Từ ở cuối lớp giương mắt không chút để ý nói: "Sao cô biết là em không thoải mái."

.....

Toàn bộ lớp học lặng ngắt như tờ sau lời nói của cậu, sau liền bùng nổ một trận ồn kinh thiên động địa.

Những nam sinh phía sau náo nhiệt hẳn lên, một vài người huýt sáo, có người cười điên cuồng tới nổi không thể ngồi thẳng phải dựa hẳn vào bàn.

Ngô Bằng Phi quay sang Tạ Từ nói lớn: "Từ ca, nói hay lắm."

Bọn họ cợt nhả đùa giỡn quá trớn như vậy càng làm cô giáo thêm tức giận, mặt đỏ bừng bừng, nhưng ngại các học sinh khác nên không tiện la mắng.

Kết quả chính là Hứa U thuận lợi vào lớp còn Tạ Từ thì bị phạt đứng bên ngoài đến hết tiết.

Nhưng làm gì có chuyện Tạ Tự lại ngoan ngoãn chấp nhận hình phạt như vậy, chỉ mới vài phút, bên ngoài liền không một bóng người.

Cô Trương cầm sách lên, lật lật giấy, chép miệng: "Ngày mốt sẽ có bài kiểm tra, lúc có kết quả không biết các em còn có thể cười đùa vui vẻ như này được nữa không."

Lời vừa nói ra, cả lớp nhất thời kêu than.

Có người hỏi: "Cô ơi, mới vừa khai giảng chưa lâu mà..."

"Bởi vì mới vừa khai giảng, nên phải làm kiểm tra để các em không được lơ là."

Hứa U lấy sách ra đặt lên bàn, một tay ôm bụng, một tay viết còn cằm để lên bàn.

Cô cảm thấy không thoải mái, đành phải dùng cách chăm chú

học tập để phân tán cơn đau.

Tiếng chuông tan học vang lên, cô giáo ra ngoài, học sinh lập tức làm loạn. Hứa U ỉu xìu uể oải dựa vào bàn, sắc mặt tái nhợt.

Trịnh Hiểu Lâm ngồi phía trước, cầm bút định hỏi cô về bài học, liền bị bộ dạng tái nhợt của Hứa U làm cho hoảng sợ.

Cô dọn sách vở qua một bên, đem mặt lại gần Hứa U hỏi: "Bạn học này, cậu làm sao vậy?"

"Cậu ấy hả, là đau bụng."Phó Tuyết Lê ngồi bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa nói thay cho Hứa U.

Đều là nữ sinh, Trịnh Hiểu Lâm lập tức hiểu ra vấn đề, cảm thán hai tiếng.

Hứa U ngẩng đầu, mệt mỏi hỏi: "Sao vậy, có việc gì không?"

"Không có việc gì, không có việc gì. Vốn định hỏi cậu một chút nhưng cậu không khỏe thì thôi."

"Câu nào."

Trịnh Hiểu Lâm lấy bút chỉ vào một đề mục trong sách tiếng Anh hỏi: "Từ "feel" trong câu này sao lại ở đây, khi nãy cô giảng nhanh quá, tớ nghe không kịp."

"Để tớ xem."Hứa U lấy sách trên tay Trịnh Hiểu Lâm, cẩn thận đọc.

Bụng cô ẩn nhẫn đau, từng cơn lại từng cơn.

Mồ hôi lạnh trên trán túa ra, cô mấp mấy môi, sắp xếp lại ngôn ngữ giải thích cho Trịnh Hiểu Lâm: "feel là động từ, theo sau là một tính từ hoặc danh từ, dùng để chỉ cảm giác..."

Tinh thần của Hứa U có chút đi xuống, ráng chống đỡ giảng bài cho Trịnh Hiểu Lâm.

Nói một hồi.

"Ah, mình hiểu rồi!"

Vẻ mặt của Trịnh Hiểu Lâm trở nên thông suốt, luôn miệng cảm ơn Hứa U, hai tay chấp lại thành chữ thập: "Đại thần, cảm ơn cảm ơn, tớ làm lại liền cho nhớ đây."

Nói xong liền quay lên.

Hứa U không chịu được nữa, lại nằm dài ra bàn.

Hứa U ngồi một lúc chờ cơn đau dịu đi. Cô sờ soạng ngăn bàn tìm bình nước, đỡ bàn đứng dậy, đi đến phía sau phòng học rót nước ấm uống.

Tạ Từ ngồi ở hành lang, hai chân dài gác lên nhau chắn ở lối đi nhỏ, cùng Tống Nhất Phàm câu được câu không tán dóc.

Cậu thất thần, khóe mắt liếc đến Hứa U dừng ở bên cạnh.

"Bạn học này, tôi muốn lấy nước, có thể cho qua một chút không?"

Cô cuối đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thanh âm rất nhỏ, bị tiếng người ồn ào chung quanh nhấn chìm.

Tạ Từ không biết có nghe thấy tiếng cô không, hay là cố tình lờ đi, ánh mắt cũng không phát cho cô một cái.

Hứa U đứng đợi, phát hiện chân cậu ta cuối cùng cũng chịu rời đi. Cô lười cùng cậu nói chuyện, cũng không đủ sức nói, trực

tiếp nhấc chân chuẩn bị đi qua.

Tạ Từ đột nhiên mỉm cười, quay mặt nói chuyện với người khác nhưng chân phải lại bất ngờ đưa ra.

Hứa U bị bất ngờ, không kịp phòng bị, chân vấp phải chân cậu ta, ngã đè lên cậu. Cô chống hai tay trầy xước định đứng lên, nhưng trọng tâm lại không vững.

Trong lúc hỗn loạn, cô cảm thấy tay mình bị dùng lực kéo ra.

Tống Nhất Phàm đứng bên cạnh miệng há thành hình chữ o, trơ mắt nhìn cả người Hứa U gục trên người Tạ Từ.

Một ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu: chậc, Tạ Từ chắc là không cố ý chứ?

Tạ Từ va phải bình nước, đau đớn rên một tiếng nhưng hai tay vẫn ôm Hứa U trong lòng.

Lưng cậu đụng vào cạnh bàn, lại rên lên thêm một tiếng nữa.

Hai người trong lớp gây ra tiếng động lớn như vậy, trong chốc lát, làm chung quanh ai nấy đều im lặng, tất cả mọi người đều dồn hết sự chú ý lại đây, vừa vặn nhìn thấy một màn ái muội kia.

Hơi thở nóng bỏng của Tạ Từ sát bên tai cô.

Phảng phất trong chớp mắt, mọi chuyện tựa như trôi qua thật lâu.

Hứa U vẫn chưa hồi phục sau cú ngã, phản ứng trì trệ trong vài giây rồi mau chóng đẩy Tạ Từ ra muốn đứng dậy.

Bên tai nghe vẫn nghe những thanh âm ồn ào cùng tiếng huýt

gió không có ý tốt.

Tạ Từ một tay để trên vai cô, một tay đỡ eo. Đầu ngón tay cách lớp áo đồng phục mỏng manh, cảm nhận được làn da mềm mại của nữ sinh đầy xúc cảm. Trên người cô thoảng nhẹ một chút hương nhài.

"Cậu...mau thả tôi ra."

Cảm nhận được sự giãy dụa của cô, yết hầu cậu trượt lên xuống, khuôn mặt gần lại, giọng trầm khàn: "Thả, nhưng mà tôi lấy thân làm nệm cho cậu, một câu cảm ơn cũng không nói, cậu thấy có hơi quá đáng không?"

Hứa U khiếp sợ con người mặt dày này, chưa bao giờ nghĩ trong cuộc đời sẽ cùng người như vậy nói chuyện. Cô cắn cắn môi, mặt vì xấu hổ mà đỏ bừng, dùng sức dãy ra cái ôm của cậu: "Bạn học, cậu buông ra trước đi."

"Bạn học gì chứ, cậu không biết tên tôi sao?" Cậu nói lại, nụ cười càng thêm xấu xa, lồng ngực phập phòng.

Thấy hai người dây dưa lâu như vậy, nhưng xem càng lúc càng ồn ào, âm thanh càng lúc càng lớn.

"Này, hai người muốn gây chú ý đến cả lớp đúng không?" Ai đó cạnh bên huýt sáo.

Có người lại phụ họa: "Đúng vậy, Từ ca à, trước mặt mọi người không nên làm việc cấm trẻ em xem."

"Tạ Từ. Thả. Tôi. Ra." Hứa U gằn chữ, khó chịu tới cực điểm. Tính tình của cô khá tốt, nhưng lúc này đã không còn.

Tạ Từ cười, chậm chạm mở miệng: "Không phải cậu vẫn nằm trên người tôi không chịu đi sao?"

Phó Tuyết Lê vừa nghe tiếng động, nhanh chóng quay đầu lại xem. Sau vài giây, cô bước nhanh tới, kéo Hứa U đứng lên, nhíu mày nói: "Từ, đừng có quá đáng."

Tạ Từ "Ah" một tiếng, không chút để ý phủi quần áo, ý cười nơi khóe môi không chút giảm.

Hứa U đứng dậy, khẽ nói với Phó Tuyết Lê một tiếng cảm ơn. Sau đó, giữa một đám người đang nhìn mình chăm chú, lặng lẽ ngồi xổm xuống, đem sách bị rơi nhặt lên, đặt lên bàn. Từ đầu đến cuối ánh mắt không hề ngước lên, chậm rãi đi về chỗ ngồi.

Áo đồng phục to rộng trên người càng làm tăng thêm vẻ nhỏ bé và yếu ớt của cô.

"Đại ca, cậu đùa giỡn lưu manh gì vậy?" Tống Nhất Phàm lúc này mới phản ứng lại, lúng ta lúng túng hỏi một câu vô nghĩa.

Phó Tuyết Lê cau mày, chỉ trích: "Hứa U đang không thoải mái, cậu còn cố ý trêu chọc cậu ấy."

"Ah?"Tống Nhất Phàm khiếp sợ, "Cậu ấy làm sao, bị bệnh hả?"

"Ngu ngốc. Cậu mới phát bệnh." Phó Tuyết Lê tức muốn hộc máu, đánh cậu một cái. "Hỏi cậu, con gái không thoải mái là vì cái gì?"

Tạ Từ đứng một bên không nói gì. Không nhanh không chậm cúi người, đem bình nước màu lam lăn ở bên chân nhặt lên.

- --

Hứa U một tay chống trán, gắt gao cắn môi, cầm bút nháp công thức toán.

Từ hàm số lượng giác đến hình học không gian, căn thức,...

Viết một hồi nhưng tâm trạng vẫn bực bội, không có cách nào yên tĩnh được.

Cô cúi đầu, định lấy sách bài tập từ ngăn bàn ra luyện tập, bên mặt đột nhiên nóng lên.

Hứa U giật mình, theo phản xạ ngẩng đầu, ngước lên xem.

Tạ Từ lười nhác dựa vào bên cạnh bàn của cô. Khóe miệng hơi cong lên, trong tay cầm bình nước vừa được đổ đầy nước, dán vào mặt cô.

Tạ Từ cúi đầu xuống, hạ người đến sát bên tai Hứa U, nhẹ nhàng cười: "Đừng giận nữa, được không?"

Chương 8: Hình như "trúng độc" rồi! (1881 từ)

Editor: Hải Đường

Cậu thích cái gì?

- --

"Bạn học nhỏ, đang nghĩ gì, mau tỉnh táo lại!" Phó Tuyết Lê cắt ngang ngơ ngác của Hứa U.

Cô a một tiếng, ánh mắt từ bình nước dời đi, hồi phục lại tinh thần sau khi mất tập trung, ngơ ngác hỏi: "Làm sao vậy?"

"À." Phó Tuyết Lê bảo cô nhìn lên bảng, "Cô nói thảo luận nhóm, bàn trước và bàn sau là một tổ."

Cái gì.

Giáo viên vừa mới nói gì đó nhưng cô căn bản là không nghe thấy...

Hứa U ngẩng đầu, nhìn lên bảng đen thấy một dòng phấn trắng ở giữa:

Viết ra 5 điều mà bạn thích nhất bằng tiếng Anh, sau đó đọc cho cả lớp nghe.

Phó Tuyết Lê thấy Hứa U vẫn bất động, quay đầu thúc giục cô:

"Thân ái, nhanh lên, tụi tớ cần cậu, bà cô này cực thích gọi nhóm chúng ta."

Cô giáo lấy nước ở bên ngoài lớp học, vừa vặn tiến vào, vừa đi vừa nói chuyện: "Các em phải tranh thủ thời gian để làm, còn 10 phút."

Thân thể Hứa U chấn động, không kịp nghĩ nhiều, cầm bút chì và giấy để viết.

Hai nam sinh phía sau đang nói chuyện phiếm, không hẹn mà cùng dừng lại, tầm mắt chuyển tới Hứa U.

Cô hơi cúi đầu, mắt chỉ nhìn giấy nháp, cầm bút, điều chỉnh lại tâm trạng đang nổi sóng của mình rồi nhỏ giọng nói: "Các cậu nói đi, tớ dịch."

Trong phòng học, ai nấy đều mồm năm miệng mười náo nhiệt nói chuyện, nhưng chỗ bọn họ lại an tĩnh lạ thường.

Phó Tuyết Lê trả lời xong tin nhắn, đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn lên liền phát hiện không khí có chút kì lạ.

"Sao vậy?" Cô không thể hiểu được.

"Ặc..." Tống Nhất Phàm im lặng một chút, "Không biết."

Thật ra là vì anh em tốt của cậu vừa mới chọc ghẹo bạn học nhỏ nên trong lòng có chút chột dạ.

Về phần Tạ Từ, vì lí do gì mà không nói lời nào... Cậu cũng không biết.

Qua vài giây.

Ngón tay Hứa U khẽ cong lên, vô thức trượt trên tờ giấy. Bên tai

vang lên tiếng của Tống Nhất Phàm, "Sao không ai nói gì hết vậy, không nói thì tớ nói trước, cho tớ một giây suy nghĩ đã."

Nói xong, cậu nhíu mày nghiêng đầu nhìn trời, làm ra vẻ đang suy nghĩ khổ lao.

"Cậu lẹ lên." Phó Tuyết Lê một tay chống cằm, chán đến chết nói: "Cậu thì cần gì phải nghĩ, người nông cạn như cậu, ngoại trừ việc ăn và ngủ thì còn làm gì?"

"Này, đại Lê tử, cậu không thể nói mình như vậy chứ, tớ chính là một người đàn ông sâu sắc và có chí lớn."

Phó Tuyết Lê vo một nắm giấy, ra sức nhắm vào người Tông Nhất Phàm mà ném: "Ông đây không thích biệt hiệu "đại Lê tử" này, đã nói là không được gọi như vậy nữa mà, cậu có nghe hiểu tiếng người không vậy?"

"Còn nữa." Cô ngồi chéo với Tống Nhất Phàm, làm bộ muốn đứng dậy đánh cậu, "Trừ bỏ đám nữ sinh ngu ngốc kia, thứ sâu sắc mà cậu nói, tôi nhìn không ra."

Tống Nhất Phàm ưỡn ngược, lời lẽ chính đáng nói: "Gì chứ, tớ ngoài thành tích học tập có chút kém thì..."

"Đợi lát nữa, không phải là điểm có chút kém không thôi, mà sẽ là kém muốn chết."

Hứa U không nhịn được bật cười.

Tống Nhất Phàm thấy cô cuối cùng cũng cười, thở phào nhẹ nhõm, "Ai da, không ầm ĩ với cậu nữa, tớ với bạn học Hứa cùng nhau học để trở thành người sâu sắc đây, cậu và Tạ Từ tiếp tục sa đọa đi xuống đi."

Sau đó cậu cố ý không nhìn đến bạn cùng bàn của mình, bởi vì

những lời này mà một ánh mắt nhàn nhạt liếc qua đây.

Trong lúc bọn họ trình diễn công phu cãi nhau, Hứa U đã sớm viết trên giấy thứ cô thích.

Cô ấn bút bi, thuận tiện gật gật đầu với Tống Nhất Phàm nói: "Vậy cậu nói đi."

"Nói gì cũng được sao, cậu có thể viết không?"

Hứa U sửng sốt, "Cậu muốn nói cái gì? Tớ không chắc có thể viết được hết."

"Ừ..." Tống Nhất Phàm suy nghĩ một lúc, "Tớ thích chơi bóng rổ, ngủ, chơi trò chơi,.."

Hứa U nghe cậu nói, nghiêm túc viết lại trên giấy nháp từng cái: play basketball, sleep, play games...

Phó Tuyết lên ngồi bên cạnh không thể nghe nổi nữa, vương tay ra ngắt lời: "Dừng dừng dừng. Ngài đừng nói nữa thưa ngài, đợi lát nữa đứng lên lại quên hết."

"Tớ làm gì ngu ngốc vậy chứ." Tống Nhất Phàm không phục.

Phó Tuyết Lê quay đầu tìm sự đồng cảm từ Tạ Từ, "Từ, cậu nói xem, cậu ta có ngu ngốc không."

Tạ Từ không nói cũng không có phản ứng gì, khóe miệng thâm sâu nhếch lên.

Hứa U vừa viết, vừa nói với bọn họ: "Còn gì nữa không, nếu không thì tớ nộp bài."

"Chờ một chút." Cả buổi không nói một lời, Tạ Từ lúc này mới chậm rãi mở miệng.

Khóe môi gợi lên, kéo dài giọng, có ý khiêu khích, "Tôi nói..."

Muốn nói thì nói nhanh đi.

Hứa U lên tiếng trong lòng, không dám nói ra.

Tạ Từ không nói, Hứa U cũng không có ý tiếp chuyện, bút trên tay im lặng chờ, không chút sốt ruột.

Tay cậu đặt trên mép bàn, ngón tay không ngừng đùa nghịch điện thoại, mắt lại nhìn cô.

Cô an tĩnh dựa vào bàn, ngoan ngoãn cực kỳ, giống một con thỏ nhỏ thuần khiết.

Tống Nhất Phàm nhìn Hứa U và Tạ Từ, nhìn đi nhìn lại, cậu phát hiện có điều gì đó không đúng.

Qua một lát, giọng nói lười biếng của Tạ Từ vang lên.

"Đề tôi nghĩ lại đã..."

Tạ Từ dừng một lúc, ngón tay nhịp nhịp trên mặt bàn làm bộ như đang nghiêm túc suy nghĩ.

Hứa U nhìn thoáng qua đồng hồ, còn 3 phút, tập trung nghe cậu nói, bút trên tay sẵn sang ghi chép.

"Hiện tại không thích gì, làm sao bây giờ?" Giọng điệu đứng đắn hỏi.

"....."

Phó Tuyết Lê hơi nhíu mày, "Vậy thì cậu đừng nghĩ nữa, thật nhiều chuyện."

"Không được, cô giáo phạt tôi thì sao?"

Tạ Từ nói với Phó Tuyết Lê nhưng ánh mắt một giây cũng chưa từng rời khỏi người Hứa U, "Viết tên của cậu, thấy thế nào?"

Lời này của cậu có chút quá trớn. Phó Tuyết Lê im lặng nhìn Tạ Từ, không biết hôm nay cậu ta uống nhầm thuốc gì.

Tống Nhất Phàm cười bỉ ổi, đấm vào ngực một cái, "Đơn giản, cậu chỉ cần viết cho cậu ta một chữ "women" là được."

"Cậu nhạt nhẽo."Phó Tuyết Lê bực bội ngắt lời, xoay người.

Hứa U kiềm chế khuôn mặt nhỏ, phớt lờ sự vô nghĩa của bọn họ. Nhanh chóng viết vào giấy: nothing, viết xong để lại giấy trên bàn của họ, lấy đồ chuẩn bị quay lên.

"Ah, tôi nhớ ra rồi." Tạ Từ nhướng mày, gọi Hứa U.

Cô chậm rãi giương mắt nhìn cậu.

"Còn gì nữa?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Người này sao có thể nhiễu sự như vậy.

"Cậu không biết sao?" Tạ Từ hỏi lại.

Hứa U im lặng, qua hai giây nhíu mày, "Sao tớ biết được,"

Tạ Từ cười, cố tình hỏi lại, "Cậu thật sự không biết."

Cậu có chút ẩn ý nhưng Hứa U lại lười suy nghĩ.

Ngay lúc quay đầu lại, bên tai đột nhiên có hơi thở lại gần.

Mang theo một chút gió.

Tạ Từ đứng dậy, một tay chống trên mặt bàn, cúi tới gần bên cổ Hứa U. Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng về phía trước, không đứng đắn nhếch môi, nói khẽ với cô một câu.

Hứa U hóa đá tại chỗ.

Tạ Từ trở về chỗ ngồi, khuỷu tay chống vào bàn sau, nhìn chằm chằm sườn mặt Hứa U đỏ lên. Nụ cười càng thêm xấu xa.

Đột nhiên cảm giác có người đang nhìn, Tạ Từ đưa mắt dời đi.

"Người anh em." Tống Nhất Phàm dựa lại gần, sắc mặt phức tạp hỏi: "Từ khi nào mà cậu trở nên..."

"Trở nên sao?"

"Trở nên thích chọc ghẹo nữ sinh vậy?"

Tạ Từ liếc mắt một cái, thản nhiên hỏi: "Cậu có ý kiến sao?"

"Ai da, đâu dám đâu dám."

Một lát sau.

"Không đúng, tớ cảm thấy chính là như vậy." Tống Nhất Phàm thật sự không nhịn được nữa, lại thò đầu qua, dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói, "Tớ chính là cảm thấy, gần đây cậu "trúng độc" gì mà lại cùng người khác tỏ ra thân thiết với bạn học mới, cậu có thấy vậy không?"

Vừa nói xong, chân cậu liền bị người ta hung hăng đạp một cái. Tống Nhất Phàm đau đớn rên một tiếng, liền lập tức im lặng.

Hứa U dùng mu bàn tay lâu mồ hôi trên trán.

Cuối mắt hướng xuống giấy nháp viết nhanh rồi xé ra ném vào người ngồi phía sau.

Trong phòng học, cô giáo tiếng Anh đứng ở bục giảng, tay cầm giáo án, phía dưới dần dần yên tĩnh lại, cao giọng hỏi: "Thảo luận xong hết chưa?"

Không ai trả lời.

Cô Trương ánh mắt băn khoăn, hất cằm, chỉ vào tổ bốn: "Tạ Từ, em ở đâu ra đây, thật sự không có phép tắc gì cả. Được rồi, đứng dậy nói cho tôi nghe em thích gì nào."

Hứa U lo lắng cắn môi.

Người phía sau, không nhanh không chậm đứng lên, chân ma xát với đất, phát ra tiếng.

Thấy cậu không nói một lời nào, cô giáo thản nhiên liếc mắt một cái, không chút nể mặt nói: "Không nói được thì phạt đứng một tiết."

Tạ Từ lười biếng dựa vách tường, từ trên bàn lấy lên một tờ giấy nháp.

Trong lớp học yên lặng, dùng thứ tiếng Anh sứt sẹo của cậu nói ra câu được viết bằng bút bi trong tờ giấy, chậm chạp mở miệng:

___ "I love to give somebody a glass of hot water."

Cô giáo nghe xong, suy nghĩ vài giây, không tin được hỏi lại: "Em thích giúp người khác rót nước nóng?"

Lời của tác giả:

Đừng vì tôi mà ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người.

Chỉ có 2 yêu cầu: thứ nhất mong mọi người vui vẻ, thứ hai là tôi vui vẻ. Những thứ khác không quan trọng.

Có thể thấy bình luận của mọi người là tôi sẽ vui vẻ mỗi ngày ~!

(Rùa: Tôi định đăng trên face với wordpress thôi nhưng tôi lại muốn đọc cmt của các cô nên tôi lại đăng trên này nữa, tôi chính là người thay đổi thất thường thế đấy.)

Chương 9: A Sách (2296 từ)

Editor: Hải Đường

Đồ lắm chuyện!

- --

Tiết tiếng Anh cuối cùng cũng xong, chuông vang lên. Các học sinh trực nhật u ám ở lại, các học sinh khác thì vui mừng xếp sách vở đi ăn cơm.

Ủy viên thể dục đứng trên bục giảng dùng sách đánh vào bảng, gào lên: "Ngày mai làm kiểm tra hằng tháng nên hôm nay không học thể dục!! Buổi chiều trực tiếp tới phòng học, không ra sân thể dục."

Từng đợt rên rỉ vang lên.

Vừa ra khỏi phòng, không có điều hòa, chênh lệch nhiệt độ làm học sinh choáng váng.

Hứa U bị nóng làm cho mệt mỏi, cầm sách và bài tập về nhà trong tay đi xuống cầu thang.

Đám đông chen chúc, tiếng người kêu réo ồn ào.

Phía trước, hai nữ sinh khoác tay nhau buôn chuyện, thanh âm không cao không thấp vừa vặn truyền vào tai Hứa U.

"Này, biết gì chưa, Trần Tinh Ỷ đang đi tìm một nữ sinh khoa xã hội để đánh nhau, nhiều người đang vây xem đó."

"Khoa xã hội? Ai vậy?"

"Hình như là Đan Lộ, lúc nảy cậu ta ở trong lớp thì bị một người ném sách vào mặt, tớ nghe mọi người đồn vậy."

"Thật điên cuồng, mà tại sao lại như vậy?" giọng điệu hóng chuyện tò mò cực kỳ.

"Tớ cũng chỉ nghe bạn tớ nói thôi, hình như là Đan Lộ cùng bạn đi vệ sinh thì gặp Trần Tinh Ỷ, không biết có xích mích gì mà bạn của Đan Lộ lại mắng cậu ta là hồ ly tinh, hấp dẫn hơn, nữ sinh mắng chửi người kia liền bị Trần Tinh Ỷ xông lên tặng cho một tát."

"A?" Nữ sinh kia không tin được, "Lớp 11 đánh lớp 12?!"

Rồi sau đó lại khó hiểu nói, "Không biết đang yên đang lành lại mắng chửi người khác làm gì?"

Nữ sinh còn lại nhỏ giọng bát quái, "Hình như bạn trai cũ của Trần Tinh Ỷ là lí do, Đan Lộ theo đuổi cậu ta nhưng không được."

"Bạn trai cũ? Ai vậy, tớ có biết người đó không? Ai da, hấp dẫn quá."

"Là Tạ Từ đó, biết cậu ta không?"

"....."

Dừng một vài giây, rồi ai đó mới nói: "Ở trường này có ai mà không biết cậu ta chứ."

Nói xong lại nhớ tới gì đó, lại hỏi: "Không phải cậu ta vừa mới chia tay Khâu Thanh Thanh sao, trước đó có quen Trần Tinh Ỷ ư?"

"Đều là chơi bời thôi, bọn họ cũng không thiếu mỹ nữ quây quanh." Một nữ sinh nhiều chuyện nói, giọng điệu không chút nể mặt, "Đám người lớp 9 kia thật sự chẳng ai ra gì, đều là đám nhà giàu phá phách..."

Hai người rẽ hướng khác, giọng nói dần dần nhỏ lại.

Hứa U thong thả đi xuống cầu thang lại vô tình nghe người khác nhiều chuyện.

Cô tự hỏi, mới đến trường vài ngày, bạn học trong lớp chỉ biết vài người, phần lớn là chưa quen biết. Nhưng mặc kệ cô đi tới đâu đều có thể nghe được những tên quen thuộc kia.

Thật đúng là âm hồn bất tán.

Đang ngẩn ngơ thì bả vai cô bị một người vỗ. Hứa U vừa quay đầu liền thấy bạn cùng phòng đứng bên cạnh.

"Cậu định tới nhà ăn sao?"

"Ừ." Hứa U gật đầu.

Trần Hiệp "a" một tiếng, kéo tay cô, "Cậu và tớ ra ngoài trường mua đồ ăn vặt đi. Tớ không muốn xếp hàng một mình."

"Được không vậy."

Hứa U không biết cách từ chối người khác, ngây người một lúc, lại nói: "Tớ mang theo sách, chỗ đó có xa không?"

"Không xa, không xa. Trước cổng trường thôi." Nói xong liền dắt

Hứa U đi không chút chậm trễ.

Tan học vào giữa trưa, cổng trường chính là nơi náo nhiệt nhất lúc này. Chung quanh mấy cửa tiệm, từng đám học sinh tụ tập, không ít nam sinh cao lớn đứng dưới bóng cây, hoặc dựa hoặc ngồi xổm, vừa hút thuốc vừa nói chuyện phiếm.

Chỗ hai người xếp hàng là một tiệm mì lâu năm có tiếng tăm. Phía trước có rất nhiều người đang xếp hàng, phần lớn đều là học sinh.

Trần Tiểu phấn khích vô cùng lôi kéo Hứa U xếp hàng, nhón chân nhìn phía trước mặt mình, "Ai da, thật nhiều người, chắc phải đợi một lúc đó. A Sách, cậu có đói không?"

A Sách là nhủ danh của Hứa U.

Cuối tuần trước Trần Lệ Chi có đến ký túc xá trường thăm cô, gọi vài lần thì Trần Tiểu nghe thấy, cảm thấy hay ho liền gọi theo.

Hai người đứng ở trên đường, bị mặt trời hung bạo chiếu thẳng vào. Hứa U mặc áo dài tay bên trong và áo khoác bên ngoài, trên mặt đã đổ mồ hôi. Cô lắc đầu: "Không sao. Tớ không đói bụng."

Bị "bà dì" hành hạ, khuôn mặt nhỏ tinh tế liền tái nhợt, môi không một chút huyết sắc.

Xếp hàng thật lâu, đằng trước luôn có người chen ngang, hàng dài dường như không hề di chuyển, hai cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Hứa U một tay đỡ eo, vỗ Trần Tiểu đang nghịch điện thoại, yếu ớt nói: "Tớ ngồi một lát, cậu xếp hàng tiếp đi."

Bụng dưới đau đớn khiến cô chỉ muốn cuộn tròn người lại nằm

xuống để cảm thấy tốt hơn.

Trần Tiểu bị bộ dạng yếu ớt của cô làm hoảng sợ, vội cất điện thoại, giúp cô: "Cậu làm sao vậy?"

Hứa U khẽ nhíu mày, dừng một chút rồi chậm rãi nói: "Đau bụng kinh, không sao đâu."

"Không thì cậu về trước đi, đừng xếp hàng cùng tớ."

"Không sao, tớ nghỉ một lát, đợi khỏe hơn lại xếp hàng với cậu."

Cô ngồi dưới một tàng cây ít người không xa, phía sau là một tiệm cà phê, có tiếng đàn dương cầm du dương vang.

Hứa U sờ soạng túi áo khoác lấy ra một cây kẹo vị táo, bỏ vào miệng cắn.

Bụng quặn đau, thậm chí dạ dày còn có chút co rút khiến cô không có đủ sức lực để thở.

- --

Trong tiệm cà phê.

Năm ngón tay Đồ Từ Từ và Lý Kiệt nghị sít sao nắm chặt. Một tay cô ôm cánh tay cậu ta, dính sát vào người, nhỏ giọng làm nũng: "Chiều nay chúng ta đi đâu chơi nha."

Người bên cạnh đang hút thuốc, nghe vậy liền nói: "Chơi đùa trên giường được không?"

"Cậu đáng ghét." Đồ Từ Từ cười mắng một tiếng, rồi lại làm nũng.

A.

Người nọ không ngẩng đầu, thấp giọng cười nhạo một tiếng.

Lý Kiệt Nghị giơ tay, khoác lên vai bạn gái, nghiêng đầu cùng người nọ nói chuyện: "Từ, vậy cậu thế nào, chiều đi đánh bài không?"

"Không đi." Thanh âm của cậu lười biếng, cánh tay gác lên ghế, khóe miệng cười cười.

"Vì sao không đi? Ở lại trường có gì chơi chứ."

Tạ Từ hỏi lại: "Vậy đi đánh bài thì có gì hay ho?"

"Cậu muốn chơi cái gì đều có thể chơi a." Lí Kiệt Nghị nhìn cậu cười đen tối.

Tống Nhất Phàm bưng đồ uống qua, vừa vặn nghe những lời này, đến ghế dài ngồi xuống, thuận tiện thay Tạ Từ trả lười, "Cậu ta hiện tại chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ về một nữ sinh cùng khối với chúng ta thôi."

"Thật sự? Mục tiêu mới sao? Ai lại có mị lực hấp dẫn ánh mắt Từ ca chứ? Tớ đã gặp qua chưa? Xinh đẹp không?" Lý Kiệt Nghị liên tiếp tung ra một đống câu hỏi, mặt đầy tò mò.

Tống Nhất Phàm nghiêm trang nói: "Không không không, hai người họ chỉ đơn thuần là thảo luận về học tập, nữ sinh kia còn dạy cho Từ học tiếng Anh..."

Nói xong cậu liền để lộ bản tính, vẻ mặt cười xấu xa mà nói: "Tương lai hai người họ chơi như thế nào, thì ta cũng không biết."

Lời này nói ra tương đối ái muội, đương sự không thừa nhận cũng không phản bác, giống như sự việc không liên quan tới

mình.

Vương Hiểu Khiêm ngồi bên cười hì hì, hướng Lý Kiệt Nghị nói: "Cậu còn muốn đi đâu chơi nữa, ngày mai kiểm tra, không phải cậu nói ba cậu lần trước đã đóng băng thẻ cậu sao bảo là thi tốt rồi mới nói chuyện tiếp."

Lý Kiệt Nghị không kiên nhẫn, "Có thể thi tốt mà, đừng nói chuyện này nữa, thật mất hứng."

Những người khác cười rộ lên.

Trường trung học số một là một trường rất có tiền, mọi thứ đều được xây dựng khá tốt, bao gồm cả thiết bị chống gian lận (1). Vào thời điểm sử dụng, nhà trường rất tự tin về hiệu quả của kì tuyển sinh đại học. Học sinh không tin, nhưng chỉ vừa thi qua một lần liền hoàn toàn quỳ lạy. Thứ đồ này thật sự quá trâu bò.

Di động hoàn toàn không thể dùng được.

"Hứ, người này." Vương Hiểu Khiêm trợn mắt.

Tống Nhất Phàm gắp thức ăn, bí hiểm nói: "Không sao người anh em, lần này phòng thi của chúng ta có nhân vật trâu bò."

"Nhân vật gì?" ánh mắt sáng Lý Kiệt Nghị lên, thúc giục: "Ai da, m* k***, m* nó cậu nói nhanh lên, anh em của cậu đang vội muốn chết."

Tống Nhất Phàm uống một ngụm nước, tay cầm điện thoại chậm chạp nhả tin: "Tớ đã đi hỏi thăm, lần này học sinh chuyển trường kiểm tra với chúng ta."

"Thì sao?"

"Ngu ngục. Không phải đã nói với cậu là lớp tớ vừa có học sinh

mới chuyển đến sao. Thành tích rất khủng, người thì tốt bụng, quan hệ với tớ là tốt nhất, đến lúc đó trực tiếp chép bài cậu ấy là được."

Tạ Từ nghe vậy nhướn mày, tay giơ lên dừng lại ở đó, "Quan hệ với cậu là tốt nhất?"

Cậu giơ tay còn lại lên, hướng đầu Tống Nhất Phàm đánh một cái.

Tống Nhất Phàm nhanh mắt nhanh tay đỡ được, chưa kịp cười, ánh mắt tùy ý liếc ra bên ngoài.

Qua vài giây.

"Ai da, m* nó,... người anh em à." Tống Nhất Phàm đứng lên, đi ra phía trước rồi híp mắt nhìn, vỗ vỗ Tạ Từ cười cười nói: "Cậu nhìn xem bên ngoài có phải là người chúng ta quen không?"

- --

Tóc Hứa U mềm mại chảy xuống, che phủ hơn phân nửa gương mặt, cánh tay ôm một chồng sách, ngồi ngồi dưới bóng cây.

Trong nắng hè chói chang, một cơn ở đâu thoảng qua, bóng cây rung rung, ve cũng không ngăn được mà kêu râm ran.

Hứa U cuối đầu nhắm mắt, lấy tay xoa xoa thái dương.

Khi mở mắt ra, trước mắt xuất hiện một đôi giày thể thao màu đen.

Hứa U đưa mắt nhìn lên.

Tạ Từ mặc áo khoác đen bên trong là áo thun, hơi khom lung, nghiêng đầu quan sát cô, vẻ mặt hư hỏng không hề che dấu,

"Bạn học Hứa ngồi đây đợi tôi à?"

Cô nâng mặt lên, biểu tình uể oải, chiếc cằm tinh tế, khuôn mặt tái nhợt.

Hứa U không thèm để ý tới cậu, thẳng chân chuẩn bị đứng lên.

Không ngờ, do ngồi quá lâu, chân tê rần, vừa đứng lên trọng tâm có chút không vững.

Tạ Từ phản ứng nhanh, lanh lẹ đỡ lấy cô.

Cánh tay Hứa U bị bắt lấy, áo khoác đồng phục che phủ nửa lòng bàn tay, chỉ lộ ra ngón tay trắng mảnh khảnh.

"Đứng vững được không?"Ánh mắt cậu đặt trên mái tóc đen mềm mại của Hứa U, thấp giọng hỏi.

Hứa U yếu ớt mềm mại dựa vào ngực cậu.

Cô gật đầu, muốn đẩy cậu ra. Trong lòng đã hết kiên nhẫn, thấp giọng nói cảm ơn: "Cảm ơn, có thể buông tay ra rồi."

Tạ Từ "ah" một tiếng, không hề có ý định buông tay, chẳng chút để ý hỏi: "Cậu cố ý đúng không, một ngày lại dựa vào lòng tôi tới hai lần?"

"Đồ lắm chuyện (2)!" trong người Hứa U không thoải mái, cơn tức bùng lên, nhịn không được dùng tiếng địa phương mắng cậu một câu.

Sau đó dùng sức đẩy.

Cậu bị đẩy ra sau lảo đảo vài bước.

Nghe cô huyên thuyên mắng một câu khó hiểu, Tạ Từ nghiêng

đầu bật cười, môi mỏng nhẹ nâng lên hỏi cô: "Lắm chuyện là gì?"

Hứa U xoay người đi xa không thèm quay đầu lại.

- --

Lúc tìm Trần Hiểu thì cô đã xếp hàng xong, ông chủ đang làm mì cho cô.

Hứa U ôm sách đứng bên cạnh chờ.

Mùi dầu ở đó rất nặng, khói từ đồ ăn bốc lên nghi ngút.

Trần Tiểu lấy đồ ăn rồi thanh toán, quay sang Hứa U nói: "Đi thôi, tớ xong rồi."

Hứa U gật đầu, theo cô đi về hướng cổng trường.

Hai người vừa đi không xa, Hứa U nghe được phía sau có tiếng chân dồn dập, cùng với một tràn kêu gọi:

____ "Ai ai ai ai, cô gái nhỏ ở, chờ một chút."

Hứa U cùng Trần Tiểu vừa quay đầu lại, nhìn thấy một người chạy lại đây, không lâu sau liền đứng trước mặt họ.

Là một cô gái trẻ, mặc đồng phục làm việc, trên eo còn có một chiếc tạp dề xanh, mặt trên là logo của tiệm trà sữa.

Cô thở dừng lại thở hồng hộc, trong tay cầm một ly, đưa cho Hứa U, "Cô gái, vừa có người giúp cô mua một ly sữa táo đỏ, muốn tôi giao cho cô."

Chú thích của editor:

(1): thiết bị chống gian lận chính là máy phá sóng (sóng điện

thoại và wifi)

(2): Câu này nguyên bản tiếng Trung khá khó hiểu và khó edit, tác giả chú thích là "đồ phiền phức", nên mình mạo muội chỉnh lại thành "đồ lắm chuyện" cho thuần Việt.-. hi vọng mọi người chấp nhận.-.

Chương 10: Cuộc thi (2514 từ)

Editor: Hải Đường

Cậu có phiền không?

- --

Thật sự không biết người kia muốn làm gì.

Hứa U mệt mỏi nghĩ, tay vẫn cầm ly trà sữa nóng kia, cả đường yên lặng không nói gì.

Đột nhiên cảm giác có người đang nhìn mình, Hứa U hoàn hồn, nhìn vào mắt Trần Tiểu.

Cô mỉm cười nhìn Hứa U, giọng xa xôi hỏi: "A Sách, người mua trà cho cậu là ai nha?"

Im lặng vài giây, Hứa U hỏi, "Sao vậy?"

"Không sao, chỉ là tò mò thôi."

Hứa U không biết trong lòng Trần Tiểu đang kích động quá mức, cô lắc đầu, "Tớ cũng không biết..."

"Đừng lừa tớ."

Trần Tiểu làm bộ nghiêm túc, truy hỏi: "Không phải cậu cùng ai có gian tình chứ?!"

Gian. Tình!!

Hai từ này thành công dọa sợ Hứa U.

Quá hoang đường, cô vừa chuyển trường đến đây được mấy ngày đâu, bạn bè cũng chưa quen mặt hết, biết có gian tình với ai đây.

"Cậu đang nghĩ đi đâu vậy?"

Hứa U không biết nói thế nào, có chút nôn nóng, "ai da" hai tiếng, "Trí tưởng của cậu quá phong phú."

"Chắc chắn phải là bạn cùng lớp của cậu mua cho."

Trần Tiểu nhìn bộ dáng của Hứa U, thật sự tưởng rằng cô không biết, bắt đầu phân tích: "Thật ra nam sinh lớp cậu chất lượng rất tốt, có khá nhiều người đẹp, hơn nữa gia cảnh tốt cũng rất nhiều. Có thể nói trong toàn khối, lớp cậu có chất lượng cao nhất..."

Ở tuổi này, phần lớn học sinh trong trường chỉ học tập không, thì vô cùng buồn chán. Cho nên, chắc chắn sẽ vừa học, vừa tự tìm niềm vui cho mình.

Chẳng hạn như buôn chuyện, từ chuyện lớn - nhỏ của lớp đến tin đồn của người nổi tiếng. Cậu kể cho tôi, tôi kể cho anh ta, một hồi có thể truyền khắp trường. Trần Tiểu biết chuyện bát quái rất nhiều, lại càng không thể bỏ qua những nhân vật đang "làm mưa làm gió" trong trường.

Ai thích ai, mỹ nam lớp nào đang cùng mỹ nữ nào tán tỉnh hay ai cùng ai có ân oán, cô đều rõ như lòng bàn tay.

Hứa U rõ ràng không yên lòng.

Trần Tiểu lại tiếp tục, kéo cô nói chuyện càng lúc càng hưng phấn: "Nói không chừng có nam sinh trong lớp thích cậu."

"Chuyện này..." Hứa U không muốn tiếp tục nói về chuyện này, liền nói sang chuyện khác, "Cậu biết phòng học đa phương tiện ở đâu không?"

"Phòng học đa phương tiện?" Trần Tiểu dừng câu chuyện lại, nghi hoặc nhăn mày hỏi, "Cậu muốn tới phòng này làm gì?"

Hứu U trả lời: "Giáo viên của tớ đã chia danh sách phòng thi cho kì hằng tháng vào ngày mai. Tớ thi ở phòng đa phương tiện."

"À, à, à." Trần Tiểu phản ứng lại, "Cậu là học sinh chuyển trường, tớ quên mất, có điều những phòng thi này đều dành cho những học sinh đội sổ."

Hứa U gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Hai người đi vào trong trường học, rẽ vào một con đường rợp bóng cây, khu dạy học xuất hiện ở trước mắt.

Trần Tiểu hướng vào phòng đối diện đài phun nước nói: "Bên cạnh phòng âm nhạc ở lầu một chính là phòng học đa phương tiện."

Hứa U nhìn theo hướng chỉ của cô, yên lặng nhớ trong lòng.

- --

Theo lệ thường, hai ngày diễn ra kì thi, học sinh không được đến sớm để tự học.

Bởi vì còn chưa phân ban xã hội và tự nhiên cho nên việc kiểm tra toàn bộ các môn phải được thực hiện.

Ngày đầu tiên, buổi sáng, làm bài kiểm tra Văn, buổi chiều kiểm tra Lý. Làm kiểm tra Toán vào buổi sáng ngày tiếp theo, buổi chiều sẽ kiểm tra Anh.

Hứa U tắt báo thức 6h rồi rời giường. Cô im ắng mặc xong quần áo, sửa soạn mọi thứ rồi ngồi trước bàn học xem lại văn.

Một lát sau, bạn cùng phòng lục tục rời giường.

Liêu Nguyệt Mẫn dụi dụi mắt ngáp, đi ngang qua Hứa u, không tinh thần nói: "Này, cậu dậy sớm vậy."

Hứa U lên tiếng, gấp sách vở đi toilet đánh răng rửa mặt.

Trước khi ra ngoài, cô lấy cho mình một bình nước ấm, sau đó bỏ vào cặp.

Tới căn tin mua bữa sáng rồi chậm rãi đến phòng thi, bên cạnh lại có vài ba tốp học sinh đi qua.

Sân trường sáng sớm, ven đường có vài bông hoa quế được trồng. Đang là mùa hoa, gió mát thổi qua, hương hoa nhàn nhạt tỏa ra khắp không trung.

Bầu trời hơi sáng, ánh nắng vàng nhàn nhạt xa xa phía chân trời.

Tới phòng thi. Hứa U tìm được vị trí của mình ngồi xuống, lấy sách ra, vừa cầm bữa sáng trên tay vừa bắt đầu ôn tập.

8.30 bắt đầu kiểm tra.

Hứa U cuối đầu nhìn đồng hồ, đã gần 8h nhưng phòng thi vẫn ít ỏi không mấy người.

Lại qua mười phút, dần dần có nhiều người tới.

Lý Kiệt Nghị cùng Tống Nhất Phàm, Tạ Từ tới cùng nhau, vài người chỉ đi không tới, cái gì cũng không đem, mượn bút, mượn thước, cà phất cà phơ một trước một sau tiến vào phòng thi.

Lý Kiệt Nghị ôm vai Tống Nhất Phàm, đứng ngoài cửa nhìn một vòng hỏi, "Anh em tốt, ánh sáng hy vọng của tớ đang ngồi ở đâu, chỉ tớ xem."

Tống Nhất Phàm ngẩng cổ, tìm khắp nơi.

"Kia, chỗ đó!" cậu vương tay về phía trước chí, "Nữ thần hy vọng của cậu ngồi kia."

Lý Kiệt Nghị tùy ý đưa mắt nhìn một lượt.

Một bóng dáng mảnh khảnh an tĩnh ngồi cách đó không xa, cúi đầu, tóc đuôi ngựa màu đen rũ trên vai.

Hứa U chăm chú xem sách, tập trung học thuộc thơ, đột nhiên cảm giác có người chỉ chỉ lưng mình.

Hứa U quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một nam sinh đầu đinh chồm đến trước mặt.

Hứa U giật mình, rồi thở dài "a" một tiếng.

Tiếng thở nhẹ mềm như bông, các nam sinh nghe được đều cười.

Có người nhỏ giọng bắt chước.

Tống Nhất Phàm ngồi lên bàn ở sau lưng cô, cười hì hì nói: "Chị gái nhỏ, tớ với cậu thương lượng chút không?"

"Sao vậy?" Tầm mắt Hứa U di chuyển, phát hiện bên cạnh còn có hai nam sinh.

Một người cô không quen, một người là...

Tạ Từ và cô bốn mắt nhìn nhau, Hứa U ngây ra một lúc rồi nhanh chóng nhìn ra chỗ khác.

Tống Nhất Phàm chỉ vào Lý Kiệt Nghị đứng bên cạnh nói, "Đây là anh em tốt của tớ, lát nữa cậu ngồi gần cậu ta, cậu có thể giúp cậu ta làm kiểm tra một chút không?"

Hứa U ngơ ngác hỏi, "Làm sao giúp được được, giám thị..."

Từ trước tới nay cô chưa bao giờ trải qua tình huống như thế này, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Tống Nhất Phàm tự quen thuộc mà vỗ vai cô, ý bảo cô không cần lo lắng, "Cậu không cần làm gì, đem bài thi giơ cao lên cho cậu ta xem đáp án là được."

Lý Kiệt Nghị nhìn nữ sinh ngoan ngoãn trong đồng phục của trường ở trước mặt.

Trong lòng không ngừng cảm thán, chậc, hèn gì, hèn gì.

"Chị gái nhỏ, cảm ơn a, tiền sinh hoạt tháng sau của tớ đều trông chờ vào cậu, kiểm tra xong rồi tớ mời cậu ăn cơm." Lý Kiệt Nghị nói.

Cậu ta cảm ơn cũng đã nói rồi, Hứa U càng không biết làm thế nào để từ chối. Hơi do dự, nhưng cô vẫn chần chờ gật gật đầu, "Ài, không cần mời cơm đâu."

Còn hơn 10p là bắt đầu kiểm tra, giám thị đã ngồi trên bục giảng đếm số bài thi.

Lý Kiệt Nghị cùng Tạ Từ nói chuyện xong, rời khỏi bàn. Vừa chuẩn bị trở về vị trí của mình, cậu dường như nhớ tới chuyện gì, quay lại hỏi: "Từ, hỏi cậu chuyện này."

"Nói." Tạ Từ lười nhác dựa vào bàn xem tạp chí bóng rổ.

"Là..."

Lý Kiệt Nghị choàng vai cậu, thấp giọng thỏi, "Sao cậu nhìn chằm chằm nữ sinh kia vậy, cảm thấy cậu ấy đẹp sao?"

Tạ Từ vẫn xem tạp chí, trên mặt không biểu cảm.

Lý Kiệt Nghị lại đẩy cậu, "Nói gì đi chứ?"

"Nói cái gì?" Tạ Từ không kiên nhẫn.

"Cậu cảm thấy cậu ta xinh đẹp?"

Tạ Từ nghe xong, ngẩng đầu nhìn cậu một cái, thản nhiên ừ một tiếng, hỏi: "Cậu muốn gì?"

Lý Kiệt Nghị im lặng trở về chỗ, trong lòng vẫn suy nghĩ: Thật may mắn là khi nảy cậu không nói với Tạ Từ là cậu muốn theo đuổi kiểu nữ sinh như Hứa U.

Tuy bình thường bên người bọn họ không thiếu mỹ nữ, nhưng đều là oanh oanh yến yến, lại trang điểm rất kĩ. Chợt nhìn thấy khuôn mặt nữ sinh tinh khiết như Hứa U, vóc dáng lại nhỏ xinh, bộ dáng an tĩnh, nên cậu không tránh khỏi động lòng.

Vì phòng thi rất lớn nên có đến hai giám thị, một ngồi trên, một ngồi dưới, tuy vậy, coi thi thực sự lỏng lẽo. Sau khi phát đề thi cả hai sẽ ngồi chơi điện thoại.

Kiểm tra hai tiếng rưỡi, kết thúc bài thi là 11h.

Tiếng chuông vang lên, phòng thi sớm không còn mấy người, đa số mọi người đã nộp bài về sớm.

Lần đầu tiên trong đời đi học của Lý Kiệt Nghị có thể nghiêm túc ở phòng thi tới hết giờ để viết một bài văn 800 từ.

Viết xong thì cạn hết sức lực, mệt mỏi nằm dài trên bàn.

Tống Nhất Phàm đến tìm cậu ta, nhìn thấy bộ dạng sống dở chết dở của cậu ta phì cười nói: "Sao rồi, sao lại ủ rũ thế này?"

"Ai da." Lý Kiệt Nghị vò hết giấy nháp trên bàn, thò đầu lên bàn nữ sinh phía trên nói lời cảm tạ, "Bạn học, cảm ơn cậu."

Giọng điệu hết sức chân thành.

Hứa U đang thu dọn sách vở trên bàn, đem hộp bút cất vào cặp, kéo khóa.

Cô đứng dậy ôm bình nước trên bàn vào lòng, gật đầu, "Không cần cảm ơn."

Sau đó liền rời đi.

Động tác lưu loát, không chút dây dưa, ngay cả liếc mắt nhìn bọn họ cũng không có.

Phía sau, hai người nhìn nhau. Lý Kiệt Nghị chậc lưỡi, nhướn mày nói: "Có cá tính."

- --

Tại phòng thi vào buổi chiều.

Hứa U sợ giấy nháp không đủ dùng nên mang theo một ít.

Lý Kiệt Nghị sau khi hưởng qua ánh sáng của "nữ thần hy vọng" vào buổi sáng, trước khi bắt đầu bài thi vẫn luôn tìm Hứa U nói chuyện, không ngừng lôi kéo làm quen, "Bạn học này, cậu ở đâu vậy?"

Hỏi tiếp, "Cậu bao nhiêu tuổi mà nhìn nhỏ như vậy?"

Lại hỏi, "Kiểm tra xong tớ mời cậu bữa cơm được không?"

Hứa U đang cúi đầu sửa soạn lại sách vở, không trả lời lấy một câu.

Vừa lấy notebook trong cặp ra, bàn của cô đột nhiên bị một lực đập vào.

Hai nam sinh đùa giỡn bên cạnh là nguyên nhân khiến bàn cô bị rung mạnh. Bình nước trên bàn đổ xuống, nước chảy ra không ngừng, nháy mắt nước chảy đầy cả bàn. Quần áo của Hứa U cũng bị dính ướt.

Cô đứng dậy, hô lên một tiếng vội đỡ lấy bình nước.

Cùng lúc đó, Lý Kiệt Nghị cũng phản ứng lại.

Cậu đứng lên, không nể mặt mắng hai nam sinh kia: "Phó Nhất Thuấn ngươi có bệnh à?"

Phó Nhất Thuấn cúi đầu chỉnh trang lại áo quần, cũng không hề yếu thế, tức giận mắng chửi lại: "Thì làm sao, ý kiến gì?"

Không khí giữa hai người hết sức căng thẳng.

Vừa lúc Tạ Từ và Tống Nhất Phàm từ sau đi tới.

Tạ Từ cau mày, đứng bên cạnh Hứa U nhìn cô, thấy ống tay áo cô ướt, quay đầu hỏi Lý Kiệt Nghị: "Sao vậy?"

"Phó Nhất Thuấn làm đổ bình nước của Hứa U."

"Không sao mà, một lát là khô thôi." Hứa U khẽ nhíu mày, dùng khăn tay lau mặt bàn, ngắt lời bọn họ, "Mau quay về chỗ ngồi đi, sắp bắt đầu thi rồi."

Lúc này cô không muốn gây ra chuyện gì phiền toái.

Tạ Từ làm như không nghe thấy, đẩy vai Phó Nhất Thuấn, kiêu ngạo hất cằm, "Xảy ra chuyện gì, mắt mày mù sao?"

Chung quanh không ai dám nói một lời, nhìn xung đột phát sinh giữa hai người, ai cũng không dám tiến lên ngăn cản.

Cuối cùng vẫn là giám thị coi thi đi vào tách đám người đó ra, nhìn bọn họ nói: "Đứng đây làm gì! Về chỗ mau lên! Bắt đầu thi!"

Phó Nhất Thuấn nhanh chóng đi trước, hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ, nói: "Chờ đó."

- --

Tạ Từ và Hứa U đổi vị trí, Tạ Từ ngồi trước Hứa U ngồi sau. Buổi thi vừa bắt đầu, Tạ Từ liền gục đầu trên bàn ngủ.

Thời gian làm bài còn một nửa, Hứa U bắt đầu tô đáp án rồi để giơ lên cao.

Lý Kiệt Nghị thức thời ngẩng đầu chép lấy chép để.

Hứa U lật mặt bài thi, bắt đầu làm mặt sau của đề.

Đang viết, đột nhiên trên bàn có một trận giấy từ đâu ném tới.

Cô sửng sốt.

Qua vài giây, lưng cô lại bị ai đó ném giấy vào.

Hứa U quay đầu lại, nam sinh vừa làm ngã bình nước của cô ngồi ở sau, đang vo giấy nhiệt tình ném lên.

Lần này nam sinh kia ném trật, vừa vặn rơi vào đầu người đang ngủ phía trên.

Hứa U mím môi, cúi đầu tiếp tục làm bài thi, không quan tâm kẻ quấy rầy phía sau.

Lại tiếp tục ném không trúng.

Tạ Từ thức dậy, quay đầu.

Hứa U đang ngay ngắn ngồi ở bàn, chăm chú làm bài.

Trên bàn là vô số giấy bị ai ném.

Hàng mi dài của cô rũ xuống, ngũ quan thanh tú, cô cúi đầu nên không thể nhìn thấy được cảm xúc nơi đáy mắt.

"---Mẹ nó, mày muốn chết à."

Trong phòng thi an tĩnh, đột nhiên vang lên tiếng mắng người.

Thí sinh và giám thị ngẩng đầu lên, đồng loạt nhìn qua nơi phát ra tiếng nói.

Tạ Từ phát hỏa, cậu đẩy bàn đứng lên, tùy tiện cầm một quyển sách, đi đến bàn của Phó Nhất Thuấn.

Bang.

Quyển sách mạnh mẽ đáp thẳng vào mặt Phó Nhất Thuấn.

Mọi người ai nấy đều bị vẻ hung dữ của Tạ Từ làm ngây người.

Tạ Từ đá một cái vào chân bàn, chỉ vào Phó Nhất Thuấn nói: "Mày có gan ném thêm một cái nữa xem, ông đây sẽ cho mày ăn hết đống giấy đó. Mày tin không?"

Lời editor: Mọi người đọc có chỗ nào sai chính tả nhớ cmt cho mình biết với nha, chỗ nào mình edit đọc thấy không ổn cũng cmt cho mình biết để mình chỉnh lại. Mình sẽ cố gắng edit thuần Việt hết sức có thể. Cảm ơn mọi người.

Chương 11: Không có việc gì (1892 từ)

Editor: Hải Đường

Vì trái tim của lãng tử dễ dàng thay đổi.

- --

Im lặng vài giây.

Tưởng chừng như có thể nghe được tiếng kim rơi xuống đất.

Một lát sau, cả phòng thi đều có thể nghe được tiếng giám thị coi thi vội vàng hét lên.

"----TẠ. TỪ. HAI CẬU MAU DỪNG LẠI CHO TÔI."

Tạ Từ đang tức giận, làm nhiều người không biết chuyện gì đang xảy ra, hoảng sợ trước sự giận dữ của cậu. Tuy vậy, trong mắt những nữ sinh trong phòng, bộ dáng tức giận kia thật sự quá ngầu, quá anh tuấn, lại lạnh lùng.

Ồn ào một lúc thì trưởng ban giám thị vội vàng đi vào, lôi hai kẻ ồn ào kia ra khỏi phòng thi.

Giám thị coi thi liền đóng cửa lại, đi lên đi xuống. dặn dò nói: "Đừng nhìn nữa, có gì hay đâu mà nhìn. Các em lo làm bài cho thật tốt đi."

Nhưng mà xảy ra chuyện như vậy, mọi người ai nấy đều mất tập

trung, làm gì còn tâm trí mà làm bài. Huống chi bên ngoài có thể loáng thoáng nghe được tiếng thầy trưởng ban tức giận la hét:

"Tôi có nói là hai cậu được đánh nhau trong phòng thi không. CÒN RA THỂ THỐNG GÌ NỮA?!"

"Còn em, Tạ Từ, em nói thử xem trong cái trường này có giáo viên nào không biết đến "tiếng tăm" của em không? Đã lớn như vậy rồi mà không biết thu liễm."

- --

Tiếng la mắng bên ngoài không còn nữa, phòng thi dần dần khôi phục lại an tĩnh.

Bàn tay nhỏ cầm bút của Hứa U run rẩy.

Cô bắt buộc chính mình phải tập trung, ánh mắt nhìn chăm chú vào giấy nháp, mắt không chớp, tăng tốc làm mặt thứ hai của bài vật lý.

Điện áp, điện thế, hiệu điện thế, ampe,...

Một đống từ chuyên ngành cùng số liệu được cho, từng bước từng bước suy nghĩ trong đầu.

Giấy nháp trên bàn ngập tràn công thức tính.

Tống Nhất Phàm và Lý Kiệt Nghị đã sớm nộp bài thi đi ra ngoài, không biết đi đâu.

Chỗ ngồi phía trước vẫn luôn để trống, Tạ Từ không hề quay lại.

Mãi cho đến khi tiếng chuông kết thúc giờ làm vang lên.

Hứa U thu dọn mọi thứ, ôm cặp sách chuẩn bị rời đi.

Tới cửa, cô do dự một lúc. Lại quay trở về, đem áo khoác trong ngăn kéo của người kia lấy ra.

Ở căn tin ăn xong cơm chiều, Hứa U ôm một đống đồ quay về ký túc xá.

Trong phòng ngủ chỉ có Lý Linh Phương và Liêu Nguyệt Mẫn thảo luận đề thi, Trần Tiểu chưa về.

"Cậu về rồi à, chiều nay cậu làm được không?"

Kiểm tra lý xong, tâm tình mọi người đa phần đều được thả lỏng không ít. Lý Linh Phương buông bút, hỏi Hứa U: "Cậu làm bài có kịp không? Tớ có cảm giác như thời gian ngắn quá, còn chưa kịp kiểm tra lại bài."

Liêu Nguyệt Mẫn ngồi một bên cũng hùa theo, an ủi nói: "Phòng tớ thi xong, ai cũng oán giận nói thời gian không đủ làm, đừng sợ đừng sợ."

Hứa U đem cặp sách để xuống một bên, gật gật đầu với hai người kia: "Tớ cũng phải viết rất vội, không sao đâu."

Thật ra, lúc cô làm hoàn chỉnh bài thi còn dư tới 20 phút.

Thời gian còn lại dùng để ngẩn người.

Cầm sách học một lúc, trong đầu Hứa U chỉ nghĩ tới chuyện buổi chiều.

Tâm trí không biết vì sao thực nôn nao, hở ra một tí liền ngẩn ngơ. Cô thật sự không học được nữa, gấp sách vở lấy quần áo ngủ đi tắm.

Tắm xong, cô lấy từ trên bàn một quyển sách, lên giường đọc chờ tóc khô liền ngủ.

Giường của Trần Tiểu ở đối diện, cô đang nhắn tin với bạn trên điện thoại, liếc thấy Hứa U cũng ở trên giường, kinh ngạc nói: "A Sách, sao hôm nay cậu lại ngủ sớm vậy?"

Hứa U ngồi dựa lưng vào đầu giường. Cô với tay lấy gối kê sau lưng, thở nhẹ trả lời: "Hôm nay tớ hơi mệt."

"Sao vậy, nhìn cậu giống như đang có tâm sự gì."

Trần Tiểu nghĩ rằng cô buồn vì kiểm tra không tốt, nên quay người lại, cầm lấy tay Hứa U lắc lắc: "Chỉ là một bài kiểm tra thôi mà. Đừng lo quá."

"Ừ."

Hứa U còn đang suy nghĩ làm sao ngày mai đưa áo cho Tạ Từ thì nghe Trần Tiểu bên cạnh nói:

"Này, trong phòng thi của cậu hôm nay, có phải Tạ Từ đánh nhau với ai đúng không? Hình như còn ầm ỉ rất lớn đó."

Liễu Nguyệt Mẫn đang ngồi ngâm chân, không tỏ ra ngạc nhiên lắm: "Ừ đúng rồi, chuyện đó có thật không? Tớ cũng nghe người khác nói."

Trần Tiểu trước nay đối với các tin bác quái nắm bắt rất nhan, cô gật đầu, hứng thứ bừng bừng mà tiếp tục nói: "Hình như là Tạ Từ đánh Phó Nhất Thuấn."

"Vì sao vậy?"

"Không biết nữa, chắc là có xích mích từ trước."

Lý Phương Linh nảy giờ vẫn chưa lên tiếng đột nhiên mở miệng: "Không phải là vì Khâu Thanh Thanh chứ..."

"Liên quan gì đến Khâu Thanh Thanh?"

"Không phải cậu nói Phó Nhất Thuấn thích Khâu Thanh Thanh từ lâu sao? Bạn của tớ là bạn cấp hai của bọn họ, nói Phó Nhất Thuấn theo đuổi Khâu Thanh Thanh nhiều năm, nhưng cậu ấy không thèm để vào mắt. Mọi người đều nghĩ là do cậu ấy không thích học sinh cá biệt, không ngờ sau lại thấy Khâu Thanh Thanh và Tạ Từ bên nhau."

"Tạ Từ và Khâu Thanh Thanh chia tay lâu rồi mà!"

"Ai biết được chứ, nói không chừng là tình cũ chưa quên thì sao?"

"Quên đi, cậu nên biết rằng trái tim của mỹ nam là thứ dễ thay đổi nhất. Cậu thấy Khâu Thanh Thanh có giống người sẽ khiến cho Tạ Từ hồi tâm chuyển ý sao?" Lý Linh Phương nhịn không được mở miệng.

Trần Tiểu cảm tính dự đoán, bắt đầu phân tích không ngừng, "Tớ cảm thấy Khâu Thanh Thanh chính là người đó. Cậu nói xem, cậu ấy lớn lên xinh đẹp như vậy, thành tích lại xuất sắc. Không chừng có thể thật sự là chân ái của Tạ Từ, sau đó liền theo nội dung của ngôn tình ngược luyến tình thâm mà phát triển, cuối cùng là happy ending."

Nói xong cô lại tự phủ nhận lời của mình, "Nhưng mà cũng không đúng lắm, tớ cảm thấy tính cách của Khâu Thanh Thanh quá kiêu ngạo lại lạnh lùng, xem chừng không mấy nam sinh có thể chịu được. Nếu tớ mà là con trai, tớ liền thích nữ sinh như Hứa u, dịu dàng nhu thuận."

Hứa U nhắm mắt giả bộ ngủ.

"Vấn đề là" Liêu Nguyệt Mẫn kì quái nói, "Khâu Thanh Thanh có nhiều người theo đuổi như vậy, không nhất định coi trọng Tạ Từ, thật ra nam sinh anh tuấn cũng rất nhiều."

Trần Tiểu cười hừ một tiếng, cô nhìn Liêu Nguyệt Mẫn hỏi: "Cậu đang nói nghiêm túc đó hả?"

Không ai nói trả lời.

Trong phòng còn mình tiếng của Trần Tiểu vang lên, "Nghe khuê mật của tớ nói, nhà Tạ Từ kinh doanh bất động sản, ba của cậu ta lại quyên góp rất nhiều cho xây dựng trường. Tớ có một người bạn chơi trong nhóm bọn họ, nói rằng mỗi lần tụ tập đều là Tạ Từ mời khách, tiêu tiền không nương tay."

- --

Bạn cùng phòng tiếp tục nói chuyện phiếm.

Hứa U dựa lưng vào gối, yên lặng đem sách trong tay lật qua.

Đề tài thảo luận bên tai đã từ Tạ Từ đánh người, đến bạn gái của của cậu, rồi lại đến trong nhà có bao nhiêu tiền.

Suy nghĩ của cô có chút đi lạc.

Trước mắt hiện lên hình ảnh lười biếng của Tạ Từ, luôn mang theo ý cười xấu xa trên mặt, lại nghĩ tới những gì cô vừa nghe được.

Ugh.

- --

Ngày thi thứ hai.

Từ sau khi kiểm tra Lý, Phó Nhất Thuấn và Tạ Từ đều không xuất hiện nữa.

Buổi chiều cuối cùng thi môn tiếng Anh.

Trước khi bắt đầu thi, Hứa U lấy tẩy và bút chì để lên bàn. Lí Kiệt Nghị không chịu ngồi im, tìm Hứa U nói chuyện, "Chị Hứa à, lát nữa thi môn cuối cùng cũng phải nhờ vào cậu rồi."

Cậu trước giờ muốn gì đều trực tiếp nói ra, không vòng vèo. Hứa U không nói gì, nhìn cậu một cái rồi gật đầu.

Thấy Hứa U gật đầu, cậu có chút khẩn trương, cả người đều sán lại gần cô, "Chị Hứa à, thi xong rồi tớ mời cậu ăn cơm nha, lần này may mà có cậu!"

"Không cần gọi tớ là chị đâu."

"Cái này đâu phải trọng điểm, trọng điểm là ăn cơm."

Hứa U thản nhiên khoát tay, "Không cần."

Cô suy nghĩ một lúc, ngập ngừng hỏi: "Cậu có biết Tạ Từ đi đâu không, tại sao cậu ấy không đi thi?"

Lý Kiệt Nghị đang cúi đầu gắp máy bay, nghe vậy a một tiếng, không thèm để ý trả lời: "Không thích đi đó."

"Cậu ấy...Thật sự không có chuyện gì?" Hứa U nhỏ giọng, gần như không thể nghe thấy.

Lý Kiệt Nghị nhướng mày, nhìn về phía cô, "Cậu ta thì có thể có chuyện gì được chứ?"

Hứa U nghe vậy ngẩn ra, ngồi thẳng, lắc đầu.

Lý Kiệt Nghị nói tiếp.

Hứa U nghe được ý cười trong lời nói của cậu, "Ai có việc cũng không tới phiên Từ có việc."

Bài thi tiếng Anh cực kì đơn giản.

Hứa U làm xong chưa tới một giờ, nộp bài ra khỏi phòng thi, trong khuôn viên trường lúc này còn rất ít người.

Cô đi quanh một hồi, lại trở về phòng học.

Trong phòng chỉ còn vài người.

Tính cả cô nữa là bốn người.

Hứa U ngồi vào chỗ của mình, sắp xếp lại đề thi của hai ngày.

Sắp xếp xong thì có chút khát nước, cô với tay cầm bình nước trên bàn.

Không hiểu vì sao nắp bình hôm nay lại không thể vặn ra, cô thử hai ba lần đều không được.

Hứa U cắn môi dưới, khuôn mặt trái xoan trắng nõn nhăn nhó. Cô ôm bình nước vào lòng, khom người cúi đầu chuẩn bị thử lại lần nữa.

Đột nhiên cảm giác có người đang đứng trước mắt.

Cô không kịp phản ứng, bình nước trong tay bị người bên cạnh lấy đi.

Hứa U ngẩng đầu, nhìn thấy Tạ Từ dựa vào bàn học phía trước cô.

Cậu cười biếng nhác, tay dùng chút sức, dễ dàng mở được nắp bình.

Cả người cô đều ngây ngẩn, lúng túng nói một câu cảm ơn.

Khóe môi Tạ Từ hiện lên ý cười nhàn nhạt, để bình nước qua bên cạnh. Cậu khom người nghiêng đầu, tay chống ghế dựa vào, cúi người nhìn vào mắt cô: "Nghe Lý Kiệt Nghị nói, cậu rất quan tâm tới tôi?"

Lời editor: Cầu chỉnh chính tả, lỗi type. Câu nào mình edit chưa ổn hãy cmt cho mình biết nha ^^

Lịch post thì mọi người thấy để cuối tuần mình đăng luôn một lần nhiều chương hay là khoảng 2 ngày/chương (mình k edit vào thứ 7. cn) thì được?

Chương 12: Làm rơi (1567 từ)

Editor: Hải Đường

Làm rơi chìa khóa

- --

Gương mặt cậu nghiêm túc, thản nhiên mở miệng, giống như đang nói gì đó thật bình thường.

Gần quá, Hứa U giật mình nới rộng khoảng cách của hai người ra, vội vàng cầm bình nước, nói: "Không."

Hôm nay cô vẫn mặc đồng phục, áo khoác được cởi ra, để lộ hai cánh tay trắng nõn.

"Thật không? Lý Kiệt Nghị ngạt tôi?" Tạ Từ im lặng nheo mắt nhìn cô, như muốn tiếp tục muốn nói gì.

Hứa U vội cướp lời, nói: "Cậu đừng nhàm chán như vậy, tôi còn có việc."

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trước cửa phòng học có tiếng kêu: "Tạ Từ, mọi người đang đợi cậu đấy, nhanh lên! Đừng tán nhảm trong này nữa."

Thấy cậu có việc, Hứa U nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ quay đi.

Không biết tại sao khi cô cùng Tạ Từ nói chuyện lại không được tự nhiên, cũng không dám nhìn vào mắt cậu.

Bỗng nhiên nhớ ra một chuyện. Cô quay đầu nói với người đang đi ra, giọng có chút do dự: "Này, Tạ Từ, áo khoác của cậu ở chỗ tôi."

"Cái gì?" Cậu làm như không nghe được, quay đầu nhìn cô.

"Cậu để quên áo khoác ở phòng thi, tôi giúp cậu mang đến lớp." Hứa U cặn kẽ giải thích, cúi đầu thò tay vào ngăn bàn sờ soạng, đem áo khoác lấy ra.

Người bên ngoài thấy Tạ Từ vẫn còn chưa đi, ló đầu vào trong lớp nói: "Từ, về rồi lại cùng em gái nhỏ tán tỉnh, nhanh lên."

Đây là lần đầu tiên cô chủ động cùng Tạ Từ nói chuyện.

Tạ Từ nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của cô, đột nhiên nở nụ cười, nói: "Cậu lấy trộm áo của tôi à?"

Hứa U đưa áo khoác thể thao màu đen qua, không nói gì nhìn cậu, cũng không để ý tới lời đùa giỡn của Tạ Từ.

Mặc dù ngoài miệng cô không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt hiện rõ ba chữ: Bệnh thần kinh.

Tay cô rất trắng, đặc biệt trơn bóng, bàn tay tinh tế ẩn hiện mạch máu ở bên dưới.

"Nếu cậu không cầm, tôi sẽ vứt xuống đất." Hứa U nhíu mày, nhìn người nào đó không nhúc nhích.

Nhưng mà giọng nói cô lại mềm mại như bông, một chút uy hiếp đều không có.

"Được rồi, tôi cầm."

Cậu chậm chạp nhận áo. Bộ dạng lười nhác như thường ngày, giọng nói có chút hư hỏng tùy tiện, "Ai, tính tình ngài còn rất lớn."

Người được gọi là tính tình rất lớn kia mặc kệ cậu trêu chọc, xoay người.

- --

Chuông kết thúc bài thi tiếng Anh vang lên, sân trường dần khôi phục sinh khí. Hành lang từ trên xuống dưới đông đúc học sinh, tràn ngập tiếng ồn, cùng tạp âm vô cùng huyên náo.

Bạn cùng lớp chẳng mấy chốc đều cầm đề thi quay trở lại phòng học, tụm ba tụm bảy nói chuyện.

"Haiz, thật phiền phức, cuối cùng cũng kiểm tra xong tiếng Anh." Bên cạnh có người bực bội than thở.

Người khác nói: "Đừng lo, Gà ca, cậu vĩnh viễn là món ngon nhất cho buổi tối." (1)

Sau đó là một màn rượt đuổi đùa giỡn, bàn ghế vì va chạm mà nghiêng ngả.

Trịnh Hiểu Lâm ngồi trước, cầm đề thi tiếng Anh của Hứa U dò đáp án, nhìn được một nữa liền uể oải, thở ngắn thở dài chẹp miệng: "Trời ạ, đáp án của tớ với cậu khác nhau nhiều quá."

Bị vẻ bi thương của cô làm phì cười, Hứa U lấy lại bài thi, an ủi nói: "Không sao, trong đề có nhiều chỗ tớ cũng mơ hồ lắm."

Trịnh Hiểu Lâm cho rằng những nhân vật học "trâu bò" như Hứa U thường không hay khoe khoang tài năng của mình.Cho

nên Trịnh Hiểu Lâm không tin Hứa U nói, tâm trạng vô cùng trầm trọng: "Lúc tớ còn ở trong phòng thi làm bài thì đã thấy cậu nộp bài ra ngoài rồi..."

"Ai, tiểu khả ái, cậu thực sự nộp bài thi đầu tiên" Phó Tuyết Lê không biết lấy ly trà sữa từ đâu ra, lật lật tạp chí cùng Hứa U nói chuyện. Lật một tờ, lại ngáp một cái.

Không biết vì sao hôm nay tinh thần Phó Tuyết Lê có chút uể oải, trông thiếu sức sống hơn bình thường rất nhiều.

Hứa U lo lắng, sờ trán cô hỏi: "Cậu không khỏe sao?"

"Không." Phó Tuyết Lên buồn cười kéo tay Hứa U xuống, "Tối qua ngủ không ngon."

Nói chưa được hai câu, chủ nhiệm lớp từ cửa phòng học đi vào, đứng trên bục giảng.

Cô không nói một lời, nhưng phòng học dần dần yên tĩnh lại, mọi người ai nấy trở về chỗ của mình.

"Kiểm tra tháng này đã xong, hẳn các em đã biết trình độ của mình tới đâu rồi chứ?"

Hứa Tuệ Như chống tay lên bàn, ánh mắt nhìn một vòng phía dưới, "Kết quả chắc ngày mai sẽ có thôi, cô dự định cuối tuần sau sẽ đổi chỗ ngồi của các em, muốn ngồi với bạn nào thì tới tìm cô."

Không ngoài dự đoán, bên dưới hàng loạt tiếng than thở.

"Cô ơi, kết quả lần này sao lại có nhanh vậy ạ?" Có người lớn tiếng hỏi một câu.

Ở vài chỗ trong lớp, các học sinh bắt đầu thì thầm nói chuyện.

Tạ Từ và Tống Nhất Phàm đổi vị chỗ cho nhau, cậu ngồi ngay sau Hứa U, xem cô cúi đầu nửa ngày chăm chú tìm gì đó.

Thất thần nhìn bóng lưng cô.

Phó Tuyết Lê thò đầu lại gần, tò mò hỏi: "Tiểu khả ái, cậu làm gì vậy?"

"Tớ tìm chìa khóa." Hứa U ngồi xổm xuống, đem sách vở từ ngăn bàn ra tìm qua, vẫn không thấy.

Lại lấy cặp sách ra, lục lọi tìm kiếm bên trong nửa ngày.

Hứa Tuyết Lê lật sách vở trên bàn lên giúp cô, vừa tìm vừa nói: "Cậu không thấy chìa khóa từ lúc nào?"

"Không biết nữa." Hứa U vẫn cúi đầu tìm lung tung.

Tống Nhất Phàm thấy náo nhiệt, chồm người lên xem, "Chuyện gì vậy, chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?"

Hứa U trở về chỗ ngồi, tìm lần nữa nhưng vẫn không thấy, chán nản nỏi: "Tớ làm rơi chìa khóa ở đâu rồi."

"Rơi thì nhặt lại thôi." Tống Nhất Phàm đơn giản trả lời.

"Ugh", Hứa U ngu ngốc một chút, "Làm sao nhặt lại?"

Tống Nhất Phàm bày ra vẻ mặt hết sức hiển nhiên mà nói: "Dùng tay nhặt chứ sao."

Phó Tuyết Lê ở bên đột nhiên hiểu được, nói: "Hứa U, cậu làm mất chìa khóa đúng không?"

"Đúng vậy." Hứa U quay sang, mờ mịt nói: "Sao vậy?"

"Trời ạ." Tống Nhất Phàm cười ra tiếng, "Hóa ra ở phương Nam các cậu thì rơi và làm mất là như nhau."

Hứa U ngôi yên, không phản ứng lại.

Lúc này cô làm gì còn tâm tư quan tâm khác biệt ngôn ngữ vùng miền nữa. Trong đầu suy nghĩ lại một lần, mình đã làm rơi chìa khóa ở đâu?

Cô nhớ rõ ràng khi nảy bỏ trong cặp...

Sau đó...

A! Đúng rồi!

Ánh mắt Hứa U sáng lên, xoay người ra sau, hai tay đặt trên mép bàn, hỏi: "Chìa khóa của tôi có rơi trong áo cậu không? Có phải khi nảy tôi không cẩn thận đưa luôn cho cậu?

Tạ Từ hơi nghiêng về trước, nhướng mày thấp giọng hỏi: "Cậu đoán?"

"Tôi không đoán." Hứa U từ chối, nói: "Cậu đem chìa khóa trả cho tôi đi."

Tạ Từ cười một tiếng: "Là cậu đưa cho tôi mà."

Thanh âm lười nhác vô lại. Bộ dáng xấu xa vô cùng đáng ăn đòn.

Tống Nhất Phàm ở bên cạnh, rất không nắm bắt được tình huống xen miệng: "Từ, cậu không thấy bạn học nhỏ đã tìm chìa khóa lâu như vậy rồi sao, trả lại cho người ta đi. Cậu có phải là đàn ông không vậy?"

"Liên quan gì tới cậu?" Tạ Từ nhàn nhạt hỏi lại.

Hứa U cho rằng cậu ta thật sự không có ý định trả lại, sốt ruột xòe lòng bàn tay ra, nói: "Tạ Từ, cậu trả chìa khóa cho tôi mau lên."

Tạ Từ một tay gác trên bàn, một tay xoay bút, nhìn cô vài giây.

Da cậu rất trắng, con ngươi đen bóng, rõ ràng bên ngoài cậu ta có bộ dáng vô cùng đẹp mắt, nhưng bên trong lại hết sức vô lại. Tạ Từ nghiêng đầu, suy nghĩ nói: "Gọi một tiếng "anh trai" liền trả lại cho cậu."

Tống Nhất Phàm: "..."

Mẹ kiếp, cậu thật sự mẹ nó quá khác thường, năm nào rồi mà còn chơi trò anh anh em em này.

Hứa U vừa nghe xong, da mặt mỏng liền đỏ lên.

"Gọi hay không gọi? Cho cậu ba giây." Tạ Từ vô sỉ cực kỳ, bắt đầu đếm ngược.

"---3"

"---2"

"---1"

Hứa U không phản ứng, nhưng lại sợ cậu ta thật sự không trả chìa khóa lại cho cô, dưới tình thế cấp bách, buộc miệng gọi một tiếng: "Anh trai."

Tạ Từ giống như sửng sốt một lúc.

Mọi người đều yên tĩnh vài giây

Tạ Từ cười một tiếng, khàn khàn nói ra: "Hứa U, cậu xấu hổ sao?"

Chú thích của editor:

(1): câu này thật sự mình không hiểu họ nói gì hết, nguyên văn bản trung: "别烦恼，鸡哥，你永远是最菜的." Ai biết có thể nói cho mình để mình edit lại nha.

Chương 13: Chạy trối chết (1802 từ)

Editor: Hải Đường

Cậu đang làm gì vậy?

- --

"Cậu thật dễ bắt nạt."

Tan học chiều cuối tuần thứ 3, Hứa U cùng Phó Tuyết Lê ở lại trực nhật.

Phòng học dần thưa thớt, ánh hoàng hôn nhàn nhạt bao phủ khắp sân trường.

"Hứa U", Phó Tuyết Lê một tay che miệng, một tay lau bảng, gọi Hứa U.

Cô đang xếp các ghế lên bàn, tay cầm chổi, nghe vậy "ơi" một tiếng.

"Làm sao vậy?"

"Nói cho cậu, đối với bọn Tạ Từ, phải hung dữ hơn một chút."

Phó Tuyết Lê vỗ vỗ tay, "Về sau, cậu ta mà còn trêu chọc cậu, trực tiếp tát cậu ta một cái, cho cậu ta biết cái gì gọi là lễ độ."

Hứa U tiếp tục cúi đầu quét rác, nghiêm túc lấy rác từ các góc

nhỏ ra. Nghe Phó Tuyết Lê lãi nhãi.

"Theo tớ được biết, mỗi một khóa trong trường này, cậu ta có ít nhất một "em gái"."

Phó Tuyết Lê chọc một hộp sữa chua, đưa vào miệng hút, "Hình như Tạ Từ có rất nhiều người thầm thích, có người còn tìm đến lớp chúng ta để hỏi phương thức liên lạc của cậu ta."

"Uhm,..." Hứa U liếc thấy bên ngoài cửa sổ có người.

Phó Tuyết Lê lại tiếp tục nói, nhắc đi nhắc lại không ngừng: "Cho nên bạn gái của cậu ta rất nhiều mà tốc độ đổi bạn gái rất nhanh, nhưng mà mỗi lần hẹn hò chỉ là chơi bời thôi."

Hứa U quét lớp xong, đem rác hốt lại cho vào thùng rác, dùng mu bàn tay xoa mồ hôi trên trán, có chút không hiểu mà hỏi: "Tuyết Lê...ừm...cậu nói những chuyện này với tớ làm gì..."

"A?"

Do dự thật lâu, Phó Tuyết Lê đi tới, tay chống đầu gối, nhìn Hứa U, "Tớ cảm thấy, Tạ Từ có chút thích cậu."

"....."

"Thật đấy, tớ chơi với cậu ta lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy cậu ta nhàn rỗi đi trêu chọc nữ sinh. Lúc đó, tớ đã nghĩ Tạ Từ có gì đó là lạ. Sau đó Tống Nhất Phàm kể với tớ là cậu ở phòng thi bị người khác quấy rầy, Tạ Từ liền nổi giận, từ đó tớ suy ra như vậy."

Hứa U vội vàng ngắt lời cô, mặt trở nên đỏ bừng, "Đừng nói nữa, cậu thật sự hiểu lầm rồi."

Cô lui về sau hai bước, đem thúng rác nhấc lên, chạy trối chết.

"Tớ đi xuống lầu đổ rác."

- --

Phó Tuyết Lê ngồi trên bàn, đung đưa hai chân trắng nhỏ, vừa uống sữa chua vừa chơi di động chờ Hứa U trở về.

Qua vài phút, cô không đủ kiên nhẫn chờ được nữa, nhảy xuống chạy ra cửa phòng học chuẩn bị nhìn xem.

Còn chưa ra khỏi phòng, vừa tới cửa, Phó Tuyết Lê nắm khung cửa, ngoái đầu ra tìm bóng dáng của Hứa U.

Hứa Tinh Thuần trong tay cầm theo cặp xách, dựa vào tường ở bên ngoài, biểu tình tẻ nhạt nhìn cô.

"Cậu...Tại sao còn ở đây?"

Cậu lặng im không nói lời nào.

Phó Tuyết Lê cắn môi, nhỏ giọng nói thầm vài câu.

Hứa Tinh Thuần trầm mặc không lên tiếng mờ ám nhìn cô, thật lâu sau mới mở miệng: "Cậu muốn chia tay với tớ?" (1)

"Đúng... Đúng vậy." Phó Tuyết Lê mỗi lần nhìn thấy bộ dáng này của cậu trong lòng không chút tự tin, liền nói lắp, những vẫn to gan mà nói: "Có vấn đề gì sao?"

Cô đã trở nên mệt mỏi với kiểu bị kiểm soát này, từ cấp hai đến hiện tại.

Hứa Tinh Thuần và cô là đã bạn cùng bàn vào ngày đầu tiên vào sơ trung. Lúc đầu cô luôn thích để cậu giúp rót nước, cũng thích để cậu xem thầy cô có đến lớp hay không. Sau đó biết được

thành tích của cậu thật sự rất tốt, cho nên kiểm tra liền muốn cậu ta đọc đáp án cho mình, ngày thường làm bài tập cũng vứt cho cậu làm.

Rồi tới sơ nhị, hai người học chung lớp, cô như trước đây tiếp tục bắt nạt cậu, Hứa Tinh Thuần vẫn luôn yên lặng chịu đựng.

Cũng không biết vì cái gì, đầu tháng ba cậu ta thổ lộ, hai người liền mơ hồ hỗn loạn ở bên nhau.

Yêu đương được một thời gian, Phó Tuyết Lê mới phát hiện ra Hứa Tinh Thuần không phải là người dễ bị bắt nạt. Trong mắt bạn cùng lớp, cậu là một lớp trưởng vô cùng tốt, nhưng thật ra bên trong tính cách thâm trầm, tính chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ.

Quản lý cô giống như con gái của mình.

Từ sau cao trung, chương trình học nặng hơn trước nhiều, mặc dù Hứa Tinh Thuần khá bận rộn, nhưng vẫn dành sức lực để quản lý cô, thậm chí còn can thiệp đến chuyện cô kết bạn với ai.

Phó Tuyết Lê là kiểu con gái có chút tùy tiện, phóng túng, muốn được tự do yêu đương chứ không muốn bị quản thúc, tuy rằng cô thích mỹ nam nhưng không nghĩ sẽ từ bỏ tự do của mình...

Cô vẫ còn đang nghĩ về chuyện cũ, Hứa Tinh Thuần đã sớm đến trước mặt.

"Phó Tuyết Lê." Cậu luôn thích gọi cả họ và tên cô.

Người bị gọi tên, trong lòng vô cùng hồi hộp.

Mắt cậu có quầng thâm, dường như đã nhiều ngày ngủ không ngon.

Hứa Tinh Thuần dừng lại, thanh âm kiềm nén, cúi đầu nói: "Không cho phép chia tay, tớ không đồng ý."

Ánh mắt cậu bình thản như ngày thường, nhưng trong đáy mắt lại chứa đầy tình cảm phức tạp.

Lời nói quá mức ngang ngược, dễ dàng khơi dậy chống đối của cô.

"Tại sao tôi phải nghe? Cậu đừng ích kỷ như vậy." Phó Tuyết Lê không nể mặt nói lại.

Sau khi kích động xong, cô phát hiện ra hai người đứng gần nhau quá, cô muốn lui về sau, lại bị cậu ôm lại.

"Đúng, tớ ích kỷ như vậy đó."

"....."

Hứa Tinh Thuần không còn kiên nhẫn cùng cô nói chuyện vô nghĩa, liền cúi đầu xuống, nhắm mắt trực tiếp lấp kín đôi môi đang không ngừng lải nhải kia.

Cậu không ngừng đoạt lấy, ướt át mà cắn cô, hơi thở của hai người hòa quyện bên nhau.

Đúng, là cậu ích kỷ.

Ích kỷ không thể chịu được thấy cô gặp gỡ người khác để vui vẻ. Cho dù cô đối những người kia không có cảm xúc, nhưng việc cô đặt quá nhiều sức lực cho bọn họ làm cho cậu rất ghen tị. Từ nhỏ đến lớn, cậu không thể chịu được cô tươi cười với người khác.

Nhìn thấy bộ dáng vô tâm vô tính của cô, Hứa Tinh Thuần chỉ muốn đem tim mình đem tới trước mặt cô.

- --

Chạng vạng, mặt trời sau một ngày "nướng chín" mặt đất, bắt đầu xuống núi.

Trên sân trường, ánh hoàng hôn nhuộm vàng khắp vườn trường, xa xa có một vài nam sinh từ sân bóng rổ đi ra khỏi cửa.

Hứa U ngồi ở trên bật đầu tiên của cầu thang, cằm đặt trên gối, tóc rũ qua bên, ngơ ngác nhìn thẳng về trước.

Trong đầu hồi tưởng lại một cảnh tượng không cẩn thận nhìn thấy kia...

Cô chỉ nhìn thoáng qua sau liền chạy trối chết. Giống như vô tình nhìn trộm một bí mật động trời.

Lớp trưởng sao lại có thể...

Sao lại có thể cùng Phó Tuyết Lê... hôn nhau!

- --

Gió chiều vẫn còn mang hơi nóng, thổi qua sân trường, lá cây bị thổi mà rì rào reo vang.

Hứa U vẫn còn ngu ngốc ngồi ở cầu thang, đột nhiên, trước mắt cô bị một bóng đen che khuất.

Trên đỉnh đầu truyền lên giọng nói quen thuộc:

"Ngài ngồi đây ngắm cảnh sao?"

Tạ Từ mặc một chiếc áo bóng rổ màu trắng, tay phải ôm bóng, rũ mắt nhìn cô.

Cậu vừa chơi banh xong, tóc ngắn ẩm ướt, con ngươi đen nhánh dọa người.

Hứa U không trả lời cậu, lại cúi đầu, chăm chú nhìn mặt đất.

Tạ Từ cười cười.

Cậu ném trái banh cho đám người đang chờ ở xa, hất đầu, ý bảo bọn họ đi trước.

Đám anh em của Tạ Từ bên kia hiểu được tình huống, thức thời rời đi.

Tiếng bóng rổ dòng trên mặt đất, thịch thịch thịch.

Tiếng bước chân, tiếng cười đùa của đám người kia dần dần xa.

Tạ Từ hơi hơi lắc cổ, ngồi xổm xuống, khuỷu tay đặt trên đầu ngối, ngẩng mặt nhìn cô.

Hứa U ngồi ở bậc thang, so với cậu cao hơn một chút.

"Này, cậu còn giận tôi sao? Không phải chỉ để cậu gọi một tiếng "anh" thôi sao?"

Cậu nói xong, không nhịn được liền cười.

Hứa U trừng mắt, cho rằng làm như vậy rất có sức uy hiếp với Tạ Từ.

Hứa U trừng xong vẫn chưa hết giận, quay đầu không thèm nhìn cậu, một câu cũng không thèm đáp lại.

Tạ Từ cười nhạt, đưa một ngón tay qua chạm vào cằm cô, hỏi: "Cô gái nhỏ không nói chuyện sao?"

Những ngón tay lướt qua làn da trắng nõn, mềm mịn lưu lại xúc cảm tê dại nhẹ nhàng ở Tạ Từ.

Hứa U theo bản năng né tránh tay cậu, vội vàng đẩy cậu ra.

Rõ ràng cô không dùng quá nhiều lực, nhưng không hiểu vì sao cậu lại ngã xuống đất, tay vẫn kịp túm lấy tay cô.

Một trận đất trời ngã nghiêng.

Cả hai đều ngã xuống đất, Hứa U bị cậu ôm vào trong lòng, tư thế của hai người bây giờ chính là cô nằm sấp trên người cậu.

Tạ Từ vừa vận động xong, trên người có chút mồ hôi, làn da vẫn còn nóng vì vận động mạnh. Chóp mũi của Hứa U đùng vào vai cậu.

Cậu tùy tiện nằm trên mặt đất, giương mắt nhìn cô gần bên mình, cong môi.

Hứa U giãy giụa muốn đứng lên, lại bị Tạ Từ một tay giữ eo.

"Cậu muốn làm gì! Lưu manh." Hứa U cắn môi, hai má ửng đỏ, trong mắt bởi vì xấu hổ và tức giận mà lấp lánh ánh nước.

Trong ngực cậu có chút xúc cảm, ấm áp mềm mại, có hương hoa nhài sạch sẽ thoảng qua.

Cậu thổi tung mái tóc rũ trên má cô, dựa sát vào tai cô, thì thầm: "Em." (1)

Lời editor:

(1) Chỗ này mình sẽ đổi cách xưng hô của Hứa Tinh Thuần một chút, vì bạn nhỏ này thích Phó Tuyết Lê nên để "cậu – tớ" cho

tình cảm.

Phó Tuyết Lê tớ vẫn để xưng hô là "cậu – tôi".

(2) Các mẹ hãy để em edit chỗ này thành "em" thay vì "cậu" nhé:) nghe "em" nó phấn khích hơn hẳn là "cậu"

Chương 14: Thành tích (1801 từ)

Editor: Hải Đường

- --

Hứa U nghe không hiểu lời đen tối của cậu. Luống cuống tay chân bò dậy, lúc định nhấc chân đứng dậy thì bị cậu ác ý cong đầu gối lên, cô vướng phải thiếu chút nữa là ngã.

Cô khó khăn chống tay trên mặt đất, ổn định bản thân, lòng bàn tay dính nhớp một ít mồ hôi.

Hưa U tức giận đến mức hai má đỏ bừng, xương gò má nóng lên, nửa quỳ nửa ngồi trên nền xi-măng trừng cậu.

Người nằm trên mặt đất cũng không vội đứng lên, chậm chạp ngồi dậy, đối mặt với cô.

Gió đêm quất vào mặt khiến tâm tình của cậu bỗng nhiên tốt đến không ngờ.

"Sao nào, cậu đối với ân nhân cứu mạng của mình không vừa lòng sao?" Cậu vò tóc, khóe miệng mang ý cười.

Hứa U vẫn còn tức giận, theo bản năng dùng chân đá cậu, "Cậu mà là ân nhân gì chứ?"

Cái đá này cô dùng khá nhiều sức lực. Cô dừng lại chờ cậu phản ứng...

Giữa hai người có chút yên lặng.

Thấy cậu nãy giờ không nói gì, cô có chút chột dạ, nhịn không được nhỏ giọng hỏi: "Rất... đau sao?"

Tạ Từ giả vờ không được nữa, bên miệng lộ ý cười, nhẹ giọng đáp lại: "Đau lắm đó chị gái."

Cô không vui nói, "Đừng gọi tôi như vậy."

"Vậy cậu muốn tôi gọi cậu như thế nào?"

"Gọi tôi bằng tên."

Tạ Từ cười cười, nói: "Hứa U?"

"Ừm."

Cậu lại gọi tên cô, "Hứa U."

"....."

Lúc này, cô không thèm để ý tới cậu nữa, định đứng dậy bỏ đi.

"Chờ một chút, người tôi còn đau." Tạ Từ từ phía sau đuổi kịp, vừa đi vừa nói chuyện.

Hứa U quay đầu nhìn cậu, "Đó là do cậu xứng đáng."

"Này, này, sao cậu nói như vậy" Tạ Từ không đứng đắn, lảo đảo đi theo cô, "Nhìn cậu hiền lành như thế này, không tin được lại thích sử dụng bạo lực với bạn cùng lớp."

Hứa U phụng phịu, đôi mắt đen lúng liếng nhìn cậu. Trong lòng nhẹ nhõm thở ra: "Còn không phải là do cậu bắt nạt tôi à."

Cô rất đơn thuần, không biết từ "bắt nạt" này có bao nhiêu đen tối.

Nơi phía xa, chân trời bị nhuộm thành một màu vàng ấm áp, trong không khí thoảng qua hương hoa mùa hè.

Hai người vừa đi vừa nói, không biết từ lúc nào đã đi qua dãy lớp học.

Yết hầu Tạ Từ trượt lên trượt xuống, ho khan hai tiếng, trong lòng có cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Cậu thấp giọng như là tự nói với bản thân: "Cậu vẫn chưa biết "ăn hiếp" thật sự là gì đâu."

Nói xong cậu "haiz" một tiếng, không đợi cô lên tiếng liền cuối đầu, cười như không cười nói với Hứa U: "Nói cho cậu một chuyện, nhưng không được tức giận."

Hai người đã đi tới đài phun nước.

Cô liếc mắt, ngẩng đầu hỏi, "Chuyện gì?"

Khuôn mặt của cô nhỏ nhắn lại trắng mềm ngẩng lên nhìn cậu.

Tạ Từ dừng lại, một tay nâng lên vỗ vỗ vào vai phải, hất cằm.

Hứa U đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo nhanh liền chóng nhận ra, theo tầm mắt của cậu cui đầu.

Áo ngắn tay của cô hơi rộng, lại vừa mới cùng cậu té ngã trên đất nên cổ áo trượt qua một bên để lộ bờ vai gầy trắng nõn. Trên vai nhỏ trắng mịn, hiện ra một dây áo màu lam.

"Cậu... cậu biến thái!" Đại não Hứa U trống rỗng,

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, đánh cậu một cái thật mạnh, rồi

nhanh chóng chỉnh sửa lại áo quần, bỏ chạy.

Tạ Từ thấy bóng dáng chạy xa của cô, trên khóe môi, kêu một tiếng.

Cả người cảm thấy rất ngọt.

- --

Ngày hôm sau là thứ năm. Buổi sáng sau khi kết thúc tiết học thứ ba, trong phòng học không khí vô cùng u ám.

Bởi vì tiết thứ tư, không chỉ riêng đối với lớp 9 mà với chung toàn trường, chính là tiết sinh hoạt chủ nhiệm.

Ngoài đọc kết quả thi, còn phải đổi chỗ ngồi.

Nhiều học sinh không chờ được nữa, vội vàng chạy tới văn phòng xem trộm kết quả thi.

Ngồi trước Hứa U, Trịnh Hiểu Lâm, là một trong số đó.

Bàn phía trước không ai ngồi, đám người xung quanh đều nằm dài trên bàn ngủ.

Khoảng 10 phút trôi qua, những người đi xem kết quả thi lục tục chạy về.

Bọn họ giống như người hùng chiến thắng trở về, vừa đến phòng học liền được bạn học vây quanh hỏi.

"Cậu có xem điểm cho tớ không?"

"Cậu thi bao nhiêu điểm?"

"Xem được không? Xem được không?"

"Sao rồi, có xem giùm tớ không, điểm cao hay thấp?"

...

Trịnh Hiểu Lâm thở hồng hộc trở về chỗ ngồi, tâm tình có vẻ không tồi.

Vẻ mặt cô vui mừng, đang chuẩn bị quay đầu hỏi gì đó thì chủ nhiệm lớp đẩy cửa đi vào.

Hứa U ngẩng đầu, đem quả táo đang ăn được nửa cất đi.

Cô lén lút lay người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Dậy đi, cô vào rồi."

Hứa Tuệ Như đứng ở bục giảng, nhìn quét qua khắp phòng một lần, trong tay cầm bảng điểm.

Giọng của cô vô cùng rõ ràng: "Im lặng một chút, hôm nay tôi có chuyện muốn nói cùng các em."

Phía dưới lặng ngắt như tờ.

Im lặng tới mức tưởng có thể nghe tiếng kim rơi xuống nền.

"Đã có kết quả khảo sát vừa rồi." Cô vừa nói, vừa nhìn kết quả thi, "Cô biết, các em không quan tâm lắm tới thành tích, nhưng lần này cô phải khen ngợi một chút, lớp chúng ta khảo sát tháng này, có 7 người trong top 100."

Lời này vừa nói ra, ở dưới liên ồ lên.

Toàn trường có gần 30 lớp, khối nào cũng có lớp trọng điểm, đó là còn chưa tính tới lớp Ánh Dương và lớp Hỏa Tiễn. (1)

Các lớp học song song thường có hai hoặc ba học sinh lọt vào

top đầu khiến khuôn mặt của giáo viên chủ nhiệm lúc nào cũng tỏa sáng.

Không ngờ tới lớp 9, một lớp tồi tệ quậy phá nhất trong các lớp, lại có thành tích khảo sát hằng tháng đầu tiên rất tốt.

Học sinh trong lớp không phải ai cũng có hứng thú nghe, đám người ngồi sau cảm thấy phiền chán muốn chết.

Tống Nhất Phàm nhàm chán xoay bút, cùng Tạ Từ nói chuyện: "Từ, chiều học thể dục trốn học không?"

"Làm gì?"

"Chơi bi-da đi, đã lâu không chơi."

"Không đi." Thanh âm nhạt nhẽo vang lên.

Tống Nhất Phàm ôm vai Tạ Từ, dựa sát vào nói: "Từ ca, từ lúc nào mà bắt đầu sống thanh tịnh rồi, đừng a."

"Cút."

Tống Nhất Phàm tự thấy mất mặt, quay qua bàn bên cạnh gọi Từ Hiểu Thành, "Thành ca, buổi chiều đi chơi không?"

Từ Hiểu Thành đang dùng điện thoại, không có thời gian suy nghĩ trả lời cậu, thuận miệng nói: "Tối qua cùng bạn gái chơi nhiều, không còn sức lực."

"M* n*, cậu thô tục." Tống Nhất Phàm bỉu môi, đang chuẩn bị mắng chửi Từ Hiểu Thành vài ba câu.

Hứa Tuệ Như liếc mắt qua cậu, lớn tiếng quát, " Tống Nhất Phàm, em còn dám nói chuyện, nhìn điểm khảo sát của em thành cái dạng gì đi!"

Tống Nhất Phàm bị gọi tên, bả vai co rút lại một chút, vẻ mặt đùa giỡn giả vờ đau khổ: "Cô ơi, cô không thể vì điểm của em kém mà không cho em nói chứ."

Lớp học liền bị chọc cười.

Hứa Tuệ Như trừng mắt, "Điểm khảo sát đếm ngược từ dưới lên còn dám trả treo với cô."

Tống Nhất Phàm sờ sờ mũi.

Trên bục giảng, giọng nói tiếp tục vang lên.

"Em thật sự không học tập được gì từ bạn học ngồi trước mình, ngồi gần một chỗ, em thì thi điểm thấp nhất lớp, trong khi bạn lại có điểm cao nhất."

Hứa U được gọi tên, bút đang viết trên tay chợt dừng lại.

Lớp học im ắng không tiếng động.

Rất nhiều người không tin được quay đầu lại nhìn về phía bạn học mới ngồi ở phía sau.

Ánh mắt đều trở không bình thường.

Học sinh chuyển trường thật "trâu bò" nha, vừa ngoan ngoãn đáng yêu, mới chuyển đến mà đã hạ bệ vị trí nhất lớp của Hứa Tinh Thuần.

Có phải kẻ họ Hứa kia đều được sinh ra trong ánh hào quang của thần trí tuệ...

Phải biết rằng, lý do tại sao lớp 9 nhận được nhiều sự chú ý nhất, ngoài đám con ông cháu cha giàu có, thì nguyên nhân chính là

do người xếp vị trí thứ nhất của khối học ở lớp này.

Thứ hạng của Hứa Tinh Thuần trên bảng thành tích cơ bản là ổn định, từ cấp hai lên cấp ba vẫn luôn đứng đầu.

Nhiều người vẫn luôn thắc mắc tại sao cậu không đến lớp Hỏa Tiễn mà ở lại lớp 9.

Không ngờ lần khảo sát này, lại không kèn không trống bị hạ bệ bởi một nữ sinh.

"Cô sẽ đọc tên của 7 bạn điểm cao trước, những bạn khác thì đợi lát nữa lớp trưởng dán bảng điểm vào phía sau lớp, tự mình đi coi."

Lớp học ồn ào thảo luận, Hứa Tuệ Như bảo bọn họ im lặng, rồi tiếp tục nói:

"Hứa U, đứng nhất lớp, và nhất khối, tổng điểm là 698."

"Hứa Tinh Thuần, đứng thứ hai lớp và khối, tổng điểm là 697."

"Trần Xuân Lâm, đứng thứ ba lớp và thứ 32 khối, tổng điểm là 645."

"Hướng Phi, đứng thứ tư lớp và thứ 67 khối, tổng điểm là 633."

"..."

Điều hòa trong phòng hoạt động, tỏa ra khí lạnh nhè nhẹ.

Hứa U có chút cảm, nhỏ giọng ho khan vài tiếng, tiếp tục cầm bút làm bài tập.

Cô không có cảm xúc gì, tựa như người có thành tích cao nhất kia không phải là mình, hoặc có thể là do đã luyện thành thói

quen. (ý bà tác giả là Hứa U đã đứng nhất quen rồi nên không có cảm xúc gì J))))

Đang làm bài trong sách thì Hứa U dừng bút, cô hít hít mũi, cúi đầu tìm giấy vệ sinh trong ngăn bàn.

Bút bi từ trên bàn lăn xuống đất. Hứa U quay người khom lưng nhặt bút lên.

Trong nháy mắt, ngẩng đầu, lại đối diện với ánh mắt của Tạ Từ.

Cậu đang nhai kẹo su.

Cả hai người đều sửng sốt.

Trên bục giảng, Hứa Tuệ Như nói:

"Đợi lát nữa mọi người sắp xếp đồ đạc lại, buổi chiều, sau khi học thể dục trở về sẽ đổi vị trí."

Lời editor:

(1) cái lớp Hỏa Tiễn với cái lớp Ánh Dương thật sự mình không biết đó là cái gì nên để y vậy luôn. Nguyên văn câu tiếng Trung là: "年级有接近30个班，重点班都有好几个，还不包括阳光班和火箭班."

Chương 15: Mẹ kiếp!

Editor: Hải Đường

Xin lỗi...

—

Giữa trưa, sau khi ăn cơm trong canteen xong, Hứa U liền quay về phòng ngủ.

Hứa U tắm rửa đơn giản, thay đồ ngủ rồi đi vào phòng. Cô tới ghế ngồi, tùy tiện lấy sách lật.

Liêu Nguyệt Mẫn đang làm bài tập, nhìn thấy Hứa U đột nhiên nói: "Hứa U, cậu đã xem kết quả khảo sát tháng này chưa? Điểm của cậu cao nhất đó!"

Hứa U gấp sách lại, gật gật đầu: "Tớ xem rồi."

"Thật là cậu sao?" Lý Linh Phương đang ở phòng tắm rửa tay, cũng không thể tin được quay đầu lại nhìn.

Lý Linh Phương là học sinh của lớp Ánh Dương. Buổi sáng, không lâu sau khi có kết quả thi thì bạn học khắp nơi đã bàn tán về chuyện này. Vị trí thứ nhất là một cô gái học ở lớp 9. Kết quả thi thật sự khiến các học sinh khác áp lực, với điểm số khủng bố là 698, Hứa U lập tức leo lên vị trí cao nhất. Mọi người đều thở dài, thật sự là từ xưa đến nay, lớp 9 toàn xuất hiện những nhân vật "trâu bò". Ngày trước là Hứa Tinh Thuần, bây giờ là nữ sinh

này.

"Là Hứa U thật đấy." Liêu Nguyệt Mẫn khẳng định. Sau khi tan học, cô liền chạy tới bảng điểm nhìn.

"Whoa, lợi hại lợi hại, đúng là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài mà!" Trần Tiểu tán thưởng, "Tớ trước giờ chỉ nghĩ Hứa U học giỏi thôi, nhưng không ngờ cậu ấy lại là "học thần".

Hứa U yên lặng nghe bạn cùng phòng nói chuyện, mở ngăn kéo tìm thuốc hạ sốt, lấy ra hai viên để vào tay còn lại.

Bên tai, âm thanh bàn tàn còn tiếp tục.

"A Sách quá lợi hại, khảo sát khó như vậy mà điểm lại cao ngất, ngay cả người giỏi nhất lớp tớ điểm cũng thấp hơn rất nhiều."

Trần Tiểu đột nhiên quay đầu hỏi Lý Linh Phương, "Này, lớp các cậu lần này ai cao điểm nhất."

"Không biết, hình như là Trương Kha Kha."

"Không phải Khâu Thanh Thanh sao?"

"Cậu ấy?" Lý Linh Phương suy nghĩ một lúc, "Hình như lần này cậu ấy thi không tốt, tớ cũng quên mất điểm cậu ấy là bao nhiêu rồi."

Cô vỗ vỗ lên bàn, "Đúng rồi. có phải sau khảo sát tháng này là đại hội thể thao đúng không?"

"Nghe mọi người ở tổ thể dục nói, hình như là sắp tổ chức rồi."

Hứa U cầm ly uống thuốc. Uống xong, chậm chạp lên giường ngủ trưa.

—

Buổi chiều, tiết đầu tiên chính là tiết thể dục, ủy viên thể dục cho toàn bộ lớp 9 ra sân tập hợp.

Vừa qua 12 giờ trưa, ánh nắng vẫn còn gay gắt, ve kêu râm rang trong những bóng cây.

Không khí xung quanh rất oi bức, cả người Hứa U lại đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, cô cảm thấy có chút chóng mặt.

Cả lớp được chia thành 4 hàng, theo thứ tự từ thấp đến cao, nữ sinh hai hàng, nam sinh hai hàng.

Giáo viên thể dục ở phía trước điểm danh, hỏi ủy viên thể dục: "Sao lớp các em lại ít người thế này?"

Mã Chí Vĩ nói lớn: "Các bạn nam đi lấy thiết bị rồi thầy."

Thầy giáo gật đầu, cũng không hỏi thêm, thuận miệng bố trí nhiệm vụ hôm nay.

Sau khi mọi người giải tán tại chỗ, Hứa U tìm thầy giáo xin về lớp học nghỉ ngơi.

Thấy mặt cô tái nhợt, đứng cũng không vững, thầy giáo hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Có cần bạn học theo em tới phòng y tế không?"

"Không ạ, cảm ơn thầy." Hứa U xua tay, "Ở trong lớp có thuốc rồi ạ."

Cô quay trở lại phòng học, đi qua hành lang, có nhiều lớp đã bắt đầu vào tiết, các giáo viên đang đứng trên bục giảng giảng bài.

Bên ngoài, ánh mặt trời bị các tán cây tinh tế chia cắt thành nhiều mảnh.

Hứa U bước vào lớp từ cửa sau.

Vừa đẩy cửa ra, cô sửng sốt.

Bên trong có một đám người đang chơi poker, còn có người đang hút dở điếu thuốc. Trong phòng có cả trai lẫn gái, nhìn qua cô đều không quen.

Không phải là bạn cùng lớp.

Khí lạnh từ điều hòa bao quanh làm Hứa U hắt xì một cái.

"Cậu có vào không vậy, đóng cửa lại đi, nóng muốn chết." Một nữ sinh tóc ngắn nghiêng đầu đanh đá nói với Hứa U, bộ dáng trông rất tức giận.

Lúc này mọi người đều nhìn qua.

Hứa U định đi ra, đóng cửa lại cho bọn họ, đột nhiên một giọng nam ngạc nhiên vang lên:

"—-Ai da, chị gái của tôi ơi! Ân nhân ơi! Đừng đi đừng đi mà!"

Giọng của người kia quá lớn, khiến Hứa U không thể giả vờ không nghe thấy được.

Vừa dừng chân lại, đã bị Lý Kiệt Nghị nhanh chóng đuổi theo, kéo Hứa U vào lại phòng học.

Những người trong phòng cũng dừng lại nhìn qua. Tạ Từ ra bài, mắt nhìn về phía bên kia.

Hứa U dùng sức rút tay ra, ngẩng đầu nói với cậu: "Có gì nói sau, thả tay tôi ra đã."

Cô cảm giác có rất nhiều người đang nhìn về phía hai người, trong lòng có chút sợ hãi cùng không tự nhiên.

Lý Kiệt Nghị cười hề hề xoa tay, ha ha hai tiếng, nói: "Được được được, đại nhân à, lần này tớ khảo sát được tới 500 điểm."

"Ừ."

Một nam sinh cười nói: "Lý Kiệt Nghị, ân nhân mà mấy ngày nay cậu nói với tụi tớ là nữ sinh này?"

Hứa U thấy mình không đi ra khỏi đây được, liền cúi đầu, vòng qua cậu về chỗ của mình.

"Này này này." Lý Kiệt Nghị đuổi theo, tung tăng đứng trước mặt cô nói, "Có thời gian mời cậu ăn một bữa cơm."

Bị một đám người xa lạ nhìn chằm chằm làm Hứa U cảm thấy thật khốn khổ.

Nhưng thuốc cảm lúc nãy vừa uống làm đầu óc Hứa U mệt mỏi, không có sức lực suy nghĩ chuyện khác.

Trầm Tinh Ỷ nhìn Tạ Từ.

Thấy ánh mắt của cậu nhìn chăm chú vào bóng dáng vừa đi vào chỗ ngồi của nữ sinh nọ. Cô thản nhiên đánh giá nữ sinh kia vài lần, quay đầu hỏi Tống Nhất Phàm, "Ai vậy?"

"Người đứng thứ nhất."

Cậu đang lật bài, thuận miệng trả lời một câu.

"She is my hero." Lý Kiệt Nghị nói một cách thích thú.

Từ Hiểu Thành trợn mắt xem thường, "Nghị ca, với trình độ

tiếng Anh của cậu thì tốt nhất nên nói bằng tiếng Trung."

—

Ở phía sau, đám người kia lại bắt đầu ván bài mới, vui cười chơi đùa, ồn ào lộn xộn đến đau đầu. Hứa U lấy sách luyện tập ra làm, làm được vài câu liền không còn sức viết nổi nữa.

Trong phòng học bốn cái quạt không ngừng chuyển động, điều hòa cũng không ngừng hoạt động, tỏa ra khí lạnh.

Hứa U che miệng, hắt xì mấy cái nho nhỏ. Mũi nhỏ cũng nghẹt cứng, không thở nổi. Cô đau đầu, nằm sấp lên bàn ngủ, tiếng ồn ào hai bên dần dần mơ hồ.

"Trương Thiên Vũ." Tạ Từ từ đâu đánh bài ra, chỉ vào tường, lười biếng gọi tên nam sinh bên cạnh.

Trương Thiên Vũ định ra bài, liền dừng lại, nghiêng đầu hỏi: "Sao vậy Từ ca."

"Dập thuốc lá đi."

Trương Thiên Vũ.....

Còn chưa kịp nhả ra ngụm khói, Trương Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn nam sinh bên cạnh...

Đây là... chuyện gì vậy??!!

Trương Thiên Vũ vừa tắt thuốc lá liền thấy Tạ Từ đứng dậy, ra phía sau lớp học hướng tới chỗ công tắc quạt. Bụp một cái, tắt cả các công tắc đều được tắt.

Hứa U đang mơ màng ngủ, cảm giác hình như không khí chung quanh có chút ấm lên.

—

Lúc Hứa U bị đánh thức, mọi người trong phòng đang ồn ào nhốn nháo thu dọn sách vở. Hứa U nâng tay lên, dụi mắt.

Phó Tuyết Lê kề sát mặt cô, lông mi chớp chớp, nhỏ giọng nói: "Tiểu khả ái, phải đổi chỗ ngồi rồi, cậu mau dọn sách vở đi."

Hứa U ngẩng đầu, phát hiện tên của mọi người đều được viết trên bảng đen.

Lần đầu cô nhìn thấy cách đổi chỗ lạ như này.

Mất một lúc để cô tìm thấy tên mình. Tổ một, bàn bốn sát bên cạnh cửa sổ bên ngoài hành lang."

Hứa U đem bình nước và sách vở cho vào cặp. Ngẩng đầu nhìn lên bảng tìm tên của Phó Tuyết Lê.

"Tuyết Lê, cậu ngồi ở đâu?" Hứa U tìm không được, hỏi.

"Trước cậu đó." Phó Tuyết Lê vui vẻ nói, "Tổ một, bàn ba."

Hứa U cẩn thận nhìn lại.

Cô phát hiện trước tên cô, một hàng chữ được viết vô cùng rõ ràng.

Hứa Tinh Thuần, Phó Tuyết Lê.

"Cậu ngồi với lớp trưởng?" Hứa U ngạc nhiên hỏi.

Hỏi xong cô mới cảm thấy mình hỏi sai rồi. Nhưng may mắn là Phó Tuyết Lê không phát hiện, cô rầu rĩ ừ một tiếng lấy lệ, "Không biết cô giáo nghĩ thế nào nữa."

Hứa U biết Phó Tuyết Lê và lớp trưởng có quan hệ không bình thường. Im lặng một chút, vẫn là không nên nói gì cả. Lẳng lặng thu dọn sách vở của mình.

Thật ra chỗ ngồi cũng không xáo trộn nhiều lắm.

Hứa U thu dọn dến tổ một. Bạn cùng bàn mới của cô là một nam sinh đeo kính, nhìn qua rất hiền lành.

"Chào cậu, tôi tên là Dương Khang." Nam sinh kia cũng rất nhiệt tình, giúp Hứa U cầm lấy sách vở đem đến bàn.

Chóp mũi Hứa U lấm tấm mồ hôi, gật đầu chào: "Chào cậu."

Hai người chưa nói được mấy câu, cửa sổ bên cạnh Dương Khang liền bị đẩy ra.

Hứa U và Dương Khang kinh ngạc nhìn.

Tạ Từ một tay chống cửa sổ, tay còn lại chống vào khung cửa, liếc mắt một cái với Dương Khang nói: "Người anh em, đổi chỗ."

—

Dương Khang là người hiền lành, không dám chọc tới loại người như Tạ Từ, không nói một lời liền lập tức thu dọn đồ vật bỏ chạy.

Tạ Từ vừa đi vào đã thấy chỗ ngồi bên cạnh bị bỏ trống.

Hứa U trong lòng liền tức giận, để tay lên bàn cúi đầu làm bài tập.

Mặc kệ người đứng bên cạnh, cô chính là cố tình chặn lối không cho cậu ta đi vào.

Tạ Từ cũng rất có kiên nhẫn cùng cô đùa giỡn, cậu dùng đầu gối thúc thúc vào bàn học, "Nhường đường một chút nào, cậu định để tôi ngồi học ở hành lang sao bạn học?"

"Cậu đổi lại chỗ với Dương Khang đi." Hứa U ngẩng đầu, mơ mộng muốn nói đạo lý cùng cậu.

"Không đổi."

Nhìn tới bộ dáng lưu manh cà phất cà phơ kia, Hứa U biết không thể cùng người như thế nói lý lẽ. Cho nên cô cúi đầu, "Vậy tôi cũng không."

"Cậu không cái gì?"

"Không cho cậu đi vào."

Hai người nói qua nói lại một lúc lâu, cuối cùng Tạ Từ bị chọc cười, lười cùng cô tranh cãi.

Cậu đi ra khỏi lớp học, đi đến phía bên ngoài cửa sổ.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Hứa U, Tạ Từ tay vịn khung cửa, dùng chút sức, từ trên cửa sổ nhảy vào chỗ ngồi.

"Cậu là côn đồ sao?! Thật không thể nói lý lẽ!"

Tạ Từ kéo ghế ra ngồi xuống, còn "ừ" một tiếng với cô, hỏi lại: "Nói lý lẽ gì?"

"Cậu, cậu, cuối cùng là cậu muốn gì?" Hứa U nghẹn nửa ngày, liền nói thẳng ra.

Cậu nghĩ xem tôi muốn gì?

Tạ Từ rũ mắt, khuỷu tay đặt trên đầu gối, cúi người tới gần sát cổ của Hứa U, "Cậu không biết tôi muốn gì?"

Cô không hề hé răng, lui về phía sau nới rộng khoảng cách giữa hai người ra.

Tầm mắt của Tạ Từ từ đôi mắt cô, di chuyển đến mũi, rồi lại đi đến đôi môi như hai cánh hoa của Hứa U.

Hứa U cảm thấy có gì đó không đúng, liền không nói nữa, vội vàng quay đi.

Nhưng bên tai, giọng của cậu vẫn còn tiếp tục.

"Tớ muốn ở trên cậu."

Hứa U:.....

"M* k***."

"Là theo đuổi cậu."

"Thực xin lỗi."

Lời editor:

Trời má bạn Từ:))) thú vị ghê:))) hẳn là muốn ở trên:)))) quá thành thật rồi bạn ơi:))))

Chương 16: Chơi

Editor: Hải Đường

- --

Bị nhìn chăm chú như vậy, Hứa U cảm thấy không quen.

Cô ngây người vài giây, sau đó đỏ mặt mắng một câu: "Bệnh thần kinh."

Hứa U không biết khi cô tức giận, bộ dáng có bao nhiêu đáng yêu, hai má phồng lên, lẩm bẩm bên cạnh người kia.

"Cậu ngại?" Tạ Từ cúi người, nghiêng đầu đánh giá vẻ mặt cô.

Cô bị nhìn không được tự nhiên, nói: "Cút đi."

"Sao?"

"Không có gì."

Hứa U mím chặt môi, nỗ lực nhẫn nhịn.

Tạ Từ đè thấp giọng nói, thanh âm tràn ngập trêu đùa, "Cậu vừa mắng gì thì nói lớn lên, tôi không nghe rõ."

Hứa U đem bút trong tay để xuống, hít một hơi sâu, bình tĩnh, bình tĩnh.

Quên đi, nhịn cậu ta vậy.

Một lúc sau, giáo viên hóa học liền bước vào phòng học, trong tay cầm bài thi khảo sát.

Thầy giáo đến bục giảng, nhìn chung quanh phòng học một vòng, câu đầu tiên nói chính là: "Ai là Hứa U, đứng lên thầy xem nào."

Hứa U bị gọi tên, tay chống lên bàn đứng lên.

"Em là Hứa U?" Thầy Hà tủm tỉm cười hỏi.

Hứa U gật đầu.

"Bạn học nhỏ rất "trâu bò" nha."

Lời này chính là khen trắng ra trước mặt mọi người. Hứa U có đỏ mặt, lúng túng cúi đầu nói không ra lời.

Thầy Hà ở văn phòng cũng nghe các giáo viên khác thảo luận. Lần thì này, người đứng đầu là một học sinh lớp chín vừa chuyển trường, điểm từng môn đều rất cao, đặc biệt là vật lý và toán, cả hai môn này đều được tuyệt đối.

Thầy nói tượng trưng hai câu, cho Hứa U ngồi xuống.

Hứa U vừa ngồi xuống, người bên cạnh đang cúi đầu chơi psp cười nói, "Ai da, Bạn học Hứa thật lợi hại, lợi hại, lợi hại."

Hứa U im lặng, trong lòng chỉ nghĩ muốn thoát khỏi chỗ ngồi này.

"Được rồi, bây giờ các em lấy bài thi ra, thầy sẽ giảng lại đề này một chút cho các em."

Thầy Hà ở trên bục giảng, một tay để ra sau lưng, đi đi lại lại trên bục giảng, "Lần thi này, có mấy chỗ trọng điểm khá khó, thật ra thì cũng không khó mấy, đều là những bài mà các em học rồi,..."

Lời này vừa nói ra, ở dưới ai nấy đều thổn thức.

Giảng bài được khoảng 20 phút, thầy giáo liền cho học sinh chép lại bài mình vừa sửa trên bản, chỗ nào không hiểu có thể cùng nhau thảo luận, hoặc là hỏi thầy.

Trong phòng học liền bắt đầu có âm thanh ong ong ồn ào.

Hứa U đem vở mở ra, vừa viết được một nửa, Phó Tuyết Lê liền thò qua tìm Hứa U nói chuyện:

"Tiểu khả ái, cuối tuần sau đại hội thể thao, tớ dẫn cậu ra ngoài chơi nhé!"

Hứa U thấy nụ cười sáng lạng của cô, do dự một hồi nói: "Cô không cho đi đâu..."

"Không có chuyện gì."Phó Tuyết Lê hứng thú nói, còn muốn nói thêm nữa thì phía trước, một giọng nam lạnh lùng vang lên, giọng nói thể hiện không chút kiên nhẫn:

"Phó Tuyết Lê, thầy giáo xuống kìa."

Vừa dứt lời, Phó Tuyết Lê lập tức quay lại ngồi ngay ngắn. Bộ dáng ngoan ngoãn làm mọi người buồn cười.

Đợi một lúc. Phó Tuyết Lê nhìn thầy giáo vẫn còn ở xa, cô biết mình bị lừa. Biểu tình của Phó Tuyết Lê cứng nhắc, có chút xấu hổ với mọi người.

Cô bực bội, xoay người tức giận nói: "Cậu làm trò gì vậy?"

Hứa Tinh Thuần rũ mi, tập trung làm bài tập, biểu tình trên mặt trước sau như một, lạnh lùng vô cảm, giống như không nghe thấy cô tức giận.

Cổ áo đồng phục của cậu sạch sẽ, sườn mặt nhìn qua thực an tĩnh.

Phó Tuyết Lê càng nhìn cậu càng tức giận.

Ai có thể biết rõ cậu ta hơn cô, Hứa Tinh Thuần ngoài mặt nhìn có vẻ như đơn thuần, không dính chút bụi trần, nhưng thật ra chính là kẻ mặt người dạ thú.

Cô tức giận giật lấy bút của cậu, ấu trĩ vẽ bậy lên hai đường trên bài thi của cậu, ngu ngốc nói: "Đồ khỉ."

Hứa Tinh Thuần nhìn bài thi bị vẽ bậy của mình. Im lặng hai giây.

"Quên đi."

Coi như cậu ta không nói gì.

Phó Tuyết Lê nhìn "thành quả" của mình trên bài thi của cậu mà cười ha ha.

Cô từ nhỏ đến lớn đều lấy trêu chọc cậu làm niềm vui, mỗi lần trêu chọc lại nhìn cậu yên lặng nén giận cũng rất vui vẻ.

"Đi học không được cùng người khác nói chuyện." Hứa Tinh Thuần hơi dừng lại một chút, nói xong liền làm bài.

Bộ dáng đứng đắn nghiêm túc.

Phó Tuyết Lê hừ nhẹ một tiếng, nằm bò trên bàn quay đầu

không để ý tới cậu. Mái tóc đen rối tung, đuôi tóc quét qua mu bàn tay cậu.

Những lời này cô đã nghe tới muốn phiền.

Không được cùng người này nói chuyện, không được cùng người kia nói chuyện, tóm lại là không được cùng bất kì ai nói chuyện...

Cậu là một người trầm tĩnh, trong khi Phó Tuyết Lê lại là hoạt ngôn. Hai thái cực đối lập

Không được nói chuyện với người này, không được nói chuyện với người kia. Vậy sau này cô sẽ nói chuyện với ai đây...

Phó Tuyết Lê không biết tại sao cô có thể chịu được như vậy những năm qua.

Cô chẹp miệng, nếu bỏ qua bản tính chiếm hữu quá cao, thì cậu ta coi như không thể chê chỗ nào được, tính cách nhìn qua có vẻ hiền lành, diện mạo lại thanh tú.

Nhưng cô không vui vẻ nói chuyện yêu đương với cậu ta đâu.

- --

"Này, tôi hỏi bài."

Hứa U đang tập trung viết, bên cạnh lại vang lên một giọng nói đáng ăn đòn.

Cô làm như không nghe thấy, bút không ngừng di chuyển.

Tạ Từ chậm chạp cất psp, di chuyển ghế lại gần Hứa U.

Chân cậu ta lại dài, cố ý để dưới bàn chỗ Hứa U ngồi, nhấc nhấc

bàn.

"Không nói, lại ngồi viết thư."

Hứa U vốn dĩ muốn giả lơ Tạ Từ, nhưng bàn lại không ngừng run bần bật theo tiết tấu của chân cậu.

Hơn nữa, cậu ta làm miệt mài như không hề thấy mệt.

Hứa U bị quấy rối không thể viết tiếp được, tức giận, cúi đầu định dẫm lên chân cậu.

Không ngờ Tạ Từ phản ứng nhanh hơn, nhanh nhẹn bắt kịp cổ chân cô.

Cô mặc một chiếc quần đồng phục màu xanh khá rộng, làm lộ ra mắt cá chân nhỏ, sạch sẽ tới chói mắt.

Tạ Từ vô thức vuốt ve mắt cá chân Hứa U.

"Này, cậu, cậu buông ra, tôi giảng cho cậu!" Hứa U nóng nảy, trọng tâm cơ thể cũng không vững, cô hơi cúi người gỡ tay cậu.

Nhưng Tạ Từ lại quá khỏe, trong khi sức của cô chỉ lớn hơn sức gà một chút.

Tạ Từ hơi cúi đầu, giương mắt hỏi cô: "Không phải cậu không muốn ầm ĩ với tôi?"

Trong phòng học ai cũng ồn ào, nên không ai phát hiện ra bên này hai người đang ồn ào.

Cô nhăn mặt, hung hăn hít thở, nửa ngày mới nghẹn ra: "Rõ ràng là cậu..."

"Sao?" Cậu nhướng mày, tay nắm chặt cổ chân cô, năm ngón tay

hơi xiết chặt.

Đây chính là yên lặng uy hiếp, làm Hứa U hoàn toàn không biết nói gì.

Cô nhanh chóng bị kẻ lưu manh này làm cho muốn khóc, chân vẫn bị Tạ Từ nắm lấy, xấu hổ và tức giận đến mức tận cùng.

"Vẫn không giảng bài cho tôi?" Cậu chính là được đằng chân lân đằng đầu.

Hứa U cố nén ý nghĩ muốn ném sách vào mặt tên lưu manh trước mặt mình, gằn từng chữ mà nói: "Cậu. Thả. Ra. Trước."

"Cậu giảng bài rồi tôi thả."

Kỳ thật, hiện tại cậu chính là muốn nắm cổ chân cô, không hề có ý nghĩ muốn buông ra.

Hứa U thật sự chịu không nổi, vươn cánh tay lấy bài thi của cậu.

"Tôi giảng cho cậu! Rồi, câu nào, giảng xong cậu đừng làm phiền tôi nữa."

Tạ Từ sau khi nghe xong, nở nụ cười.

- --

Tống Nhất Phàm và Mạnh Hành Trạch an vị ở tổ hai, ngồi chéo phía sau Hứa U.

Mọi người không nhìn thấy, nhưng hai người họ là anh em, nhìn một cái liền nhận ra.

Mạnh Hành Trạch xem nửa ngày, ôi một tiếng, vui vẻ: "Chậc chậc chậc, cậu nói xem, Từ ca giữa ban ngày ban mặt lại "dâm"

như vậy?"

Tống Nhất Phàm lơ đểnh, "Tôi đã sớm quen."

"Quen gì?"

"Nhìn quen." Tống Nhất Phàm lời ít ý nhiều.

Mạnh Hành Trạch không có ý tốt cười, đáng khinh nói: "Đùa giỡn kiểu này vẫn là chỉ có Từ ca chơi a."

"Xuy."

Tống Nhất Phàm căn bản là không nghe vào.

Cậu và Tạ Từ là anh em nhiều năm, chưa bao giờ thấy cậu ta có kiên nhẫn đùa giỡn với nữ sinh như vậy.

- --

"Cậu muốn tôi giảng đề nào?" Hứa U ấn bút bi, tìm một tờ giấy trắng.

"Tùy cậu."

Hứa U:.....

Hứa U nhìn bài làm của Tạ Từ, cô phát hiện, trừ câu hỏi, bài giải của cậu câu nào cũng có vấn đề.

Hứa U thở dài trong lòng.

Cô cúi đầu, tính toán sẽ giảng cho cậu sơ qua về hệ phương trình oxi hóa.

Cô dựa vào trí nhớ của mình, viết các phương trình hóa học

kinh điển vào giấy. Vừa viết xong, nhấc mắt liền thấy mặt của cậu gần ngay bên cạnh.

Hơi thở của Tạ Từ vô cùng mạnh mẽ, lại sạch sẽ mang theo một chút hương vị thuốc lá bạc hà.

Chóp mũi có chút mồ hôi, môi mỏng nhếch nhẹ.

Cậu có một khuôn mặt rất anh tuấn, nhưng ánh mắt lại quá uy hiếp, làm người khác không dám nhìn thẳng.

Hứa U làm như vô tình kéo rộng khoảng cách của hai người.

Tạ Từ nhìn thấy, khóe miệng nhếch lên, hướng cô nói: "Cậu ngồi xa như vậy, tôi làm sao nghe được?"

Tiếng chuông kết thúc buổi học nhanh chóng vang lên.

Học sinh thu dọn đồ vật rời khỏi phòng học, Hứa U cúi đầu sửa sang lại bài tập, không vội đi. Cô là học sinh nội trú, buổi tối sau khi ăn cơm xong còn muốn đến học tự học tới 8h.

"Ừ, không biết, ăn cơm xong rồi đi."

Tạ Từ dựa lưng vào tường, chân tùy tiện duỗi đến chỗ Hứa U, cùng người khác nói chuyện điện thoại. Lâu lâu còn cố ý chạm vào chân Hứa U, lấy trêu chọc cô là niềm vui.

Hứa U yên lặng chịu đựng, vừa đem hộp bút dọn gọn gàng, liền nghe một giọng nữ ngọt ngào bên cạnh cửa kính truyền tới:

"Từ à, còn không đi, tớ chờ cậu đã lâu."

Trần Tinh Ỷ chống hai tay trên cửa sổ, bộ dáng yêu kiều, đặc biệt là cổ áo có chút thấp, bộ ngực tuyết trắng lộ một chút.

Lúc cô cùng Tạ Từ nói chuyện, làm như không có gì liếc mắt đánh giá Hứa U một chút, giọng điệu có ý làm nũng, cố ý nói: "Hôm nay ra ngoài chơi, đừng uống rượu cùng bọn họ, cũng đừng đem theo Khâu Thanh Thanh."

Ở ký túc xá, nữ sinh thích nhất là buôn chuyện, Hứa U biết cái tên này. Cô cũng biết Khâu Thanh Thanh cùng Tạ Từ có bất hòa ân oán.

Chẳng qua Hứa U không có lòng tham gia cuộc nói chuyện này, chỉ nghĩ mau dọn dẹp cho xong rồi ra khỏi chỗ này.

Tạ Từ ngáp một cái, đứng lên duỗi eo, áo khoác lỏng lẽo, khóa kéo cũng không kéo.

"Đem ai?" Cậu làm như không nghe rõ, nhăn mặt, nghiêng đầu.

Trần Tinh Ỷ nhắc lại, "Khâu Thanh Thanh."

Tạ Từ nhướng mày, "Khâu Thanh Thanh?"

"Đúng vậy."

Phía sau có người trêu chọc, "Bạn gái yêu dấu, chậc chậc chậc."

Tạ Từ dựa vào tường phía sau, ngón tay chỉ chỉ vào đầu: "Chỗ này có phải bị hư rồi không?"

Thanh âm của cậu thản nhiên lại lạnh lùng, cũng không biết là nói với ai:

- -------"Ông đây độc thân."

Chương 17: Đại hội thể thao

Editor: Hải Đường

Một viên kẹo

- --

Ban đêm, bên đường là một quán bar tư nhân.

Quán bar "Ông chủ" là của chị gái Lý Kiệt Nghị, bọn họ thường tới đây tiêu khiển.

Tống Nhất Phàm gác chân trên một cái ghế nhỏ, cùng vài người khác ở hai bên vừa uống rượu vừa múa máy tay chân. Trên bàn nhỏ bày la liệt vài dĩa đồ ăn, cocktail, champagne và bia.

Quán bar không quá nhiều khách, tạo cảm giác sạch sẽ khác với những quán bar khác. Trên sân khấu có hai người đang chơi guitar, hát những bài hát nhẹ nhàng.

Tạ Từ ngồi dựa lưng vào sofa, vừa mới chạm vào rượu, đầu đã có chút choáng. Cậu tùy tiện lấy một hộp thuốc lá. Chân gác trên bàn, tay rút ra một điếu thuốc, vô cùng thành thạo mà để lên môi.

Lý Kiệt Nghị đi WC trở về, thuận tiện ngồi bên cạnh cậu, "Ai da, ông lớn nghiện thuốc là này, không ra kia chơi với bọn họ lại ngồi đây trầm ngâm vậy người anh em."

"Chơi trò gì?" Tạ Từ lời biếng trả lời, đem bật lửa trong tay ném đi.

Bật lửa quay hai vòng trên không rồi lăn tới một bên sofa.

"Ba cậu..." Lý Kiệt Nghị vừa nói hai chữ liền ngừng, giương mắt nhìn Trần Tinh Ỷ ngồi xuống bên cạnh Tạ Từ.

"Hai người nói chuyện gì vậy?"

Cô vén tóc trước ngực qua vai, cúi người lấy một quả quýt từ trên bàn lên.

"Không phải vừa nói vài chữ cậu liền xuất hiện rồi sao." Lý Kiệt Nghị cúi đầu chơi điện thoại, đầu ngón tay ở trên màn hình bấm loạn xạ.

Trần Tinh Ỷ cận thận bóc vỏ quýt, chia thành từng múi nhỏ, đưa đến bên miệng Tạ Từ, "A."

Ánh mắt cô có điểm quyến rũ, môi đỏ mọng ướt át.

Tạ Từ nghiêng đầu, ngáp một cái. Ý cự tuyệt vô cùng rõ ràng.

Trần Tinh Ỷ cười cười, làm như không có gì bỏ vào miệng mình ăn, hướng Lý Kiệt Nghị trả lời: "Dì (1) này, nghe mọi người nói cậu lại chia tay bạn gái?"

"Này này, ngoại à, người có thể làm ơn đừng gọi tôi là "dì" được không?"

Lý Kiệt Nghị có biệt danh là "dì", tất cả đều do đám bạn lưu manh của cậu gọi Nghị à, cuối cùng lại trở thành dì à. Cậu không thích bọn họ gọi là Nghị, cũng không thích cái biệt danh bà dì này.

"Lại chia tay?" Tạ Từ nhướng mày, nhìn cậu. Trong lòng có chút vui sướng khi thấy người khác đau khổ. (mất dạy J))) cẩn thận nghiệp quật bạn Từ ơi.)

Lý Kiệt Nghị vẫn chăm chú chơi điện thoại, thuận miệng nói lại một câu: "Gì mà lại chứ? Tốc độ thay đổi bạn gái của tớ cũng không nhanh bằng cậu đâu!"

Cậu thuận miệng trêu ghẹo, nhân tiện châm chọc Tạ Từ một lần.

Trần Tinh Ỷ bên cạnh cười, chân nhẹ nhàng nâng, cọ vào chân Tạ Từ, nhỏ giọng hỏi: "Cậu thì sao?"

"Tôi làm sao?"

"Hiện tại cậu có bạn gái không?"

"Không có."

Hơi lạnh của quán bar vừa đủ, Trần Tinh Ỷ dựa sát vào Tạ Từ, kề bên tai Tạ Từ thì thầm: "Tôi cũng không có."

Tạ Từ gác chéo hai chân lên nhau, nhìn rất an tĩnh. Trên tay vẫn còn điếu thuốc đang hút dở, lạnh nhạt nói: "Vậy thì tìm đi."

"Sau khi chia tay liền không thích tìm."

Cô chần chờ, nửa thật nửa giả, thăm dò, "Làm sao bây giờ."

Đáng tiếc đương sự lại không hề để ý tâm tư của cô.

Tạ Từ nhướng mày, nói với cô, "Tôi đã có người mình thích."

Lý Kiệt Nghị không chú ý tới bọn họ bên này, cậu nghịch điện thoại, tìm thấy được hình của một nữ sinh, đưa tới trước mặt Tạ

Từ.

"Khà khà, người anh em, nhìn xem, thấy thế nào?"

Trong ảnh là một nữ sinh thực thanh thuần, tóc dài, gương mặt búp bê trắng nõn, đôi mắt đen láy.

"Có ý gì." Qua vài phút, Tạ Từ hỏi.

"Cậu cảm thấy giống ai không?"

"Cút."

Lý Kiệt Nghị không có ý tốt mà cười, "Này, đây là nữ lớp mười, là em gái của bạn tớ, tớ có cách để liên lạc đó."

"Rồi sao?" Tạ Từ liếc nhìn cậu ta một cái.

Lý Kiệt Nghị xấu xa cười một tiếng, "Tớ không có bản lĩnh theo đuổi... Cậu hiểu không?"

Bên cạnh có vài người chơi mệt, ồn ào tới đây ngồi nghỉ.

Tống Nhất Phàm uống một miệng nữa, cướp lấy điện thoại của Lý Kiệt Nghị, trong miệng la hét: "Lén lút chia sẻ hình của mỹ nữ sao? Để tớ xem để tớ xem."

Cậu lấy được điện thoại, híp mắt, cẩn thận nhìn một hồi.

Càng xem, Tống Nhất Phàm càng nhăn mày thật chặt.

Cậu nhăn mặt, dừng một chút, do dự hỏi: "Nữ sinh này sao lại giống với nữ thần học tập vừa chuyển vào lớp mình vậy, giống như..."

- --

Tối hôm qua Hứa U bắt đầu phát sốt, mãi cho đến rạng sáng, sau khi uống thuốc hạ sốt mới đỡ hơn.

Cô nằm trên giường, không chút sức lực, đầu óc mê mang, phải đến rạng sáng mới ngủ được.

Lúc bạn học gọi cô dậy, Hứa U lấy điện thoại nhắn tin xin chủ nhiệm nghỉ nửa ngày.

Ngẩn ngơ tiếp một lúc, Hứa U bò xuống giường, tới phòng tắm rửa mặt rồi thay đồng phục.

Trước khi đi, cô ngắm mình trong gương.

Mặt nhỏ vẫn còn dính chút nước, vô cùng nhợt nhạt. Con ngươi đen nhánh, sắc môi trắng bệch.

Văn phòng giáo viên của khối 11.

Hứa Tuệ như đang chấm bài, bên cạnh bất ngờ có người đứng, cô quay qua liền thấy Hứa U.

Hứa U dùng tay áo che miệng, nhỏ giọng ho khan hai tiếng, chào một tiếng, "Thưa cô."

"Ôi chao, không phải em bệnh sao, còn tới đây làm gì." Hứa Tuệ Như dừng bút, kéo Hứa U tới trước mặt mình.

"Sao vậy, có chuyện gì quan trọng sao?"

Hứa U lắc đầu, nói: "Em hết sốt rồi, buổi chiều có thể đi học."

Trong lòng Hứa Tuệ Như thầm khen ngợi đứa nhỏ nghe lời, ngoan ngoãn đến đau lòng. Cô vỗ vai Hứa U, "Tới đây tìm cô có chuyện gì sao?"

Hứa U cúi đầu, im lặng một lúc, mới nhỏ giọng nói, "Cô ơi, em muốn đổi chỗ."

- --

Thứ sáu là ngày học cuối cùng trong tuần, nên tâm tình của học sinh thật sự rất tốt.

Trong phòng học tiếng tranh cãi ầm ĩ, tiếng cười vui vẻ không dứt bên tai.

Trịnh Hiểu Lâm giúp Hứa U dọn sách vở, "Đại thần, cậu thật sự muốn ngồi với tớ."

Hứa U gật đầu.

"Thật sự quá tốt rồi, sau này tớ lại có thể hỏi bài cậu." Trịnh Hiểu Lâm cảm thấy mỹ mãn, trên mặt hiện rõ sự vui vẻ.

Cô ngồi ở tổ hai, bàn đầu.

Đó là vị trí mà không ai muốn ngồi nhất. Bàn có hai chỗ ngồi lại ngay dưới mắt giáo viên.

Lần khảo sát này thành tích của Trịnh Hiểu Lâm khá tốt, càng thêm khích lệ tinh thần hăng hái học tập của cô. Vì vậy, cô chủ động yêu cầu ngồi bàn đầu. Đó là vị trí bị ghét nhất trong lớp, chỉ có tập trung nghe giảng không thể lén lút làm việc khác. Cho nên Trịnh Hiểu Lâm chỉ có thể ngồi một mình.

Hứa U ngồi xổm xuống, từ ngăn bàn lấy từng món đồ ra.

Không lâu sau, trên đầu vang lên một giọng nói quen thuộc:

"------cậu đang làm gì vậy?"

Tạ Từ vừa chơi bóng rổ trở về, trong tay vẫn còn cầm một chai nước khoáng.

Đi theo sau là Tống Nhất Phàm, cậu ló đầu ra, kinh ngạc hỏi: "Này, bạn học, cậu muốn đổi chỗ sao?"

Lúc này Hứa U đã thu dọn xong hết sách vở.

Cô đem đống vật nhỏ ôm vào ngực, vai đeo cặp sách.

Cô cúi đầu, tránh né ánh mắt của bọn họ, "Ngại quá, mắt tôi có chút cận, muốn chuyển lên bàn đầu ngồi."

Lý do chỉ là cho có lệ, rõ ràng là cô không muốn ngồi ở đây thôi.

Tạ Từ khoanh tay, chân dài chắn lối đi, không nhúc nhích. Mặt không chút thay đổi, ý định ngăn đường đi của cô vô cùng rõ ràng.

Cậu tuy lẳng lặng không nói một câu, nhưng không khí chung quanh dường như muốn đóng băng lại, làm Tống Nhất Phàm cũng không dám đùa giỡn.

Hứa U yên lặng một hồi.

Cô từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn, không trêu chọc người khác tức giận. Lần này lại không nể nang gì mà đổi chỗ ngồi, điều này làm Tạ Từ ít nhiều khó chịu. Trong lòng Hứa U biết hành động của cô như thế này là không đúng, có chút áy náy.

Nhưng mà cô cũng không thể tiếp tục ngồi cùng bàn với cậu được. So với có quan hệ tốt với bạn học, thì thành tích quan trọng hơn.

Ba mẹ cũng coi trọng thành tích hơn. Cô không thể tùy hứng.

Chung quanh đều là tiếng nói cười ồn ào, mặt Hứa U tái nhợt, an tĩnh đứng ở bên cạnh Tạ Từ.

Hai người im lặng giằng co.

Tống Nhất Phàm nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia, trong lòng dâng lên sự thương cảm, muốn lên tiếng khuyên nhủ Tạ Từ đừng trêu chọc bạn học nhỏ nữa.

Nhưng trong lòng cậu luôn có linh cảm không rõ ràng rằng người anh em xấu xa này của cậu, có thể tương lai phải chịu thua bạn học nhỏ không chừng.

Tạ Từ như cũ không hề phản ứng, nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

Một tay Hứa U chậm chạp bỏ vào túi áo khoác, sờ soạng lấy ra một vật nhỏ.

Một viên kẹo bò sữa.

Đối với cô, đây là thứ khiến cho tâm trạng trở nên tốt hơn.

Hứa U cho rằng Tạ Từ sẽ không thèm để ý tới viên kẹo, vì thế cô để những thứ cô đang ôm trong lòng qua một bên.

Hứa U vẫn cúi đầu, kéo tay Tạ Từ.

Tạ Từ không nhìn cô, lẳng lặng nhìn động tác của cô. Rũ mắt, tùy ý bản thân để tay mình bị người nhẹ nhàng cầm lấy.

"Tạ Từ."

Hứa U bình tĩnh gọi tên cậu, buông năm ngón tay ra, làm viên kẹo rơi vào lòng bàn tay cậu. Lần đầu tiên hòa nhã nói chuyện

với cậu: "Thực xin lỗi, cho tôi đi qua được không?"

Rất nhiều năm về sau, có người hỏi Tạ Từ, một nữ sinh ngoan ngoãn như Hứa U, lúc trước tại sao có thể đem một tên ngang ngược, lưu manh nhiều năm như cậu mà thu phục.

Cậu suy nghĩ thật lâu, chậm chạp nói: "Khá đơn giản."

Vậy còn chưa đủ đơn giản sao?

Một viên kẹo, một câu nói.

Đủ để cho cậu đầu hàng.

Chỉ vậy.

Tạ Từ bị cô nhìn như vậy, trong tay lại bị một viên kẹo làm cho sững sờ, trong lòng âm thầm chửi bậy hai tiếng.

"Tạ Từ?" Cô lại gọi tên cậu.

Cậu bị cô mềm mại gọi tên như vậy, cuối cùng vẫn là không thể chắn đường được nữa, hai chân thu lại chừa lối nhỏ cho cô qua.

Hứa U nhẹ thở ra trong lòng. Cô không trì hoãn nữa, ôm vật dụng vào người, lướt qua cậu chuẩn bị lên phía trước ngồi.

Lúc lướt qua Tạ Từ, tay của cô bị giữ lại.

Hứa U không giãy giụa, dừng lại nhìn cậu.

"Cậu nghĩ một viên kẹo đủ hối lộ tôi?"

"Hứa U?"

Tạ Từ nhỏ giọng, ý cười nồng đậm. Như là rất thưởng thức hai

chữ này.

Hứa U không biết cậu nghĩ gì, lẳng lặng nghe cậu nói.

Người này thật kỳ lạ.

Lúc cười ngây thơ như đứa nhỏ, lúc lại lạnh lẽo chướng khí.

Tính tình thật sự bất định.

"Cậu phải đáp ứng tôi một điều kiện." Cậu khôi lại bộ dáng bất cần đời, nhàn nhạt nói.

Cô không từ chối, ngoan ngoãn đồng ý "được".

- --

Không có Tạ Từ làm phiền, cuộc sống của Hứa U cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

Mỗi ngày ba điểm, căn tin, phòng học, phòng ngủ. Trừ ngủ thì chính là học tập. Thời gian trôi qua nhanh, chớp mắt một cái đã đến đại hội thể thao. Cao nhất và cao nhị cùng nhau tổ chức, các lớp ở trên khán đài tự chia vị trí để xem.

Hứa U đoạn thời gian đó sinh bệnh, không đăng kí tham gia, liền rảnh rỗi ăn không ngồi rồi.

Cô vừa ngủ trưa dậy,cầm theo một quyển sách và bình nước đến khán đài chỗ sân thể dục.

Đại hội thể thao vào ban ngày, buổi tối có văn nghệ và tiệc. Trong lúc diễn ra hoạt động, trường quản lý khá lỏng lẽo, rất nhiều học sinh leo rào học trốn ra ngoài chơi.

Chẳng hạn như hiện tại. Ở chỗ Hứa U ngồi, chỉ có lác đác lưa

thưa vài người, bạn học cũng không thấy bóng dáng.

Lớp chín có bao nhiêu quậy quá, chỉ cần qua đại hội thể thao liền hiện ra rõ ràng.

Cô lấy tay che nắng, nhìn ra xa sân thể dục. Trên đường chạy, các học sinh đang làm ấm cơ thể.

Gió thổi làm cô thấy dễ chịu. Đó là một khoảnh khắc hiếm hoi mà Hứa U thả lỏng bản thân.

Trong sân, tiếng súng chỉ thiên vang lên.

"Hứa U! Tiểu khả ái!"

Hứa U đang đọc sách, giống như nghe được có người gọi mình. Cô ngẩn ngơ ngẩng đầu.

Phó Tuyết Lê đứng ở khán đài phía dưới. Cô đã đổi quần áo, một chiếc váy ngắn màu trắng, rất hợp với đôi sandals cô đang mang. Cô lấy kính râm ra, hướng Hứa U vẫy tay.

"Sao vậy?" Hứa U chạy tới lan can, nói chuyện với Phó Tuyết Lê.

Phó Tuyết Lê lấy hai tay đặt lên môi làm loa, nói to: "Cậu xuống đây trước đi, rồi hai đứa mình nói chuyện."

Hứa U còn tưởng cô có việc gì gấp, gật đầu, liền đi xuống từ cầu thang bên cạnh. Trong tay vẫn cầm sách, định xoay người đi xuống.

Vừa ngẩng đầu, cô liền thấy một đám người đi tới từ phía trước.

Tạ Từ đi đầu, bộ dáng lười biếng cùng nam sinh bên cạnh nói chuyện, không thấy cô bên này. Hôm nay cậu vẫn tiếp tục không mặc đồng phục, mái tóc có chút lộn xộn. Tay áo được kéo

lên tùy ý, khóa kéo của áo khoác cũng chỉ kéo một nửa.

Đám người đều là bộ dáng phất phơ, hướng tới sân bóng rổ.

Khi đám người đi qua, người người bên cạnh Hứa U nhỏ giọng thảo luận.

"Là nam sinh lớp 11 sao?"

"Đúng vậy, mau nhìn mau nhìn, nam sinh mặc áo khoác xanh và trắng kia."

"Thấy rồi, sao vậy?"

"Chính là Tạ Từ mà tớ nói với cậu đó, thấy sao, rất đẹp trai đúng không?"

"Cậu ta chính là lão đại của khối 11."

"Không biết, nhưng mà chắc là rất nhiều người biết cậu ta..."

"Lớn lên thật đẹp trai, so với những nam sinh khác thật sự bỏ xa, nhưng mà nghe nói..."

Hứa U nhìn Tạ Từ đi xa, mới nhìn sang hướng khác chạy đi tìm Phó Tuyết Lê.

"Tuyết Lê, làm sao vậy?"

Phó Tuyết Lê đang chơi ipad, thấy Hứa U cuối cùng cũng tới, cô thở ra.

"Ôi, giúp tớ chuyện này, please." Phó Tuyết Lê đem một chiếc điện thoại màu đen đưa cho Hứa U, "Giúp tớ, khoảng hơn nửa tiếng nữa đưa cho Tạ Từ, cậu ta ở sân bóng rổ."

Hứa U đưa tay ra nhận, sau mới phản ứng lại: "Hả? Đưa cho cậu ta..."

Phó Tuyết Lê thở dài, vỗ vai cô, "Hiện tại tớ có chút việc, trăm sự nhờ cậu."

Đi được một đoạn, cô lại nghĩ tới cái gì quay đầu lại hướng Hứa U nói lớn: "Mai mặc đẹp một chút nhé, tớ dẫn cậu đi chơi."

- --

Hứa U không muốn đi tìm đám người kia, nhưng bạn tốt nhờ đỡ, cô không nỡ từ chối.

Mặc dù có rất nhiều môn đang diễn ra, nhưng ở sân bóng rổ, nhân khí một chút cũng không giảm.

Các chàng trai chạy tranh bóng, mồ hôi ướt sân, tiếng bóng đập thịch thịch vào mặt đất, xung quanh có một ít nữ sinh gào thét chói tai.

Hứa U cận nhẹ nên không nhìn rõ bên trong sân bóng rổ, chỉ có thể đi vào mới có thể nhìn rõ ràng.

Trong đám người mặc áo đồng phục xanh trắng, cô xem như có thể thấy được.

Cô đang nghĩ, liệu đám Tạ Từ có khi nào không chơi bóng mà đã leo rào trốn đi chơi...

Bên tai liền có người kêu tên cô.

Là Tống Nhất Phàm.

Cậu vừa kết thúc trận đấu, chạy tới bên cạnh Hứa U, cả người mồ hôi đầm đìa, vừa lau mồ hôi vừa cười hì hì hỏi: "Tới tìm Từ?"

Hứa U thấy rõ người tới, trong lòng thở phào nhẹ nhỏm, gật đầu lấy điện thoại đưa cậu, "Này, tôi tới đưa đồ, giúp tôi đưa cho cậu ta được không?"

Nào ngờ Tống Nhất Phàm lập tức xua tay cự tuyệt, không e dè mà nói: "Đừng đừng đừng, cái này là cậu muốn tôi tới tìm chết, tay của tôi sẽ bị bẻ gãy hết."

Cậu chỉ về một hướng, nói với cô: "Từ còn chơi bóng, cậu cừ từ từ."

Nam sinh chơi bóng, cô xưa giờ đều không hiểu. Chỉ thấy bọn họ chạy qua chạy lại, đuổi theo một trái banh.

Ngồi đợi một lúc thì đám người reo hò vui vẻ.

Tạ Từ cuối cùng cũng đánh bóng xong, ba bốn nữ sinh vây quanh, đưa nước và khăn cho cậu.

Cậu cự tuyệt tất cả, kéo gấu áo đồng phục lên, tùy ý lau mồ hôi trên mặt, đi về phía giá bóng rổ.

Eo thon rắn chắc theo chuyển động phập phồng lộ ra.

Hứa U đợi mọi người rời đi bớt, mới đi qua.

Tạ Từ dựa lưng vào giá bóng rổ, tùy tiện ngồi dưới đất. Yết hầu chuyển đồng, ngửa đầu tưới nước lên.

Khóe mắt cậu nhìn thấy Hứa U đang tới gần.

Cách cậu khoảng chừng hai mét thì dừng lại.

Cô im lặng chờ cậu uống nước xong.

Tạ Từ nhìn chằm chằm vào Hứa U, uống xong, bình nước liền bị bóp nát, ném sang một bên.

"Điện thoại của cậu." Hứa U đi tới hai bước, đem điện thoại trong tay đưa qua.

Tay áo đồng phục bị Tạ Từ kéo qua vai, một tay gác trên đầu gối, cứ như vậy nhìn cô.

Cậu ngồi, cô đứng. Tư thế này không tốt lắm.

Hứa U do dự một lúc, ngồi xuống, tầm mắt ngang với cậu, "Cho cậu."

Trên mặt Tạ Từ đều là mồ hôi, lông mi cũng ướt nhẹp.

Bởi vì không đi học, tóc cô được cột tùy ý, chiếc cổ nhỏ trắng nõn được bao bọc bởi cổ áo viền hồng.

Mồ hôi từ mặt chảy xuống cổ, trong mắt lóe lên tia u ám.

"Hứa U." Tạ Từ gọi tên cô, có chút khàn giọng, nhận điện thoại từ tay cô.

Hứa U "ừ" một tiếng.

Cậu nói: "Cậu cố tình quyến rũ tôi đúng không?"

Lời của editor:

(1) Tên phiên âm của Lý Kiệt Nghị là Li Jieyi, gọi thân mật là A Yi, chữ Yi này lại đọc giống như chữ 姨, có nghĩa là dì (chị hay em gái của mẹ).

Chương 18: Sự cố

Editor: Hải Đường

Cậu phải bồi thường cho tôi

- --

Hứa U cực kỳ bình tĩnh nhìn cậu, "Đầu óc đen tối nhìn gì cũng thấy đen tối."

Tạ Tự nghe vậy bị nghẹn.

"Bây giờ lá gan của cậu lớn rồi, còn đôi co với tôi."

Cậu ngẩn cằm, cố ý tỏ ra lưu manh, vươn ngón trỏ đụng đụng bả vai Hứa u, "Bạn học nhỏ, không sợ tôi đánh cậu sao?"

Cậu ta không để ý gì ngồi dưới đất, toàn thân tỏa ra một lại khí chất mạnh mẽ, lại có chút ngây thơ.

Hứa U thiếu chút bị chọc cười.

Ở phía xa, hai ba học sinh tụm lại trêu chọc.

Một người trên vai còn vắt khăn, tay bá cổ Tống Nhất Phàm, nhỏ giọng hỏi: "Này, nữ sinh mặc đồng phục kia là bạn gái mới của Từ ca à."

Mọi người ai cũng biết, Tạ Từ là một người đặc biệt hỗn độn, đổi

bạn gái như thay áo. Có lẽ hôm nay đi chơi với cậu là nữ sinh này, hôm sau chơi bóng liền thấy lại là một nữ sinh khác. Cho nên lần này mọi người thấy một gương mặt mới, nghĩ Tạ Từ lại đổi bạn gái thì cũng không thể trách họ được.

Chỉ là lần này, so với những lần trước, ừm... nhìn qua...

Hình như có hơi giản dị một chút.

Tống Nhất Phàm cười: "Ai theo đuổi ai, các cậu không ngờ được đâu."

"Cậu ta mà lại theo đuổi người khác?" Một người liền kinh ngạc hỏi, nhưng giọng nói vẫn còn nghi ngờ.

Một người khác cũng đồng ý liền phụ họa: "Đúng vậy, trước kia đều là người khác thích cậu ta, lần này sao lại là Từ theo đuổi được."

Đám người này vẫn còn non nớt lắm.

Tống Nhất Phàm cười mà không nói, cậu nhớ tới thời điểm kết thúc học kỳ trước, cậu cùng Tạ Từ cùng nhau thảo luận về chuyện theo đuổi nữ sinh.

Tạ Từ lúc đó vẫn còn đang cặp kè với một nữ sinh lớp 12, cậu ta nói đại lại kiểu:

Nói chuyện yêu đương sao? Không quan tâm.

Tống Nhất Phàm hỏi: "Cậu thích được người khác theo đuổi?"

Người bị hỏi khinh bỉ một tiếng.

Tống Nhất Phàm lại nói: "Tớ thấy cậu mỗi lần cặp kè bạn gái mới, đều là người ta theo đuổi cậu. Tớ tưởng rằng cậu thích như

vậy."

Thật sự nữ sinh nói chuyện yêu đương với Tạ Từ chỉ có một loại cảm nhận:

Quá mệt mỏi!

Cậu ta yêu đương không hề lăng nhăng, nhưng chưa bao giờ dốc lòng cho cuộc tình nào, tạo cảm giác dường như cậu ta lạnh lùng với tất cả nữ sinh.

Cho đến khi gặp nữ sinh chuyển trường kia, Tống Nhất Phàm liền cảm thấy Tạ Từ đối với cô và các nữ sinh khác không giống nhau.

Căn cứ vào những gì cậu quan sát, Tạ Từ đối với nữ sinh rất ít chủ động đùa giỡn. Trước mặt mọi người, luôn là bạn gái chủ động nói chuyện. Nhưng đối với Hứa U, đều là Tạ Từ chủ động theo đuổi, mỗi lần không đem người ta trêu chọc đến nỗi cáu thì tuyệt đối không dừng lại. Đáng tiếc là cung phản xạ của Hứa U quá dài, không thèm để ý những trêu chọc của cậu ta có ý nghĩa gì.

Có người rảnh rỗi đứng bên cạnh nhiều chuyện thảo luận.

Tống Nhất Phàm nghe qua, mới chậm chạp nói: "Nếu Tạ Từ thích ai thì còn cần chờ để người ta theo đuổi cậu ta sao?"

Vừa dứt lời, giữa sân bóng rổ đột nhiên có tiếng nữ sinh thất thanh thét chói tai.

Một quả bóng xé gió mạnh mẽ lao về giá bóng rổ.

Chỗ có hai người.

Hứa U còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy Tạ Từ nhanh

nhẹn, ôm cô che chắn trên mặt đất.

Cô bị sức lực mạnh mẽ kia kéo xuống, theo bản năng nhắm mắt lại, đầu đật trên mặt đất, cộp một tiếng.

Bên tai vang lên tiếng loảng xoảng rất lớn.

Trái tim vì hoảng sợ mà đập loạn lên.

Cô cảm giác người ở trên bị đụng mà rên một tiếng, hai cánh tay chống bên tai cô run run.

Quả bóng đụng vào người, rồi bị bắn ngược trở về, nảy nảy trên mặt đất một chút.

Qua hai ba giây, đám người bị chuyện này dọa ngốc mới phản ứng lại, chạy lên hô to gọi nhỏ.

Hứa U ngu ngốc nhìn, vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Tiếng người ồn ào, cùng tiếng bước chân hỗn loạn.

Mồ hôi từ cằm Tạ Từ nhỏ giọt.

Tạ Từ đè lên vai cô, quay đầu, ghé vào tai cô nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ."

- --

Đêm đó Hứa U nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, lăn lộn mãi vẫn không ngủ được.

Trong đầu đều là hình ảnh Tạ Từ được một đám người đỡ đi mất. Không biết cậu ta có sao không.

Phòng ngủ vẫn chưa tắt đèn, bạn cùng phòng đều lên giường,

thảo luận các chuyện thú vị về đại hội thể thao hôm nay, cùng với các tin bác quái toàn khối lớn bé.

"Này, các cậu có biết Tăng Kỳ Lân (1) không?" Giọng Trần Tiểu vang lên.

"Tăng Kỳ Lân?" Liêu Nguyệt Mẫn nghĩ nghĩ, "Hình như biết, lớp 12 đúng không?"

"Đúng, người của đoàn trường." Trần Tiểu trả lời, giọng điệu mang theo chút thần bí nói: "Trường của tụi mình hình như mấy ngày trước cùng với trường trung học số hai có đánh nhau, qua vài ngày có thể Tăng Kỳ Lân sẽ tìm người qua bên kia tìm bọn họ nói chuyện."

"Trời, có chuyện gì vậy, sao tớ không biết một chút gì!" Liêu Nguyệt Mẫn kinh ngạc.

Lý Linh Phương và Hứa U khá giống nhau, đối với loại đề tài này không hề hứng thú. Cho nên trong phòng lúc này chỉ có hai người kia kẻ hỏi người đáp.

Trần Tiểu chia sẽ tin tức bát quái của cô: "Cụ thể như thế nào tớ cũng không rõ, nhưng mà bạn tớ nói rằng đám người trường kia có chọc tới người của Tăng Kỳ Lân."

"Tăng Kỳ Lân... rất lợi hại sao?"

Trần Tiểu trở mình xem thường, "Cậu nói xem."

"Tớ hình như chưa nghe người ta nói gì về cậu ta hết."

"Đó là do người ta ít nói, nhà cậu ta có quyền có thế, nhưng mà khá phức tạp."

Hứa U không biết hai người đang nói gì, lời từ tai này chui ra tai

kia, vẫn đang tập trung suy nghĩ về chuyện lúc chiều.

Bát quái vẫn còn tiếp tục.

Bỗng nhiên, điện thoại dưới gối Hứa U nhẹ nhàng rung lên.

Là âm thanh báo có tin nhắn.

Thật ra ngày thường cô không hay dùng điện thoại, đều khóa cất trong ngăn tủ, lâu lâu lấy ra gọi điện cho ba mẹ và dì nhỏ. Chẳng qua hôm nay là đại hội thể thao, cô nhận lời cùng Phó Tuyết Lê ra ngoài chơi, nên mới lấy điện thoại ra.

Cô trở mình, sờ soạng lấy điện thoại.

Hứa U ấn màn hình, híp mắt để thích ứng với ánh sáng điện thoại.

Tin nhắn gởi đến là của một số lạ. Nội dung tin nhắn chỉ có một dấu chấm.

Hứa U suy nghĩ một lúc, điện thoại của cô là khi đến đây mới làm. Chỉ có người thân và Phó Tuyết Lê biết, bạn học trước kia chưa kịp báo cho. Người la này là ai vậy...

Đang nghĩ rằng người ta gửi nhầm, lúc chuẩn bị tắt điện thoại, lại một tin nhắn nữa đến, như cũ ngắn gọn hai chữ:

[ngủ rồi?]

Đột nhiên, trong lòng Hứa U có cảm giác đoán được là ai.

Giống như tâm linh tương đồng với cô, Trần Tiểu bên cạnh nói:

"À đúng rồi, cậu biết Tạ Từ đúng không, Tăng Kỳ Lân là anh của cậu ta."

Tạ Từ...

Hứa U muốn hỏi người kia là ai, tin vừa viết ra liền xóa. Vẫn là nhịn xuống. Cất điện thoại để lại bên gối.

Không bao lâu lại có âm thanh tin tin báo tin nhắn tới.

Vang lên đến lần thứ tư. Hứa U thở dài, cầm điện thoại chuẩn bị tắt tiếng. Lúc cầm điện thoại, cô vẫn không kiềm được, click vào hộp thư.

Người kia rất cố chấp, lại gửi tới mấy tin:

[cậu thật sự kiêu ngạo]

[không để ý tới tôi]

[?]

Một cái dấu câu mà cũng gửi tin, cậu ta thật sự dư tiền.

Hứa U bất đắc dĩ lắc đầu, chọn lọc câu chứ, nhắn lại:

[Tạ Từ sao?]

Bên kia chỉ vài giây liền trả lời:

[nếu không thì ai?]

Hứa U sau một lúc lâu không nghĩ được nhắn lại gì với cậu.

Điện thoại lại tiếp tục rung.

[cậu có lương tâm hay không vậy]

Nhìn câu trách móc này, Hứa U không tin được. Sửng sốt trả lời lại:

[tôi như vậy sao?]

Tạ Từ vừa nhận được tin nhắn, đọc mấy chữ liền không nhịn được cười rộ lên. Cậu nghĩ lúc trả lời tin nhắn này, biểu cảm của Hứa U có bao nhiêu nghiêm túc, đứng đắn cỡ nào, còn có chút cẩn thận.

Cậu buồn cười, chỉ đơn giản đánh vài chữ:

[cậu đương nhiên là như vậy.]

Hứa u lẳng lặng cầm điện thoại, mở tin nhắn của cậu xem, cân nhắc có nên trả lời lại.

Không cần cân nhắc quá nhiều, cô cảm thấy hai người nói chuyện quá nhàm chán nên đem điện thoại cất đi, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng bên kia không buông tha, âm thanh từ điện thoại lại vang lên.

Chuông vang lên rất to, trong phòng mọi người đều ngừng lại, nhìn qua giường Hứa U.

"Này ai vậy? Muộn rồi mà vẫn còn gọi cho cậu." Trần Tiểu hỏi.

Hứa U bị hỏi như vậy, bắt đầu chột dạm liền lấy điện thoại định từ chối cuộc gọi.

Ai ngờ không cẩn thẩn ấn sai, bên kia lập tức vang lên một tiếng---

"Này?"

Do dự hai ba giây, Hứa U từ trên giường ngồi dậy, đem điện thoại đặt vào túi áo ngủ, sờ soạng bò xuống giường.

"Là anh tớ." Hứa U căng thẳng giải thích, lại khô khan thêm vào một câu: "Anh ấy chắc là vừa hết tiết tự học buổi tối."

Trần Tiểu vẫn đang mãi mê vui vẻ nhiều chuyện, không phát hiện biểu cảm mất tự nhiên trên mặt cô, gật đầu tin tưởng.

Hứa U kéo cửa kính ban công, nghiêng người chui qua.

"Sao vậy?" Thanh âm của cô nho nhỏ, bị gió đêm thổi qua liền tản ra.

Thanh âm bên đầu dây kia có chút hài hướng: "Cùng tôi yêu đương vụng trộm sao? Còn ra chỗ khác nói chuyện."

"Đó là vì không muốn làm phiền đến bạn cùng phòng." Hứa U phản bác lại.

Vường trường vào đêm, hai bên có dãy đèn đường. Côn trùng râm rang kêu, trên trời muôn sao tỏa sáng.

Nơi xa hương thơm trộn lẫn của nhiều loại hoa bay tới.

Hứa U nhìn chằm chằm vào một điểm nào đó đến phát ngốc. Cô vốn dĩ ít lời, Tạ Từ không nói lời nào, cô càng không nói nên lời.

"Này."

Cậu thấp giọng cười hai tiếng trong cổ họng, "Gọi một tiếng anh nghe nào."

Hứa U biết cậu ta vừa nghe được cô nói với bạn cùng phòng, cố ý trêu chọc cô.

Mặt cô đỏ lên, xấu hổ, "Cậu có thể đừng tìm tôi đùa giỡn được không?"

"Không mà." Cậu ta nói, "Tôi nghiêm túc."

"Cậu..." cô cau mày, không phản ứng với chuyện này, mà chần chờ, "Buổi chiều bị bóng đụng trúng, không sao đúng không?"

Cậu cảm thấy Hứa U đang áy náy, càng lấn thêm một bước, "Chính là cậu nói, muốn bồi thường tôi như thế nào."

Cuối cùng cũng nói chuyện chính.

"Tôi mua thuốc cho cậu." Hứa u thực lòng nói. Cô im lặng một hồi, chưa kịp nói câu tiếp theo.

Nói cho cùng thì Tạ Từ bị thương là do đỡ bóng cho cô.

"Tôi mà thiếu chút tiền ấy?"

Sau một lúc lâu, cậu tựa như không chút để ý mà nói"

- --"Cậu đem cậu cho tôi đi, tôi cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu bạn gái."

Lời của editor:

(1) Tên của bạn này là 曾麒麟, bạn nào có thể dịch được tên bạn này thì nói mình nha. Chứ mình tra gg thì tên của bạn này là Kỳ Lân J)))) hơi kì kì

Chương 19: Ra ngoài chơi

Editor: Hải Đường

Thả tôi ra

- --

Đại hội thể thao diễn ra trong hai ngày. Buổi tối ngày thứ nhất có văn nghệ và tiệc tối, tối ngày hôm sau thì không có hoạt động gì, các học sinh được tự do hoạt động.

Tới ngày hôm sau, các môn thi cũng không còn nhiều, nhảy cao và đẩy tạ, hai môn này không được coi trọng. Dù sao thì chủ nhiệm lớp cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, nên học sinh càng thêm tùy ý nghỉ. Đại hội thể thao nói trắng ra giống như là hai ngày nghỉ ngơi.

Phó Tuyết Lê đem Hứa U ra ngoài chơi, cô phải viết một giấy xin nghỉ giả mạo. Cô biết một học sinh ngoan như Hứa U, nhất định không đồng ý cùng cô ra ngoài chơi vào ban ngày. Cô không còn cách nào khác đành cầu xin Hứa Tinh Thuần nửa ngày, cậu là thành viên trong hội học sinh, nắm trong tay rất nhiều giấy xin được nghỉ học. Phó Tuyết Lê phải hao hết tâm từ cuối cùng cũng làm cho cậu nhả ra.

Thời tiết hôm nay rất đẹp. Cổng trường được mở rộng, học sinh và xe cộ đến rồi đi liên tục.

Phó Tuyết Lê tới trường đón Hứa U, cô cúi đầu nghịch điện

thoại, ngồi trong vọng lâu ở cổng trường chờ người.

Cô phải năn nỉ đe dọa nửa ngày trên điện thoại, Hứa U mới đồng ý đi vào giữa trưa sau khi ăn cơm xong.

Lại đợi thêm mười phút, Hứa U đeo túi, đến chỗ Phó Tuyết Lê.

Cô thở hồng hộc chạy đến, vỗ vai Phó Tuyết Lê, "Xin lỗi nha, mình tới trễ. Trên đường phải ghé qua mua chút đồ."

Phó Tuyết Lê ngẩng đầu nhìn cô, mắt sáng lên.

"Cuối cùng thì cậu cũng nghe tớ nói, không mặc đồng phục đi chơi với tớ." Phó Tuyết Lê lui sau hai bước, vừa ý đánh giá từ trên xuống dưới bạn tốt của cô.

Hôm nay Hứa U ăn mặc thật sự không có gì đặc biệt, cô mang một đôi tất trắng cùng một đôi giày màu trắng đi chơi.

Nhưng trừ ngày khai giảng, cô vẫn luôn mặc đồng phục, bây giờ thay quần áo khác, cảm giác như là một người khác hẳn.

Phó Tuyết Lê gật gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu, không biết là lần thứ mấy cảm thán: "Trời ạ, Hứa U cậu đúng là trắng không tin được mà!"

Hứa U bị Phó Tuyết Lê nhìn chằm chằm làm cô cảm thấy ngượng ngùng, hai má ửng đỏ. Cô cúi đầu, đi theo Phó Tuyết Lê, đem đồ vừa mua cất vào trong túi.

Lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên giọng điệu trêu chọc: "Chị Lê à, cậu muốn đi đâu chơi vậy?"

Hai người đồng thời quay đầu lại.

Một đám người lớp bốn đứng bên đường, giống các cô chờ đèn

xanh.

Phó Tuyết Lê nhận ra người quen, thuận miệng trả lời.

"Cùng bạn học ra ngoài chơi, các cậu nhiều người như này là trốn học cả lớp sao?"

Lớp bốn và lớp chín không khác nhau mấy, bên trong đều là các học sinh có điều kiện, và bất trị, hai lớp không thể so sánh lớp nào tồi tệ hơn, bình thường quan hệ cũng không tồi.

Một người bên kia cười nói: "Hay cậu và bạn cậu đi chơi cùng tụi này luôn đi?"

Phó Tuyết Lê từ chối, đèn xanh vừa hiện, liền lôi Hứa U đi.

"Tụi mình đi đâu vậy?" Hứa U vừa chuyển tới nơi này, nên mọi thứ đều mới mẻ. Đi trên đường đều nhìn đông nhìn tây.

"Đi ăn cơm, ăn cơm xong rồi đi gội đầu, sau đó tớ dắt cậu đi thành phố trò chơi."

Phó Tuyết Lê trả lời cô, giơ tay bắt taxi.

Vừa lên xe cô liền đọc địa chỉ. Tài xế ừ một tiếng, chỉ hơn mười phút liền chở hai người đến nơi cần tới.

Hai người ăn cơm trưa ở một tiệm lẩu. Hứa U không ăn được cay, chỉ có thể ăn đồ ăn thanh đạm.

Phó Tuyết Lê từ nồi lẩu đỏ lòm đang sôi sung sục, mạnh mẽ gắp một miếng thịt thật to cho cô.

Hứa U nhai hai miếng liền chịu không nổi, sặc đến tận mũi ho khan mấy cái, với tay lấy nước bên cạnh uống lấy uống để.

Phó Tuyết Lê ngồi đối diện rất kinh ngạc, vội vàng đứng lên vỗ vỗ vai cô, "Tiểu khả ái, cậu có khỏe không? Một chút cay như thế này cậu cũng ăn không được sao?"

Hứa U lại ho khan hai tiếng, xua tay: "Không việc gì, tớ rất ít ăn cay nên mới sặc."

Hai người ăn xong, ra khỏi tiệm, trên người nồng nặc mùi thức ăn.

Đi được hai bước, Phó Tuyết Lê ôm lấy vai Hứa U, kề sát tai cô gian manh nói, "Ôi, tóc cậu toàn là mùi lẩu, hai đứa mình đi gội đầu đi?"

Hứa U vốn định từ chối, nhưng mùi lẩu trên tóc cô thật sự rất nồng, liền đồng ý đi.

Hai người chạy tới một cửa hiệu cắt tóc gần đó.

Phó Tuyết Lê gội trước, ngồi bên ngoài sấy tóc.

Hứa U gội xong ra, liền thấy Phó Tuyết Lê nói chuyện trên điện thoại với ai.

Sau đầu có một anh trai nhỏ đỡ lấy vai Hứa U, lấy khăn trên đầu cô xuống, đối diện với cô trong gương: "Em gái nhỏ, muốn tạo hình kiểu gì?"

Phó Tuyết Lê liếc qua bên cạnh một cái, giúp Hứa U quyết định: "Sấy gợn sóng lọn to giúp cậu ấy."

Nói xong cô tiếp tục nghe điện thoại, duyên dáng bắt chéo hai chân, đôi mắt nhìn chằm chằm vào giày của mình, "Ừ, vài người."

"....."

"Nhiều vậy? Đi đâu?"

"....."

"Đúng vậy, tụi tớ ở bên ngoài."

"....."

"Đang sấy tóc bên cạnh tớ."

"....."

"Đúng không, vài giờ à?"

"....."

"Sao, chỗ lần trước, để tớ hỏi cậu ấy đã, đợi lát báo lại cho cậu sau."

Bên tai Hứa U đều là âm thanh của máy sấy, cô không đồng ý để người khác tạo kiểu cho mình, nói thẳng: "Sấy khô cho em là được."

Anh trai nhỏ nâng tóc cô lên sấy, vừa sấy vừa cùng cô nói chuyện: "Em gái nhỏ à, tóc cưng chưa làm gì hết đúng không?"

Hứa U "dạ" một tiếng.

Anh trai nhỏ gật đầu: "Chất tóc khá tốt, rất mềm mại."

Phó Tuyết Lê cất điện thoại vào trong túi, quay đầu nói với Hứa U: "Này, kế hoạch của tụi mình có thay đổi."

Âm thanh của máy sấy quá to, cô nghe câu được câu mất, "Tớ không nghe cậu nói gì cả, lát nữa cậu nói lại đi."

Anh trai nhỏ cắt tóc coi như cũng phục vụ tận tình, không vi phạm yêu cầu không sấy lọn to của Hứa U, mà sấy thành những lọn nhỏ.

Hứa U có khuôn mặt trứng ngỗng, có chút trẻ con, má đỏ môi hồng.

Phó Tuyết Lê cọ cọ vai cô, hỏi một vấn đề khó hiểu: "Tiểu khả ái à, cậu có mặc quần an toàn bên dưới váy không?"

"....."

"Không mặc sao? Không sao, tớ với cậu đi mua một cái." Cô lại thêm vào một câu.

"Không cần đâu, tớ có mặc." Hứa u ngắt lời cô, nhỏ giọng hỏi: "Cậu hỏi chuyện này làm gì vậy?"

Hai người yên lặng nhìn nhau một lúc.

Phó Tuyết Lê rối rắm tìm từ để thuyết phục cô đồng ý.

Cô do dự nói: "Tụi mình đi trượt băng được không?"

- --

Nơi trượt băng chính là tại lầu hai của quảng trường.

Trên đường đi Phó Tuyết Lê luôn miệng giải thích với Hứa U: "Nơi này chỉ đơn giản là trượt băng thôi, không xấu xa trụy lạc như cậu nghĩ đâu."

Hứa U không nói gì.

"Hơn nữa cậu xem, cả lớp đều đi, cậu sợ cái gì."

Phó Tuyết Lê kéo kéo tay cô dụ dỗ, "Chỗ này bình thường học sinh trường mình đi chơi rất nhiều, cậu đừng lo lắng."

Không biết ai đứng ra tổ chức hoạt động lần này, lớp 9 và lớp 4, bình thường có quan hệ rất tốt, cùng tới nơi này chơi. Đều là người trẻ tuổi, lại rất nhiệt, thế nên chơi rất vui.

Hai người phục vụ mặc vest vàng và đen đứng ở cửa sân băng.

Thấy Phó Tuyết Lê và cô đi lại, hai người liền kéo cửa, cùng hô lên: "Hoan nghênh quý khách."

Hứa U chưa bao giờ tới những nơi như thế này, theo sát Phó Tuyết Lê, kéo ống tay cô nói: "Tụi mình không cần mua phiếu vào cổng sao."

"Không cần." Phó Tuyết Lê rõ ràng đã tới nhiều lần, quen thuộc dẫn cô vào trong.

Càng đi, âm nhạc càng lớn.

Cô lấy hai cái card ra khỏi hộp màu xanh nói với Hứa U đang đứng sau cô. "Nơi này là của anh trai Tạ Từ. Hôm nay, anh ấy mời chúng ta chơi miễn phí."

Vừa nghe thấy cái tên này, Hứa U liền không được tự nhiên.

Chỉ là, đã tới nước này rồi cô không thể quay về được...

Lúc hai người tới sân trượt, bên trong đã có rất nhiều người chơi rồi. Hứa U vừa chuyển tới không bao lâu, nên không rõ ai ra ai, thuộc lớp nào. Ánh mắt nhìn qua đám người, chỉ có thể nhận ra vài ba khuôn mặt quen thuộc.

Phó Tuyết Lê đẩy một cánh cửa cao tới eo của cô, cùng Hứa U đi

vào.

Đây là nơi đổi giày, nhân viên đã phân loại size giày gọn gàng.

"Cỡ giày của cậu là bao nhiêu?" Phó Tuyết Lê ngồi xuống, nghiêm túc chọn lựa, hỏi người phía sau.

Hứa U cúi đầu nhìn chân mình, "Hình như 36."

"Nhỏ vậy?!"

Phó Tuyết Lê kinh ngạc, ngay sau đó liền đánh giá Hứa U từ trên xuống dưới, lại bình tĩnh gật đầu, "Nhưng rất phù hợp với cậu."

Trên sân đang phát một bài hát mà Hứa U chưa từng nghe qua, tiết tấu rất mạnh. Ở giữa, những bóng đèn tròn đổi màu liên tục, làm cô khá đau mắt.

Hứa U ngồi trên ghế thay giày, cố hết sức mang vào, cô cẩn thận cột chắc dây giày, sợ lát nữa chơi sẽ tuột.

"Vừa không?" Phó Tuyết Lê đã mang xong giày của mình, thành thạo lướt tới trước mặt cô.

Hứa U gật gật đầu, chống lên ghế dựa, chậm rãi đứng lên.

Bộ dáng cẩn thận như này, nhìn qua liền biết chưa bao giờ trượt băng.

Phó Tuyết Lê cảm thấy cô rất đáng yêu, nhìn không được phì cười. Cô rất có kiên nhẫn mà dìu Hứa U trượt vài bước, nói: "Đi nào, tớ dạy cậu, bước chân ra đi."

"Không không không, đừng, đừng, đừng động vào người tớ, cậu đi chơi trước đi."

Hứa U từ chối mãi, Phó Tuyết Lê cuối cùng đành đầu hàng, liền bị người khác kéo đi chơi.

Hứa U một mình đỡ vòng bảo hộ, chậm chạp di chuyển.

Sự thật là khả năng thăng bằng của Hứa U rất kém cỏi, chơi những trò kiểu này luôn dễ té, cho nên cô luôn sợ hãi mỗi khi chơi những trò yêu cầu thăng bằng.

Người chung quanh chơi rất hăng, thỉnh thoảng có nam sinh vui đùa ầm ỉ cùng nữ sinh.

Hứa U dựa vào bên cạnh chậm chạp di chuyển, hoàn toàn không dám tới gần bọn họ. Cô sợ ai đó đột nhiên mất khống chế lao tới cô.

Vừa mới gội đầu xong, cô vẫn chưa cột tóc, lúc này tóc có chốt rối buông xuống bả vai cô.

Hứa U gắt gao nắm lấy lan can, không ngừng hít sâu, chân vì lo lắng mà run lên.

Ở trong góc mò mẫm nửa ngày, Hứa U cuối cùng cũng tìm được một bí quyết nhỏ.

Cô hơi buông tay, trượt về phía trước hai bước, được hai giây lại hoảng loạn nắm lấy lan can.

Tự tiêu khiển bản thân được một lúc, Hứa U nghe được tiếng cười khẽ.

Phát ra từ sau lưng cô.

Cô đột nhiên quay đầu.

Tạ Từ ngồi trên tay vịn, hai tay bắt chéo trước ngực, không biết

đã xem cô bao lâu.

Lông mày của cậu khẽ nâng, không rõ đang nghĩ gì.

Không ngờ lại đối mặt với Tạ Từ, Hứa U trong một lát không biết phải phản ứng thế nào, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Ngày hôm qua sau khi cậu nói xong câu kia, cô lập tức cúp điện thoại.

Bây giờ, như này..... Quá xấu hổ đi....

Tạ Từ vừa mới đứng dậy, Hứa U liền la lên, "Từ đã, cậu đừng tới đây."

Gào thét xong, cô mới ý thức được mình phản ứng quá mức, lại lắp bắp giải thích: "Chỉ, chỉ là, tôi muốn trượt một người trước, tôi không gấp đâu, cậu đừng đụng vào tôi...."

Tạ Từ nhướng khóe môi một chút, dĩ nhiên là cậu không nghe theo.

Hai bước liền di chuyển đến trước mắt Hứa U.

Hai tay vẫn liều chết nắm lấy lan can, Hứa U trong lòng chỉ có một suy nghĩ muốn đem giày cởi ra để chạy trốn.

"Đừng lo lắng, tôi sẽ dạy cậu trượt băng miễn phí." Cậu nghiêng đầu tựa như đang xem xét cô.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng, dài qua gối, tóc mềm mại mà rũ xuống, bởi vì lo lắng, trong mắt sáng ánh nước.

Tạ Từ cảm giác được động tác lùi ra sau của cô, không thèm giải thích liền ôm eo nhỏ của cô, ỷ vào sức mạnh của mình, trực tiếp nửa ôm nửa túm Hứa U, đi về khu nghỉ ngơi.

" Aaaaaaa, thả ra, buông tôi ra, đồ tâm thần!"

Hứa U giãy dụa eo nhỏ, lại sợ trượt chân, không dám dùng nhiều sức. Cô như đứa nhỏ năn nỉ: "Đừng mà đừng mà, tôi sợ! Tôi Sợ! Tạ Từ tôi sợ mà!"

Cô bị động bị cậu kéo đi, trên lưng mồ hôi tuôn tới tấp.

Rời khỏi lan can, Tạ Từ trở thành nơi duy nhất Hứa U có thể bám được.

Cô không thể không nắm lấy tay cậu, cúi đầu, tai đỏ lên.

Tạ Từ cuối đầu, kề sát bên tai cô, thì thầm, "Cậu nắm nhẹ thôi, sau ngày hôm qua, tay tôi vẫn còn đau."

Hứa U tin thật. Hoảng sợ ngẩng đầu, "a" một tiếng, "Còn đau sao?"

Cách đó không xa vài người huýt sáo về phía bọn họ, rõ ràng phát hiện bọn họ tách lẻ.

Tạ Từ im lặng vân vê một lọn tóc thơm mềm của cô ở đầu ngón tay. Cậu chỉnh lại tóc cho cô, con ngươi đen như mực tìm kiếm đôi mắt cô, "Rất đau, phải làm sao bây giờ?"

Ánh mắt không ngừng mong chờ, cậu nghe Hứa U bình tĩnh trả lời:

"Trừ làm bạn gái, chuyện gì cũng được."

An tĩnh một lát.

Cậu rũ mắt, dùng âm thanh cà phất cà phơ, ngã ngớ lại ẩn nhẫn hỏi: "Người cậu cũng được?"

Người cậu được không?

Ở trên cậu được không? (hai câu này là Tạ Từ nghĩ trong đầu nha mọi người)

Thân thể nhỏ nhắn của Hứa u run rẩy. Cô nâng tay, tùy ý đẩy Tạ Từ ra. Xiêu vẹo đi vòng qua Tạ Từ.

Không được vài bước, toàn bộ đèn của sân trượt đều bị tắt, âm nhạc bỗng nhiên yên lặng. Đám người trên sân hưng phấn hét chói tai.

Cô cảm giác mình bị người ôm từ sau lưng.

Người kia ôm chặt Hứa U, ngực kề sát lưng cô.

Đôi môi ấm áp đặt xuống sau vành tai cô.

Hứa U thất thần một lát, vừa định giãy ram lại nghe được một tiếng khàn khàn nỉ non:

"Này, trên người cậu có mùi sữa."

Chương 20: Thỏ con

Editor: Hải Đường

Ngài đây là đang làm gì vậy?

- --

Chỉ vài giây, không khí xung quanh dường như ngừng lại.

Trên sân băng, nam thanh nữ tú chen chúc tạo thành các cặp, tiếng cười đùa, tiếng la hét khắp sân, mọi người ai cũng hưng phấn, cùng nhau cao giọng đếm ngược.

Tăng Kỳ Lân chống tay vịn, ánh mắt quét qua hai người đang ôm nhau cách đó không xa, thuận miệng hỏi người bên cạnh: "Từ lại có bạn gái mới?"

Một nam sinh nói: "Em trai cậu mà cậu cũng không rõ sao?"

"Xì, tớ làm gì có thời gian mà quan tâm, nó chính là lo lắng bản thân nhàn hạ cả ngày."

"Nhưng mà Từ so với cậu lợi hại hơn, rất biết làm các cô gái nhỏ yêu thích."

"Rất giống ba nó."

Tăng Kỳ Lân quay đầu nhìn về phía trước,đột nhiên nhướng mày, "a" một tiếng, "Hai đứa nó đánh nhau?"

Tạ Từ ngồi xuống đất, đau đớn nhíu mày xoa xoa vai.

"Ngày của tôi..."

Hứa U vừa rồi cũng không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, bị Tạ Từ sống chết quấn lấy không bỏ, dưới tình thế cấp bách, cô nhắm ngay cánh tay của cậu mà cắn.

Người phía sau ngay lập tức liền thấy đau, dường như cô đã dùng hết sức mà đẩy cậu ta ra.

Sân băng không giống như mặt đường, rất khó để giữ thăng bằng.

Tạ Từ không kịp phòng bị, liền bị cô xô ngã trên mặt băng, cả người có chút ngu ngốc.

"Thần kinh"

Hứa U mắng một câu, nâng mu bàn tay, dùng sức lau mặt.

"Không phải, tôi nói này." Tạ Từ cúi đầu, kéo ống tay áo, nhìn thấy dấu răng chỉnh tề cắm sâu vào tay mình, nhịn không được ồn ào, "Là tôi ôm cậu, nhưng cậu cắn tôi có nương tay đâu Hứa U?"

Hứa U trừng mắt liếc một cái, to gan nói: "Xứng đáng lắm, là cậu cắn tôi trước."

Cô rất muốn bỏ đi, nhưng ngại bản thân đã bị kéo ra tới giữa sân, cô lại không biết trượt trở về như thế nào, đáy lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Tạ Từ không chút hoang mang. Cậu ngồi dưới đất, một tay chống ở phía sau, từ dưới nhìn lên cô, suy nghĩ nói: "Tôi cắn cậu

khi nào."

"....."

Biến thái.

Da mặt cậu ta còn dày hơn cả tường thành.

Hứa U cắn chặt răng không nói một lời, ngồi xổm xuống, bắt đầu tháo nút buộc dây giày của mình.

Tạ Từ vẫn tiếp tục nói: "Đó gọi là tình thú cậu biết không?"

Dù sao cô cũng không thèm trả lời lại cậu, cậu liền nói một mình.

Nói một hồi.

Tạ Từ liếm môi cười, chẳng biết là vì dư vị hay là cái gì, không chút để ý nói: "Này, da cậu rất mềm đó, cũng đâu phải là tôi cắn, chỉ là liếm chút thôi..."

"Cậu có thể im miệng được không?"

Hứa U chịu không nổi, thật muốn bùng nổ một lần, đem giày trực tiếp mà ném vào mặt cậu ta.

Cô đã cởi xong một chiếc giày, chiếc còn lại liền dễ dàng cởi ra hơn.

Khi hai chân đặt lên mặt băng, một luồng khí lạnh chạy dọc trên người, Hứa U ngay lập tức liền run rẩy.

Cô mang đôi vớ hình thỏ con, chịu không được dậm chân tại chỗ một chút, nhìn khắp nơi tìm chỗ đổi giày.

"Ngài đây là đang làm gì vậy?" Tạ Từ chăm chú nhìn vớ của cô một lúc, lười biếng đứng lên.

Tạ Từ vốn đã cao hơn cô rất nhiều, nay lại còn đứng trên một đôi giày trượt.

Hai người đối mặt.

Khoảng cách của hai người tựa như một gã khổng lồ đang cúi đầu nhìn một chú lùn nhỏ.

Ánh đèn quá mờ, Hứa U nhìn có chút không rõ, nhưng đại khái vẫn phân biệt được phương hướng, liền cầm giày đi theo hướng ngược lại.

Tạ Từ cản đường cô, "Chân không lạnh?"

Hứa U đi vòng qua cậu, cúi đầu làm như không nghe, tiếp tục bước đi.

Bị người cố tình làm lơ, Tạ Từ không thèm tức giận, từ phía sau đuổi theo.

Cậu duỗi tay, hơi khom lưng, nhẹ nhàng ôm ngang Hứa U lên.

???!!!

Cả người Hứa U bỗng nhiên bị nhấc lên, theo phản xạ vòng tay ôm cổ cậu. Khi Hứa U bình tĩnh lại, khuôn mặt đã Tạ Từ gần sát mặt, dễ dàng nghe được tiếng thở của cậu.

Đôi giày trong tay rơi "bịch" một tiếng.

Cô ở trước mặt mọi người bị bế lên, một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có. Phản ứng đầu tiên là khiếp sợ, khiếp sợ xong rồi cả người đều xấu hổ và giận dữ không thôi.

"Cậu, cậu mau buông tôi ra!" Hai chân Hứa U không ngừng vung vẩy ở không trung, tay cũng không nghỉ ngơi cấu véo Tạ Từ.

Vóc người cô nhỏ, lại khá nhẹ, chút gây khó dễ này chẳng khác gì gãi ngứa với Tạ Từ.

Tạ Từ hơi cúi đầu, ngửi hương vị trên người cô, bỗng dưng cười thành tiếng: "Tôi nói trên người cậu có mùi sữa."

Một tay cậu ôm đằng sau hai gối Hứa U, một tay khác lại vòng qua eo. Loại cảm giác này, tựa như cả người Hứa U đang làm tổ trong vòng tay cậu.

Góc váy màu trắng rũ xuống tay cậu, lắc lư theo gió.

Đám bạn học ồn ào kia cuối cùng đã có người phát hiện ra hành động của hai người bên này.

Tạ Từ ôm một nữ sinh, chậm chạp lướt qua hơn nửa sân trượt băng.

Mỗi khi đi qua đều ngập tràn tiếng huýt sáo cùng tiếng cười vang.

Tuy nói là lần gặp mặt hữu nghị của lớp 4 và lớp 9, nhưng cũng có vài người lớp khác tới. Nhưng cơ bản là, ai cũng đều biết Tạ Từ.

Chung quy lại mọi người đều là học sinh cao trung, đều là tuổi trẻ, thấy một màn này trong lòng tất cả mọi người đều hiểu, nhìn nhau cười, cậu hiểu tôi hiểu.

Trong đám người có người lấy điện thoại ra chụp trộm.

Một người hỏi: "Này đó không phải là cực phẩm nam sinh lớp 9

sao?"

"Đúng vậy." Một bạn học lớp 9 lắc đầu cảm thán, "Còn tưởng cậu ta không bao giờ hạ mình nói chuyện với nữ sinh..."

"Này, nữ sinh kia cũng học lớp cậu?"

"Đúng vậy, mới chuyển tới chưa bao lâu."

"Rất ngầu nha, chưa gì đã được Tạ Từ coi trọng..."

"....."

Khu nghỉ ngơi.

Phó Tuyết Lê đang uống nước trái cây với Hứa Tinh Thuần, câu được câu không nói chuyện phiếm với cậu. Khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy một cảnh này, cô liền kinh ngạc mà đứng lên, ba bước thành hai bước chạy tới chỗ hai người, trợn tròn mắt: "Fuck, hai người các cậu đây là đang đóng loại phim gì?"

Tạ Từ đã đi đến khu bên cạnh, cúi đầu bên tai Hứa U không biết đang nói gì, bên môi hiện lên nụ cười nhạt.

Đoán chừng cũng không có gì tốt đẹp, chắc lại là một câu đùa giỡn thiếu đứng đắn.

Mặt Hứa U đã sớm đỏ đến nổi có thể nấu chín cơm được.

Hơn phân nửa là vì tức giận.

Nhìn thấy người quen, Hứa U "a" một tiếng, hận không thể giấu mặt xuống dưới đất.

"Đã tới rồi, cậu nhanh nhanh thả tôi xuống."

Cô không dám nhìn thẳng Phó Tuyết Lê, cúi đầu nhỏ giọng sốt ruột, không ngừng thúc giục.

Bộ dáng của Tạ Từ hết sức bình thản, không nhanh không chậm, nói với Phó Tuyết Lê: "Đem giúp cậu ấy đôi giày. Chờ khi hai chân Hứa U tiếp đất, ngồi trên mặt đất mang giày xong, ngẩng đầu phát hiện Tạ Từ đã đi rồi.

Phó Tuyết Lê ở bên cạnh nhìn cô, "Cậu ta bị người khác gọi đi có việc rồi."

Chừng hai giây, cô không nhịn được kéo Hứa U tới bên cạnh, ánh mắt dừng ở đôi má hồng của cô, nhỏ giọng dò hỏi: "Cậu cùng Tạ Từ..."

Còn chưa dứt lời, Hứa U đã lắc đầu điên cuồng, "Hai đứa tớ không có quan hệ gì."

Nghe cô nói vậy, Phó Tuyết Lê cũng không hỏi thêm nữa.

Bên cạnh sân trượt băng là KTV và nhà hàng, tiêu chuẩn phục vụ thuộc hàng top. Ban đầu nơi đây chỉ là nơi tạm thời để mọi người gặp mặt, nhưng các "đại gia" lại quá lười để đến chỗ khác ăn, nên quyết định ở đây ăn cơm tối. Dù sao cũng là miễn phí.

Loại tiệc vui chơi này không có gì khác hơn là ăn ăn uống uống và hát hò.

Hứa U lăn lộn cả một ngày, tinh thần đều mệt mỏi, không nghĩ sẽ tiếp tục ở đây. Cô vào nhà vệ sinh rồi đi ra thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chào Phó Tuyết Lê một tiếng rồi về.

Chỉ là tìm nửa ngày cũng không thấy người. Cô lang thang khắp nơi.

Chung quanh có rất nhiều người, nam nữ đều có, nhưng phần

lớn cô đều không quen biết.

Cô nhón chân nhìn khắp nơi, phía sau có người vỗ vai cô.

Hứa U quay đầu lại, liền nhìn thấy một nữ sinh không quen biết.

Cô cười hì hì, tay chỉ về hướng ở phía trước, "Này, bạn cậu ở kia."

Hứa U đi theo hướng chỉ của nữ sinh kia.

Có một sofa nhỏ trước cửa đại sảnh, một đám nam sinh lạ mặt đang ngồi trên đó trò chuyện.

Tạ Từ đã ở bên trong phòng.

Cậu không hút thuốc, mặc áo ngắn tay, chân lười biếng gác trên bàn trà, nghiêng đầu cùng người bên nói chuyện.

Hứa U thu hồi tầm mắt, bỏ đi theo hướng khác.

Chương 21: Bãi đỗ xe

Editor: Hải Đường

- --

Trên sân băng quá mức náo nhiệt, chỗ nào cũng có thể nghe được tiếng nhạc ồn ào đến nhức đầu. Đám người cũng rất náo nhiệt, nói cười ầm ĩ, Hứa U thật sự không thể tìm thấy được Phó Tuyết Lê.

Cô sợ trở về trường học bị muộn, chỉ có thể lấy điện thoại nhắn một tin cho Phó Tuyết Lê nói cô về trước.

Những nơi giải trí kiểu này, Hứa U cơ bản không bao giờ bước chân tới. Hơn nữa, nơi này lại trang trí hết sức xa hoa, hai bên các lối đi nhỏ, đều là gương và đèn treo, trên tường là các bức tranh châu Âu thời phục hưng.

Cô từ đại sảnh đi ra liền không biết đi như thế nào.

Vất vả tìm được thang máy, lúc đi xuống, không cẩn thận lại đến bãi đỗ xe ngầm.

Cô nghĩ bãi đổ xe nào chắc cũng giống nhau, định đi từ nơi này ra ngoài. Không ngờ bãi đỗ xe này lại quá lớn, giống hệt như một mê cung.

Hứa U nỗ lực xem các khu b1, b2, c1...

Đèn tại bãi đỗ xe trắng toát, tựa như những địa điểm kinh dị thường được chiếu trên tivi. Bốn phía vắng tanh tựa như chốn không người, chỉ có tiếng bước chân của cô.

Hứa U có chút sợ, không dám đi loạn, vừa lúc điện thoại vang lên.

Là Phó Tuyết Lê.

Cô lập tức nghe máy.

Âm thanh bên kia thực sự ồn ào. Phó Tuyết Lê "ưm" một cái, thanh âm đứt quãng truyền đến: "Này, cậu ở đâu, sao lại về trước, để tớ đưa cậu về, cậu đâu có biết đường."

"Hình như tớ lạc đường..."

"Cậu ở đâu? Tớ đến đón cậu."

Hứa U nhìn xung quanh, thật sự không thấy được khu vực cụ thể, chỉ có thể nhụt chí nói: "Bãi đỗ xe ngầm, c--------."

Lời còn chưa dứt, điện thoại liền treo.

Hứa U đem điện thoại từ tai xem tín hiệu, sóng quá yếu.

Cô vừa đi vừa cúi đầu xem điện thoại.

Đột nhiên cô ngửi thấy mùi khói thuốc và tiếng người nói chuyện.

Phản ứng đầu tiên của Hứa U là nhìn xem có ai ở gần đây. Cô ngẩng đầu nhìn khắp nơi, ở cách đó không xa có hai tên, một trong số đó có mái tóc được nhuộm vàng cháy.

Gần như cùng lúc cô thấy hai kẻ kia, họ cũng thấy cô.

Hứa U trong lòng căng thẳng, cầm chặt điện thoại, làm bộ như không để ý, tiếp tục đi.

Chưa tới hai bước, phía sau liền vang lên tiếng huýt sáo, hai người kia liền đi lên theo. Một tên nháy mắt ra hiệu, bước nhanh lên trước cản đường Hứa U, "Em gái đi đâu thế này, vội gì chứ, đi chơi cùng các anh không?"

Kẻ chắn đường chính là tên tóc vàng kia, gương mặt vô cùng bỉ ổi, miệng cười kinh tởm, lộ ra hàm răng vàng dơ bẩn.

Lưng Hứa U lập tức đổ mồ hôi lạnh, đầu óc trống rỗng, xiết chặt điện thoại không biết làm gì.

Người phía sau ngay lập tức sáp lại gần.

Đôi tay dơ bẩn trực tiếp sờ lên eo cô, hơi thở vẩn đục nhào vào bên tai.

Hứa U sợ tới mức kêu to lên, không ngừng giãy giụa. Chân cô mềm nhũn, chưa chạy được vài bước liền té, hốc mắt đỏ lên.

Hai kẻ kia nhếch môi cười, vuốt cằm, bỉ ổi đánh giá nữ sinh trước mặt.

"Ai da, đừng khóc chứ." Bọn họ bước tới gần.

"Chỗ này sẽ có người tới, làm gì bây giờ?" Tên tóc vàng bàn với tên còn lại.

"Đem nó tới kho hàng phía trước, ở đó không có ai."

Hai tên kia nói xong liền gấp gáp tiến lên, dùng sức rất lớn túm lấy cánh tay Hứa U, túm lấy áo cô.

Trên người không ngừng bị sờ soạng, Hứa U lần này là thật sự bị dọa sợ, nước mắt trào ra, tay gắt gao che ngực, "Các người đừng chạm vào tôi, tôi, tôi có tiền..."

"Muốn tiền cưng cũng muốn luôn cưng."

"Con nhãi này ngon quá."

"Đừng nhiều lời, kéo nó đi đã."

Đầu vàng hai tay xách nách Hứa U kéo lên, cố gắng kéo lê cô trên nền xi măng.

Hai chân Hứa U đá loạn, khóc nấc từng tiếng, nội tâm tràn ngập tuyệt vọng.

Bộ dạng khóc lóc của cô càng gợi lên tà niệm của hai tên kia. Một tên không nhịn được, lập tức vương tay vuốt ve khuôn mặt mềm mịn của cô. Do giãy dụa, cổ áo của cô bị tuột xuống vai, cô cảm thấy thực ghê tởm, vô cùng ghê tởm, cô vươn tay hất bỏ bàn tay ghê tởm kia ra, kêu thét chói tai, "Buông tôi ra!!! Aaaaaa các người mau buông tôi ra!! Buông ra!! Thật ghê tởm..."

Tên bị Hứa U hất tay ra khựng lại một chút, sau đó liền phản ứng lại, cảm giác mất mặt trào lên, bàn tay vừa bị hất ra liền đánh trở về, miệng hùng hổ: "Con nhãi thối tha, được ông đây để ý mà còn không biết xấu hổ!"

Bang một tiếng, đầu Hứa U liền ong ong một hồi.

Tiếng khóc của cô đứt quãng, mọi thứ chung quanh đều chao đảo, bên tai đột nhiên vang lên tiếng hét giận dữ.

Ngay sau đó Hứa U cảm lực trên tay của hai tên kia liền giảm bớt.

Hai tên kia cảm thấy có gì không đúng, động tác trên tay đều dừng lại, quay đầu lại nhìn.

Đầu vàng vừa quay đầu, chỉ kịp nhìn thấy một bóng người vừa lao tới. Còn không kịp phản ứng, liền bị người tới hung hăng đá một cước vào bụng, lực mạnh vô cùng, hắn chưa kịp chuẩn bị gì liền ôm bụng lăn lộn trên mặt đất rên rỉ.

Hứa U khó khăn chống tay, vừa khóc vừa nhìn, hai mắt nhòe nước, chỉ có thể hoảng hốt nhìn thấy bóng người.

Là Tạ Từ.

Tạ Từ.....

Tên còn lại liền mau lẹ phản ứng lại, lao vào đánh nhau với cậu.

Tạ Từ đánh nhau từ nhỏ đến lớn, tên kia rất nhanh bị hạ, mặt hắn bị ép dưới đất, hứng trọn cơn thịnh nộ của Tạ Từ.

Tạ Từ tựa như một con sư tử nhỏ bị chọc giận, điên cuồng đánh làm người vô cùng sợ hãi.

Không bao lâu, hai tên bị cậu đánh rên rỉ ôm đầu không ngừng kêu gào trên mặt đất: "Đừng đánh, đừng đánh, đừng đánh nữa."

Nhưng Tạ Từ như hoàn toàn mất trí, mắt đỏ lên, đi tới cách đó không xa đem một côn sắt trở về.

"---------a!"

Tiếng gào thét chói tai giữa không trung, Tạ Từ dẫm lên đầu một tên, hung hăng đem côn sắt hướng người bọn họ mà đánh, vô cùng tàn bạo.

Một trận gió tanh mưa máu.

Hứa U sống sót sau tai nạn, hô hấp cũng chưa đều, nước mắt vẫn chưa khô. Nhìn thấy mặt đất có máu, cô bị dọa choáng, ngã nhào bước qua, vừa khóc vừa gọi không ngừng: "Tạ Từ, Tà Từ,..."

Tạ Từ nghe được tiếng Hứa U khóc, động tác trên tay liền ngừng. Cậu quay đầu xem, Hứa U nửa ngồi nửa quỳ cách đó không xa, tóc xõa tán loạn trên vai, trên mặt nước mắt loang lổ, không ngừng gọi tên cậu.

Cô khụt khịt đến thở hổn hển.

Tạ Từ nhịn một chút, bước tới, hít sâu vài cái tìm lý trí trở về, sau đó ngồi xuống trước mặt Hứa U. Ngôn ngữ của cậu tựa như biến mất, không thể nói gì được.

Vết máu trên người cậu vẫn chưa khô, sát khí trong mắt vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Hứa U hốt hoảng, tinh thần và trái tim như căng ra vì hoảng sợ. Tinh thần của cô vẫn chưa ổn định, lập tức bổ nhào vào lòng ngực Tạ Từ, đầu dựa vào vài cậu, nức nở nói: "Cậu có sao không, Tạ Từ, cậu có sao không?"

Im lặng vài giây.

Tạ Từ nâng tay lên, một tay ôm sau gáy cô, bình tĩnh cùng ôn nhu an ủi: "Đừng sợ."

Từ nhỏ đến lớn, cậu không sợ trời không sợ đất, một đại ma vương sống vô tâm vô phổi, lần đầu tiên cậu cảm nhận được trái tim vì một người con gái mà khó chịu đau đớn.

Chờ Hứa U tìm lại được chút bình tĩnh. Tạ Từ nâng cô đứng lên, để cô dựa vào lòng cậu.

Cậu lấy điện thoại gọi một cuộc.

Chỉ vài giây bên kia liền bắt máy.

Giọng Tạ Từ lạnh tanh, ngắn gọn: "Bãi đỗ xe, mang vài người xuống."

- --

Sau một hồi, Tăng Kỳ Lân liền mang theo một đám người tới. Liền thấy hai người đàn ông nằm dài trên mặt đất, không một tia ý thức, trên sàn khắp nơi đều là máu.

Hắn vừa tới nhìn thấy cảnh tượng này, mày nhíu lại, nhìn về phía em trai của mình.

Tạ Từ cúi đầu, trong lòng ngực vẫn đang che chở một nữ sinh, đang nhỏ giọng nói gì đó.

Tăng Kỳ Lân đá văng côn sắt trên đất, tiến tới, hỏi: "Sao lại thế này?"

Tạ Từ ngẩng đầu, nhìn hắn, câu đầu tiên chính là: "Đem hai tên kia vứt đi."

"Mày."

Tăng Kỳ Lân bị chọc cười, nâng nâng cằm, "Không sao chứ?"

Tạ Từ cau mày, "Lấy cái áo khoác tới."

Hai anh em bọn họ ở kia nói chuyện, những người còn lại đứng nhìn nhau, trong tay vẫn đang xách nách hai kẻ xấu số kia, không biết làm sao cho phải.

Tạ Từ đem áo khoác đến khoác lên người Hứa U, nắm tay cô

chuẩn bị rời đi.

Đi được hai bước, dường như nhớ tới gì, hướng về phía người đang nghe điện thoại cách đó không xa, kêu: "Anh, đưa em chìa khóa xe."

Cả người Hứa U vẫn chưa tỉnh táo, ngoan ngoãn để cậu nắm tay.

Tay cô vừa lạnh lai vừa mềm, bị cậu nắm chặt.

Tạ Từ lái xe ra ngoài, bên ngoài thành phố đã lên đèn.

Cậu hay liếc mắt lên kính chiếu hậu để trông chừng Hứa U.

Cô cuối đầu không rõ biểu tình trên mặt, cả người không nói một lời, trên người mặc một chiếc áo khoác thật to khiến cô vừa gầy lại vừa nhỏ.

Xe đi vào đường chính, dần dần tăng tốc.

"Muốn đi đâu?" Tạ Từ hạ cửa sổ, làm gió đêm tràn vào trong xe, quay đầu hỏi Hứa U.

Cô nửa ngày vẫn chưa phản ứng.

"Hứa U?" Cậu gọi tên cô.

Tạ Từ đánh tay lái, dừng xe lại ven đường. Tắt máy xe, cậu cúi người qua, tay nâng cằm Hứa U lên, "Này....."

Cô vừa ngẩng đầu, trên mặt đều là nước mắt, không ngừng rơi.

"Tôi..... Tôi....." Hứa U nói được hai chữ, lại nghẹn ngào, nâng tay lên ngạt nước mắt vẫn không ngừng rơi, "Thật xin lỗi...."

Trái tim Tạ Từ như bị ai đánh vào, nhíu mày, lấy khăn giấy nhét

lung tung vào tay cô, "Cậu, ngoan, đừng khóc mà."

"Ừ." Hứa U đồng ý, nhưng nước mắt vẫn như cũ không ngừng rơi.

Cô rũ đầu nắm chắt hai tay, lắc đầu, giật giật môi, nỗ lức nói: "Cậu... cậu....Đưa tôi về trường đi, cảm ơn....."

Nhìn bộ dáng này của cô, không hiểu sao tim cậu liền đau.

Vô cùng đau.

"Mẹ nó."Tạ Từ thầm mắng một câu.

Đây là lần đầu cậu không biết làm gì với nước mắt của nữ sinh.

Không phải tâm trạng không kiên nhẫn như những lần trước, mà chính là loại tâm trạng lo lắng, cả người nôn nóng, rồi lại không biết làm sao.

Ngoài cửa sổ, gió đêm tràn vào mang theo hơi lạnh.

"Ai, xin cậu đó bà cô nhỏ, đừng khóc nữa được không?"

Tạ Từ đẩy người Hứa U vào ghế dựa, cúi đầu lại gần xem vẻ mặt của cô, "Dẫn cậu đi chơi nhé?"

Chương 22: Chợ đêm

Editor: Hải Đường

"Tôi muốn quay lại trường học."

"Cậu như vậy còn muốn quay về trường?"

Tạ Từ nhìn chằm chằm sườn mặt của cô, thoáng nâng mi, "Nếu không thì bây giờ tôi mang cậu về tìm------"

Chưa nói xong, di động trong tay Hứa U vang lên.

Cô rũ mắt, nhìn thoáng qua tên hiện trên điện thoại.

Sau một lúc lâu.

Hứa U hít hít mũi, ho khan vài tiếng, điều chỉnh giọng thật tốt, làm bộ như không có việc gì mà nhận điện.

Cô thấp giọng ừ một tiếng.

Giọng của Phó Tuyết Lê vô cùng nôn nóng, vội hỏi: "Này này, cậu sao lại nghe điện thoại lâu quá vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Bên phía Phó Tuyết Lê âm thanh rất loạn, tiếng người nói chuyện trộn lẫn vào nhau.

"Không có việc gì... Tớ..." Hứa U nói được hai chữ, lại muốn nghẹn ngào.

Tạ Từ bên cạnh giật lấy điện thoại, đặt bên tai mình, "Hứa U ở với tôi, đừng lo."

"Hai người đang ở đâu?! Tớ vừa gọi cho cậu sao không bắt máy, mẹ nó, làm tớ lo muốn chết."

Phó Tuyết Lê lải nhải một lát trong điện thoại.

Cô định đi đón Hứa U, nhưng lại không rành vị trí của bãi đỗ xe nên liền Tạ Từ đi tìm Hứa U về. Kết quả là cậu ta đi nửa ngày vẫn không thấy Hứa U đâu, điện thoại gọi thì không bắt máy, Tạ Từ cũng không xuất hiện.

Không còn cách nào khác, cô vội vội vàng vàng chạy tới bãi đỗ xe chuẩn bị tự tìm người, kết quả vừa tới cửa thang máy đã bị hai bảo vệ chặn lại.

Phó Tuyết Lê đang sốt ruột, bị bảo vệ chặn lại càng thêm cáu kỉnh, cô tức giận nhảy nhảy lên xem thử, lớn tiếng chất vấn: "Các người làm gì, tôi đi tìm bạn, mau cút ra!"

Hai bảo vệ vẫn ngăn lại, trong miệng vẫn lễ phép giải thích: "Thật xin lỗi, bên trong đang sắp xếp chút chuyện."

"Sắp xếp gì chứ?! Bạn của tôi vẫn còn ở bên trong!"

Phó Tuyết Lê đang cãi cọ với bảo vệ, mơ hồ nghe được tại bãi đỗ xe có tiếng rên rĩ yếu ớt.

Phó Tuyết Lê ngay lập tức biết có chuyện gì đó không đúng, liền đứng tại đó không ngừng gọi cho Tạ Từ và Hứa U.

Khoảng hơn mười phút, Hứa U mới nghe điện thoại.

"Lát nữa tôi sẽ đưa cậu ấy về trường." Tạ Từ ung dung trả lời,

ánh mắt hướng về người bên cạnh.

Phó Tuyết Lê giận dữ, gần như là gào lên trong điện thoại: "Mang Hứa U về lại đây, tự tớ mang cậu ấy về trường."

Tạ Từ chậc lưỡi một tiếng, "Tớ đang ở ngoài đường rồi."

Phó Tuyết Lê hỏi cậu, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Không xảy ra gì cả."

"Cậu nghĩ tớ là con nít năm tuổi sao?"

Phó Tuyết Lê lười cùng cậu ta vô nghĩa, lạnh lùng nói: "Tại sao bãi đỗ xe lại bị chặn lại, bên trong có chuyện gì?"

Tạ Từ không nhanh không chậm, thuận miệng nói bừa: "À, thì tôi cùng Hứa U vừa đi ra, gặp phải một đám côn đô nên có chút xung đột, bọn họ nhiều người đánh không lại nên phải dắt cậu ấy chạy, chạy thoát được rồi nên tôi gọi cho anh dẫn người xuống giao lưu một chút với đám người kia..."

Phó Tuyết Lê:.....

"Cứ vậy đi." Tạ Từ không đợi cô nói tiếng, trực tiếp tắt điện thoại.

Trong xe lại là một khoảng im lặng.

Tạ Từ gác một tay lên cửa sổ, cúi mắt tùy ý nghịch điện thoại Hứa U. (Huhu lái xe như này nguy hiểm lắm, mọi người đừng học theo bạn Từ nha)

Không biết qua bao lâu, cậu đột nhiên hỏi một câu: "Này, cậu không có số tôi sao?"

Hứa U quay đầu lại nhìn, yên lặng lấy lại điện thoại. Ánh mắt cô

mệt mỏi. giọng khàn khàn: "Hôm nay cảm ơn cậu."

Dừng một chút, Hứa U tiếp tục nói: "Đừng nói cho Tuyết Lê."

"Ừ" Cậu đáp ứng.

"Cũng đừng nói cho người khác." Cô bổ sung

Tạ Từ lười biếng hừ một tiếng, đầu hơi hơi ngẩng, dựa lưng vào ghế, nhìn Hứa U từ trên xuống dưới.

Qua một lát, cậu mở ngăn kéo ra, lấy từ bên trong một xấp tờ một trăm nhân dân tệ.

"Chờ tôi." Cậu nói xong liền xuống xe đóng cửa.

Cửa xe đóng lại "rầm" một tiếng, thân xe chấn động làm Hứa U tự nhiên cũng run theo.

Cậu băng qua đường, toàn thân vừa hôi vừa bẩn, còn có vệt máu khô dính trên áo. Tạ Từ hướng đến một cửa hàng 24 giờ, không hề quay đầu lại, tay giơ chìa khóa xe lên.

Hứa U ngồi trong xe, nghe thấy tiếng "cùm cụp", đèn xe sáng lên.

Xe đã bị khóa lại.

Gần như cùng lúc, điện thoại trong tay Hứa U rung lên, cô cầm lên xem, người gửi "Tạ Từ":

- ----sợ cậu chạy.

Tạ Từ đi không bao lâu liền trở lại, trong tay cầm một cái áo thun cùng hai bịch khăn giấy ướt.

Cậu lên xe, đóng cửa, ném một bao khăn giấy vào lòng Hứa U.

Cô ngồi ở bên, không một chút động tĩnh, cho đến khi Tạ Từ hỏi: "Muốn tôi lau mặt giúp cậu?"

"Tôi nghĩ nên quay về trường sớm chút."

"Tôi biết." Cậu nói

"Tôi phải về trường." Cô lại lặp lại lần nữa.

Tạ Từ bị giày vò có chút cáu kỉnh.

Cậu cúi đầu mở một bịch khăn giấy, rút ra một tờ, vừa chùi vết bẩn trên tay vừa nói: "Bây giờ là 6 rưỡi đúng không, đúng tám giờ tôi sẽ chở cậu về trước cổng trường, được không?"

Thật an tĩnh, không một ai đáp lời.

Tạ Từ thăm dò hỏi: "Làm ơn, xin cậu đó!?" (1)

Xe dừng lại gần lối đi bộ, ngẫu nhiên có vài người đi bộ đi qua, tò mò nhìn vào trong xe.

Gió đêm ùa vào trong xe, mang theo một trận mát mẻ.

Hứa U ngồi ở bên, khóc xong rồi, đầu óc lại đột nhiên im lặng. Cái gì cũng không muốn nghĩ, chính là vô cùng trống rỗng.

Nước mắt khô trên mặt, da mặt có chút khô.

Hứa U lười không muốn nghĩ gì nữa. Cô yên lặng lấy khăn ướt từ trên đùi lau mặt.

Tạ Từ dựa vào tay lái, tầm mắt lưu luyến trên người cô. Cho đến khi đã chắc chắn là cô ngầm đồng ý, cậu mới thả lỏng cười, rõ

ràng nói: "Cậu quay đầu qua kia đi, tôi muốn thay quần áo."

Hứa U lẳng lặng nhìn cậu một cái, đem đầu quay nhìn hướng cửa sổ xe.

Cửa sổ được chậm rãi kéo lên, âm thanh bên ngoài liền bị tách biệt.

Tay cậu giao nhau, đem áo xốc lên đỉnh đầu, lộ ra phần eo gầy nhưng rắn chắc, giọng không rõ: "Đừng có quay đầu lại chiếm tiện nghi của tôi."

"Đã biết."

Cô chậm rãi trả lời.

- --

Thành phố này ban đêm vô cùng náo nhiệt, đèn đường lấp lánh, xe cộ nối đuôi nhau.

Bọn họ chen chúc theo dòng người, lang thang không mục đích dạo chợ đêm.

Hai cửa hàng trang sức kề nhau, mở nhạc rất lớn. Cửa hàng hải sản, tiệm mỳ nhỏ, các quầy hàng bên đường nào là thịt dê nướng, xiên nướng, hồ lô, mùi khói, mùi thức ăn của nhiều món không biết tên trộn lẫn vào nhau.

Hứa U mặc một áo khoác đen khá rộng bên ngoài, khóa kéo được kéo lên cao, hoàn toàn bao lấy thân hình mảnh khảnh của cô. Cô an tĩnh đi theo bên cạnh Tạ Từ, miệng nhỏ cắn bánh mì đậu đỏ trong tay.

"Cậu thích ăn gì?" Tóc Tạ Từ lộn xộn trên đầu, tay đút túi quần, dắt Hứa U đi dạo khắp nơi.

Hứa U nhai hai cái rồi nuốt xuống, nhẹ giọng nói: "Tôi ăn cái này là được rồi."

"Như này mà đủ no?" Tạ Từ cúi đầu đánh giá đồ ăn trong tay cô, hoài nghi nói: "Tiểu hoàng nhà tôi nuôi ăn còn nhiều hơn cậu."

"Ừ." Cô lên tiếng, không nói nữa.

Bọn họ đi đến một chợ đêm cạnh sông nhỏ.

Đó là nơi náo nhiệt nhất của khu này. Có rất nhiều trẻ em tập trung lại chơi trò chơi, các cụ già bán đồ chơi bên lề đường, người trẻ thì ngồi trên bãi cỏ trò chuyện.

Tạ Từ nhìn quanh, đột nhìn thấy một chỗ.

Cậu nhướng mày, kéo Hứa U hướng đến chỗ đó.

Đó là một dãy các cửa hàng trên vỉa hè, phía trước tụ tập một đám người, đa phần đều là cha mẹ mang con tới chơi.

"Ông chủ, chơi một lần cái này bao nhiêu tiền vậy?" Tạ Từ đứng phía sau, tay vẫn không buông Hứa U ra, dựa vào chiều cao của mình mà gọi ông chủ đang bận rộn ở bên trong.

Ông chủ nhỏ là một người đàn ông trung niên mập mạp, vội vàng lấy tiền, không ngẩng đầu lên, nói: "Xem bên cạnh, có viết trên bảng."

Ở đây cái gì cũng có, từ hộp nhạc xoay nhỏ, mèo sứ cho đến một con gấu nâu to bằng một người lớn.

Bên cạnh có một tấm bảng, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo được viết bằng bút lông:

10 đồng 10 vòng, ném trúng thưởng quà.

Ông chủ vẫn còn bận rộn ở bên kia.

Tạ Từ cúi đầu, nói với nữ sinh bên cạnh: "Này, cậu xem nhé, hôm nay tôi sẽ khiến ông chủ mập phá sản."

Cậu tự tin nói, cũng mặc kệ Hứa U có muốn chơi hay không, liền mạnh mẽ kéo cô qua.

"Ông chủ, cho 10 vòng." Tạ Từ lấy tiền từ túi đưa qua.

Ông chủ nhìn cậu một cái, đưa vòng qua, sau đó cúi đầu thối tiền lẻ.

"Ông chủ, sao vòng lại nhỏ như vậy làm sao ném được gấu?" Tạ Từ bây giờ mới chính thức tinh tế đánh giá vòng thép, có chút buồn bực.

Ông chủ thối tiền cho cậu, nghĩ thầm, tiểu tử cao cao gầy gầy có bộ dáng đẹp mắt như này, sao có thể thiếu não như vậy. Hắn xoay người xem thường, tức giận nói: "Ai cho cậu ném gấu."

"Tôi muốn ném." Tạ Từ nói một câu đương nhiên, sau lại có chút tức giận, "Ông nói ông không bán thì còn bày ra để làm gì?"

"Chậc, này tiểu tử."

Ông chủ không kiên nhẫn, hướng về phía bọn họ ồn ào, chỉ vào đường kẻ được dùng phấn vẽ ra, "Nhìn thấy không, cậu đứng ở đây ném, ném vào cái chai trong cùng kia, thì được gấu, ném được vào những chai phía trước thì cũng có quà."

Tạ Từ nghiêm túc tính toán khoảng cách một chút, lại bất mãn nói: "Xa vậy?"

Cậu còn định tranh cãi nữa nhưng Hứa U bên cạnh không nhịn được vươn tay kéo kéo vạt áo của Tạ Từ, "Cậu nhanh lên đi, phía sau còn có người chờ."

Cuối cùng cũng chuẩn bị ổn thỏa.

Bọn họ bị vây quanh bởi một đám người, đa phần đều là gia đình.

Một bà mẹ trẻ ôm con trên người, chỉ vào Tạ Từ nói: "Xem anh và chị ném vòng nào."

Đứa nhỏ má phúng phính, ầm ĩ nói: "Con muốn cá vàng nhỏ, ném là có cá vàng nhỏ sao? Con cũng muốn ném."

- --

Tạ Từ rất nghiêm túc, đứng tại chỗ khởi động cơ thể.

Người chung quanh thấy bộ dáng của cậu, đều nghĩ rằng cậu rất lợi hại.

Hứa U an tĩnh đứng bên cạnh.

Tạ Từ chuẩn bị ném cái đầu tiên, quay đầu hỏi cô, "Thích cái gì?"

Hứa U coi cậu như đứa nhỏ, không khỏi lắc đầu, nói: "Cậu nhanh lên đi."

Sau đó cậu liền tự quyết định, đứng ở vạch kẻ, hơi hơi xoay người, tập trung tinh thần mà duỗi tay ra ném cái thứ nhất.

Không trúng.

Đám người phát ra một trận thổn thức.

Cái thứ hai.

Lại không trúng.

Cái thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Tạ Từ ném liên tiếp mười cái, không trúng một cái gì.

Sau khi ném xong, hai tay cậu trống trơn.

Tạ Từ đứng tại chỗ, yên lặng đối diện với Hứa U. Thật sự thì bây giờ nói gì cũng thấy rất xấu hổ, đường đường là một đại nam nhi mà không ném trúng một cái nào, quá mất mặt.

Tạ Từ không phục, lại đi tìm chủ quán mua mười vòng.

Lúc cậu quay lại, Hứa U thấy bộ dáng nóng lòng muốn thử của cậu, không thể nào không thở dài.

Cô lắc đầu, đứng cạnh Tạ Từ, lấy vòng từ tay Tạ Từ, nhỏ giọng nói: "Để tôi ném."

Sau đó.

Hứa U đứng ở đây, mắt nhìn về nhìn phía chai nước ở bên kia, yên tĩnh một hồi.

Cô duỗi tay, vòng thứ nhất, một hộp đồ chơi nhỏ.

Vòng tiếp theo, một bình cá vàng.

Đám người xung quanh kêu lên kinh ngạc.

...

Vòng cuối cùng, Hứa U cầm trong tay ước lượng một lúc, gió

đêm hơi hơi thổi, lướt qua mái tóc cô làm rối tung lên, góc váy bay bay dưới chân.

Vòng rời khỏi tay, thẳng táp đi về phía trước vẽ một đường parabol hoàng mỹ trên không.

Đinh một tiếng, vững vàng rớt vào bình nước ở cuối cùng.

Chung quanh bùng nổ tiếng người reo hò, tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi.

Đây mới thật sự là cao thủ a!

Tạ Từ sợ ngây người, ngơ ngác mọi thứ trước mắt.

Chủ quán sắc mặt không tốt lắm đem gấu bông lấy ra, đưa cho Hứa U.

Hứa U ôm gấu trong lòng, cúi đầu cảm ơn, sau đó thương lượng nói: "Những đồ kia tôi không lấy, chỉ lấy cá vàng được không?"

Chủ quán đương nhiên không ý kiến.

Hứa U gật đầu, đi ra phía trước ngồi xổm xuống, lấy cá vàng.

Cô ngẩng đầu, tìm khắp nơi, nhìn thấy bà mẹ trẻ kia.

Hứa U đi qua, tự mình đem cá trong tay cho bạn nhỏ kia, "Cá vàng nhỏ."

- --

Dạo xong chợ đêm đã gần 8 giờ.

Hai người đi dọc theo đường cũ trở về. Hứa U ở phía trước ôm gấu, yên lặng đi bộ.

Tạ Từ tay đút túi, chậm rãi đi theo.

Khi tới đường lộ, sắc trời đã dần tối, bóng cô kéo dài trên tường.

"Này, cậu chính là chân nhân bất lộ tướng a." Tạ Từ bỗng nhiên cười, tăng tốc, chỉ hai bước là đuổi kịp cô, "Thật không ngờ."

Hứa U "ừ" một tiếng, cô nói: "Bởi vì cậu quá ngu ngốc."

Tạ Từ chậc một tiếng, lại tiếp tục nghe cô nói.

"Loại vòng này, trọng tâm phân bố không đều, phía trước tương đối nặng, hơn nữa lại có gió, không thể ném tùy ý, còn phải xem xét góc và độ cao trước khi ném."

Cô nhìn cậu, "Thường ngày ở trường không chịu học tập thật tốt, cho nên cái gì cũng không biết."

Tạ Từ nhìn Hứa U chăm chú, chọc cô: "Học bá chính là học bá, bội phục bội phục."

Cậu lại bày ra bộ dáng cợt nhả không đứng đắn, Hứa U mặc kệ, bỏ mặc cậu tiếp tục đi.

Tạ Từ cười hừ, tiếp tục lười biếng đi sau cô.

Đi được một đoạn xa.

Hứa U đột nhiên dừng lại.

Bước chân Tạ Từ cũng dừng lại, cậu vừa định mở miệng hỏi chuyện gì, liền thấy cô quay trở lại.

Tay cô vẫn luôn ôm gấu bông, đưa đến trước mặt Tạ Từ, hơi hơi ngẩng đầu nhìn cậu, nghiêm túc nói: "Cái này cho cậu."

Dòng người chậm rãi tới lui xung quanh.

Hứa U ngẩng mặt, đôi mắt đen nhánh sạch sẽ lẳng lặng đối diện với cậu.

Ánh sáng từ dòng xe xuôi ngược lướt qua trên người cô.

Tạ Từ dường như nín thở trong một lát.

Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên cậu đỏ mặt.

Lời của editor:

(1) câu này bản gốc là "ball ball you" là tiếng lóng của mấy bạn Trung, "ball ball ni 你" –> qíuqíu ni 球球你 ("ball ball you"): làm ơn, cầu xin bạn.

Hôm nay tôi hơi làm biếng dò chính tả:))) mong mn đọc thấy chỗ nào sai chỉnh lại cho tôi với. Cảm ơn mn <3

Chương 23: Vô lại

Edit: Hải Đường

8 giờ tối, xe của Tạ Từ vững vàng dừng trước cổng trường học.

Tạ Từ thoáng nhìn Hứa U qua kính chiếu hậu.

Ánh đèn vàng nhàn nhạt nhu hòa, cô nhắm hai mắt, rủ đầu dựa vào ghế, khuôn mặt buồn ngủ.

Tựa như là đang ngủ.

Tạ Từ tắt máy xe, không còn tiếng động cơ, có thể an tĩnh nghe được tiếng hít thở tinh tế của cô. *(đúng là thích con người ta rồi thì tới tiếng hít thở cũng thấy dễ thương:))))*

Ngón tay Tạ Từ vô thức nhịp nhịp ở tay lái. Cậu nghiêng đầu, thản nhiên ngắm cô.

Một khuôn mặt nhỏ mảnh khảnh có chút nhợt nhạt.

Áo khoác màu đen được mặc tùy ý, càng làm nổi bật sự nhỏ bé của cô. Tạ Từ liếc thấy xương quai xanh của Hứa U, một mảnh tuyết trắng xinh đẹp.

Màn đêm vô cùng yên tĩnh.

Tạ Từ càng nhìn càng muốn nhiều hơn. Chậm rãi, di chuyển thân mình về phía người bên cạnh, không phát ra một tiếng

động.

Từng chút từng chút, càng lúc càng gần.

Hô hấp của Hứa U thực mỏng manh, ngực thong thả phập phồng.

Bờ môi của cậu chạm tới làn da trên cổ của cô.

Tạ Từ đại khái cảm thấy được bản thân có chút biến thái. Cậu luôn thích ngửi mùi hương trên người cô, nghe tiếng cô thở và hưởng thụ hương vị của cô, trên người cô tỏa ra một mùi hương có chút dịu dàng mát lạnh.

Đắm chìm trong đó, Tạ Từ không nhịn được vươn đầu lưỡi khẽ liếm má cô.

Muốn biết có vị gì.

Cậu cảm thấy phía dưới của mình nóng lên. Cả người bị vây lấy bởi một thứ cảm giác xa lạ, cảm giác đói khát lan tỏa cả người Tạ Từ.

Vô cùng đói khát.

Hứa U đột nhiên tỉnh dậy, đôi mắt run run. Cô mở mắt ra, ngơ ngác tự hỏi không biết bản thân đang ở nơi nào.

Người lái cũng không thấy bóng dáng đâu, xe cũng đã tắt máy.

Hứa U dụi dụi mắt, tháo dây an toàn ra, muốn đứng dậy.

Cô vừa ngẩng đầu liền thấy Tạ Từ đưa lưng về phía cô, dựa vào mui xe hút thuốc.

Hứa U đóng cửa xe, hướng bóng lưng của cậu, nói: "Tạ Từ, tôi đi

đây."

Phía chân trời, ánh sao nhạt nhòa, bóng của cô dần dần biến mất trong bóng tối.

Tạ Từ thu hồi ánh mắt, nhả ra một ngụm khói.

Khói thuốc liền bị gió đêm hòa tan, mất hút trong không trung.

- --

Ăn cơm tối xong, Lý Kiệt Nghị gọi một đám người, tìm khách sạn thuê một phòng đánh bài.

Lúc Tạ Từ tới, đã hơn 10 giờ.

Trong phòng, âm thanh mạt chược va chạm lao xao, âm ỉ có tiếng hét to của ai đó.

Cậu đẩy cửa đi vào, nghe được tiếng của Tống Nhất Phàm rên rỉ.

"Mẹ kiếp, sao tôi lại lật nó nữa chứ?"

Một ván bài vừa mới kết thúc, Lý Kiệt Nghị lại phải lấy tiền ra, vừa ngẩng đầu liền thấy Tạ Từ bước tới, "A" một tiếng, suy nghĩ nói: "Từ này, cậu đang ôm gấu bông sao?"

Tống Nhất Phàm theo tiếng quay đầu lại, mở to hai mắt nhìn, "Xanh cao ơi, Tạ Từ cậu lấy đâu ra con gấu vậy?!"

"Đáng yêu quá." Trần Tinh Ỷ hưng phấn chạy đến bên cạnh, khom lưng, tay không ngừng sờ tai gấu vàng lớn.

Cô chơi vui vẻ không buông tay, ngẩng đầu cong mắt cười, giọng nói có ý làm nũng: "Từ này, cậu cho tớ được không?"

Tạ Từ không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói với Tống Nhất Phàm: "Đứng lên, để tớ đánh."

"Rồi rồi rồi, ngài có tiền, ngài lớn nhất." Tống Nhất Phàm nói xong, tránh ra.

Trong sòng bài còn có một nữ sinh lớp bốn, có quan hệ không tồi với Trần Tinh Ỷ.

Tạ Từ ngồi xuống, để gấu bông ngồi trên đùi mình, bắt đầu tẩy bài.

Không biết có phải do nữ sinh trời sinh đều yêu thích gấu bông hay không, cô gái ngồi đối diện Tạ Từ tay chống cằm, cười khanh khách nói: "Tạ Từ, con gấu này cậu mua ở đâu vậy, đáng yêu thật."

"Không phải mua."

"A?"

Tạ Từ rũ mắt, xem bài trong tay, không chút để ý mà nói: "Vợ tặng."

Trần Tinh Ỷ ngừng động tác trong tay, hơi hoảng hốt.

Lý Kiệt Nghị phản ứng nhanh nhất, hỏi trọng điểm: "Lại đổi người?"

"Không nhanh như vậy."

Tống Nhất Phàm ngồi trên băng ghế cạnh bọn họ cắn hạt dưa, hoài nghi liếc mắt nhìn Tạ Từ.

Cậu ra một lá bài, tiếng bài lanh lảnh vang lên..

"Liên quan gì tới các cậu."

"Hô, xem ai nói kìa." Lý Kiệt Nghị cấm lấy hộp thuốc lá, lấy ra một điếu. Ngậm thuốc ở trong miệng, vừa mới ấn bật lửa, liền nghe Tạ Từ nói.

"Đừng hút thuốc."

Lý Kiệt Nghị dừng động tác lại, nghiêng đầu nhìn qua: "Không phải chứ, bây giờ ngài còn quản tới chuyện tớ hút thuốc sao?"

Tạ Từ "ừ" một tiếng, nói: "Đừng làm hôi gấu của tớ."

Lời này vừa nói ra, trên sòng bài mọi người.....

Lý Kiệt Nghị thiếu chút nữa phun ra.

"Vì con gấu rách này? Có phải cậu mới từ trời rớt xuống không?"

- --

Ngày từ từ trôi qua, chớp mắt đã đến giữa tháng 11.

Tiết thứ hai của tháng 11, trước giờ vào lớp, cô chủ nhiệm cầm một xấp giấy tiến vào lớp học.

"Về chỗ ngồi nào, cô nói nhanh rồi các em đi tập trung để chạy."

Hứa U an vị ở bàn đầu, cô ngừng bút trong tay, khép sách vở nhìn về phía bục giảng.

Hứa Tuệ Như đưa giấy cho các học sinh bàn đầu phát cho các bạn.

Hứa U cầm lấy giấy trên bàn, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Giấy phân ban (1)

Cô rời chỗ ngồi, cầm xấp giấy đi phát cho các bạn trong tổ.

Hứa Tuệ Như ở trên bục giảng, nói: "Đem tờ giấy này về, trưa nay đọc rồi bàn bạc cùng ba mẹ, sáng mai nộp lại cho cô. Lớp trưởng thu lại rồi đem tới văn phòng cho cô. À còn nữa, như cô đã nói với các em, quy định từ trường đưa xuống, bắt đầu từ hôm nay trở đi sẽ có tiết tự học buổi tối tới 8h, nếu có tình huống đặc biệt muốn nghỉ thì đến xin cô."

Một hồi rên rĩ vang khắp lớp học.

Sau khi Hứa U phát giấy tới tổ hai, không biết ai nói gì, một đám nam sinh bên kia lớn tiếng ồn ào, mờ ám cười rộ lên.

Cô không rõ nguyên do, ngẩng đầu nhìn.

Tầm mắt vừa vặn giao với một người.

Trên mặt Tạ Từ ý cười nhàn nhạt, trong miệng nhai kẹo su, một tay để trên bàn viết viết, lưng tựa vào ghế ngửa đầu xem cô.

Không biết cậu cắt tóc khi nào, tóc ở hai bên được cạo rất ngắn, tóc trước rũ trên trán.

Hứa U không thể không hướng cậu gật đầu, coi như chào hỏi, thu hồi ánh mắt, tiếp tục phát giấy.

Phát đến cuối lớp, giấy phân ban vừa hết nhưng còn hai tổ vẫn chưa có.

"Từ đã, tôi vẫn chưa có." Tạ Từ cố ý kêu cô lại, cười trêu chọc.

Hứa U gật đầu, nói với cậu: "Các cậu lên bục giảng tìm cô lấy đi."

Nói xong cô liền quay người đi.

Từ Hiểu Thành cười nhạo một tiếng, thò đầu qua đâm chọt Tạ Từ: "Sao tớ có cảm giác như người ta đối với cậu vô cùng thờ ơ nha."

"Không phải chứ Tạ Từ, cậu mà cũng có lúc bị lạnh nhạt sao?" Từ Hiểu Thành đê tiện cười hề hề bổ sung thêm một câu.

Đám bọn họ chơi với nhau, đều biết Tạ Từ dường như đang để ý tới học sinh giỏi vừa chuyển trường tới kia. Chỉ là, lâu như vậy rồi, người ta đối với cậu ta vẫn còn xa cách.

Bị chọc trúng chỗ đau.

Tạ Từ giương mắt, lười đáp lại, trực tiếp đạp cậu ta một cái.

"Này này này, đừng có thẹn quá hóa giận chứ." Từ Hiểu Thành phủi phủi quần, đi qua khoác vai Tạ Từ, "Nói thật ra thì cậu cũng không có kinh nghiệm theo đuổi nữ sinh, có muốn anh em truyền thụ cho cậu ít kinh nghiệm."

Tạ Từ đem cánh tay từ cổ lấy ra, dùng sức vặn, tức giận nói: "Lăn ra một bên chơi đi, đừng làm phiền anh Từ của cậu."

Hai người đùa giỡn với nhau, phía sau đột nhiên vang lên tiếng của Tống Nhất Phàm: "Từ của chúng ta hiện tại thực nóng nảy a, chắc là vì dục cầu bất mãn." (2)

Tạ Từ lấy sách trên bàn đánh vào mặt Tống Nhất Phàm, mắng một câu: "Cậu cũng lăn luôn đi."

- --

Giờ chạy bền, lớp 11 phải chạy quanh trường 3 vòng. Các lớp xếp hàng, nhạc vang lên, các lớp chạy theo nhạc.

Lớp chín năm nào cũng là đối tượng bị phê bình nhiều nhất.

Mỗi lần chạy, hàng ngũ lộn xộn không chỉnh tề, nam sinh còn thích đùa giỡn với nhau.

Lần này cũng như vậy, vừa chay được một vòng, chủ nhiệm của khối xoa eo mập đứng ở lầu hai, cầm micro hô to: "Học sinh lớp 9 nghe đây, các em mau chạy đàng hoàng cho tôi, chạy không tốt một vòng thì chạy thêm một vòng bù lại."

Hứa U lâu mồ hôi trên trán.

Từ tiểu học môn thể dục của cô đã không tốt, chạy bộ gì đó đều không phải sở trường, mỗi lần chạy bền chỉ cần chạy hai vòng là cô đã thở không ra hơi.

Hứa U thở phì phò, nhìn dây giày có chút lỏng. Cô vừa thả chậm bước chân, chuẩn bị cúi người cột dây giày, liền có một đám nam sinh đuổi kịp, vượt qua cô, chia cách cô với nhóm nữ sinh.

Hứa U ngẩn ngơ ngửa đầu nhìn nam sinh ở phía trước cô.

"Làm gì?" Cô hỏi.

"Có người nhờ đỡ." Nam sinh phía trước vừa chạy vừa cười ha hả, không quay đầu lại.

Nhóm nam sinh có ba hàng dài, Hứa U hiện tại chính là bị bao vây bởi hàng thứ nhất và thứ hai.

Cô không biết nói gì, chuẩn bị chạy ra khỏi hàng, đột nhiên có một cánh tay đem cô giữ lại.

"Cậu ở trước mặt tôi rồi còn chạy cái gì, muốn tôi chú ý?" Tạ Từ nói bằng giọng hết sức đáng đánh đòn.

Hứa U bị cậu kéo vừa kéo vừa chạy, muốn vùng ra nhưng không được, có chút khó chịu, nhăn mặt chụp cánh tay cậu, "Cậu đừng lôi tôi nữa, buông ra!"

Tạ Từ chậc một tiếng, nhàn nhạt liếc mắt qua cô một cái, nói: "Cậu đừng có hở ra là động tay động chân với tôi a."

Những người chung quanh mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, rất muốn quan tâm nhưng không dám lại xem đại ca "tán tỉnh".

Hứa U nhéo cậu, nhéo một miếng thịt thật lớn, "Cậu còn không thả tôi ra, đừng để tôi tức giận."

Cô bây giờ không sợ Tạ Từ, chỉ là có đôi khi thấy cậu thật phiền, mặt dày vô cùng.

Tạ Từ cúi mắt nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Tính khí ngày càng lớn a."

Chạy bền kết thúc.

Hứa U lấy tiền đi tới siêu thị mua một bình nước. Cô vừa vặn nắp bình, hướng phòng học đi tới, vừa uống được hai ngụm, bên cạnh liền có người đi theo.

Tạ Từ khoác áo khoác trên vai, cười thoải mái: "Thật trùng hợp."

Học sinh cũng bắt đầu kéo ra, tụ tập thành từng đám.

Khoảng cách của hai người được kéo gần một ít.

Giống như ngày đó khi ra ngoài chơi, quan hệ của bọn họ đã trở nên tốt hơn một chút, tuy rằng ngày thường ở lớp học Hứa U không nói chuyện cùng cậu. Nhưng mà hai người không quá giống như là bạn bè, dù sao cũng không rõ ràng.

Hứa U nhìn cậu một cái, "Sao cậu suốt ngày nhàn hạ như vậy."

Tạ Từ nghĩ, quay đầu đi, tâm tình thực không tồi mà đáp lại: "Không ngờ cậu còn rất chú ý tới tôi."

"....."

Biết rõ cậu là người tùy tiện, thích đùa giỡn với cô, Hứa U vẫn không ngăn được thở dài trong lòng.

Bọn họ yên lặng đi tới, một cao một thấp.

Tạ Từ đột nhiên đoạt lấy bình nước trong tay cô, vặn nắp ra ngửa đầu uống một ngụm, môi dán lên miệng bình.

Hứa U không để ý đến cậu, yên lặng đi.

"Con gấu mà cậu tặng, mỗi ngày tôi đều ôm lên giường ngủ." Cậu đưa lưỡi liếm đi vệt nước trên môi, làm bộ không chút để ý mà nói.

"Ừ."

Cô nghe xong chút muốn cười, cảm thấy Tạ Từ giống như một đứa nhỏ.

Chỉ là đôi khi thích chơi xấu, tính cách lại thô bạo, có chút mâu thuẫn.

Phát hiện cậu đứng gần quá, Hứa U không dấu vết lui ra sau từng bước, "Không bẩn sao, toàn là bụi."

Tạ Từ lập tức nói: "Tôi đã giặt sạch rồi."

Câu chuyện như vậy liền xong. Tiếp tục là một khoảng yên lặng.

Nghẹn thật lâu.

Đi đến đầu cầu thang, Tạ Từ lại nhịn không được, dừng bước.

Cậu mạnh mẽ đem Hứa U kéo lại, lôi đến một góc rất ít người, có chút âm u.

Đồng phục Hứa U đều bị cậu kéo lộn xộn. Cô nhíu mày, cúi đầu chỉnh lại quần áo, không kiên nhẫn nói: "Cậu lại phát điên gì vậy?"

"Không phải, tôi chính là muốn hỏi cậu một vấn đề."

Ngữ khí của Tạ Từ không còn tùy tiện nữa, ánh mắt đen nhánh, nghiêm túc nói.

"Đến khi nào cậu mới có thể làm bạn gái của tớ?"

Đôi lời của editor:

(1) giấy phân ban này là phân 2 ban xã hội với tự nhiên.

(2) dục cầu bất mãn: theo nghĩa đen tức là muốn mà không được thỏa mãn, nghĩa bóng ám chỉ tình dục không được thỏa mãn.

Chương 24: Tính khí nóng nảy

Edit: Hải Đường

Hứa U đứng trước mặt cậu, vô cùng im lặng, tựa hồ như nghe không hiểu cậu nói gì.

Tạ Từ đưa tay qua, nâng cằm cô lên. Cậu cúi đầu tìm mắt cô, "Thế nào?"

Hứa U nhíu mày, lúc lắc cúi đầu hất tay Tạ Từ ra.

Tạ Từ một tay giữ chặt vai, tay kia gắt gao nắm giữ cằm cô. Ánh mắt tối lại u ám.

Hứa U đẩy tay cậu, "Tạ Từ buông tay ra, cậu làm tôi đau."

Góc này không quá khuất người, thỉnh thoảng có vài ba học sinh đi qua.

Tạ Từ thả tay ra, Hứa U lập tức cúi đầu nhìn đồng hồ.

Còn khoảng 5 phút nữa vào lớp.

Cô lui ra sau một bước, nhìn về phía Tạ Từ, bình tĩnh lại cũng vô cùng nghiêm túc mà nói: "Tuổi cậu còn nhỏ lắm, không nên suy nghĩ về chuyện này mỗi ngày."

Nói xong liền dời tầm mắt, chuẩn bị đi.

Tạ Từ phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng bước lên một bước, kéo lấy tay cô, nhăn mặt: "Này, tôi bây giờ rất khó chịu, cậu đừng bảo thủ như vậy chứ."

Hứa U dừng bước, hơi nghĩ nghĩ, sau một lúc lâu cô gật gật đầu: "Nói sau đi."

Tạ Từ bị thái độ qua quít của cô làm cho bực bội. Cậu hít sau một hơi, "Cậu giả bộ với tôi đúng không."

Hứa U vẫn không nhúc nhích, cũng không trả lời, như là đang ngẩn người.

Cậu hỏi, "Có phải thấy ông đây đối với cậu thật quá tốt?"

Cô vẫn như cũ im lặng.

Hai người giằng co, nhìn nhau không nói một lời, tiếng chuông vào lớp kêu vang.

"Mẹ kiếp, quên đi."

Cậu đột nhiên nổi giận, ném lại một câu này rồi bỏ đi, chỉ để lại cho cô bóng lưng xa dần.

Hứa U đứng tại chỗ một lúc.

Lúc bước vào lớp, giáo viên đang giảng bài.

Cô đứng trước cửa, lễ phép xin vào lớp.

Lão sư cau mày, nhìn thấy người xin là cô cũng không gây khó dễ, gật đầu cho Hứa U vào.

"Cậu đi đâu vậy?" Trịnh Hiểu Lâm quay qua nhỏ giọng, muốn nói lại thôi: "Khi nảy tớ thấy cậu và Tạ Từ đi với nhau, còn..."

Hứa U lấy sách ra, mở hộp bút, ngón trỏ để lên môi: "Xuỵt, tan học rồi nói."

Lão sư viết bài lên bảng, học sinh ở dưới chép vào, vốn sẽ là một cảnh hài hòa yên tĩnh cho đến khi một tiếng "rầm" long trời lở đất vang lên.

Cửa phòng học ở phía sau bị người trực tiếp dùng chân đá văng.

Ván cửa đập vào tường, lại theo quán tính trở về, kẽo kẹt kẽo kẹt lung lay qua lại mấy tiếng.

Cả lớp cùng nhau quay lại, giáo viên cũng ngừng tay viết phấn.

Khuôn mặt Tạ Từ lạnh lẽo, đi đến chỗ ngồi, lấy điện thoại từ ngăn kéo ra.

"Tạ Từ, em làm gì đó!"

Lão sư giật mình, lớn tiếng mắng một câu, đập một cái thật mạnh lên bảng.

Tạ Từ mắt cũng không thèm liếc lấy một cái, trực tiếp cầm điện thoại rồi đi ra ngoài, hoàn toàn phớt lờ lão sư đang nổi bão ở phía sau.

Cả lớp lạnh ngắt như tờ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Từ Hiểu Thành và Tống Nhất Phàm không hẹn mà nhìn nhau, gật đầu.

Hai người thừa dịp không ai chú ý, cúi người xuống lén lút chuồn ra từ cửa sau.

Vừa đi ra khỏi phòng học, bước xuống cầu thang liền gấp gáp gọi

Tạ Từ.

Vài lần đều bị từ chối, Tống Nhất Phàm bám riết không tha, cuối cùng cũng được nhận điện thoại.

"Này mẹ kiếp, cậu làm sao vậy, ai chọc giận cậu?

"....."

"Cái gì???!! Vậy bây giờ cậu đi đâu?"

"....."

"Tên họ Phó kia tìm cậu? Tên đó chán sống rồi."

"....."

Từ Hiểu Thành liếc nhìn cậu, đem điện thoại giựt lấy, tự mình nói: "Tôi và "Hắc Bì" (1) trốn ra rồi, cậu ở đâu, chúng ta đi tìm người."

Trong phòng học.

Trịnh Hiểu Lâm lòng còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực, cảm thán nói: "Trời ạ, Tạ Từ làm sao vậy, đã lâu không thấy cậu ta giận như vậy..."

Cô vẫn còn nhớ lần gần đây nhất Tạ Từ giận giữ vô cùng là khi người lớp khác đến tìm.

Lần đó để lại ấn tượng phải nói là vô cùng sâu sắc cho Trịnh Hiểu Lâm.

Lúc ấy là thời điểm vừa khai giảng vào lớp 10, một vài nam sinh cao lớn lớp thể dục bằng tuổi không biết từ đâu đi vào lớp của bọn họ, một hai cưỡng ép kéo một nữ sinh trong lớp ra ngoài.

Nữ sinh bị kéo đi lớn tiếng la hét, giãy giụa khóc nháo.

Những người đó hùng hùng hổ hổ, không biết có ân oán dây dưa gì với nữ sinh kia, nhưng dù sao thì đám kia cũng đều là một đám hung thần át sát.

Trong lớp có vài nam sinh nhìn không được, đi tới ngăn cản, lập tức bị đám người lớp thể dục đẩy ra.

Đều là thanh niên hỏa khí tràn trề, ngươi đánh thì ta cũng đánh.

Hai lớp xung đột, cãi vã ngươi đẩy ta, ta đẩy ngươi, không biết ai đụng vào Tạ Từ đang nằm ngủ trên bàn.

Bị đánh thức, Tạ Từ đầu tiên là ngẩng đầu, khi nhìn rõ đám hỗn loạn phía sau, chậm chạp hỏi một câu: "Ai làm?"

Một nam sinh đầu đinh đá đá cái bàn, hung dữ mắng: "Tao đâm đó mày làm gì, mày định dọa tao sao, thứ rác rưởi."

Tạ Từ nhìn chằm chằm nam sinh kia, chờ hắn nói xong.

Sau đó.

Tạ Từ chậm rãi đứng lên, đứng bên cạnh băng ghế ước lượng vài giây.

Thời điểm mọi người không phản ứng, hắn không chút do dự cầm băng ghế kia lên trực tiếp ném vào đầu nam sinh kia.

Hoàn toàn không quan tâm, không một chút hạ thủ lưu tình, lập tức liền đổ máu.

Mọi người đều bị dọa ngốc, khó khăn hít thở, há hốc miệng.

Tạ Từ vừa mới tỉnh ngủ, tóc trên đầu vẫn còn lộn xộn. Cười như

không cười, đá văng băng ghế dưới đất, nói với đám lớp thể dục: "Còn chưa cút?"

Sau chuyện đó, Tạ Từ không đánh nhau ở lớp nữa. Nhưng mà "giang hồ" dần đồn đại, người đó gọi là Tạ Từ, lão đại của đám lớp 10.

Bởi vì thường ngày ở lớp, đa số mọi người ai cũng sợ lão đại khối 10 là hắn, nên không ai dám chủ động đi chọc Tạ Từ.

Tạ Từ tuy rằng không thích học hành, nhưng vẫn tính là người biết điều, không tính vài lần đi học muộn hay ngủ trong lớp thì cũng chưa gây ra chuyện gì quá lớn.

Trịnh Hiểu Lâm hỏi: "Này này, cậu biết xảy ra chuyện gì sao?"

"Thật sự là quá khủng bố..."

Trịnh Hiểu Lâm đảo mắt, bắt đầu viết bài, miệng lẩm bẩm, cũng không biết đang thì thầm gì.

Vừa hết tiết, Hứa U và Hứa Tinh Thuần liền bị chủ nhiệm lớp gọi lên văn phòng.

Hứa Tuệ Như cầm phiếu điểm trong tay, xem xét thành tích của bọn họ trong tháng 10.

"Là thế này."

Hứa Tuệ Như dẫn hai người tới hành lang, khụ hai tiếng, đi thẳng vào vấn đề mà nói: "Hai em là học sinh tương đối ưu tú trong lớp của cô, đương nhiên cũng là học sinh ưu tú của toàn khối. Hôm nay ở trên đưa xuống muốn cô hỏi ý kiến các em."

Hứa Tinh Thuần mở miệng trước, cậu gật gật đầu, nói thẳng: "Cô nói đi."

Hứa Tuệ Như gật đầu tỏ vẻ đã biết, hỏi: "Với thành tích ấn tượng của hai em, sau này chắc chắn sẽ vào lớp mũi nhọn của khối, hai em có ý kiến gì không?"

Lúc này, Hứa Tinh thuần không trả lời ngay, đứng tại chỗ trầm mặc.

Hứa Tuệ Như nói với cậu: "Trường rất mong em đậu thủ khoa, mọi phương diện của lớp mũi nhọn so với các lớp thường đều tốt hơn."

Hứa U lẳng lặng nghe hai người nói chuyện. Đôi mắt buông xuống, nhìn bóng mình bị mặt trời kéo dài trên nền đất.

Nói một hồi, Hứa Tuệ Nhu cho Hứa Tinh Thuần về lớp trước, giữ Hứa U lại.

Bà đầu tiên là khen ngợi vài câu, "Cô thấy em ngày thường học rất chắc, chăm chỉ học tập, lần kiểm tra tháng này cũng đứng đầu toàn khối."

Hứa U không biết nói gì, liền gật gật đầu.

"Nghe cô em nói, ngày trước em có thi vật lý?" Hứa Tuệ Như lại cúi đầu nhìn thành tích của Hứa U.

Trên cột điểm vật lý, điểm số của Hứa U vô cùng ấn tượng, 109 điểm, gần đạt điểm tuyệt đối.

Hứa U lại gật gật đầu.

Hứa Tuệ Như lại hỏi: "Từ khi nào thì em bắt đầu thi vật lý?"

Hứa U nhỏ giỏng trả lời: "Lớp 8."

"Mỗi năm đều thi sao?"

"Năm nay em không tham gia."

"Cô biết."

"Dạ."

Cô giáo đối với học sinh có thành tích luôn có rất nhiều thiện cảm. Hứa Tuệ Như trên mặt có ý cười, vỗ vai cô, "Chắc là sau này em muốn học lý?"

Hứa U gật đầu.

Hứa Tuệ Như nhìn cô, có chút cảm thán nói: "Học cho tốt để thi vào Đại học Thanh hoa."

"Dạ."

Trước khi đi, Hứa Tuệ Như gọi cô ại, đưa cho Hứa U một bảng biểu, nói: "Điền cái này rồi buổi chiều tới phòng giáo vụ nộp lại."

- --

Giữa trưa trở về phòng ngủ, tất cả mọi người đều đang thảo luận về việc phân ban.

Hứa U vẫn còn cảm mạo, luôn cảm thấy không khỏe lắm. Cô ho khan hai tiếng, ngồi vào bàn, kéo ngăn kéo ra lấy điện thoại gọi cho ba mẹ.

Sau vài tiếng kêu mới có người nhận.

"Mẹ..." Hứa U nhỏ giọng gọi.

Trần Tú Vân "ôi chao" hai tiếng hói, "A Sách hả, làm sao vậy, ở

trường mới học có tốt không?"

(Nếu bạn nào quên thì A Sách chính là tên thân mật của Hứa U)

"Khá tốt."

Hứa U rũ mắt, vô thức nhịp nhịp tay, "Hôm nay cô giáo hỏi con muốn vào ban tự nhiên hay xã hội."

"Đương nhiên là học tự nhiên rồi, học ba thứ văn vẻ kia làm gì có tiền đồ." Ba Hứa nhận điện thoại từ mẹ Hứa, bên đầu kia nói, "Đúng rồi, ba và mẹ thuê một phòng ngoài trường con, cuối tuần sau mẹ tới thăm con, không cần ở lại nữa."

Hứa U "a" một tiếng, sửng sốt nói, "Mẹ..."

"Con hiện tại chỉ cần chú tâm học hành, không cần phải làm gì, lớp 12 rồi học tập vẫn là quan trọng nhất."

"Phòng thuê có xa trường không mẹ, có nhiều tiền không?"

"Không xa lắm, con đó, đừng quan tâm chuyện này."

Hứa U không nói một lời, lẳng lặng nghe.

Ba Hứa không ngừng nhắc nhở, "Cô con nói, cô và cô chủ nhiệm của con có trao đổi vài lần, nói thành tích của con ở trường mới không tồi... Nếu không phải ba bị điều đến đầy... Chuyện thi lý của con... Haiz..."

"Không có gì đâu ba."

Trần Tú Vân lại tiếp điện thoại, "Phòng bên này cần chuẩn bị mấy ngày, con cũng không cần về nhà cô đâu, về sau ở cùng mẹ, mỗi ngày mẹ nấu cơm cho con ăn, ở trường nghe lời một chút, vài ngày nữa mẹ tới giúp con thu dọn đồ đạc."

Hứa U trả lời, "Con biết rồi, mẹ."

Bên kia lại nói vài câu gì đó nữa, Hứa U tắt điện thoại.

Liêu Nguyệt Mẫn một tay chống má, cô câu được câu mất nghe được Hứa U nói chuyện với ba mẹ.

"Cậu dọn ra ngoài ở sao?" Cô hỏi.

Hứa U gật đầu.

Liêu Nguyệt Mẫn tiếc nuối thở dài, "Haiz, ký túc xá thiếu đi một học sinh giỏi, về sau không thể hỏi bài cậu được rồi, thật đau lòng quá."

Hứa U nhẹ nhàng cười, cô nói: "Không sao đâu, cậu có thể tới lớp tìm tớ."

"Cậu xác định học tự nhiên?"

Không chờ Hứa U trả lời, Liêu Nguyệt Mẫn lại khẳng định nói: "Thành tích cậu tốt như vậy, làm sao có thể học xã hội được chứ."

Hứa U cúi đầu, nhìn điện thoại trong tay.

Cô mở danh bạ. Liếc mắt một cái liền thấy "Tạ Từ".

Nhớ tới buổi sáng, lời cậu nói với cô. Hứa U có chút thất thần, ngón tay theo bản năng bấm mở tin nhắn.

Bên trong có hơn mười tin của cậu.

Hứa U chống trán, bấm vào từng cái xem.

Trong phòng ngủ an tĩnh. Trần Tiểu ôm di động, đột nhiên kích động thét lên một tiếng kinh hãi: "Chết tiệt."

Hứa U ở gần Trần Tiểu nhất. Cô nghiêng đầu hỏi: "Sao vậy?"

Trần Tiểu lắp bắp, cô trừng lớn mắt đưa điện thoại qua, "Thần linh ơi, cậu xem xem, trên tieba của trường, Tạ Từ xảy ra chuyện rồi, chết tiệt, cậu ta rõ ràng..."

Lời của editor:

(1) 黑皮hắc bì: nghĩa là "da đen" cái này mình đoán là biệt danh của Tống Nhất Phàm.

Chương 25: Đừng sợ

Edit: Qing Yun

Nghe được tiếng kinh hô của Trần Tiểu, hai người trong phòng ngủ nổi lên tò mò.

"Làm sao vậy làm sao vậy?"

Trần Tiểu che miệng, quay đầu, chỉ chỉ di động nói: "Có người đăng lên Tieba, nói Tạ Từ, cậu ấy.... hình như cậu ấy xâm phạm đàn em, đã bị báo cáo lên trường..."

Nội dung bài viết trình bày đại khái thời gian và những việc đã xảy ra.

Hứa U kéo xem, mày nhíu càng chặt.

Trần Tiểu và Liêu Nguyệt Mẫn đứng hai bên, cậu một lời tớ một lời phân tích tình huống.

"Lúc ấy trời tối như vậy, em gái kia làm sao mà biết đấy là Tạ Từ vậy?"

"Không phải nói sao, đàn em được người ta cứu về, tuy rằng người kia đã chạy nhưng lại phát hiện thẻ học sinh của Tạ Từ rơi ở đó..."

"Kia cũng không đúng, lúc ấy đại hội thể thao, Tạ Từ không có ở trường học, mấy người lớp bốn bọn họ dẫn nhau ra ngoài chơi."

"Cậu xem bài viết, có người lớp bốn nói khoảng năm sáu giờ chiều không thấy Tạ Từ, không biết đã chạy đi đâu, này không phải vừa lúc sao..."

"Đàn em kia xảy ra chuyện lúc mấy giờ?"

"Chính là vừa vặn lúc Tạ Từ vắng mặt, hình như 6 giờ chiều, đàn em kia ra ngoài mua trà sữa, trên đường trở về thì..."

"...Xảy ra chuyện gì, sao thấy nói..."

"Xảy ra chuyện nhưng thật ra không có việc gì, được người ngang qua đường cứu, chính là cậu nghĩ chuyện này xem, rất nghiêm trọng đấy!!! Trường học muốn đuổi học cậu ấy là chuyện nhỏ, nếu làm lớn lên..." Trần Tiểu khoa trương, lại không nói tiếp về sau.

Buổi tối đại hội thể thao, năm sáu giờ, mất thẻ học sinh.

Không có nhân chứng, thời gian vừa khớp.

Hứa U trả lại di động cho Trần Tiểu, an tĩnh ngồi một lúc.

Không biết cô nghĩ tới cái gì, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy xuống, tay nắm chặt.

- -

Tiết học buổi chiều, bạn học trong lớp quả nhiên đang thảo luận chuyện này.

Chỗ ngồi của Tạ Từ trống không, Tống Nhất Phàm cũng không thấy bóng người.

Phòng giáo viên ở bên cạnh khu dạy học.

Hứa U cầm lịch dạy mang đến phòng giáo viên.

Hành lang dài an tĩnh, chỉ có một cột sáng của ánh đèn hắt lên gạch mem sứ của hành lang.

Giao xong lịch dạy, Hứa U cúi đầu đi ra ngoài.

Chỗ rẽ, trên đường đi qua một cánh cửa, cô dần dần dừng bước.

Văn phòng hiệu trưởng.

Bên trong có tiếng khắc khẩu kịch liệt truyền đến, mơ hồ còn có tiếng khóc nức nở xen vào.

"Tạ Từ! Mày nói rõ ràng cho tao, chuyện này là thế nào!" Một giọng trung niên như gào lên, có thể nghe ra cảm xúc hiện tại rất phẫn nộ.

Một người phụ nữ rất nôn nóng, không ngừng thúc giục: "Đây là đùa giỡn sao! Thằng nhóc này, con đừng cứ không chịu hé răng, mau nói chuyện đi!"

Có người thấp giọng khuyên giải.

Một giọng nữ the thé bén nhọn cất cao, "Mày còn nói không phải mày, không nói được tối hôm đó mày rốt cuộc đã làm gì?!! Còn không thừa nhận!! Con gái tao đã xảy ra chuyện này, còn không có thì tao sẽ gọi 110!"

Hứa U lùi nữa bước, tay đặt ở then cửa.

Bên trong đột nhiên có người bùng nổ, không biết đã ném thứ gì.

Một trận binh hoang mã loạn.

Thanh âm của Tạ Từ truyền ra, lạnh nhạt mang theo chút tùy ý, "Tôi nói tôi không làm chuyện này, thôi học thì thôi học, tùy các người báo cảnh sát."

Đã đến thời điểm này mà cậu còn ngoan cố không chịu nói ra.

Một thanh âm vang lên, "bốp" một tiếng, chỉ nghe tiếng thôi cũng đủ biết lực đánh kia mạng như thế nào.

Không ngừng có người nôn nóng thúc giục, Tạ Từ vẫn im lặng, trước sau không nói một lời giải thích.

Hứa U không biết cảm giác trong lòng là gì, cả người không có sức lực mà dựa vào tường, trong đầu rất loạn.

....

[Việc hôm nay....]

[Cậu đừng nói cho Tuyết Lê...]

[Ừ]

[Cũng đừng nói cho ai khác... ai cũng không cần nói.]

Gió đêm mát mẻ thổi vào thùng xe, ánh nắng chiều màu cam ôn nhu, đám đông chen chúc...

Cậu ngẩng đầu dựa vào lưng ghế, lười biết đồng ý cô.

Được.

.....

Ánh mặt trời loang lổ chiếu xuống, vậy mà người lại không cảm

nhận được chút ấm áp nào.

Hứa U hít một hơi thật sâu, kéo bước chân, giấu người vào bóng râm.

Cô ngồi xổm xuống góc tường, ôm lấy đầu gối của mình, đôi mắt ngơ ngác nhìn thẳng phía trước.

Ầm ĩ không thôi không ngừng.

Cửa đột nhiên mở ra, có người lao ra từ bên trong.

Ánh mắt Tạ Từ lãnh đạm, không quan tâm đi về phía trước, không để ý đến phía sau đã loạn như thế nào.

Trong văn phòng, bố mẹ của cô gái, lãnh đạo trường học, chủ nhiệm lớp, bố mẹ cậu...

Trong chớp mắt, Tạ Từ sẽ biến mất không còn bóng dáng.

Hứa U lấy lại tinh thần. Cô đứng lên, một đường chạy từ cầu thang xuống.

Đuổi tới dưới lầu, cậu đã đi rất xa, sắp đến cổng trường.

"_____Tạ Từ!" Hứa U không biết lấy sức lực ở đâu, đứng tại chỗ hét gọi tên cậu.

Cậu không nghe thấy, vẫn bước đi không quay đầu lại.

Hứa U hít một hơi, chạy như điên đuổi theo cậu.

Cô chạy nhanh, thở hổn hển, hơi khom lưng thở dốc.

"Tạ, Tạ Từ..." Hứa U dùng sức gọi, nắm cổ tay cậu.

Tạ Từ nghe thấy, quay đầu lại.

Ánh mắt cậu, đầu tiên là ngừng trên khuôn mặt đỏ bừng vì chạy nhanh của cô.

Ngay sau đó dời xuống.

Ngón tay trắng nõn của cô, nắm chặt cổ tay cậu, giống như sợ cậu chạy mất.

Sắp rung chuông vào học tiết hai, sân trường rộng lớn rất ít học sinh, bảo vệ ở phòng bảo vệ cách đó không xa ló đầu ra.

Nghi hoặc nhướng mày nhìn bên này.

Hứa U há mồm thở, tim đập thình thịch, nói không ra lời, chỉ có thể nắm tay Tạ Từ.

"Cậu... cậu trở về với tớ... Tớ và cậu nói rõ ràng mọi chuyện." Mắt Hứa U có chút đỏ, cắn chặt môi, có chút không biết nên nói thế nào cho phải.

Tạ Từ nhìn cô, buồn bực một lúc.

"Nói cái gì, không có gì để nói cả."

Cậu thấp giọng, "Bố mẹ tôi mặc kệ tôi, dù sao..."

"____Cậu đừng sợ."

Hứa U cúi đầu nhìn mặt đất, nhẹ giọng ngắt lời cậu, "Đừng sợ.... Tạ Từ."

- -

Một lần nữa trở lại văn phòng kia, ánh mắt của mấy người bên

trong lập tức bị Hứa U hấp dẫn.

Tạ Đông Vân đang ngồi trên sô pha liên hệ với ai đó, vừa ngẩng đầu thì thấy con trai của mình bị một cô bé nắm tay kéo vào.

Nhìn thấy Tạ Từ, bố mẹ của nữa sinh kia lại kích động lên.

Mẹ cô gái kia đứng lên, kích động chỉ vào bọn họ: "Mày còn dám trở về!"

Tạ Từ vừa định phát tác, cảm giác tay bị người véo nhẹ. Lời nói đều mắc trong cổ họng.

Hứa U lặng lẽ thở ra.

Cô không dấu vết mà che trước mặt Tạ Từ, vóc dáng nho nhỏ, sống lưng thẳng tắp, "Chào cô, cháu tên Hứa U, là học sinh lớp 9, bạn học của Tạ Từ."

Mọi người ở đây không biết tình huống thế nào, hai mắt nhìn nhau, không lên tiếng.

Kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Chỉ có mình Hứa U nói chuyện, thanh âm như ngày thường, rất mềm, từng chữ rõ ràng.

"Buổi tối hôm đại hội thể thao, khoảng năm sáu giờ. Bọn cháu ở bãi đỗ xe ngầm của quảng trường Chính Đại, cháu nghĩ nếu ngài muốn thì có thể xem băng ghi hình, từ 5 giờ đến 8 giờ, chính là lúc con gái ngài bị người xúc phạm được người qua đường giải cứu, toàn bộ thời gian Tạ Từ đều ở bên cháu, cháu có thể làm nhân chứng."

Tạ Từ há miệng thở dốc.

Chung quanh im lặng.

Cô đứng trước mặt cậu, bảo vệ cậu như bảo vệ gà con.

Lại không biết, chính mình gầy yếu khiến người đau lòng.

(Tôi không liên lạc được với chị Hải Đường nên tôi tiếp tục, sẽ không bỏ đâu, vì tôi cực kỳ cực kỳ thích Tạ Từ, dù thế nào cũng sẽ không bỏ)

Chương 26: Về nhà

Edit: Qing Yun

Bố mẹ cô gái kia cũng ngẩn ra, lời nói quả trách nghẹn ở trong cổ họng.

Cốt truyện xoay ngược nhanh như vậy, cái này thật làm người bất ngờ.

"Cô gái nhỏ, cháu xác định lúc ấy cháu ở bên Tạ Từ?"

Có người đặt câu hỏi, thanh âm nghiêm túc, "Này không phải đùa giỡn."

"Cháu xác định... khụ... khụ." Sắc mặt Hứa U tái nhợt, tay nắm thành quyền đặt bên môi ho nhẹ hai tiếng.

Cô ho một tiếng, vai nhỏ gầy run run, tóc đuôi ngựa sau đầu cũng rung theo.

Tạ Từ cao hơn Hứa U một cái đầu, cậu và cô đứng gần nhau, theo bản năng muốn đỡ tay cô. Cánh tay vừa giơ ra, đã bị bố mình hung hăng trừng.

Cậu ngượng ngùng thu tay lại.

Tạ Đông Vân cuối cùng cũng giãn cặp mày nhăn chặt nãy giờ.

Ông lấy di động, không biết gọi cho ai, đối phương vừa nghe ông

đã lập tức nói: "Điều tra rõ cho tôi băng ghi hình của bãi đỗ xe ở quảng trường Chính Đại vào buổi chiều ngày 17 tháng 10."

"...."

"Cái gì??!" Tạ Đông Vân đứng lên từ sô pha, bước nhanh ra ngoài hành lang.

Mọi người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Yên lặng một hồi, mẹ của cô gái bắt đầu chất vấn Hứa U, "Chẳng lẽ mày nói cái gì thì là cái đó, lấy chứng cứ ra trước, con gái tôi sao lại có số khổ như vậy, gặp phải loại chuyện như thế này..."

Nói xong, bà ta lại khóc lên.

Hứa U không nói gì cả, chủ nhiệm lớp bước ra hòa giải, "Nếu nói có ghi hình, mẹ Liễu Liễu đừng gấp, rốt cuộc có phải học sinh trường chúng tôi làm hay không, bây giờ đang còn chưa rõ mọi chuyện."

Rốt cuộc việc thế này, làm lớn lên thì không tốt, giáo viên đều muốn giải quyết kiểu một điều nhịn chín điều lành.

Lại tranh luận một hồi, Tạ Đông Vân nói chuyện xong đi vào.

Đầu tiên ông nhìn thoáng qua Tạ Từ, sau đó trầm giọng nói: "Khoảng năm giờ 20 phút con trai tôi xuất hiện trong băng ghi hình ở trang máy, theo dõi đến 6 giờ mười lăm mới lái xe đến quảng trường, còn con gái bà xảy ra chuyện trong khoảng thời gian này, con trai tôi có đầy đủ chứng cứ vắng mặt..."

Câu nói này vừa nói ra, hơn phân nửa người ở đây nhẹ nhàng thở ra.

- -

Đi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, Hứa U đi phía trước, đôi mắt Tại Từ nhìn chằm chằm mặt đường, yên lặng đi cùng cô.

Sắp đến tháng 12, nhiệt độ giảm xuống. Cho dù ánh nắng buổi chiều tươi sáng nhưng khi gió thổi qua khuôn mặt thì vẫn cảm thấy đau.

Đi qua đài phun nước, cô dần đi chậm lại, nhìn cột nước đến xuất thần.

"Cái kia..."

Đột nhiên Tạ Từ lên tiếng làm Hứa U giật mình.

Cậu nghiêng đầu, cách cô rất gần.

"Cậu tránh ra đi." Hứa U muốn đẩy cậu ra.

Tạ Từ không nói chuyện, cũng không lui về phía sau, đôi mắt nhìn chằm chằm cô, "Hôm nay sao cậu lại giúp tôi."

"..." Hứa U nhìn ra chỗ khác.

Cậu lại cứ mãi cố chấp, giống như một hai phải có được đáp án.

"Không phải cậu rất ghét tôi sao?" Tạ Từ đuổi theo cô, hỏi không ngừng.

Hứa U không nói. Cô chỉ là có chút mệt, vòng qua cậu đi đến ghế gỗ bên cạnh ngồi xuống.

Tạ Từ còn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Hứa U duỗi thẳng hai chân, tay chống ở mép ghế, hơi hơi cúi người thở dài.

Sắp hết tiết, lúc này mà đi lên sẽ làm lớp loạn mất,

Hứa U gõ gõ ngón tay lên ghế, qua hai giây. Cô vẫy tay với người đứng gần đó, giống như gọi chó con.

"Cậu đừng đứng."

Thanh âm không lớn, cô vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, "Lại đây ngồi."

Sau một lúc Tạ Từ mới kịp phản ứng. Dường như hồ nghi chính mình xuất hiện ảo giác.

Cậu trộm quan sát sắc mặt của Hứa U, sau đó yên lặng nghe lời mà đi qua, ngồi xuống gần cô.

Hai người cách thật sự gần, chân sắp chạm nau, Hứa U giống như không phát hiện.

Trong lúc nhất thời, cả hai đều yên lặng không nói gì.

"Tạ Từ."

Cô gọi tên cậu, hỏi: "Hôm nay vì sao cậu lại cãi nhau với bố."

Tạ Từ không nói lời nào, cô bèn tiếp tục nói, thanh âm thong dong lại nhu thuận, "Bố mẹ cậu cũng rất lo lắng cho cậu, xảy ra chuyện thế này, cậu đáng lẽ phải tìm tôi, hoặc là nói rõ ràng cho bọn họ, miễn cho___"

"A, bọn họ không lo lắng cho tôi."

Tạ Từ dịch chuyển ánh mắt, thanh âm không chút gợn sóng, mặt không cảm xúc nói: "Bọn họ ly hôn từ sớm, ai cũng tự mình chơi, làm gì còn sức quản tôi."

Hứa U hoảng hốt, một lát sau, mới nói: "Xin lỗi, tôi không biết, tôi không nên nói, cậu đừng để ý."

"Làm gì, không phải vì tôi bị bố mắng cậu mới giúp tôi nói chuyện chứ." Cậu quay đầu.

Tạ Tư ngồi vẫn cao hơn Hứa U, cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Cậu là bạn học của tôi, cậu giúp tôi, bất luận thế nào tôi cũng không có khả năng nhìn thấy mà mặc kệ."

"Chúng ta không thể không quan tâm bạn học được à." Cậu bất mãn, lẩm bẩm lầm bầm.

Tạ Từ thấy cô không nói, lại tiếp tục: "Có phải cậu thấy tôi đặc biệt phiền không?"

Hứa U lắc đầu.

"Vậy cậu có thể đừng cố ý không để ý đến tôi được không?"

Cậu vẫn luôn rất muốn nhịn, nhưng hiện tại nhịn không được.

Cảm xúc này thình lình nhảy ra, không thể trốn tránh, vừa nôn nóng vừa khát vọng.

Thật sự, Tạ Từ lớn như vậy mà trước nay chưa từng bực bội thế này.

Bị nhất cử nhất động của một cô gái ảnh hưởng như vậy.

Cảm giác ở một chỗ với cô, nghĩ cũng nghĩ không đủ, muốn nói lại không nói nên lời.

"Tôi không cố ý."

Hứa U dõi mắt nhìn bầu trời xanh, bình tĩnh nói: "Cuộc sống của

tôi và cậu không giống nhau, hoàn cảnh trưởng thành không giống nhau, khả năng cách đối đãi với người khác cũng không giống, lúc trước cậu chọc tôi cũng sẽ tức giận, nhưng không đến mức ghét cậu."

Cô nói đến đây, nhìn cậu một cái, "Trước kia tôi rất sợ cậu, bởi vì tính tình cậu quá xấu rồi."

Tạ Từ cứng mặt, "Tính tình ông đây có chỗ nào kém."

"Dù sao cũng không tốt."

Hứa U lắc đầu, "Còn thích chơi trò lưu..."

Cô chưa nói xong, trước mắt đột nhiên tối sầm.

Mặt Tạ Từ gần trong gang tấc.

"Cậu mở miệng là có thể nói như vậy, sao không đi nói ở phòng phát thanh."

- -

Buổi học cứ trôi qua như vậy, bình bình đạm đạm, còn buồn tẻ.

Sau khi chuyện của Tạ Từ xuất hiện trên Tieba, qua mấy giờ đã bị gỡ xuống, kế tiếp cũng có bài làm sáng tỏ, tóm lại không gây nên sóng gió to lớn gì, chuyện này liền qua đi như vậy.

Nhưng đàn em kia, không bao lâu liền nghỉ học.

Lớp học lại chuyển chỗ một lần, Hứa U còn ở bàn đầu không chuyển đi đâu.

Hiện tại cô từ học sinh nội trú biến thành học sinh ngoại trú. Phòng thuê ở gần trường học, không phải rất xa, ngày thường có

mẹ chăm sóc.

Buổi chiều thứ sáu không có môn học chính, chỉ học một tiết thể dục và hai tiết tự tự học.

Tối qua Hứa U bị tiếng khóc của đứa trẻ lầu dưới làm mất ngủ giữa trưa chưa kịp ngủ, lúc này hai mí mắt cứ như đánh nhau.

Cô ở phòng học, cố gắng chống đỡ để làm xong đề cương ôn thi, sau đó ném sang một bên, ghé vào bàn học mà ngủ, cả tiếng chuông tan học cũng không nghe được.

Chờ khi tỉnh lại, trong phòng học chỉ còn lác đác vài người, rất yên tĩnh.

Hứa U ngáp một cái, dọn sách vở trên bàn bỏ vào cặp, rời đi.

Ngoài cổng trường có rất nhiều người, dòng người chen chúc xô đẩy.

Lúc cô qua đường, trong đầu còn suy nghĩ về đề hàm số vừa làm.

Đi qua mấy con phố, Hứa U dừng lại ở một quán bán đồ ngọt.

Cô đi mua vào gần nửa giờ. Mùa Đông nên trời tối nhanh, khi đi ra, đèn đường đều đã mở.

Hứa U cầm túi, cúi đầu, chậm rãi đi qua một cột đèn.

Phố rất ít người, gần như không thấy một bóng người.

Đi qua một sườn núi, cô bước hai bậc thang. Thân mình hơi dừng lại.

"Cậu đừng đi theo tôi." Hứa U quay đầu lại.

Cách đó không xa, xuất hiện một bóng người.

Tạ Từ bỏ tay vào túi quần, cách cô không xa không gần.

Đã qua một tuần, Tạ Từ biết Hứa U ở ngoại trú, mỗi ngày tan học đều đi theo cô cho đến khi cô về nhà.

Mỗi ngày cậu đều lặng lẽ đi theo sau, cũng không quấy rầy.

Hứa U vốn dĩ muốn làm bộ không biết, nhưng mà dần dần, dáng vẻ kia của cậu giống như mèo đi lạc lẽo đẽo theo sau cô.

Nhìn qua có chút đáng thương.

Ngây người một hồi.

Hứa U không đành lòng, nắm thật chặt túi trong tay. Cô quay trở lại, đi đến trước mặt Tạ Từ, ngẩng đầu hỏi.

"Nhà cậu ở đâu?"

Đầu óc Tạ Từ đột nhiên trống rỗng.

Cô không kiên nhẫn, kéo kéo áo khoác của cậu: "Ngày mùa đông, cậu đi theo tôi không lạn sao?"

"Không lạnh." Cậu trả lời thật nhanh.

Hứa U lại hỏi: "Vậy cậu theo tôi làm gì?"

Lại tới vấn đề này.

Thanh âm của cô mềm nhẹ, rất mềm.

Tạ Từ không nói, chậc một tiếng, đôi mắt nhìn về nơi khác.

Gió lạnh thổi qua, hai người đều lạnh đến rụt bả vai.

Hứa U mặc áo đồng phục bên ngoài áo khoác, vừa nhìn liền biết là học sinh.

Bọn họ đứng ở ven đường, thỉnh thoảng có người đi qua, ánh mắt tò mò dừng trên người bọn họ.

Không khí có chút kỳ quái.

Hứa U cảm thấy không được tự nhiên, xoay người cất bước.

Người phía sau phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo sóng vai cùng cô.

Hai người không nói gì, vừa đi vào bước, điện thoại của cậu vang lên.

Tạ Từ nhận điện thoại, bên kia Tống Nhất Phàm lớn tiếng nói: "Tôi nói cậu đã đưa chị dâu về nhà chưa? Mấy giờ rồi, người ở đây đều đang chờ cậu đấy A Từ."

Thanh âm rất lớn, thật rõ ràng, truyền vào lỗ tai Hứa U, cô nghe hết rồi.

Tạ Từ bước sang bên cạnh vài bước, không kiên nhẫn mà nhíu mày, "Hôm nay tôi không đi, đừng làm phiền tôi."

Tống Nhất Phàm sợ cậu cúp điện thoại, vội "ai ai" hai tiếng, "Đừng nói không tới, chúng tớ..."

Sau đó bị người trực tiếp cắt đứt.

Biểu tình có chút nghiêm túc, cậu cất điện thoại, vừa ngẩng đầu thì đụng phải ánh mắt của Hứa U.

"Nhìn trai đẹp nên dùng ánh mắt chuyên chú như vậy sao?" Tạ Từ lại bắt đầu trêu cô.

Hứa U cúi đầu, lấy một cái bánh nóng hổi trong túi đưa cho cậu, "Cho cậu ăn, mau trở về đi."

Tạ từ không rên một tiếng, nhận bánh, nhưng người vẫn ăn vạ không đi.

Bản tính vô lại.

"Tạ Từ, cậu rốt cuộc muốn làm sao nha." Hứa U không có biện pháp với cậu, bỏ lại cũng không xong, khuyên thì không đi.

Cô nghẹn nửa ngày, nói: "Cậu đừng mãi đi theo tôi về nhà."

"Cậu đừng nhúc nhích."

Biểu cảm của Tạ Từ bị dấu dưới ánh trăng, cúi đầu cách cô rất gần, môi mỏng khẻ mở.

Cậu nhanh chóng thò qua, miệng đối miệng, chạm nhẹ cô một cái.

Hơi thở rất nặng, khí nóng phun ở tai cô, "Cho tôi hôn cậu một cái tôi sẽ đi."

Chương 27: Pim Pon

Edit: Qing Yun

Tạ Từ cọ qua đôi môi đỏ mọng như quả hạnh của cô, lướt qua giây lát, không dám dừng lâu.

Ấm áp này, một đường đi xuống, tê dại đáy lòng.

Bả vai Hứa U bị cậu giữ chặt, không nhúc nhích được.

Chỉ một chút như vậy cũng đủ làm hai người cứng đờ.

Đèn đường tỏa ra vầng sáng nhàn nhạt, bên đường rất ít người.

Gió lạnh thổi nhẹ, đầu ngón tay lạnh cóng, cổ cũng lạnh.

"Có thể hôn thêm một lần được không?" Cậu thấp giọng, giống bị mất tiếng. Dường như cậu đang nhẫn nại, giọng nói trầm thấp.

Hứa U chưa kịp trả lời, mới vừa quay đầu đi, vai đã bị người kéo lại.

Tạ Từ cúi đầu, lại lần nữa hôn lên. Lần này không chỉ lướt qua rồi ngừng mà thật sự lấp kín môi lưỡi của cô, động tác kịch liệt.

Đồ trong tay cô rơi hết xuống đất.

Hứa U trợn to mắt, nức nở vài tiếng. Cô ngửa đầu, vặn vẹo thân

mình, muốn thoát khỏi giam cầm của Tạ Từ.

Nhưng mà cậu đã sớm mất khống chế, giống như khống chế, một tay nâng gáy cô, đầu lưỡi ướt át không ngừng đảo qua môi cô, đụng tới hàm răng.

Thực sự dùng sức hôn môi.

Nước bọt không kịp nuốt, thần kinh đều đang run rẩy.

Tay Tạ Từ chậm rãi dời đến cổ cô, sau đó không chịu rời đi.

Lòng bàn tay dán vào làn da non mịn, vuốt ve không ngừng.

Đến cuối cùng, không có cách nào dừng lại.

Cậu mặc kệ cô giãy giụa, đầu cúi ngày càng thấp, nhẹ nhàng ngửi hương vị trên người cô.

Một chút lại một chút.

Nhẫn nại chỉ là tạm thời.

Lý trí căn bản sớm đã biến mất, bởi vì dục vọng vĩnh viễn không thể dập tắt.

- -

Hứa U trở về nhà, vừa mở cửa ra thì phát hiện bố cô đang ngồi trên sô pha.

Trần Tú Vân ngồi bên cạnh đan áo len, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Hứa U, mở miệng nói một câu âm dương quái khí: "Hôm nay thế nào lại về muộn như vậy?"

"Con đi mua đồ." Hứa U cúi đầu, vừa đổi giày vừa trả lời.

Trên bàn cơm, cơm đã ăn được một nửa, lại nói phân việc chia lớp.

Bố Hứa dừng đũa: "A Sách, sao hôm nay con cứ thất thần mãi, bố hỏi con một chuyện mà phải hỏi mấy lần."

"A, a, sao ạ?" Hứa U ngẩng đầu, dáng vẻ như vừa mới hoàn hồn.

Bố Hứa nhíu mày, "Gần đây con hay suy nghĩ cái gì, đừng đến trường học cũng là cái dạng này, như thế thì học làm sao."

TV ở phòng khách đang mở, âm thanh MC của bản tin buổi tối truyền ra.

"Về xxx, tập đoàn xxx bị đình chỉ sản xuất toàn bộ sản phẩm..."

Hứa U phân tâm nghe tin.

"Bố con hỏi con đã điền đơn phân lớp chưa." Trần Tú Vân gắp cho Hứa U một miếng thịt, lên tiếng hòa giải, "Cái này chắc là phải đưa cho bố mẹ ký tên"

Hứa U gật gật đầu, sau một lúc lại cúi đầu, nhìn bát cơm, nhỏ giọng nói: "Con biết."

Buổi tối tắm rửa xong, Hứa U bật đèn bàn, mở quyển bài tập vật lý ra.

Tư liệu môn vật lý mua từ năm lớp 10, một chồng rất dày, bên trong mỗi quyển đều có rất nhiều chú thích mà cô tự viết.

Cô ngồi trước bàn phát ngốc đã vài giây, mở vở để bài chưa làm xong, rút ra một tờ giấy nháp rồi tiếp tục tính.

Lúc làm bài tập Trần Tú Vân có đi vào một lần, bà đưa cho Hứa

U một ly sữa bò, dặn dò nói: "Uống khi còn nóng, ngày mai nghỉ, hôm nay đi ngủ sớm một chút."

Hứa U gật đầu, "Con biết rồi."

"Đừng trách bố con nghiêm khắc với con, ông ấy cũng chỉ muốn tốt cho con."

"Vâng, con biết."

"Ở lớp mới đã thích ứng chưa, quan hệ với bạn học thế nào, có liên hệ với bạn học cũ không?"

"Thích ứng, rất ít liên lạc."

Vấn đề ở giữa bị Hứa U bỏ qua, Trần Tú Vân cũng không hỏi lại.

Bố Hứa ngồi ở phòng khách xem TV, âm lượng rất nhỏ.

Trần Tú Vân nhìn giấy nháp trên bàn, thở dài trong lòng, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lại sắp thi rồi.

Hứa U chống cằm, quay bút, tính toán đề chưa làm xong.

Đây là đề vật lý, kết hợp từ trường và định lý động năng. Cô tính nửa ngày cũng chưa ra đáp án đúng, suy nghĩ luẩn quẩn mãi không tìm được đường ra.

Cô liệt kê mấy công thức thành một hàng.

Nhìn những chữ số này ở bên nhau, lần đầu tiên Hứa U thất thần.

Cô ném bút, ghé vào trên bàn, nghiêng mặt nhìn tuyết trắng

đọng trên mép tường.

Sao lại có người không biết xấu hổ như vậy....

Đầu óc có chút loạn, lông mi chậm rãi chớp.

Di động đặt ở đầu giường vang lên.

Hứa U đẩy ghế đứng lên, đi đến mép giường lấy di động xem tên người gọi.

Người gọi "Tạ Từ" không ngừng nhấp nháy ở màn hình.

Hứa U ngẩn ra hai giây, ngón tay ngừng ở hai chữ từ chối.

Cô ít khi chơi di động, không biết cách kéo người vào sổ đen.

Di động vang lên không ngừng, Trần Tú Vân nghe được, ở phòng khác kêu lên: "A Sách, sao di động của con cứ kêu mãi thế."

Hứa U đang ngồi ở mép giường, nghe được tiếng la của mẹ, cô vội quay đầu trả lời: "Không có việc gì, bạn học con gọi!"

Luống cuống tay chân, không biết làm sao mà ấn vào tiếp nhận.

Do dự vài giây, cô đặt điện thoại bên tai, "a lô" một tiếng.

Bên kia không ai nói chuyện, chỉ có chút ồn ào.

Cửa đột nhiên bị mở, dọa Hứa U nhảy dựng, điện thoại còn để bên tai.

Bố Hứa mở cửa phòng, thăm dò tiến vào, "Ai gọi điện thoại?"

"Bạn học của con." Hứa U âm thầm siết chặt tay, giả vờ trấn

định, "Cậu ấy hỏi con bài tập."

Bố Hứa hoài nghi, "Bạn học của con sao cứ gọi điện thoại cho con, bạn nữ hay bạn nam?"

"Là bạn ngồi cùng bàn của con, một bạn nữ."

"Không làm bài tập thì đi ngủ, đừng lãng phí thời gian."

"Vâng, con làm xong bài tập lý sẽ đi ngủ."

Bố Hứa vẫn có chút nghi hoặc, nhưng không nói thêm cái gì, đóng cửa phòng.

Hứa U âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia truyền đến thanh âm trêu chọc, Tạ Từ buồn cười: "Em vừa nói huyên thuyên cái gì vậy?"

Hứa U nói chuyện với bố bằng từ địa phương của Giang Nam, người khác nghe như sách trời.

Cậu cười, cũng không biết đang cười cái gì, Hứa U yên lặng nghe.

"Cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

Tạ Từ ngồi xổm ở ven đường, ngẩng đầu nhìn trời đen. Cậu cầm di động, đầu ngón tay kẹp thuốc lá ấn xuống mặt đất.

Gió lạnh thổi qua mặt, len lỏi vào cổ.

"Không có gì, nhớ em, được chưa?"

- -

Một đám bạn còn đang trên bàn ăn ăn uống uống, uống rượu vui cười, chạm cốc với nhau. Mùi vị đồ ăn, mùi rượu, mùi thuốc lá lượn lờ bên nhau.

Cậu lại càng ngày càng cảm thấy hoạt động này nhàm chán.

Uống rượu mấy chai, hút mấy điếu thuốc. Tạ Từ đều không nâng nổi hứng thú, bỗng nhiên muốn nghe giọng nói của Hứa U.

Tiếng phổ thông không tốt lắm, có đôi khi khó hiểu, nhưng vẫn dùng tiếng nói mềm mại lắp bắp mắng chửi người.

Cậu lấy di động trong túi, một tay đặt trên bàn, đôi mắt nhìn màn hình di động.

Bên kia vẫn luôn không nghe máy, cũng không tắt.

Tống Nhất Phàm ngồi bên cạnh cậu, tùy ý nhìn thoáng qua là có thể nhìn đến tên người được gọi.

Cậu nhớ vô số lần trước kia của Tạ Từ, trong lòng không khỏi cảm thán.

Lúc trước đều là bọn họ đi chơi, những cô gái kia chứ một lúc lại gọi điện cho Tạ Từ, hỏi cậu đang ở đâu hoặc là làm nũng vài câu.

Mỗi lần như thế.

Tạ Từ đều ném điện thoại lên bàn, mặc kệ nó kêu, lười nghe.

Cậu không che dấu thái độ có lệ, trực tiếp chọc giận người lúc đó còn không có đối tượng là Tống Nhất Phàm.

Người có thái độ thối thế này mà còn có bạn gái.

Tống Nhất Phàm vừa hâm mộ vừa nghen ghét hận nói: "Gọi điện nhiều như vậy, dẫn bạn gái đi chơi cùng đi."

"Có gì vui mà dẫn đi." Tạ Từ không chút để ý.

"Đậu xanh, yêu đương không dính người, cậu yên tâm được à anh em."

Lúc Tạ Từ nhìn điện thoại lần thứ tư, Tống Nhất Phàm rốt cuộc không chịu được nữa, nói một câu: "Anh em, cậu còn nhớ trước kia tôi nói gì với cậu không?"

Tạ Từ thất thần.

"Nói cái gì?"

"Tình cảm phai nhạt?" Tống Nhất Phàm hỏi thử.

Không đợi cậu nói xong, Tạ Từ đã đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Mọi người không rõ tình huống, hai mắt nhìn nhau.

Có người hỏi: "Tiểu Hắc, A Từ đi đâu vậy?"

Tống Nhất Phàm chậm rãi bắt chéo chân, cố làm ra vẻ mà thở dài: "Đều là nhân quả báo ứng, anh Từ của mấy người đi trả nợ đấy."

- -

Hứa U không chớp mắt, cũng không nói lời nào.

Tiếng gió bên kia có chút lớn, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng xe máy gào thét chạy qua.

"Tôi muốn tắt điện thoại." Hứa U nói xong, lại tạm dừng hai giây.

Tạ Từ: "Hửm?"

"Không có gì...."

Cậu cười một tiếng: "Ngủ sớm như vậy sao."

Hứa U nắm chặt di động, không nhịn được, nói: "Bây giờ không còn sớm nữa, ai còn ở bên ngoài giống cậu, chơi muộn như vậy."

Cô nói xong, giống như ý thức được có gì không ổn, dừng lại không nói nữa.

"Được được được, ngài là bé ngoan." Cậu ho khan một tiếng, ngữ khí có chút dỗ dành.

Lại một hồi an tĩnh.

Hứa U không hé răng.

Cậu đột nhiên nói: "Tôi có thể tìm em không, tôi muốn nhìn thấy em."

Cũng muốn hôn em.

Hứa U đoán Tạ Từ có khả năng lớn là đã uống rượu rồi, lúc này đầu óc không quá tỉnh táo.

Cô nói nhàn nhạt: "Cậu có bệnh phải không."

Tạ Từ "a" một tiếng, bị cô mắng cũng không giận mà còn cười: "Lần sau em còn mắng tôi một lần, tôi sẽ hôn em mười lần."

"Tin hay không?"

Ngoài cửa, bố mẹ đang thúc giục.

Hứa U lên tiếng, muốn cúp điện thoại, vừa muốn bỏ di động thì nghe cậu nói: "Phải làm sao thì em mới chịu ở bên tôi?"

Cô sửng sốt.

"Cho tôi một cơ hội, có được không?"

"Em cho tôi một cơ hội, về sau tôi sẽ không quấn lấy em nữa."

Hứa U nghĩ đến một việc, có chút xuất thần.

Qua hồi lâu.

Cô nhẹ giọng hỏi: "Nếu cậu không làm được, thật sự sẽ không quấn lấy tôi nữa sao?"

"...."

"Tạ Từ?"

"Đại khái đi."

Tạ Từ không đoán được cô đồng ý nhanh như vậy, phản ứng chậm nửa nhịp, "Cũng đừng làm khó tôi quá."

Ngón tay đều đã trắng bệch do nắm quá chặt. Hứa U nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ đó có một luồng sáng yếu ớt.

Cô nghe thấy giọng nói của bản thân: "Tôi muốn một hộp Pim Pom, nếu hôm nay cậu có thể mua được, tôi sẽ đồng ý cậu."

Trước khi cúp điện thoại, cậu chỉ nói một câu.

Đừng ngủ, chờ tôi.

- -

Hứa U tắt đèn, xốc chăn bông bò lên giường.

Di động đang nắm chặt trong tay sáng lên.

Nghĩ đến tin tức xem được lúc ăn cơm tối, tin đầu tiên:

Năm 20xx, Pim Pon dừng sản xuất toàn thành phố.

(Tôi đã sửa đi sửa lại 4 lần, không biết nên dùng tôi-em hay là tôi - cậu như cũ, với bản tính của Tạ Từ thì có lẽ nên để tôi - em, nhưng thanh xuân nên tôi lại thích tôi- cậu hơn.)

Chương 28: Đêm mưa

Edit: Qing Yun

Ngoài trời hình như đang tí tách mưa.

Gió lạnh bên ngoài quét qua cửa sổ, cành cây bị thổi lung lay.

Hứa U cuộn tròn thân thể, giấc ngủ không ổn định.

Nửa đêm, cô giật mình bừng tỉnh, chân đột nhiên giật giật.

Không biết tại sao, cô cứ mơ màng mãi, luôn cảm thấy có việc trong lòng.

Cũng không nói được rốt cuộc có việc gì, chính là thân thể rất mệt mỏi, thở không nổi.

Cô trở mình, ma xui quỷ khiến mà lấy di động bên gối ra xem.

Rạng sáng 3 giờ, có một tin nhắn chưa đọc.

Hứa U chưa kịp phản ứng, nhìn chằm chằm di động, ánh mắt dần có tiêu cự. Cô mở tin nhắn.

Một hàng chữ xuất hiện.

[Tỉnh thì xuống lầu.]

Gửi từ hai giờ trước.

Trời ạ...

Hứa U có chút loạn, đầu óc còn hơi mơ hồ, không rõ đây là thế nào.

Không biết có tồn tại cái gọi là thần giao cách cảm hay không, ngay lúc cô xem xong tin nhắn chuẩn bị tắt điện thoại thì Tạ Từ gọi đến.

Hứa U bị hoảng sợ, ý thức tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Màn đêm yên tĩnh, ánh sáng di động không ngừng nhấp nháy.

Cô giật mình chui vào ổ chăn, sau khi nhấn nghe thì thấp giọng "a lô" một tiếng.

"Nghe nhanh như vậy."

Bên kia như là cười nhẹ một tiếng.

Hứa U không dám lớn tiếng, thấp giọng nói: "Đã muộn vậy rồi, cậu làm gì mà còn gọi điện thoại cho tôi?"

Cô sợ nói to sẽ đánh thức bố mẹ, vì thế thay đổi tư thế, quỳ rạp xuống giường, vùi đầu vào khuỷu tay.

Nhưng mà như vậy, không khí để hít thở càng ít.

Tạ Từ cười một tiếng như có như không: "Đệt, ông đây lạnh muốn chết, có thể xuống dưới nhanh lên không."

Hứa U cho rằng cậu đang đùa.

"Bây giờ?"

"Ừ."

"Bây giờ?!" Cô không dám tin vào tai mình, lại hỏi một lần nữa.

"Ừ."

"...."

Đợi vài giây, Tạ Từ nghiêm túc nói: "Thật sự, chờ cậu đã hai giờ rồi đấy chị gái, còn muốn kẹo nữa hay không, sông cạn đá cũng mòn rồi."

Hứa U đầu tiên là sửng sốt, lúng ta lúng túng: "Tôi nói đùa."

"Tôi nói thật." Cậu nói, cũng không giận.

"Thật xin lỗi, cậu về nhà nhanh đi, tôi muốn đi ngủ, tạm biệt."

Hứa U không dám chờ cậu trả lời, nhanh chóng tắt điện thoại.

Ngực đập thình thịch.

Chờ khi chui ra khỏi ổ chăn, cô mới phát giác ra mình có chút thiếu dưỡng khí. Hứa U mở miệng ra, hô hấp dồn dập.

Hứa U ôm chăn ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn chằm chằm khoảng không trước mắt, không ngủ được.

Hạt mưa nặng nề rơi xuống mặt đất, giống như gõ vào lòng cô.

Chó trong tiểu khu lại kêu lên vài tiếng.

Rốt cuộc cô vẫn đi xuống giường, mặc thêm quần áo, lặng lẽ đẩy cửa ra.

Tinh thần căng thẳng, lần đầu cô có cảm giác khẩn trương vì

làm việc xấu.

Nhà Hứa U ở lầu bốn.

Cô xuống một tầng, lại xuống một tầng nữa.

Ngừng ở tầng hai, cô nắm chặt tay vịn, nhìn qua khe cửa xem có người nào ở dưới lầu hay không.

Ánh đèn ảm đạm mờ nhạt, Tạ Từ dựa vào tường, ngồi xổm trên mặt đất hút thuốc.

Trong không khí ngập tràn hương vị nicotin.

Hứa U che miệng lại.

Cậu ngẩng đầu, phun ra một luồng khói. Hơi quay đầu liền chạm vào ánh mắt cô, tóc đen bị ướt nhẹp toàn bộ, bọt nước lăn xuống đôi mắt.

Nhìn nhau một hồi, không nói lời nào.

Hứa U thật sự không có cách.

Trời lạnh như vậy, giữa đêm khuya. Trên người cậu ướt đẫm, áo khoác còn có vết nước chưa khô.

Bên chân rải rác tàn thuốc, Tạ Từ đứng ở đầu hiên, không biết đã bị gió thổi bao lâu.

"Cậu..."

Nội tâm cô đấu tranh một hồi, do dự mà đi xuống, đến trước mặt cậu.

"Không phải tôi đã nói cậu về rồi sao..." Hứa U nắm chặt di động,

mắt cụp xuống, tránh đi ánh mắt của cậu.

Cô đi vội, tóc rối tung, chỉ kịp mặc thêm một cái áo khoác, khóa cũng chưa kéo lên. Bên trong là áo ngủ thỏ con màu trắng, tai thỏ lộ ra, gục xuống giống như chủ nhân của nó, có chút ủ rũ đáng yêu.

Ban đêm tràn ngập khí lạnh.

Tạ Từ nghiêng đâu, ho khan hai tiếng, đứng lên.

Cậu để tay sau lưng, nghiêng nghiêng đầu nhìn Hứa U, bỗng nhiên bật cười: "Đoán xem kẹo của em ở tay nào?"

Dáng vẻ kia giống như trẻ nhỏ ngoan ngoãn muốn được khen ngợi.

Trong nháy mắt, bỗng nhiên Hứa U cảm thấy áy náy.

Cô không nói nên lời.

Tạ Từ bèn tiếp tục nói, "Em rất hư đó Hứa U, hại tôi tìm cả thành phố, cầu thật nhiều người, còn dính mưa."

"Thật xin lỗi..."

Hứa U mờ mịt mà nhìn cậu, "Tôi không nghĩ cậu đi mua thật..."

"Tôi mặc kệ."

Cậu có chút mệt mỏi, nhìn cô, "Tay phải hay tay trái?"

Tay chân luống cuống, cô đứng yên tại chỗ.

"Được rồi, không cần đoán."

Tạ Từ đợi một hồi, chủ động vươn tay phải, đưa Pim Pon ra trước mặt cô.

Vị táo.

Đêm mưa cuối mùa Thu, tối mịt rét lạnh.

Hàng hiên có âm thanh vụn nhỏ của gió thổi qua, hai người đều rất lạnh.

Hứa U rốt cuộc cũng vươn tay nhận, đụng tới tay cậu, lạnh băng.

"Thật xin lỗi..." Đây là lần thứ hai cô xin lỗi.

Tạ Từ tới gần cô, ánh sáng chiếu vào nửa bên sườn mặt trắng nõn của cậu, mũi rất tuấn tú.

"Ai, tôi không muốn nghe câu xin lỗi."

Cậu nói nhỏ bên tai cô, "Em nói được thì phải làm được, kẹo cho em, em chính là người của tôi."

"Không được!"

Hứa U phản bác không cần nghĩ ngợi, có chút nóng nảy.

Cậu thoáng khựng lại.

Cô không biết nên nói gì, do dự nửa ngày, móng tay moi giấy gói kẹo.

"Bởi vì... bởi vì..."

"Bởi vì?"

"Chính là.... tôi..."

"Em nói đi."

"Tôi nói là một hộp, cậu chỉ mua được một cái."

Hứa U không tìm được lý do nên tùy tiện nói một câu.

"Một hai phải đòi một hộp, không thể một cái?" Cậu nhẹ nhàng hỏi.

"Ừ..."

"Có thể châm chước được không?"

"Không được, chúng ta đã nói là một hộp từ trước rồi."

Hứa U lẩm bẩm giải thích, thanh âm vì áy náy nên rất nhỏ rất nhỏ.

"Hưm." Tạ Từ sát lại càng gần.

Trên người cậu có mùi ẩm ướt, cùng mùi thuốc lá thanh đạm tiến vào mũi Hứa U.

"Em nên nói sớm một chút nha."

Môi mỏng khẽ cong, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào gương mặt ấm áp của cô.

Hứa U lùi về phía sau vài bước, nhìn cánh tay trái cậu vẫn luôn để ở sau lưng.

Dưới ánh sáng tối tăm, cậu cầm một thùng đầy kẹo pip pom.

Hứa U trợn mắt há mồm, đại não chết máy.

Sao lại dấu lâu như vậy... người này...

"Được rồi, đừng làm khó ông đây." Tạ Từ nói.

Cậu kéo tay cô, lòng bàn tay bao lấy đầu ngón tay cô, ngay sau đó lại cười, "Em có thể ngoan một chút giúp tôi không, hửm?"

Từ nhỏ tới giờ, 16 năm, Hứa U chưa từng thân mật tiếp xúc với nam sinh nào thường xuyên như vậy.

Chính cô cũng chưa phát hiện, bất tri bất giác, hiện tại cô đã có thể chịu đựng nhiều hành động khác người của Tạ Từ như vậy.

Ánh trăng rất nhạt, Hứa U không nói gì, cũng không cử động.

Qua hồi lâu, cô đột nhiên hoàn hồn, muốn rút tay ra.

Tạ Từ không bỏ. Cô cúi đầu, cắn môi, hơi giãy giụa.

Cậu cũng bướng bỉnh lên, nắm chặt tay cô không bỏ.

"Bây giờ tôi.... Không suy xét đến loại chuyện này."

Hứa U cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Tạ Từ.

"Có thể để đến sau lại nói được không, tôi cảm thấy chúng ta quá nhỏ, hơn nữa thời gian quen biết còn quá ngắn, thật ra cậu cũng không hiểu rõ tôi, thật sự đột nhiên... như vậy không thích hợp.. thật sự... học tập mới là quan trọng nhất."

Đêm khuya lẳng lặng, cô cố đè thấp thanh âm. Lời nói lộn xộn.

Tạ Từ dựa vào tường, lôi kéo tay cô, thỉnh thoảng nghiêng đầu ho khan vài tiếng, cũng không biết nghe được bao nhiêu.

Nhìn cậu như vậy, chắc là không nghe gì cả.

Lăn lộn đến muộn như vậy, Hứa U nói xong một hơi dài, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Cô yên lặng tiếp nhận một thùng Pim Pon trong tay cậu, ôm ở trước ngực, một tay khác cầm di động.

"Trở về sớm một chút, uống thuốc trị cảm, tôi phải đi lên rồi."

"Em không muốn làm bạn gái của tôi..."

Ánh mắt Tạ Từ dừng trên người cô, chậm rãi nói, "Cũng vô dụng. Dù sao tôi kiên nhẫn không tốt, bây giờ em có thể không tiếp nhận tôi, tôi có thể chờ một thời gian, đợi đến khi em tiếp nhận, chuyện khác không bàn đến, dù sao em nhất định là của tôi."

Rõ ràng mới quen biết chưa được bao lâu, cậu không biết dục vọng chiếm hữu Hứa U này từ đâu mà có, thậm chí không lúc nào không muốn gần gũi cô.

Thích cô, liền rất trực tiếp, không chút quanh co lòng vòng, đến che dấu cũng lười.

Hứa U biết không thể nói đạo lý với cậu, cũng tự biết đêm nay mình đuối lý.

Cô lặng lẽ thở dài, khuyên nhủ: "Cậu về trước đi, buông tay, tôi thật sự phải đi lên rồi."

Tạ Từ vừa định nói chuyện, lại quay đầu ho khan hai tiếng.

Ho xong rồi, cậu mới nói: "Cho tôi ôm một chút hãy đi."

Da mặt cậu đã càng ngày càng dày, nói ra yêu cầu này vô cùng

thản nhiên: "Thật sự chỉ ôm một lát, không làm gì khác."

Hứa U trầm mặc không nói.

"Đảm bảo không hôn em." Cậu cười một tiếng.

"Trong tay tôi có đồ." Cô nói.

Tạ Từ không muốn vô nghĩa, cánh tay dài giơ ra, ôm cô từ phía sau.

Hai người sát gần nhau, dường như có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Hứa U vẫn im lặng không nhúc nhích.

Cô thật gầy, một tay cậu có thể ôm trọn eo cô.

Tạ Từ đặt cằm trên hõm vai cô, chóp mũi sợi tóc mềm mại ở tai cô, nhẹ nhàng ngửi mùi hương ở cổ cô.

Giữa đêm khuya, thời gian giống như đặc biệt thong thả.

Thật lâu sau, cậu thỏa mãn mà than một tiếng.

"Thơm quá nha."

Tác giả có người muốn nói: Pim Pon: Tôi có làm gì sai đâu.

Chương 29: Lễ Giáng Sinh

Edit: Qing Yun

Thứ hai là ngày thi, lần này thi ba ngày, bắt đầu từ thứ hai.

Cuối tuần là lễ Giáng Sinh, Hứa U thì xong môn cuối cùng là môn tiếng Anh thì quay về phòng học, nhìn thấy trên bảng đen có chữ Merry Christmas thật lớn được viết bằng phấn.

Trong lớp ồn ào nhốn nháo, bởi vì ngày lễ đã đến, lại vừa qua kỳ thi nên tâm tình mọi người đều tương đối vui vẻ.

Bởi vì phòng học phải làm phòng thi nên bàn ghế bị thay đổi trật tự, bàn học của Hứa U là bàn cuối cùng.

Cô đi về chỗ của mình, đột nhiên có người gọi: "Hứa U."

Hứa U quay đầu lại, phát hiện là một bạn nam không quá quen mắt.

Bạn nam kia dường như óc chút ngượng ngùng. Đứng ở sau Hứa U, cao hơn cô nửa cái đầu.

Người trong phòng học không nhiều, mấy người tụm lại so đáp án.

Hứa U ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Bạn học gãi đầu, đưa ra một hộp quà nhỏ cho Hứa U, cười hắc

hắc một tiếng, "Giáng sinh vui vẻ."

Cô trở tay không kịp, vội lui ra sau hai bước, liên tục xua tay: "Không được không được, tôi không thể nhận."

"Không có gì, một quả táo mà thôi." Bạn học kia muốn nhét luôn đồ vào ngực Hứa U.

Có người trong lớp nhìn thấy một màn như vậy, huýt sáo một tiếng: "Ai da, lớp phó học tập xuân tâm nhộn nhạo, đùa giỡn bạn nữ trước công chúng nha."

Hứa U đang từ chối thì nghe được tiếng cãi cọ ông ào bên ngoài phòng học.

Là mấy bạn học nam đi chơi bóng rổ đã trở lại.

Đột nhiên vang lên tiếng bóng rổ đập vào cửa.

Động tĩnh lớn như vậy khiến phần lớn học sinh trong lớp giật nảy mình.

Hứa U nhìn lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tạ Từ. Ngày mùa Đông nhưng trên người cậu chỉ mặc một cái áo thể thao ngắn tay, không có biểu cảm gì, nhìn bên này chằm chằm.

Tầm mắt hai người đụng phải, không nghiêng không lệch.

Hứa U ngẩn ngơ nhìn cậu, đáy lòng đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Đám nam sinh đứng sau cậu không biết chuyện gì đã xảy ra, hai mặt nhìn nhau.

Không biết ai lại chọc tới cậu.

Lớp phó không biết sao lại thế này, vẻ mặt mơ hồ, liền nhìn thấy

vẻ mặt như cười như không của Tạ Từ, cậu hỏi bên này: "Các cậu đang làm gì đấy?"

Tống Nhất Phàm đứng bên cạnh âm thầm kêu khổ.

Lớp phó này có phải đọc nhiều sách đến choáng váng rồi... Cả lớp đều biết Tạ Từ coi trọng Hứa U, cậu ta còn dám đi trêu chọc...

"Đừng kích động, đừng xúc động, xúc động là ma quỷ."

Tông Nhất Phàm vội tiến lên một bước, giữ chặt tay Tạ Từ, "Anh em, bình tĩnh bình tĩnh, nào, đến đây hít sâu một hơi."

Tạ Từ ném tay cậu ra, mắng nhẹ một câu: "Cút."

Hứa U không biết tại sao luôn có cảm giác có tật giật mình. Giống như đã làm chuyện gì trái với lương tâm.

Cô cúi đầu, vội vàng trở về chỗ ngồi của mình.

Tiết tiếng Anh buổi tối là tiết tự học, bởi vì lễ Giáng Sinh, giáo viên đồng ý cho cả lớp hôm nay được xem phim.

Thi xong tất cả mọi người đều đi ăn cơm, cũng không xếp lại bàn ghế.

Mùa Đông luôn tối rất nhanh.

Vừa mới đến 6 giờ, sắc trời bên ngoài đã dần tối sầm xuống. Đèn trong phòng tắt đi, một mảnh đen nhánh. Lớp phó tiếng Anh mang máy tính lên bục giảng, kết nối nối với máy chiếu, ngồi ở đó mày mò.

Giáo viên tiếng Anh đã tới một lần, nói đơn giản vài câu, đại khái là dặn bọn họ khi xem phim thì yên tĩnh một chút, không nên làm ồn đến những lớp bên cạnh.

Nhưng cũng không ai đặt lời nói của giáo viên vào lòng.

Không biết có phải vì bóng tối càng làm tuổi trẻ hưng phấn hay không, trong lớp giống y như chợ bán thức ăn, rất ầm ĩ.

Vốn dĩ Hứa U muốn đi lên bàn trước ngồi, toàn tâm toàn ý xem phim, kết quả, Phó Tuyết Lê chạy tới tìm cô chơi.

Cô ngồi xuống trước mặt Hứa U, vừa gặm táo vừa nói chuyện phiếm.

Hôm nay, cảm xúc của mọi người đều tăng vọt, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười vui vẻ ở góc nào đó.

Phó Tuyết Lê cúi đầu nhìn di động, đột nhiên nhớ tới chuyện phân lớp, bèn thuận miệng hỏi một câu, "Tiểu khả ái, về sau cậu định chuyển khoa gì?"

"Khoa học tự nhiên đi, cậu thì sao." Hứa U dùng một tay chống cằm.

Phó Tuyết Lê buông di động, suy nghĩ một lúc, "Hứa Tinh Thuần muốn học khoa tự nhiên, nhưng tớ muốn học khoa văn."

"À...."

Việc tư của người khác, Hứa U ít hỏi đến, cô gật gật đầu.

Phó Tuyết Lê tiếp tục nói, thần sắc hơi có chút phức tạp, "Nhưng mà... có lẽ Tạ Từ cũng sẽ chọn khoa văn..."

"....."

Đột nhiên nhắc tới cậu.

An tĩnh hai giây, Hứa U gật gật đầu, "Ừ."

Quả táo lớn trong tay chẳng mấy chốc đã bị gặm sạch sẽ, Phó Tuyết Lê do dự nửa ngày, vẫn hỏi: "U U à, cậu và Tạ Từ... cậu ấy... chính là...."

Cô sắp xếp ngôn ngữ nửa ngày, vẫn không biết nói như thế nào.

"Ừ.... Chính là..... Cậu có cảm thấy bị chậm trễ thời gian hay không?"

"A?"

Hứa U có chút xấu hổ.

Phó Tuyết Lê thân mình sang một bên, còn muốn nói tiếp, khóe mắt liếc thấy cửa sau của lớp, cô ngừng lại.

Một đám nam sinh mênh mông cuồn cuộn lục tục đi vào.

Chắc là bọn họ vừa mới ăn cơm bên ngoài, trên người còn có mùi đồ ăn.

Một lát sau, Phó Tuyết Lê đã bị người kêu đi.

Vừa ra đi, là một bạn khác lớp mang táo đến cho cô..

Phó Tuyết Lê giơ hột trong tay lên, ý bảo, "Vừa mới ăn no."

Trần Tinh Ỷ cười: "Ăn thêm một quả nữa, giữ lại cũng được."

Cô nhét hộp quà vào ngực Phó Tuyết Lê, giống như vô tình hỏi: "Bọn Tống Nhất Phàm có ở đây không?"

Phó Tuyết Lê biết cô là ý ông say không phải ở rượu*, lười biếng ngáp một cái, nói: "Bọn Tạ Từ bọn vừa mới đi ra ngoài, cậu đợi

lát nữa lại đến đi."

Phía trước không có người nói chuyện. Hứa U bèn tiếp tục chuyên tâm xem phim.

Chỉ là chỗ ngồi của cô ở gần cuối lớp, nam sinh bên cạnh thật ồn, không biết ai còn mang theo đèn pin, một vòng quây lại đánh bài.

Các loại âm thanh hét to.

Hứa U suy xét, có nên dọn bàn lên phía trên hay không.

Bởi vì bàn ghế chưa xếp lại, vẫn còn để mỗi người một bàn như phòng thi, bàn của Hứa U còn ở gần cuối..

Ánh mắt cô băn khoăn, không biết có nên đổi chỗ hay không thì có một bóng đen tới gần.

"Tìm cái gì." Tiếng nói nặng nề của Tạ Từ từ phía trên truyền đến.

Hứa U không dám ngẩng đầu, cũng không nói chuyện.

Tạ Từ kéo một cái ghế đến, tùy tiện ngồi xuống bên cạnh cô, hai chân cứ thế đặt ở lối đi nhỏ.

"Cậu làm gì?" Hứa U nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

Dù sao trong bóng tối cô cũng không nhìn rõ vẻ mặt của cậu, lá gan liền lớn hơn một chút.

Tạ Từ nhìn cô, lại không nói lời nào.

Hứa U bị ánh mắt này của cậu nhìn, sau lưng như nổi cả lông tơ.

Cũng may đúng lúc này có người gọi cậu.

"A Từ, mau tới xem cùng nhau." Tống Nhất Phàm ngồi gần bọn họ. Chung quanh còn có mấy nam sinh.

"Nhìn cái gì?"

"Chậc, được nhiên là xem thứ quan trọng rồi!" Tống Nhất Phàm cười đê tiện.

Thấy Tạ Từ không động, có chút nóng nảy, "Nhanh lên nhanh lên, cùng nhau xem, Từ ca, tuyệt đối là thứ tốt."

"Không xem."

Tống Nhất Phàm không nói hai lời, mang di động nhảy ba bước tới trước mặt Tạ Từ rồi giơ ra..

Cậu cầm lấy một bên tai nghe nhét vào tai Tạ Từ.

Âm lượng mở hơi lớn, Hứa U ngồi gần Tạ Từ nên có thể loáng thoáng nghe được âm thanh kỳ quái và tiếng hét truyền ra.

Hứa U không nghĩ nhiều, quay đầu nhìn thoáng qua.

Hai thân ảnh trần trụi dây dưa trên giường thình lình đập vào mắt.....

Cho dù cô có đơn thuần, cũng nháy mắt phản ứng lại đây đây là cái gì.

Thoáng chốc cả người Hứa U cứng đờ, từ lỗ tai lên đến mặt đều đỏ bừng.

Trong đầu chỉ còn lại có chấn động.

Bọn họ... Bọn họ vậy mà.. ở phòng học.... xem loại phim này.....

Loại này...

Tống Nhất Phàm chú ý tới cô, lộ ra nụ cười quái dị.

"Bạn học nhỏ không thể xem, mau quay đầu đi." Cậu ta giơ di động, cười một tiếng xấu xa với Hứa U.

Tạ Từ tựa lưng vào ghế ngồi, mặt không cảm xúc nhìn một hồi, kéo tai nghe ra ném cho Tống Nhất Phàm.

"Thế nào."

"Cái gì thế nào."

Tống Nhất Phàm nhìn bạn tốt, vẻ mặt chế nhạo, "Giả vờ trước mặt tôi thì có gì thú vị."

"Chẳng ra gì."

"Thích hay không thích?"

"Nữ diễn viên này kêu chẳng ra sao." Tạ Từ nhàn nhạt bình luận.

Tống Nhất Phàm cười mắng một tiếng, "Đệt."

Hứa U vẫn luôn chôn mặt vào cánh tay, này căn bản là xấu hổ đến không dám ngẩng đầu.

Hai người bọn họ còn xoi mói cái phim này, lời sau càng hạ lưu hơn lời trước.

Lại nói vài câu, Tống Nhất Phàm bèn cầm di động trở lại tại chỗ, một đám người xúm lại muốn xem.

Trọng điểm là bọn họ vừa xem vừa thảo luận, người xung quanh đều nghe được tiếng cười đáng khinh.

Hứa U nghe được Tạ Từ kêu mình, "Ai, em thẹn thùng?"

Cô nhanh chóng che tai lại, quay người ra chỗ khác, không muốn nghe cậu nói chuyện.

Tạ Từ thấy cô như vậy, trong cổ họng phát ra một cười một tiếng.

Cậu vẫn không bỏ qua, dùng chân chạm vào cẳng chân Hứa U.

Hứa U bị quấy rầy mà không biết làm sao. Má cô hồng hồng, cúi đầu chụp ống quần của mình, "Cậu đừng chạm vào tôi!"

Tạ Từ tới gần hơn, "Chạm cũng không thể chạm vào?"

"Cậu cũng đừng dựa gần như vậy...."

Nhiệt độ nóng bỏng trên mặt cô còn chưa lui hết, sau cúi người.

Tạ Từ mở áo khoác, trong hơi thở còn mang theo mùi rượu. Cậu đặt tay sau ghế Hứa U, ngón tay khẽ động, chọc vào người cô.

Cô sợ ngứa, liền trốn.

Chính lúc chơi đến hứng khởi, một người đột nhiên kêu lên, "Tạ Từ!"

Cậu quay đầu.

Nam sinh ngồi ở gần cửa chỉ chỉ: "Có người mang táo cho cậu."

Một lát sau, thấy Tạ Từ ngồi yên không động tĩnh, nam sinh kia lại gân cổ lên thúc giục, "Nhanh lên Từ ca, người chờ đã nửa

ngày."

Ánh mắt Hứa U không tự chủ được mà nhìn ra bên ngoài.

Đèn ở hành lang không sáng, chỉ có chút ánh sáng của phòng học bên cạnh hắt sang, lờ mờ nhìn được có hai ba nữ sinh đứng đó.

Từ Hiểu Thành xem bóng đá đến tới lui, phiền nam sinh phía sau không có mắt nhìn.

Cậu ta rống to với bên kia một câu: "Đậu má, Lý Tiểu Cường, mẹ nó mong đóng của lại, lạnh muốn chết"

Thật là ngu.

Tạ Từ cũng chẳng thèm nâng mí mắt.

Hứa U ghé vào trên bàn, trên lưng có ngón tay cọ qua như có như không.

Cô ngồi dậy, " bang " mà một tiếng, đẩy tay cậu ra, ngồi nhích sang bên, "Cậu đừng đụng tôi, thật phiền nha."

"Nha." Cậu nhướng mày, cà lơ phất phơ mà cười, "Hỏa khí không nhỏ, em thật giỏi."

Hứa U nhìn chằm chằm cậu, cắn môi, cũng không tiếp lời.

Tạ Từ bị cô nhìn đến buồn cười, nghĩ nghĩ, không mặn không nhạt hỏi: "Em giận cái gì? Có người tặng đồ cho tôi, hay là do tôi xem ***"

Xem ***....

Loại phim này từ miệng cậu nói ra, phảng phất như chẳng có gì

to tát cả.

Hứa U dại ra trong chớp mắt.

"Không phải con trai đều xem sao, việc bình thường như vậy, em ngượng cái gì?"

Cô phản bác theo bản năng: "Kia cũng không thể xem trong lớp học... hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì."

Tạ Từ cười càng lợi hại hơn, "Đừng ghen, những cô gái đó kêu tôi đều không có chút phản ứng."

Hứa U hậu tri hậu giác phát hiện cậu lại đùa giỡn mình.

"Dù sao, bạn học trước kia của tôi đều không xem cái này." Cô có chút giận dỗi.

Tạ Từ nói: "Tôi và bạn học của em không giống nhau."

"Bạn trai và bạn học nam có khác nhau biết không?" Cậu tiếp tục không lựa lời.

Lớp học kỳ thật rất rất ồn, không có nhiều người xem phim, đều là tự làm việc riêng của mình.

Có người ăn quà vặt, có người đánh bài nói chuyện phiếm, có người chơi di động xem video.

Tống Nhất Phàm càng xem càng nhàm chán, thật ra ngẫu nhiên ghé mắt liếc nhìn Tạ Từ còn ở kia tán tỉnh. Tự giác chỉ có thể yên lặng nuốt xuống vô số cẩu lương.

Hứa U đặt tay lên bàn, đôi mắt nhìn màn ảnh, dáng vẻ xem

phim rất nghiêm túc.

Tạ Từ thở dài, bò lên trên: "Bạn trai em được quá nhiều người thích, mỗi ngày đều có người mơ tưởng tôi, thật là đáng sợ."

Hứa U nghe cậu dùng ngữ khí rất nghiêm túc. Cô nhịn không được trả lời một câu:

"Cậu lại không phải nhân dân tệ."

Vừa mới dứt lời.

Tạ Từ đột nhiên chỉ dưới chân Hứa U nói: "Ai, có chuột chạy tới."

"—— a a a!"

Thân thể Hứa U bật dậy, hét lên một tiếng, chân nâng lên trên.

Phía dưới đen thùi lùi, cô không dám nhìn kỹ, nhắm hai mắt giơ chân cao lên, thanh âm run hỏi: "Còn có sao, nó còn ở phía dưới sao, chuột...."

Vốn dĩ ban đầu Tạ Từ không cười, nhưng lại không nhịn được mà khom lưng cười ra tiếng.

Càng cười càng không dừng được.

Lúc này Hứa U mới hậu tri hậu giác nhận ra mình bị người trêu.

Cô có chút thẹn quá thành giận, nhưng lại không biết mắng chửi người, chỉ có thể ngồi đó giận dỗi.

Chờ Tạ Từ cười đủ, cậu thanh thanh giọng nói, thò người qua.

"Thật sự, vẫn là em kêu dễ nghe nhất."

Cậu thực không đứng đắn, kéo âm cuối thật dài, "Tôi vừa mới nghe liền phải muốn tới ngày hôm sau."

Lời nói thô tục đến trình độ này lời, chọc đến Hứa U nắm chặt tay.

Càng không thể nhịn được nữa, đá Tạ Từ một cái.

"Nha, còn gia bạo?"

"Tạ Từ!"

"A?"

Hứa U: "Về sau cậu có thể không xem loại phim này nữa hay không? Hạ lưu!"

"Không thể không hạ lưu nha."

Cậu cười, lười nói lời vô nghĩa: "Tôi muốn xem."

"Hơn nữa."

Hầu kết Tạ Từ giật giật, bỗng dưng thấp giọng cười khụ, tạm dừng vài giây trong bóng tối.

Cậu nhả ra từng câu từng chữ: "Loại đồ vật này, về sau hoặc là em xem cùng tôi, hoặc là em cho tôi xem"

*****

Tác giả có lời muốn nói: Ai.

Người xã hội Từ ca, người đẹp trai hay nói lời.

(*) Túy ông chi ý bất tại tửu.

Nhi tại hồ sơn thủy chi gianDịch nghĩa:Ý ông say không phải ở rượu, mà ở sông núi nước non.[Bùi viên đối ẩm trích cú ca | Bùi viên đối ẩm ca- Túy ông ca]

Chương 30: Chơi tuyết

Edit: Qing Yun

Thời tiết gần đây càng ngày càng lạnh.

Từ nhỏ Hứa U đã lớn lên ở phía Nam, khí hậu mùa Đông đều tương đối ôn hòa ẩm ướt. Mấy ngày nay nhiệt độ ở Lâm Thành giảm mạnh, thẳng tới gần dưới 0, làm cô có chút khó thích ứng.

Đặc biệt dễ cảm mạo lúc tiết trời thay đổi. Buổi sáng trước khi ra cửa, Trần Tú Vân quàng cho cô một cái khăn len màu xanh rất dầy, dặn dò nói: "Giữa trưa đến căn tin ăn cơm, dự báo thời tiết nói hôm nay trời đổ tuyết, đi đường nhớ cẩn thận một chút."

Hứa U ngồi xổm xuống huyền quan để thay giày, nàng nghe lời gật gật đầu, "Vâng, con biết rồi."

Phía Nam rất ít có tuyết. Dù sao trong trí nhớ của Hứa U, từ nhỏ đến lớn hình như cô chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng " tuyết tình vân đạm ánh nắng hàn ".

Đi trên đường, nóc nhà và mặt đường đều phủ tuyết trắng xóa. Giày dẫm lên tuyết vang lên tiếng mềm xốp.

Hứa U cảm thấy mới lạ. Cô đeo bao tay lông xù, vốc một nắm tuyết, tay cầm ô, dọc đường đi đều nghiên cứu hình dạng của tuyết.

Một đường đi, cô mơ hồ cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không biết

kỳ quái chỗ nào.

Chờ tới gần trường học, mới phát hiện hôm nay cổng trường có cờ đỏ trực tuần.

Cờ đỏ là một đám học sinh trong hội học sinh, quản tác phong kỷ luật của học sinh trong trường. Bọn họ đứng đó, thỉnh thoảng giữ lại một học sinh vi phạm.

Hứa U để ô dựa vào vai, cúi đầu tìm thẻ học sinh trong cặp sách.

Tìm một hồi vẫn không tìm được.

Cô cảm thấy bao tay vướng víu nên tháo ra tiếp tục tìm.

Dốc cả cặp sách ra vẫn không thấy.

Hứa U ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, trong lòng thầm kêu không xong. Khẳng định là ngày hôm qua không bỏ thẻ học sinh vào cặp, chắc bị rơi ở lớp rồi.

Lúc này chỉ còn hơn mười phút nữa là vào lớp.

Cô sợ bị ghi tên và sổ. Vì thế đành phải đứng tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan.

Đang lúc rồi tắm, một tiếng cười nhạo châm chọc vang lên cách đó không xa:

"Nha, ngài mang võ trang hạng nặng thế này, chuẩn bị tấn công trường sao?"

Hứa U bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Tạ Từ tiến lại gần cô.

Bên cạnh cậu còn có hai nam sinh cô không quen biết.

"Tạ Từ."

Mắt cô sáng lên. Cuối cùng cũng gặp bạn học cùng lớp, cũng không rảnh lo cái gì, chạy tiến lên hai bước nói: "Cậu có thể giúp tôi việc này được không?"

Tạ Từ lui về phía sau hai bước, đôi tay cắm ở trong túi, cúi đầu đánh giá cái ô của cô.

Cũng không nói lời nào.

Hứa U bị nhìn đến không được tự nhiên, không khỏi lui về phía sau hai bước, "Cậu đang xem cái gì....?"

"Tôi nói em..." Cậu nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ, "Sao lại bọc mình như con gấu thế này."

Hứa U: "....."

Hai nam sinh bên cạnh phụt cười ra tiếng.

Tạ Từ nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ một cái.

Một nam sinh chu chu môi, "Từ ca, bạn gái của cậu à?"

"Bằng không thì sao."

Một người khác nói: "Còn mang ô, chị dâu thật hài hước."

Tạ Từ cũng cười ra tiếng, cậu mắng một câu: "Biến đi."

Đầu Hứa U đội mũ có lông xù, còn quàng một cái khăn thật to, che khuất nửa gương mặt. Tóc đen mềm rũ xung quanh chỉ để lại một đôi mắt đen nháy.

Chỉ một chút tuyết như vậy mà cũng che ô, mẹ nó thật đủ khôi hài.

"Tôi làm sao vậy?" Hứa U không biết đã xảy ra cái gì. Thanh âm mềm mại truyền ra, còn hơi trừng mắt nhìn cậu.

Chính cô không nhận ra, hiện tại cô giống như một bé mèo con bị tủi thân.

Trước mặt người ngoài thì co người lại, chỉ dám xù lông với chủ, meo meo meo, giương nanh múa vuốt hù dọa người.

Tạ Từ làm như đứng đắn mà nói: "Em đi một đường đến đây, có thấy ai che ô ngoài em không?"

Hứa U sửng sốt ba giây.

Trách không được hôm nay luôn cảm thấy có người nhìn mình.....

Hứa U vội vội thu ô, có hơi xấu hổ, "Như vậy rất kỳ quái sao..... Tôi còn cho rằng tuyết rơi đều sẽ che ô."

Dáng vẻ ngượng ngùng của cô thật đáng yêu, làm người khác không nhịn được muốn trêu chọc thêm nữa.

Vì thế Tạ Từ nguyên bản muốn nói lời tử tế, đến bên miệng liền biến thành: "Em như vậy thật kỳ quái đấy vợ à, may mắn em gặp được tôi đầu tiên, nếu không lát nữa vào lớp nhất định sẽ bị cười nhạo."

"Cậu có thể đừng kêu loạn được không."

Mắt thấy thời gian cũng không nhiều lắm, Hứa U đột nhiên nhớ tới cô còn chưa có thẻ học sinh, không khỏi vội vàng mà nói:

"Đúng rồi, cậu có thể vào lớp lấy thẻ học sinh giúp tôi được không? Tôi không vào được, ở cổng có người kiểm tra."

Nghe xong những lời này, Tạ Từ không khỏi cười, "Lấy thẻ học sinh làm gì?"

Cậu duỗi tay ôm lấy cổ cô, thấp giọng nói nhỏ bên tai: "Gọi một tiếng anh trai tôi sẽ mang em vào."

"Lớn một chút." Cậu dừng một chút rồi bổ sung thêm.

Thời gian này, cổng trường đã không còn nhiều học sinh.

Hứa U nóng nảy, người này thật là.....

Cô lui về phía sau, kéo tay nhẹ tay cậu, thực nghiêm túc mà nói: "Tôi không có tâm tình nói giỡn với cậu, bị muộn rồi, nhanh lên nhanh lên, thật sự bị muộn rồi."

Ngữ khí thực nôn nóng, còn lặp lại hai lần.

Tạ Từ rốt cuộc không trêu cô nữa, xoay người đi phía trước, ném xuống một câu, "Ai nói giỡn với em."

Hứa U đi theo sau Tạ Từ, có tật giật mình mà cúi đầu, bước chân vội vàng đi qua cổng trường.

Cũng không biết có học sinh trong trường đều biết cậu hay không.

Người trực ban quả nhiên không ngăn cậu lại.

Sau khi Hứa U đi qua cổng trường, rẽ qua đài phun nước. Cô liền chạy như điên, nhanh chóng đi vào dãy lớp học.

Tạ Từ cũng chưa kịp ngăn cô thì cô đã chạy rất xa.

- -

Qúa nửa buổi, tuyết rơi càng dày.

Xa xa nhìn, đất trời một màu tuyết trắng.

Khu dạy học có máy sưởi, phòng học rất ấm áp, trên cửa kính đều có một tầng hơi nước.

Ra chơi hơn bốn mươi phút, hơn nữa tiết tiếp theo là tiết thể dục, trong lớp có nhiều người đã ra sân chơi ném tuyết.

Hứa U ghé vào trên bàn ngủ một hồi, tỉnh dậy xoa xoa đôi mắt, lúc nhìn lên mới phát hiện trong lớp không còn mấy người.

Trịnh Hiểu Lâm cảm mạo, người không quá thoải mái. Cô ngồi yên một chỗ làm bài tập, cũng không ra ngoài chơi.

Thấy Hứa U tỉnh, Trịnh Hiểu Lâm nói với cô: "Cậu ngủ thật lâu, đã hơn một tiết rồi."

Hứa U lấy bài thi ra bắt đầu sửa đề. Cô ngáp một cái, mở vở, "Bên ngoài quá lạnh, tớ cảm thấy mình muốn ngủ đông, sau đó biến thành động vật nhỏ..."

"Phụt."

Trịnh Hiểu Lâm cười ra tiếng, "Sao cậu lại dễ thương như vậy, là kiểu lạnh nhạt nhưng thường mang đến cảm giác hài hước...."

Chơi với Hứa U càng lâu, nàng càng phát hiện cô gái này có một loại cảm giác nghiêm trang mà dễ thương.

Có đôi khi thình lình nói ra một hai câu, có thể làm người cười đến dừng không được

"Vì sao mùa đông các cậu không dùng điều hòa." Hứa U một bên chép đề mục, một bên nói chuyện phiếm với Trịnh Hiểu: "Tớ cảm thấy thật kỳ quái, còn cả máy sưởi này, thật thần kỳ.."

"Chỗ các cậu không có sao." Trịnh Hiểu Lâm đang đọc tạp chí, nghiêng đầu hỏi: "Đến mùa đông các cậu không dùng máy sưởi à?"

Hứa U lắc đầu, "Trước kia khi nghe người ta nói đến máy sưởi, tớ luôn nghĩ nó là điều hoa....."

"Phốc...."

"Sau đó tới rồi nơi này, mới biết được máy sưởi là dùng nước ấm, có thể giữ ấm thật lâu."

Hai người lại đông xả tây kéo hàn huyên một hồi.

"Đúng rồi!" Trịnh Hiểu Lâm nhớ tới một sự kiện, "Nghe nói danh sách học sinh lớp 0 có rồi....."

"Chắc chắn cậu có tên trong đó."

"A?"

"Lúc trước có phải cậu từng điền vào một cái phiếu khảo sát về nguyện vọng?" Trịnh Hiểu Lâm hỏi.

Hứa U gật đầu.

"Vậy đúng rồi, về sau cậu tuyệt đối muốn vào lớp 0."

Theo thành tích kỳ thi tháng 12 được công bố, dựa theo lệ thường của Nhất Trung, danh sách học sinh của ban khoa học tự nhiên đã được định sẵn. Lớp này dựa theo thành tích trung

bình của học sinh từ tháng 9 đến tháng 12 để lựa chọn.

Năm nay trường học đặc biệt long trọng, còn mời mấy đạo sĩ đến xem bói tính nửa ngày, cuối cùng quyết định số thứ tự của lớp Hỏa Tiễn năm nay là 0..

Chuyện này không biết đã bị mọi người ngầm chê cười bao lâu.

Thành tích thi tháng 12 của Hứa U đã có, vẫn đứng đầu như cũ, khẳng định sẽ được vào lớp Hỏa Tiễn.

Trịnh Hiểu Lâm lẩm bẩm: "Ai.... Về sau không thể gặp cậu nữa rồi, cậu là người siêu cấp kiên nhẫn và cẩn thận khi giảng bài cho tớ đấy học bá....."

Cô nói xong lại ho khan hai tiếng.

"Không được, họng tớ đau quá, tớ phải đi xin nghỉ đây...." Trịnh Hiểu Lâm thu dọn sách vở.

Hứa U ngửa đầu nhìn cô: "Cần tớ đưa đến phòng y tế không?"

Trịnh Hiểu Lâm xua tay: "Không cần, tớ không có việc gì, chính là muốn thả lỏng một chút."

- -

Trong phòng học chỉ còn lại vài ba người. Bài thi của Hứa U sai không nhiều lắm, cô sửa xong hết lại tìm những đề bài tương tự để làm.

Tay cầm bút càng ngày càng có nhiều mồ hôi. Trong phòng học quá nóng, Hứa U mặc áo lông rất dày, vì sợ lạnh nên cô còn mặc thêm hai cái áo len, bây giờ thật sự là nóng muốn chết.

Thật là, ngày mùa đông còn có thể làm bản thân chảy mồ hôi....

Cô lại không dám cởi áo khoác vì sợ cảm mạo, chỉ có thể kéo khóa áo xuống.

Viết viết, cô dần dừng bút, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Hứa U tháo khăn xuống, ngồi lại gần cửa sổ, mở một khe hở ra..

Không khí lạnh căm tràn vào, hít vào phổi thực mát mẻ.

Cô dùng ngón tay nhóm một ít tuyết, để vào gần mũi ngửi mùi, lại đỏ vào bàn tay, cứ tự chơi một mình như vậy, thực sự vui vẻ.

Chơi ở đó một lúc lâu, đột nhiên có tiếng cười vang lên.

Hứa U không rõ nội tình, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn về hướng đó.

Tạ Từ ngồi ở trên bàn, lưng thẳng tắp, không biết đã nhìn bao lâu.

Áo khoác bị ném ở một bên, trên người cậu là một cái áo lông màu xám. Cằm và xương quai xanh lộ ra rõ ràng.

Mặt cô đỏ lên vì nóng. Nhìn cậu, hai người an tĩnh nhìn nhau một hồi.

Tạ Từ cười hỏi: "Chưa từng chơi tuyết à?"

Hứa U lắc đầu, vòng qua hắn đi trở về chính mình trên chỗ ngồi.

Đi đến trước bàn học, cô sửng sốt.

Một người tuyết nhỏ được đặt trên bàn cô.

Hình dạng giống hồ lô, cắm hai nhánh cây nhỏ ở giữa, trên mặt

người tuyết được vẽ một cái mặt cười qua loa nghệch ngoạc.

Hứa U nhìn người tuyết nhỏ xấu hoặc vài giây.

"Cậu làm sao?" Cô quay đầu hỏi Tạ Từ.

Cậu không lên tiếng. Vươn tay sờ vào cổ cô ngay lúc cô chưa kịp chuẩn bị.

Nhiệt độ lạnh băng độ nhiên áp vào.

Tay Tạ Từ giống khối băng.

Cậu nói bằng giọng điệu lười biếng: "Bằng không thì sao, tay ông đều phải đông chết."

Chương 31: Mẫu hình suy sút

Edit: Qing Yun

"Á! Lạnh quá."

Hứa U nhỏ giọng kinh hô, nhanh chóng kéo tay cậu xuống.

Chính là tay cô ấm áp như vậy, Tạ Từ bèn trở tay nắm lấy không muốn buông.

"Qúa lạnh, cậu mau buông ra!"

Ngón tay cậu như lấy ra từ hầm băng. Cô cảm thấy quá lạnh, tay không khỏi cuộn tròn lại, muốn thoát ra.

Tạ Từ hơi cúi người, nghiêm túc nhìn cô, "Còn không phải vì giúp em nặn người tuyết à, sao lại như sói nhỏ không có lương tâm vậy."

"Hư cái đầu cậu, cậu mới là người xấu."

Tạ Từ cười một tiếng, "Được, tôi là người xấu, em chính là bé dễ thương?"

Cậu kéo dài ba chữ "bé dễ thương," còn cố ý luyến láy giọng điệu.

Làm Hứa U đỏ mặt trong nháy mắt.

"Cậu thật kỳ quái đó, sao cứ thích kêu bậy như vậy."

Cô hung hăng quát cậu, đột nhiên rút tay ra quay về chỗ ngồi.

Bọn họ vẫn ngồi bàn trước bàn sau, mỗi ngày Phó Tuyết Lê đều kêu cô như vậy. Con gái với nhau không cảm thấy gì, đổi thành Tạ Từ lại có cảm giác khác, dù sao nghe thấy cũng rất ngại.

Tạ Từ đi theo, ngồi vào vị trí của Trịnh Hiểu Lâm.

"Cậu làm gì?" Hứa U rụt tay lại, liếc nhìn cậu.

"Không biết." Cậu ngáp một cái, không thèm để ý đến.

Hứa U hết chỗ nói, lại hỏi: "Vậy cậu ngồi đây làm gì."

Tạ Từ bò lên bàn, gối đầu lên cánh tay nhìn cô, lười biếng hỏi: "Ngoài nhìn em ra thì còn có thể làm gì?"

"....." Cô quay mặt đi không để ý đến người này nữa.

- -

Tiết thể dục hôm nay là đánh bóng chuyền.

Từ nhỏ thể chất của Phó Tuyết Lê đã không tốt, vừa lười vừa sợ mệt. Cô thừa dịp thầy giáo không chú ý mà chuồn đến ghế ngồi.

Chỉ là ngồi một mình quá buồn, cô nghẹn đến mức không thoải mái, đi đến phòng thay đồ lấy áo khoác rồi ra ngoài hít thở không khí.

Đi dạo hai vòng ở sân thể dục, không khí thật mát mẻ.

Phó Tuyết Lê cúi đầu, dẫm một loạt dấu chân lên nền tuyết.

Cô chống eo, nhìn thấy Hứa Tinh Thuần đang đi theo cách đó

không xa.

Không biết đã đi theo bao lâu.

"Làm gì, cậu muốn hù chết tớ à?"

Hứa Tinh Thuần đứng im tại chỗ, không nói chuyện.

"Không được nhúc nhích!" Phó Tuyết Lê chắp tay sau lưng, chạy chậm qua.

Lúm đồng tiền như hoa bên má, làm Hứa Tinh Thuần có chút ngẩn ngơ.

Giây tiếp theo, một nắm tuyết lạnh băng bị nhét vào cổ.

Cậu nhíu mày, kéo tay cô giữ chặt.

"Tớ cố ý trả thù cậu." Phó Tuyết Lê hừ một tiếng, chu miệng lên.

Hứa Tinh Thuần nhíu mày.

Phó Tuyết Lê kéo khăn quàng cổ xuống, kéo cổ áo lông xuống thấp, chỉ vào vệt đỏ trên cổ, "Đều tại cậu, bây giờ tớ chỉ có thể mặc áo lông cao cổ."

Sau đó cô nói tiếp: "Cậu đối xử với tớ ngày càng không tốt đấy Hứa Tinh Thuần, tớ quyết định muốn chia tay."

Hứa Tinh Thuần không để ý tới mấy lời này của cô, kéo cô vào ngực, tự mình quàng khăn lại cho cô.

Thẳng đến khi cô kêu la thì cậu mới dừng tay.

"Cậu luôn làm nũng như vậy."

Hứa Tinh Thuần còn chưa dứt lời, Phó Tuyết Lê đã buồn bực đập cậu một cái.

Khóe môi cậu thoáng hiện ý cười.

Được người ôm vào ngực, trong lòng cô đã sớm hết giận.

Chờ khi nhớ tới, Phó Tuyết ngẩng đầu, kéo tóc Hứa Tinh Thuần, "A, đúng rồi, tớ còn đang giận đấy."

"Lần sau cậu lại nói chuyện với bạn nữ khác trước mặt tớ, tớ đang nói bạn học lớp bên cạnh kia, hai người các cậu đến cửa lớp lải nha lải nhải, thì cậu xong đời rồi."

Nói đến cái này, Phó Tuyết Lê lại một bụng lửa.

Hứa Tinh Thuần: "Lớp bọn họ...."

"Dừng lại." Phó Tuyết Lê không quan tâm, hét lên, "Cậu không được nói chuyện với ai khác ngoài tớ hết."

"Được."

Cô được cậu nuông chiều từ 13 tuổi tới giờ. Hoàn toàn sống theo ý mình, chính cô cũng chưa phát hiện có một loại không muốn xa rời sớm khắc vào xương cốt.

Đó là Hứa Tinh Thuần.

- -

Tiết thể dục nhanh chóng kết thúc, mọi người lục tục quay về lớp học.

Tạ Từ ghé vào bàn Hứa U ngủ.

Cô chuyên chú làm bài tập, thẳng đến khi có người đi ngang qua bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Ai nha, Hứa U, người tuyết của cậu sắp tan rồi."

Lúc này Hứa U mới ngẩng đầu lên.

Người tuyết nhỏ xấu xấu đứng ở góc bàn, mặt bàn bị ướt nhẹp vì người tuyết bắt đầu tan.

Cô buông bút, hai tay nhẹ nhàng nâng người tuyết lên.

Bên ngoài tuyết còn chưa ngừng rơi, hành lang có rất ít người.

Gió lạnh thổi qua, Hứa U rụt cổ. Cô nhón chân, cánh ta xuyên qua lan can, đặt người tuyết ở một

góc đầy tuyết.

Hai cánh tay bằng cánh tay nhỏ hơi lệch xuống. Cô duỗi tay kéo nó lại.

Xong mọi việc, cô chuẩn bị quay về phòng học thì bị một người chặn lại.

Một nam sinh lạ mặt, rất đẹp trai. Ngày mùa đông mà chỉ mặc một cái áo khoác mỏng, vóc dáng rất cao.

"Bạn học, giúp một chút được không?"

Tằng Kỳ Lân cúi đầu, đánh giá Hứa U.

Cậu nghĩ thầm, cô gái này sao lại quen mắt như vậy....

"Giúp cái gì?"

Hứa U bị nhìn đến không tự nhiên, bước một bước nhỏ sang bên

cạnh.

"A."

Tằng Kỳ Lân dời tầm mắt, nhìn vào phòng học, "Tạ Từ ở lớp cậu đúng không, có thể gọi nó ra đây giúp tôi không?"

Tạ Từ nhập nhèm buồn ngủ đi ra phòng học, ngẩng đầu liền thấy Tằng Kỳ Lân đang dựa vào lan can gọi điện thoại.

"Lăn đến đây." Tằng Kỳ Lân bớt thời gian ngó cậu một cái.

Tạ từ chống tay lên khung cửa, xoa xoa tóc, "Đệt, lạnh quá, em đi lấy áo khoác."

"Có chuyện gì." Tạ Từ lấy áo khoác ra tới, nhìn thấy Tằng Kỳ Lân tắt điện thoại.

Còn chưa kịp phản ứng, Tằng Kỳ Lân bốc một nắm tuyết ném lên người cậu.

"Mẹ mày."

Muốn nói từ nhỏ đến lớn Tạ Từ sợ ai, thật không được mấy người. Nhưng Tằng Kỳ Lân tuyệt đối là cái tên đầu tiên. Hai anh em bọn họ từ nhỏ chính là hỗn thế ma vương trong nhà, đại ma vương mang theo tiểu ma vương nghịch ngợm gây sự, bắt nạt bạn nhỏ. Chỉ là khi còn nhỏ, Tạ Từ kém Tằng Kỳ Lân một tuổi, ngày lễ ngày tết tụ lại luôn bị anh trai bắt nạt, luôn bị ép đội nồi vô số lần. Khi còn nhỏ Tằng Kỳ Lân đã học taekwondo, đánh nhau gì đó đều là chuyên gia, dù sao Tạ Từ cũng không đánh thắng, còn bị đánh không ít.

"Có bệnh à, em làm gì anh." Tạ Từ phủi sạch tuyết trên người, rất không vui.

Tằng Kỳ Lân hô một tiếng, "Hiện tại tính tình lớn như vậy, được lắm nhãi con."

"Tìm em làm gì?"

"Em nói đi?"

Tằng Kỳ Lân cúi đầu móc ra một hộp kẹo cao su, sau đó đổ hai viên ra tay, "Hôm qua anh lại cùng mẹ em..."

Tạ Từ chặn lại: "____ dừng, em không rảnh đến đây nghe anh thổ lộ tình cảm."

"Đệt." Tằng Kỳ Lân cười mắng một câu, "Anh hỏi em, ngày mai ba sẽ về, em có về nhà không?"

Tạ Từ cúi đầu xem di động, không nói chuyện.

Tằng Kỳ Lân chậc một tiếng, "Thôi được, trước không nói cái này, anh tìm em là có việc khác."

"Chuyện gì."

"Hiện tại mỗi ngày em đều đưa em gái cùng lớp về nhà à?" Tằng Kỳ Lân nhai kẹo cao su, nói không được rõ ràng.

Tạ Từ: "Hứa U? Đưa."

"Không cần để lâu, hai người tự giải đi."

"Giải quyết thì giải quyết."

"Có ý tứ gì, nghe ngữ khí của em cứ như không thèm để ý?"

Tạ Từ ừ một tiếng.

"Mẹ nó."

Tằng Kỳ Lân tức mà cười, nhịn không được lại mắng, "Về sau có đánh nhau thì xuống tay nhẹ chút, có biết chừng mừng không, thiếu chút nữa chọc đến mạng người, hiểu chuyện này không?"

Đang nói, thầy giáo lịch sử kẹp máy tính từ trên lầu đi xuống.

Thầy giáo đi qua bọn họ, nói với Tạ Từ: "Còn không vào đi học đi, đứng đây làm gì."

- -

Tiết thứ năm là tiết lịch sử, thầy giáo cho cả lớp xem phim lịch sử "Gạch vàng ngũ quốc."

Thầy giáo đứng trên bục, phía dưới ồn ào náo loạn.

Dù sao loại tiết học này giáo viên cũng không quản nghiêm, học sinh liền tùy tiện nổi loạn, thân nhau một chút là túm tụm vào một góc.

Tạ Tạ vốn đang ngồi cạnh Hứa U, kết quả lúc tiến vào phòng học đã bị Phó Tuyết Lê chiếm chỗ.

"Sao lại là cậu."

Tạ Từ bất mãn, ngồi xuống phía sau Hứa U.

"Tôi còn muốn hỏi cậu đấy." Phó Tuyết Lên nhìn bạn tốt mà cạn lời, cố ý nói rõ: "Trước kia tôi còn không biết cậu dính người như vậy."

Quấn lấy Hứa U mỗi ngày, đi học tan học đều vậy, không dứt.

Tạ Từ không biết ai nói, nghĩ nghĩ, tùy tiện trả lời một câu: "Yêu

đương không dính người, cậu thay đổi tình cảm à?"

Phó Tuyết Lê bị nghẹn: "Không phải, cậu yêu đương với ai?"

"Người ngồi bên cạnh cậu đấy."

Tạ Từ chọc eo Hứa U.

Hứa U sợ ngứa, trốn qua một bên: "Làm gì."

Tạ Từ vui vẻ, rũ mắt nhìn cô, "Tôi là bạn trai em, đúng không."

"Cậu mới không phải bạn trai tôi."

"Vậy ai là bạn trai em?"

"Tôi không có bạn trai."

"A, vậy bây giờ em có..."

"...."

Hứa U quay về, mặt không cảm xúc.

Không bao lâu, Tạ Từ lại bò lên bàn ngủ. Cậu sợ lạnh, bèn kéo luôn phần khăn quàng cổ đang rũ xuống của Hứa U lót xuống mặt bàn.

Hứa U không phát hiện.

"U U, đến đây, làm cho cậu một thí nghiệm."

Hứa U dời mắt khỏi sách, nhìn Phó Tuyết Lê: "Thí nghiệm gì?"

"Thí nghiệm nửa kia tương lai của cậu có tính cách thế nào."

Hứa U nghe xong bèn xua tay.

"Không được sao, chỉ có vài đề mục, làm rất nhanh." Phó Tuyết Lê năn nỉ.

Cuối cùng vẫn không thắng nổi Phó Tuyết Lê dây dưa.

Cô dùng bút chì đánh dấu từng đề mục.

Q: Bạn có phải người rất khó đưa ra lựa chọn?

Q: Bạn có cảm thấy mình là người hay ỷ lại người khác không?

Q: Nếu bạn có một hoa viên, bạn sẽ chọn trồng loại hoa gì?

.....

Đều là cái gì đây....

Hứa U làm xong thì đưa lại cho Phó Tuyết Lê.

Cuối cùng liếc nhìn kết quả mấy loại hình tượng.

Suy sút, sôi động như ánh mặt trời, hài hước, lạnh lùng, lãng mạn, tính trẻ con, tang thương,....

Phó Tuyết Lê nhận lấy, bò lên bàn tính kết quả cho Hứa U, vừa tính vừa không nhịn được cười.

Hứa U nhìn cô cười không dừng được, không thể hiểu nổi.

"Kết quả thể hiện."

"Cái gì."

"Cậu thế mà thích nam sinh loại hình A."

"Loại hình A? Đó là cái gì...."

"Loại hình suy sút."

Hứa U có chút thất thần: "Tớ...."

Phó Tuyết Lê trêu cô: "Cậu cái gì."

Hứa U lập tức lắc đầu, "Tớ cảm thấy không chính xác. Nếu tớ thích, hẳn là thân thể khỏe mạnh một chút, thích rèn luyện, tươi sáng..."

Con gái thảo luận cái này, có đôi khi đề tài sẽ đi xa như ngựa hoang thoát cương, càng nói càng đi sâu.

Dù sao phòng học rất ầm ĩ, nói chuyện cũng không có gì cố kỵ.

"Kỳ thật nội tâm con gái hay thích kiểu suy sút hơn." Phó Tuyết Lê bắt đầu dùng lý luận để phân tích.

"Ừm..." Trong đầu Phó Tuyết Lê đang tìm một ví dụ, suy nghĩ nửa ngày, ánh mắt cô sáng lên, nói bên tai Hứa U: "Ví như nam sinh giống Tạ Từ."

"A?"

"Đúng!"

"Cậu ấy...."

"Cậu mới đến nên không biết, Tạ Từ được rất nhiều người thích."

Phó Tuyết Lê nhỏ giọng, "Cậu cảm thấy cậu ấy không đẹp trai sao? Chính là kiểu này, khí chất lạnh lùng, còn có hương vị hư hỏng."

Hứa U sửng sốt, vẫn còn ngơ ngác.

Trong đầu nhớ lại ấn tượng đối với Tạ Từ.

Cao gầy, rất trắng.

Mặc kệ là lạnh hay nóng, đều thích mặc áo ngắn tay. Áo khoác luôn mặc lỏng lẻo, khóa cũng không kéo hẳn hoi.

Động một chút là hút thuốc.

Bất cần đời, cười rộ lên cà lơ phất phơ, nói nhiều.

Phó Tuyết Lê bỗng nhiên cười: "Hắc hắc hắc...."

Thừa dịp Hứa U còn ngây người, cô hỏi một câu: "U U, sau này cậu muốn tìm người phía Bắc hay Nam."

"Không biết.... tớ chưa nghĩ đến."

Phó Tuyết Lê xoa tóc cô, "Tìm người đàn ông phương Bắc, rất thương vợ."

"Hơn nữa... người phương Bắc chúng tớ.... Đều thích vận động, tố chất thân thể rất tốt, về sau sinh con cũng dễ..."

"Phụt___" Thiếu chút nữa là Hứa U phun ra luôn.

"Vì sao sinh con cũng dễ."

Vẫn luôn ghé vào bàn nằm ngủ, rốt cuộc Tạ Từ cũng không nhịn được mà cong khóe miệng.

Cậu đột nhiên ngẩng đầu, nói với Phó Tuyết Lê: "Ai, cậu rất hư đấy Phó Tuyết Lên, dạy hư bạn học."

"Ôi đệt!"

Phó Tuyết Lê hoảng sợ, đập tay lên bàn: "Cậu tỉnh từ khi nào?!!"

Tạ Từ đứng dậy, nghiêng người dựa vào bàn sau, như cười như không mà nói: "Từ lúc các cậu nói sinh con."

"Phụt___" Phó Tuyết Lê cũng nhịn không được mà phun ra.

Lý Tiểu Cương đang đánh bài bên cạnh quay sang, vứt một ánh mắt tà mị cho Tạ Từ: "Từ ca, nghe lén bạn nữ nói chuyện là không được, cậu rất xấu nha."

Tạ Từ cầm quyển sách ném sang.

Tiếng ồn ào, Hứa U vẫn luôn cúi đầu, chính là lỗ tai đỏ bừng, lộ ra tâm tình thẹn thùng của chủ nhân.

Cô rũ mắt, làm bộ trấn định. Một lát sau, khăn trên cổ bị người lôi kéo.

Hứa U quay đầu qua, nửa đứng dậy, vươn tay muốn lấy lại khăn của mình.

"Cậu thật nhàm chán!" Cô tức.

Tạ Từ nhướng mày, đầu lưỡi quét qua má, ánh mắt mang theo ý vị khác, "Muốn tôi giải thích cho em vì sao người phương Bắc chúng tôi dễ sinh con hay không?"

Hứa U hận không thể lấp kín miệng của cậu. Cô nói liên tiếp mấy câu: "Tôi không cần, không cần, không cần!!"

"Tôi nhất định phải nói."

Cô liền mặc kệ khăn quàng cổ, vội lấy tay che lại hai tai.

- --

Chỉ là vô dụng.

Tiết tự học ngày hôm sau, Hứa U phát hiện một tờ giấy nhỏ trên bàn học.

Mặt trên viết:

Bé dễ thương.

Bởi vì người phương Bắc chúng tôi tính dục rất mạnh nha.

****

Tác giả có lời muốn nói:

Nghe lén con gái nhà người ta nói chuyện, cậu rất xấu nha.

Editor có lời muốn nói: Tiểu khả ái? Bé dễ thương? Tiểu khả ái? Bé dễ thương???? Đột nhiên hôm trước đọc lại truyện, không hiểu sao lúc đọc đến tiểu khả ái tôi lại tự chuyển nó thành bé dễ thương, nên hôm nay đổi luôn:))

Chương 32: Đưa em đi

Edit: Qing Yun

"Nhìn cái gì mà ngẩn người vậy, làm tớ cũng muốn nhìn!"

Trịnh Hiểu Lâm nghiêng người qua.

Đột nhiên xuất hiện như vậy, dọa Hứa U giật mình.

Cô nóng mặt, một tay chống trán, vo tròn mảnh giấy nhỏ nắm chặt trong tay.

"Cái thì vậy, thần thần bí bí."

"Không có gì..."

Hứa U lật sách, lại dùng tay đè lên, cúi đầu không nói nữa, nhìn giống như đang che dấu gì đó.

Bởi vì buổi chiều muốn kiểm tra sức khỏe nên buổi sáng chỉ học một tiết.

Hứa U về nhà ăn cơm trưa, vừa mở cửa liền phát hiện không khí có chút không thích hợp.

Trong phòng an tĩnh quỷ dị.

Trần Tú Vân ngồi đó, hồng đỏ hồng, cúi đầu không nói một lời. Bố Hứa cũng nhíu mày, ngồi một bên gọi điện thoại.

"Bố... mẹ?" Tâm Hứa U trầm xuống, đổi giày chạy chậm qua, cặp sách cũng chưa kịp bỏ.

Trần Tú Vân ngẩng đầu nhìn Hứa U, há mồm muốn nói chuyện, một chữ còn chưa nói ra nước mắt đã rơi xuống trước.

"Mẹ? Mẹ làm sao vậy?!"

Hứa U sợ, quỳ trước mặt bà, nâng tay gạt nước mắt cho bà: "Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, mẹ đừng khóc..."

Bên kia, ba Hứa tắt điện thoại, nặng nề thở dài, "Bên bệnh viện nói còn chưa qua giai đoạn nguy hiểm, người gây tai nạn bỏ trốn."

Sinh mệnh nguy hiểm..... Người gây tai nạn bỏ trốn....

Hứa U nôn nóng ngửa đầu hỏi, "Bố, rốt cuộc làm sao vậy?"

Trần Tú Vân đầy bụng tâm sự, lắc đầu, dăm ba câu đơn giản nói: "Bà ngoại con.... buổi sáng bà ra ngoài mua đồ ăn, bị một cái xe đụng phải, hiện tại đang cấp cứu trong bệnh viện....."

Nói đứt quãng, lại nghẹn ngào.

Hứa U ngơ ngác, cho rằng chính mình nghe lầm, đại não trống rỗng.

Phản ứng hồi lâu.

".... Con có thể trở về xem bà không?"

Bố Hứa yên lặng rút một điếu thuốc ra hút, lặng im một đoạn thời gian, nói: "Con đi thì làm được gì, cứ ở lại học đi, trẻ con không cần quan tâm đến chuyện này."

"Không được... Chính là bà ngoại....."

"Nói con không cần quan tâm!" Bố Hứa hoàn toàn không muốn tiếp tục đề tài này.

Không nghĩ tới những lời này làm Trần Tú Vân đột nhiên bùng nổ, giọng căm hận nói:

"Không quan tâm, không quan tâm! Bố tôi đã chết nhiều năm như vậy, có phải anh vẫn còn hận không, bây giờ mẹ tôi như vậy....." Bà chỉ nói đến đây thì không nói được nữa, che mặt nhỏ giọng nức nở.

- -

"Này này, cậu có biết Hứa U làm sao không?"

Tống Nhất Phàm thấp giọng hỏi Phó Tuyết Lê.

"Tớ cũng không biết, vừa mới hỏi nửa ngày cậu ấy cũng không nói..." Phó Tuyết Lê lẩm bẩm. Từ buổi chiều, Hứa U đã rất không thích hợp, vẫn luôn cúi đầu mất hồn mất vía.

Người khác hỏi cô cô cũng không nói.

Vừa mới kiểm tra xong thị lực, còn nhìn chằm chằm bảng đo thị lực thất thần, bị bác sĩ dò hỏi vài lần mới phản ứng lại.

Tiếp theo là lấy máu, lớp Chín xếp hàng chờ tới lượt.

Chờ đến phiên Hứa U, một nữ hộ sĩ trẻ tuổi đeo khẩu trang lấy máu cho cô, nhìn cô một lượt rồi nói: "Bạn học, em có bị thiếu máu không?"

Sắc mặt cô tái nhợt, có chút dọa người.

Hứa U lắc đầu, cởi áo khoác ra, ngồi vào ghế trên, kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng gầy.

Nữ hộ sĩ kia buộc dây lên tay Hứa U, lấy bông sát trùng xoa xoa, sau đó tìm mạch máu trên tay cô.

Tìm nửa ngày, nữ hộ sĩ lại cúi xuống nhìn cẩn thận, cau mày nói: "Ai da, mạch máu của em nhỏ quá, rất khó tìm."

Nữ hộ sĩ vừa nói vừa mở túi lấy ống tiêm, tìm một vị trí khác rồi đâm vào tay Hứa U.

Chậm rãi đâm thủng, không đúng mạch máu.

Máu chảy ra.

Hứa U cắn môi, nhắm hai mắt quay đầu đi không dám nhìn.

Sau lại lại thử hai ba lần, mỗi lần đều trát không đúng vị trí mạch máu. Rơi vào đường cùng lại thay đổi một cánh tay khác.

Bạn nữ đứng sau Hứa U xanh mặt nhìn.

Cánh tay trắng nõn kia đã bị đâm đến xanh tím một mảng.

Cuối cùng Tạ Từ đều nhịn không được, ngó đầu ra kêu lên:

"Tôi nói chị có biết làm không, hay là muốn đâm thủng hết mới coi là thành công?"

Sắc mặt nữ hộ sĩ cũng không quá đẹp, mắt trợn trắng.

Từ Hiểu Thành đang chơi di động ở phía sau Tạ Từ thấy vậy bèn vội vàng giữ chặt người muốn bão nổi, "Ai da, cậu đừng tức giận, đây là nơi công cộng, tôn trọng bác sĩ một chút."

Lăn lộn ban ngày, hai cánh tay Hứa U bị đâm đầy lỗ kim, dùng băng dán dán lại một vòng.

Còn may lấy máu là hạng mục cuối cùng trong kiểm tra sức khỏe, lấy máu xong cô liền cầm áo lên rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài gió rất lớn, thổi áo khoác vắt lỏng lẻo trên tay, thổi qua gương mặt nâng sợ tóc bay lên.

Hứa U cúi đầu, vẫn luôn đi, rất an tĩnh.

Thỉnh thoảng có âm thanh ồn ào truyền đến từ sân bóng phía xa, cô đều không để ý đến đến.

Rốt cuộc đi đến một nơi vắng người.

Cô ngồi xổm xuống đó, sắc mặt tái nhợt, vòng hai tay ôm lấy chân.

Ngồi xổm không biết bao lâu, chân đã đã tê rần.

Nước mắt luôn cố kìm nén cuối cùng cũng không chịu khống chế, toàn bộ đều trào ra khỏi hốc mắt.

Cô không dám khóc quá lớn, chỉ phát ra tiếng nức nở mơ hồ, đôi vai run lên.

Nghẹn một buổi trưa, cảm xúc càng không tốt, biết bà ngoại xảy ra chuyện, Hứa U rất thương tâm, đầu óc rối loạn. Cô muốn đi xem bà ngoại, nhưng giữa trưa ba mẹ lại khắc khẩu, Hứa U cũng không dám nhắc lại.....

Chính là buồn bực trong lòng như lên men, khiến cô càng khó chịu.

Không biết vì cái gì, Hứa U càng khóc càng không dừng được. Ban đầu cô chỉ muốn tìm một nơi không có ai để bình phục tâm tình, không muốn đối mặt với những lời dò hỏi và quan tâm của mọi người, cũng không có sức lực giải thích. Nhưng mà đến bây giờ, cả người đều bị cảm xúc bi thương bao phủ.

Gương mặt đều bị nước mắt chảy ướt, khóc một lúc, cô dứt khoát ngồi bệt xuống.

Hứa U khóc không biết có bao nhiêu lâu, thẳng đến khi tay bị người kéo tới.

Cô trì độn ngẩng đầu lên, hai mắt mông lung đẫm lệ.

Tạ Từ đứng ở trước mắt.

"Em làm sao vậy." Cậu hỏi.

Hứa U phát ngốc một hồi, vội dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Chỉ là càng lau càng ngăn không được.

Thật là muốn mạng.

Tạ Từ nhíu mày, ngồi xổm xuống, lại hỏi một lần: "Em làm sao vậy."

Hứa U chỉ lắc đầu, khóc không thành tiếng.

Vì thế cậu liền kiên nhẫn chờ cô.

Chờ đến cuối cùng, Hứa U rốt cuộc nhịn không được, bỗng nhiên nhỏ giọng kêu tên cậu.

Cô nghẹn ngào mà nói, "Tạ Từ, bà ngoại tôi đã xảy ra chuyện, tôi sợ quá....."

"Bà ngoại tuổi rất lớn.... Rất lớn.... Tôi muốn đi thăm bà.... bố không cho..... Chính là tôi nhớ bà, tôi sợ sẽ không thể gặp được nữa....."

Cô nói đứt quãng, sắp thở không nổi. Cuối cùng Tạ Từ bắt được trọng điểm. Cậu đau lòng khi thấy Hứa U khóc, lập tức lấy di động ra hỏi: "Ngoan, đừng khóc, bà ngoại em đang ở đâu?"

Nhìn cô ngơ ngác, Tạ Từ lại hỏi một câu, "Ở nơi trước kia em học?"

Đôi mắt Hứa U ẩm ướt, gật gật đầu.

"Gọi là gì?"

"Khê Trấn."

Không quá vài phút, Tạ Từ kéo cô lên, "Đã đặt vé máy bay, đi."

Chương 33: Trở về

Edit: Qing Yun

"Muốn đi đâu?" Nước mắt trên mặt Hứa U còn chưa khô, tay bị giữ chặt, loạng choạng chạy theo Tạ Từ.

"Tìm bà ngoại em." Cậu cũng không quay đầu lại.

Hai người chạy như điên ở sân trường, khiến cho một đường người sôi nổi quay đầu nhìn theo.

Chạy nhanh như vậy, trái tim đập bùm bụp như muốn nhảy ra ngoài.

Vừa mới khóc thút thít một hồi thật sự rất hao thể lực, cả người Hứa U đề khó thở vô lực.

"Tạ Từ, Tạ Từ."

Cô thở hồng hộc, ngửa đầu nói: "Dừng một lát."

"Chứng minh thư của tôi còn trong phòng học."

Tạ Từ hỏi vị trí cụ thể, móc di động gọi cho Phó Tuyết Lê.

Bên kia nghe máy rất nhanh, "A lô."

Tạ Từ: "Chứng minh thư của Hứa U ở trong cặp sách, mang tới đây cho cô ấy."

Phó Tuyết Lê: "...."

"Có nghe hay không?"

Phó Tuyết Lê hỏi: "Cậu muốn chứng minh thư của cô ấy làm gì?"

"Dù sao cũng không phải kết hôn."

"Kết hôn cần dùng sổ hộ khẩu, ngu ngốc."

"Chậc."

Tạ Từ nhíu mày: "Đệt, nhanh lên, rất gấp."

Hai người đứng ở cửa tiệm trà sữa gần trường, tim Hứa Hu nhảy bang bang, cô che ngực lại, cảm giác hô hấp đều không quá thông thuận.

"Chúng ta như vậy có phải không tốt lắm không..."

Hứa U bị gió thổi qua, đầu óc hơi bình tĩnh lại.

Lỗ mãng trở về như vậy, trường học và cha mẹ đều không biết. Nếu buổi tối cô không về nhà, ban ngày lại không ở trường, khẳng định sẽ xảy ra chuyện.

Bất luận tình huống nào xảy ra, đều sẽ trở nên hỏng bét....

Tạ Từ nâng mí mắt nhìn cô, "Đã đặt vé máy bay rồi."

Hứa U trầm mặc một hồi "Cậu đặt thế nào?"

"Bỏ tiền đặt."

"Tôi nói là." Cô nhìn mắt cậu, "Sao cậu lại biết chứng minh thư

của tôi."

"....."

Tạ Từ khụ một tiếng, dời ánh mắt ra hướng khác.

Hứa U còn muốn hỏi lại.

Một bạn học nam đi ra từ tiệm trà sữa, tinh thần bát quái dâng trào mà dừng lại, làm mặt quỷ nói, "Ai nha, này không phải Từ ca của chúng ta sao, đứng đây làm gì thế?"

Hai người quay đầu nhìn lại.

Lý Kiệt Nghị cầm một ly trà sữa, dựa người vào khung cửa, "Vừa mới làm gì vậy, nhìn hai người giữa ngày mùa đông mà mồ hôi đầy đầu."

Cậu vừa xuất hiện, Hứa U mới phát hiện trong tiệm trà sữa có không ít người.

Đều là học sinh trường Nhất Trung.

Những trai gái bên trong hiển nhiên đều biết Tạ Từ, có hai ba người kêu: "Từ ca, vào chơi đi!"

Hứa U cúi đầu, đứng ngốc ở một bên.

Nhận thấy được Lý Kiệt Nghị đánh giá, cô dịch sang bên cạnh một bước nhỏ.

Lý Kiệt Nghị không thèm để ý, quay đầu hỏi Tạ Từ: "Hai người muốn đi ra ngoài hẹn hò?"

Cậu ta cho rằng Tạ Từ và Hứa U đã xác định quan hệ.

Hoặc nói là, cậu ta cho rằng Tạ Từ đã đuổi Hứa U tới tay,

Trong lòng Lý Kiệt Nghị sinh ra chút cảm giác ghen tị hâm mộ.

Sao cải trắng xinh đẹp nào cũng bị Tạ Từ ăn hết...

"Cậu hỏi làm gì."

Tạ Từ không kiên nhẫn, muốn lấy thuốc hút, nửa đường không biết nghĩ cái gì lại từ bỏ.

Cậu hơi nghiêng đầu, ngó mắt sang bên, sau đó nâng tay kéo mũ lông của Hứa U trùm kín đầu cô.

Người cô vốn đã nhỏ. Mũ lông trắng rất dày, đội lên cả người như chuột hamster nhỏ.

Ngoan ngoan ngoãn ngoãn, rất đáng yêu.

Nhưng quá lùn.

Cậu cầm lòng không đậu mà đặt tay lên đầu Hứa U. Tầm mắt cô bị cản trở không nhìn tới, đôi tay khua loạn, muốn gạt tay cậu ra.

Chơi một hồi.

Tạ Từ tự chọc chính mình cười, quay lại mới phát hiện Lý Kiệt Nghị còn đang xem.

Cậu tức khắc khó chịu, "Xem đủ rồi sao?"

"Tôi lại không nhìn cậu."

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên cách đó không xa.

Phó Tuyết Lê chạy chậm lại đây, trong tay còn cầm chứng minh thư.

Cô đưa đồ cho Hứa U, hỏi: "U U, xảy ra chuyện gì, cậu muốn làm gì?"

"Không có việc gì, cậu không cần phải xen vào." Tạ Từ hỏi.

"Ai hỏi cậu, đừng xen vào." Phó Tuyết Lê liếc mắt xem thường, đặt tay lên vai Hứa U, "Làm sao vậy, có việc gì gấp có thể nói cho tớ không?"

Hứa U rũ mắt, do dự: "Có chút việc, bà ngoại tớ, chính là bà ngoại xảy ra chút việc, tớ phải về xem bà."

Cô không nói nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói đại khái.

Phó Tuyết Lê đã hiểu, cô nhìn Hứa U với thần sắc phức tạp, "Vậy được rồi, tớ xin nghỉ giúp cậu, thành tích cậu tốt như vậy, cô giáo sẽ không hoài khi."

Còn Tạ Từ...

Dù ba ngày không tới trường học cũng không có giáo viên nào quản.

- -

Buổi chiều 6 rưỡi máy bay cất cánh.

Trước khi bay, Hứa U mượn điện thoại của Tạ Từ.

Cô gọi điện cho bố mẹ.

Bên phía Trần Tú Vân rất ồn, thanh âm còn chút nghèn nghẹn,

hỏi: "A lo, ai vậy?"

"Mẹ, là con."

Hứa U ngồi trong cùng, cô che loa lại, thấp giọng nói: "Con mượn điện thoại của bạn, bà có khỏe không?"

Trần Tú Vân thời dài, nói: "Không nguy hiểm đến tính mạng, còn đang quan sát."

Lời này vừa nói ra.

Tâm Hứa U thả lỏng, thiếu chút nữa nước mắt lại rơi ra. Áp lực nơi lồng ngực rốt cuộc cũng lơi lỏng.

Trầm mặc một lúc lâu.

"Vậy... đúng rồi mẹ." Cô cầm lòng không đậu mà cắn ngón tay, "Tối nay con không về nhà, con ở lại trường học."

"Vì sao? Không phải bố con còn ở nhà à?" Trần Tú Vân nghi hoặc.

Hứa U nói: "Con tưởng bố mẹ không về nên đã nói với bạn học sẽ ở lại."

Cô thật sự quá ngoan, từ nhỏ đến lớn chưa từng gây ra chuyện gì, nghe lời ngoan ngoãn cũng rất ít nói dối. Cho nên Trần Tú Vân không hoài nghi, tùy tiện dặn dò hai câu rồi cúp điện thoại.

Hứa U trả điện thoại cho Tạ Từ, vừa lúc đối diện với ánh mắt bỡn cợt của cậu.

Mặt cô đỏ lên.

Tạ Từ nhếch lên một bên khóe miệng, "Nhìn không ra nha."

"Cái gì?" Vừa mới khóc, thanh âm còn mang theo giọng mũi.

"Tôi còn tưởng rằng em chỉ biết làm nũng, sẽ không nói dối đấy. Không thể tưởng tượng được còn thế này."

Hứa U vốn muốn phản bác, lại thấy hơi xấu hổ, liếc ngang liếc dọc nhìn bốn phía.

"Cậu còn muốn lấy lại di động hay không." Cô hỏi.

Tạ Từ mở bàn tay ra.

Hứa U bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc, "Đúng rồi, cậu còn chưa nói cho tôi đâu, sao cậu biết số chứng minh thư của tôi?"

"Tôi nói em, rất chấp nhất đó."

Tạ Từ dựa đầu vào lưng ghế, ủ rũ nhìn cô, "Tôi nhìn thấy ở giấy kiểm tra sức khỏe, hiểu chưa?"

Hứa U gật đầu.

"Có mặt trên sao."

Đôi mắt Tạ Từ đen nhánh, thanh âm rất thấp, "Sớm chụp được, ở di động của tôi."

Còn vì sao lại muốn chụp.

Hứa U không hỏi lại.

Nhân viên bắt đầu nhắc nhở hành khách tắt di động.

Một lát sau, máy bay bắt đầu cất cánh.

Chỗ ngồi gần cánh, khi bay lên không trung, màng tai Hứa U đều cảm giác có tiếng đánh trống reo hò thật lớn.

Từ thành phố Lâm đến Khê Trấn hết hai giờ. Máy bay đã bật hết máy sưởi.

Hứa U mặc áo lông vũ, nóng muốn hoảng.

Dù sao máy bay cũng tắt đèn, nơi nơi đều tối om, không nhìn rõ cái gì. Cô nhẹ nhàng tháo dây an toàn, cởi áo khoác ra.

Tạ Từ thình lình hỏi: "Chậc chậc, em nóng vậy sao?"

Hứa U hoảng sợ, vội đặt ngón trỏ lên môi, "suỵt" một tiếng.

Ngồi cùng hàng với họ là một một người đàn ông trung niên, ông đã nhắm mắt lại nghỉ ngơi được một lúc.

Cô sợ ồn đến người khác, cố hạ thấp giọng, "Nhỏ giọng một chút."

Tạ Từ dựa sát vào, thổi khí vào tai cô, cố ý nói: "Như vậy có được không."

Hứa U không để ý tới cậu, cúi đầu thắt lại dây an toàn, để áo khoác lên đầu gối.

Bởi vì đặt chuyến bay muộn nên khoảng 9 giờ tối mới có thể hạ cánh.

Còn may trên máy có bữa tối. Ánh đèn nhu hòa, tiếp viên hàng không đẩy xe đi qua, phát nước và đồ ăn cho khách.

Cabin an tĩnh dần ồn ào lên.

Chờ đến bọn Hứa U, Tạ Từ nói: "Chỉ cần một phần."

Cậu nhận hộp hơn, kéo bàn trước mặt Hứa U xuống rồi đặt cơm lên.

Hứa U nhìn động tác của cậu, ngạc nhiên, "Cậu không ăn sao?"

Tạ Từ lắc đầu.

Người này.... thật là quá bắt bẻ.

Hứa U cầm đũa, xé mở bọc hộp cơm.

Bên trong là cà ri thịt bò thêm khoai tây, nóng hầm hập, hương rất thơm.

Cô ăn thử hai miếng, ngoài ý muốn phát hiện nó không tệ

Tạ Từ hạ tầm mắt xuống, xem Hứa U an tĩnh ăn cơm, một cái miệng nhỏ, ăn đặc biệt chậm, tựa như thỏ trắng nhỏ, quai hàm hơi phồng ra.

Ánh đèn vàng nhạt dừng trên người cô, vài sợ tóc buông xuống che lấp gần nửa sườn mặt.

Hứa U ăn rất ít, chỉ một ít đã no rồi.

Cô vươn đầu lưỡi liếm khóe môi. Vừa ngẩng đầu thì đụng phải ánh mắt của Tạ Từ.

Hứa U nhất thời ngượng ngùng, môi hồng khẽ nhếch, "Cậu đói bụng sao?"

Yết hầu khô khốc, Tạ Từ lắc đầu, trầm mặc một lúc lâu.

Cô cầm hộp bánh quy trong tay, lật lật nghiên cứu.

"Cái này là cái gì nha?" Hứa U tò mò hỏi.

Tạ Từ liếc một cái: "Bánh quy."

"A."

Hứa U cười ngượng ngùng, "Tôi ngồi máy bay lần đầu tiên..."

"Lần đầu tiên?"

"Ừ..."

"Đúng rồi." Nói đến đây, cô nhớ tới một việc, "Chúng ta phải mua vé quay về nữa."

"Đợi lát nữa đi bệnh viện, trộm thăm bà xong, buổi tối có thể đặt vé về thành phố Lâm lúc rạng sáng, như vậy mai có thể đi học rồi."

Tạ Từ thuận tay lấy bình nước cô vừa uống uống một ngụm, thong thả nói, "Có thể, chờ lát nữa xuống máy bay tôi sẽ mua."

"Ừ ừ."

Lại một lát sau, Hứa U nhẹ giọng nói: "Tôi còn muốn trả tiền cho cậu nữa, ngồi máy bay, lần này thật sự cảm ơn cậu."

Cảm ơn cậu....

Những lời này, dường như gần đây cô nói với Tạ Từ rất nhiều lần.

Hứa U nhất thời ngây ngốc.

Tuy rằng đại đa số thời điểm đều chọc cô. Nhưng mỗi lần cô khổ

sở nhất đều có cậu bên cạnh.

Người kia chưa đáp lại.

Cô định lặp lại một lần nữa, Tạ Từ đã lên tiếng: "Em lấy tiền ở đâu ra."

"Tôi có tiền, là tôi dồn được."

Hứa U dựa vào ghế, nghĩ nghĩ, nói với cậu: "Từ nhỏ tôi đã nhận được học bổng, còn có tiền thưởng thi đua."

Dáng vẻ của cô, vừa có nề nếp, vừa rất đứng đắn.

Tạ Từ "a" một tiếng, ra vẻ kinh ngạc, "Nha, nhìn không ra em có tiền như vậy."

Hứa U thoáng dừng, lại nghe được cậu nói: "Kia tình cảm chúng ta rất tốt, về sau em là lão đại của tôi, tôi cùng em lăn lộn.

- -

Khê Trấn không quá lớn, bệnh viện chỉ có một.

Máy bay vừa hạ cánh, Hứa U bèn mang theo Tạ Từ đi gọi một cái taxi, đi thẳng đến bệnh viện.

Đã là tối muộn, đại sảnh bệnh viện chỉ còn vài người. Rải rải vài người đứng ở quầy tiếp tân làm thủ tục.

Hứa U chạy nhanh đi hỏi: "Hôm nay bệnh viện có nhận người bệnh bị tai nạn xe cộ không?"

Hộ sĩ trẻ tuổi nhíu mày, lật xem giấy đăng ký, "Cô nói cái gì, buổi sáng hay buổi chiều?"

"Buổi sáng." Hứa U vội vàng trả lời.

Tìm một hồi, hộ sĩ hỏi: "Người nhà của Ngô Vân?"

Ngô Vân là tên bà ngoại cô.

Hứa U gật đầu, "Đúng vậy, chính là bà."

Tạ Từ ngồi trên ghế dài ở hành lang, khuỷu tay chống lên lưng ghế, nhìn mái tóc nhuộm ánh đèn của Hứa U.

Cô bất lực đứng giữa đại sảnh, mặt trắng bệnh không một tia huyết sắc.

Mùi nước sát trùng dần tràn ngập.

"Làm sao vậy?" Tạ Từ nhìn cô đứng ở cửa thang máy bồi hồi nửa ngày, đứng lên bước qua hỏi.

Ngày hôm nay, tâm tình Hứa U thay đổi rất nhiều.

Cô ngẩng đầu, thần sắc thả lỏng sau mỏi mệt, "Bà tôi không xảy ra chuyện gì lớn, đã chuyển qua phòng bệnh bình thường."

"Kia khá tốt, bây giờ em muốn đi xem sao." Cậu giơ tay ấn nút thang máy.

"Tầng mấy?"

Thang máy trước mặt mở ra, bên trong có một đôi vợ chồng.

"Tầng ba."

Cô dịch người, sợ chắn đường người khác.

"Vậy đi thôi."

Tạ Từ dẫn đầu đi vào thang máy, kéo Hứa U còn thất thần vào theo.

Cô hơi giãy giụa, nói: "Nhưng mà... tôi sợ đụng phải mẹ."

"Sợ cái gì."

Tạ Từ: "Tôi nhìn giúp em, em đi vào nói với bà mấy câu rồi đi ra."

"Nhất định mẹ hoặc cô của tôi sẽ ở trong đấy, không vào được..."

Đến cuối cùng, Tạ Từ nghĩ ra một chủ ý. Cậu cởi áo khoác đưa cho Hứa U.

Áo khoác đen rất lớn, hoàn toàn trùm cả người Hứa U.

Khóa kéo hết cỡ, thẳng đến lúc chạm đến mũi cô, chỉ lộ ra đôi mắt. Tạ Từ lui về sau hai bước đánh giá cô vài lần, lại tiến lên kéo mũ trùm lên đầu cô.

Cái áo khoác này lớn hơn người Hứa U mấy lần, tay áo rũ bên người, hoàn toàn che kín tay cô, giống như chim cánh cụt mập mạp.

"Được rồi, lúc này đến bố ruột của em cũng không nhận ra. Em đi đến cửa nhìn bà ngoại, tôi ra cửa bệnh viện chờ em, nhìn xong thì xuống dưới tìm tôi."

Cậu khom lưng, lấy thuốc lá, bật lửa và di động trong túi áo ra.

Hứa U khẽ nhếch miệng, vừa muốn nói gì thì Tạ Từ đã xoay người đi vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại trong nháy mắt, cậu cười như có như không.

- -

Cuối cùng Hứa U vẫn đến phòng bệnh của bà ngoại.

Trần Tú Vân không ở đây, bà ngoại ngủ rất say.

Hứa U lẳng lặng đứng ở mép giường một hồi. Cũng không dám ở lâu, giúp bà ngoại dịch chăn rồi nhẹ nhàng rời đi.

Ban đêm tựa hồ lạnh hơn.

Cô đi ra ngoài cổng lớn bệnh viện, gió quét qua làn da, hơi đau. Hứa U đi vài vòng, rốt cuộc cũng tìm được Tạ Từ ở bãi đỗ xe.

Cô từ bóng tối đi. Cách cậu ba bước thì dừng lại.

Tạ Từ không nhận ra.

Hứa U giơ tay lấy điếu thuốc cậu đang hút, nhẹ giọng nói: "Đừng hút."

"A"

Cậu nhướng mày, vươn tay nâng cằm Hứa U, cười cười, "Muốn quản tôi?"

Hứa U lại nhíu mày, cúi đầu cầm tay cậu, "Tay cậu lạnh quá."

Thực sự rất lạnh, giống như băng.

Tim cô thắt lại, lúc này mới nhớ ra cô đang mặc áo của cậu.

Hứa U vội vàng kéo khóa áo, cởi áo khoác đưa cho Tạ Từ.

"Mau mặc vào, cẩn thận bị cảm."

"Cuối cùng cũng có lương tâm."

Tạ Từ lưu luyến bên môi cô một lúc, ho khan hai tiếng mới lấy lại áo của mình.

Lặng im hồi lâu.

Hứa U ném điếu thuốc trong tay vào thùng rác, lông mi nhẹ nhàng rung động, đêm khuya an tĩnh, nhỏ giọng nói: "Đói bụng chưa, tôi đưa cậu đi ăn gì đó."

Chương 34: Đêm đen

Đêm đen

Edit: Qing Yun

Tạ Từ đương nhiên lập trả lời: "Được."

Hứa U cúi đầu suy nghĩ một lát, do dự hỏi: "Vậy cậu thích ăn cái gì?"

"Đều được."

Hơn mười phút sau, hai người đi đến một khu phố rất có tiếng ở Khê Trấn, vòng vèo đi thật sâu vào ngõ nhỏ.

Ban đêm nổi lên sương mù nhàn nhạt, không khí mát lạnh.

Hai bên phố treo đèn lồng đỏ, phiến đá xanh bị nước mưa chảy quá làm loang lổ một đường.

Tối muộn, trên đường rất ít người đi lại.

Tạ Từ nhìn đông ngó tây. Dáng người cậu cao, mặc áo khoác đen, áo thun trắng bên trong lộ ra một đoạn.

Hứa U quét mắt liếc một cái, "Kéo khóa áo lên."

Cậu quay đầu đi, môi cong lên một độ cung thật nhỏ.

"Sao càng đi càng lòng vòng, em sẽ không lừa tôi về nhà chứ?"

Hứa U nghe Tạ Từ nói, có hơi cạn lời, "Vì sao tôi phải lừa cậu về nhà..."

"Bởi vì tôi đẹp trai nha." Cậu nói không cần suy nghĩ.

Hứa U:.....

Cô đưa cậu đến một quá mì nước. Cửa hàng không tính lớn, muộn thế này nhưng bên ngoài vẫn còn thật nhiều người.

Hứa U dẫn cậu đi vào, tìm một chỗ ngồi xuống. Ngồi đối diện nhau, bàn hơi nhỏ, Hứa U bất đắc dĩ ngồi gần Tạ Từ.

"Ăn cái gì?"

Hứa U rút khăn giấy nghiêm túc lau vết dầu mỡ trên bàn gỗ.

"Làm sao tôi biết."

Có mùi hương đồ ăn thoang thoảng bay tới.

Tạ Từ chen qua, gần nửa trọng lượng cơ thể áp lên người cô, cố ý nói: "Em là chủ, tôi là khách, em định chiêu đãi như vậy?"

"Cậu thật nặng." Hứa U vội vàng đẩy vai cậu, "Lên."

Hai người nháo vui đùa, bà chủ cầm sổ và bút đến, "A kéo khâu rải?"

Dùng tiếng địa phương hỏi nên Tạ Từ không hiểu, cậu nhăn mi lại, "Cái gì?"

Lúc này bà chủ mới kịp phản ứng, cho rằng bọn là người bên ngoài, lại dùng tiếng phổ thông sứt sẹo hỏi lại một lần: "Hai

người ăn cái gì?"

Hứa U buông giấy vệ sinh, quay đầu lại xua tay nói, "Y thiết ngô vô ăn lý."

Tạ Từ ghé vào bên tai cô, tròng mắt chuyển động, "Em lại đang nói tiếng chim gì?"

"Tôi nói tôi không ăn, chỉ có mình cậu ăn."

Xem cử chỉ thân mật của hai người.

Bà chủ cười một tiếng, hỏi "Gác ma muội muội giúp đệ đệ duy trong phòng sương lạc? " (Mang bạn trai về nhà sao?"

"Vô tư vô tư" (Không phải không phải)

Bà chủ chỉ coi như cô thẹn thùng, lại hỏi: "Nông đối tượng thiết rải?" (Bạn trai cháu ăn gì)

Hứa U lắc đầu: "Y vô tư ngô đối tượng" (Cậu ấy không phải bạn trai cháu)

Lúc này Tạ Từ đoán mò, nghe hiểu hai chữ. Cậu hỏi thật nghiêm túc: "Hai người đang khen tôi đẹp trai đấy à?"

Bà chủ cười rộ lên.

Hứa U liếc cậu một cái: "Cậu ăn cái gì, mau một chút."

Cuối cùng gọi một bát mì nước lớn.

Lúc được đặt trên khay bưng lại đây, bát sứ trắng lượn lờ nhiệt khí, hành lá xanh lục rải đều trên mặt.

Tạ Từ nhíu mày đứng lên, "Tôi đi nói họ làm một bát nữa, tôi

không ăn hành."

"Cậu đừng lãng phí như vậy." Hứa U vội kéo Tạ Từ, để cậu ngồi xuống.

"Tôi lấy ra cho cậu."

Hứa U duỗi tay cầm đũa lên, mở một tờ giấy ăn đặt lên bàn. Cô chọn hành lá ra khỏi bát.

Hơi nước như sương mù thổi qua mặt cô.

Quán ăn nhỏ hẹp, thanh âm náo loạn ồn ào, bên cạnh vách tường là một TV cũ cỡ nhỏ, đang mở một bộ phim HongKong từ mấy năm trước.

Tạ Từ ngồi nhìn một loạt động tác của Hứa U, rũ mắt, khẽ cười một tiếng.

Hai người kịp lên chuyến bay về thành phố Lâm, khi đến nơi đã gần hai giờ sáng.

Không trung như tấm màn đen thật lớn, ánh sao nhàn nhạt, một vòng sáng nhu hòa của ánh trăng.

Lúc còn trên máy bay, Hứa U đã mệt mỏi, đôi mắt không chống đỡ được mà khép lại, ngủ một lát. Giờ phút này lại càng không lên nổi tinh thần.

Tạ Từ cúi đầu nhìn cô, muốn nói lại thôi: "Chúng ta...."

Hứa U ngẩng đầu: "Ơi?"

"Muốn đi thuê phòng sao? Bây giờ mới chưa đến ba giờ, có thể ngủ một lúc."

Hứa U lập tức lắc đầu.

Như là nhìn ra cô nghĩ gì trong đầu, Tạ Từ khụ một tiếng, "Tôi cũng sẽ không làm gì em."

"Hơn nữa..."

Cậu còn muốn nói tiếp, Hứa U đã vội vàng cắt ngang, "Không phải, cậu đừng hiểu lầm, chỉ là tôi không thích ngủ ở khách sạn."

Tạ Từ:.....

Không còn cách nào khác, ra khỏi sân bay, bọn họ tùy tiện gọi một cái xe đi vào nội thành.

Dọc đường đi, tài xế đã tò mò nhìn bọn họ qua kính chiếu hậu vài lần. Ánh mắt không chút che dấu kia làm Hứa U có chút không tự nhiên. Tạ Từ ngồi cạnh cô có chút không kiên nhẫn, nói: "Bác tài, bác xem đường đi, cứ nhìn chằm chằm vợ tôi làm gì?"

Tài xế chuyển ánh mắt qua Tạ Từ, cười ha hả một tiếng, trêu chọc nói: "Tuổi nhỏ như vậy đã yêu đương rồi."

Tạ Từ đang nhàn rỗi, nói giỡn lại: "Không, không nhỏ, năm trước chúng tôi đã lấy đăng ký rồi."

"Thật sự?" Tài xế kinh ngạc.

"Đương nhiên là thật, nhìn vợ tôi trẻ, người không biết còn nói cô ấy là học sinh cấp ba đấy."

"Đúng là giống học sinh cấp ba."

Tạ Từ cười rộ lên: "Đúng vậy."

Hứa U nhịn không được chọc cậu một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cậu cứ nói bậy cái gì thế."

Tài xế lại hỏi, "Vậy đêm hôm khuya khoắt mà hai người còn đi đâu thế?"

Tạ Từ ra hình ra dáng mà trả lời: "Cùng vợ về nhà bà ngoại."

"A... như vậy sao." Lúc sau tài xế liền chuyên tâm lái xe.

Hai người xuống xe ở gần trường học, có trung tâm thương mại, đèn đường sáng trưng, bên cạnh còn có mấy siêu thị tiện lợi hoạt động 24h.

Hứa U không muốn đi thuê phòng khách sạn, cũng không muốn đi qua đêm ở đâu cả. Dù sao cũng chỉ còn mấy giờ, Tạ Từ liền đi cùng cô.

Dọc lối đi bộ, ánh đèn soi sáng, trên đường vắng hoe, ngẫu nhiên có xe máy gào thét đi qua.

Hứa U cúi đầu.

Tạ Từ cắm tay vào túi quần đi bên cạnh cô, thỉnh thoảng rũ mắt nhìn.

"Hôm nay..."

"Đừng cảm ơn tôi." Cậu trả lời thật nhanh.

Hứa U hơi khựng lại, mới cười ra tiếng, "Vì sao?"

Tạ Từ đứng yên, nói một câu: "Cảm ơn nhiều thật không thú vị, làm hành động thực tế hơn đi."

"Hành động thực tế gì?"

Tạ Từ nheo mắt cười, cậu khom lưng để tầm mắt đối diện mắt cô, "Hôn một cái?"

Người này.... như thế nào lại không theo lẽ thường như vậy...

Hứa U nắm chặt quần áo, bình tĩnh hỏi: "Có phải cậu từng có rất nhiều bạn gái không?"

Thời gian tựa hồ ngưng đọng lại.

Bất thình lình làm khó dễ, Tạ Từ chớp chớp mắt, nghẹn họng, trong giây lát không biết nên trả lời như thế nào.

Cô bước lên phía trước, vừa đi vừa nói chuyện, "Bọn họ nói cậu rất xấu, bởi vì những cô gái theo đuổi cậu đều rất thương tâm."

Tạ Từ lập tức đáp lại, vội vàng hỏi: "Ai nói tôi hư, tôi hỏng hồi nào?! Nữ sinh theo đuổi tôi rõ ràng rất vui vẻ mới đúng."

Phía trước là bậc thang.

Hứa U bước lên, quay đầu lại hỏi tiếp: "Thật vậy sao, có gì vui vẻ."

"Em ghen tị?" Tạ Từ đột nhiên nhận ra.

Hứa U đứng trên cao, cúi đầu nhìn Tạ Từ.

Trong đầu nghĩ.

Cậu nha, có đôi khi tính tình thật sự không quá tốt, ngẫu nhiên sẽ rất có kiên nhẫn. Dường như quen biết rất nhiều người.

Đại đa số thời gian, luôn là dáng vẻ lười biếng lại tản mạn.

Cô cảm thấy, cậu như một cơn gió hè.

Thổi qua nhân gian, cách cô quá xa.

Ban đêm đen nhánh, thực tĩnh. Cô lười đi tiếp, cũng không muốn lại trúng gió, tùy tiện tìm ghế dài ngồi xuống.

Tạ Từ ở bên cạnh cô, ngáp một cái.

"Hai chúng ta.... có thể thử xem sao?" Không biết qua bao lâu, Tạ Từ mở miệng.

Thanh âm của cậu ép tới rất thấp.

Cho nên Hứa U không nói gì.

Một lúc sau.

"Cậu thực thiếu bạn gái sao?" Cô hỏi.

Tạ Từ: "Em là khờ thật hay giả ngu đấy."

Sau lại, cậu nhịn không được, kéo cằm cô lại, hơi cúi đầu đối mặt với cô, "Em ngại cái gì?"

Hứa U cụp mắt, lông mi rung động nhẹ nhàng.

Tạ Từ cúi người, kéo gần khoảng cách của cả hai, "Có phải em ỷ vào thành tích tốt, xem thường tôi?"

"Tôi."

Cô chuyển tầm mắt, nghĩ nghĩ mới nói, "Không phải xem thường cậu, chỉ là hai chúng ta..."

"Hai chúng ta như thế nào?" Cậu thong thả tiếp lời.

"Không quá thích hợp."

Hứa U nói: "Khả năng cậu không thật sự thích tôi, có lẽ nhất thời hứng khởi, hoặc đang lúc nhàm chán tịch mịch, tùy tiện tiêu khiển...."

"Đệt."

Tạ Từ nghe cô nói, vừa tức vừa buồn cười.

"Tôi nhàm chán? Tôi tịch mịch?! Tôi tiêu khiển!? Tôi tịch mịch mà bỏ qua một bó người đang chờ tôi, tôi muốn tiêu khiển đến nỗi bỏ nhiều thời gian cùng em như vậy, em thật không nhìn ra tôi thích em à?"

"Thật xin lỗi, khả năng tôi dùng từ có vấn đề."

Cô lẳng lặng suy nghĩ một lát, sau đó giải thích, "Tôi muốn nói, tôi cảm thấy chúng ta còn quá nhỏ, mặc kệ là tình cảm hay cái gì cũng đều chưa quá thành thục..."

Tạ Từ nhìn cô.

Mũi cậu rất thẳng, mặt thật nhỏ, lông mi rất dài nhưng không quá cong. Đuôi mắt hơi cong, có nếp gấp rất nhỏ.

"Ai quan tâm em nói cái gì."

Hứa U sửng sốt.

Một tay Tạ Từ vòng ra sau lưng cô, một tay ôm cổ cô, hôn lên môi cô không chút do dự,

Cô muốn đẩy cậu ra, tay lại bị người nắm chặt.

Cậu xoay người đè cô lên ghế dài, từ môi hồng nhuận, hôn một đường đến khuôn mặt mềm mại, cuối cùng lưu luyến nơi vành tai hơi mỏng.

Thích đến không chịu được.

"Em đừng hư như vậy."

Cậu cúi đầu xuống, thanh âm nghèn nghẹn, "Giày vò chết tôi mới cam tâm đúng không?"

"Tôi không có!" Hứa U giãy giụa, hai tai nóng bừng, "Cậu đừng đè nặng tôi."

Tạ Từ không dao động.

Lòng tham không đáy, dục niệm ác độc nảy sinh như muốn thoát ra ngoài, thiêu đốt nội tâm.

Cậu lại phủ lên môi cô lần nữa, lẩm bẩm nói: "Coi như em thương hại tôi một chút được không, thích tôi thì sẽ chết sao?"

Chương 35: Viết giúp cậu

Viết giúp cậu

Edit: Qing Yun

Ghế dài bên cây, cành lá um tùm đan xen, ngăn trở ánh đèn đường phố.

Áo khoác cậu có mùi thuốc lá thật đạm, ánh trăng rải rác tầng tầng lớp lớp, tầm mắt đều bị bóng tối bao trùm.

Hứa U không dám động, quay mặt đi, đôi mắt không biết nhìn hướng nào, bèn dứt khoát nhắm mắt lại.

Cảm giác này quá xa lạ.

Tim đập gia tốc mà không biết làm sao.

Tạ Từ thở hổn hển, cánh tay vòng qua eo cô, kéo cô sát vào người mình.

Tuy rằng ngăn cách bởi lớp quần áo thật dày, nhưng nằm đè lên ghế gỗ vẫn rất đau.

"Cậu nâng người lên một chút, đừng đè nặng, tôi đau." Hứa U hơi chống cự.

Tạ Từ cong mắt, cười.

Ngay sau đó, cả người cô đã bị ôm lên.

Tầm nhìn quay cuồng, tư thế biến thành cậu ở dưới, cô ở trên.

"Như vậy được chưa?" Tạ Từ ngẩng đầu hỏi, cổ thon dài trắng nõn.

Còn chưa kịp trả lời, môi lại bị người cắn lần nữa.

Cậu tựa hồ hôn đến nghiện, ôm cô triền miên, môi răng dây dưa lặp đi lặp lại.

Loáng thoáng, dường như nghe thấy cậu than nhẹ một câu, "Em thật gầy...."

Môi bị người ngậm lấy, tinh tế mút.

Đầu óc Hứa U mơ hồ, suy nghĩ trống rỗng, toàn thân không còn sức lực, "Lên..."

"Không lên được."

Không biết qua bao lâu, môi cậu mới rời khỏi nơi ấm áp này.

"Em có thích tôi không?"

Tóc mái Tạ Từ rũ trên trán, thanh âm như mất tiếng, lại hỏi một lần.

"Có thích tôi không, nói chuyện."

"Không thích." Cô trả lời không chút do dự.

"Có thích hay không?"

"Không thích!!!"

"Rốt cuộc có thích hay không, cho em cơ hội cuối cùng." Cậu siết chặt cằm cô, uy hiếp nói.

"Không thích...."

"Đệt, thật sự không thích?"

"Thật sự thật sự, không thích không thích, không thích chút nào hết!"

Đến cuối cùng, Hứa U không kiên nhẫn, đột nhiên quay người đẩy đầu Tạ Từ ra, tránh thoát giam cầm của cậu.

Té lộn sang một bên ghế dài. Cô kéo mũ của mình lên, một bộ cự tuyệt nó chuyện với cậu.

"Em đừng chạy."

Cũng không tức giận, cậu cọ lại đây, nâng tay nắm một nhúm lông trắng trên mũ cô.

"Có thích tôi hay không?"

Hứa U buồn hai ba giây, nhỏ giọng trả lời, vẫn nói: "Không thích."

"...."

Tạ Từ cười, kéo mũ cô xuống, nhanh chóng tiến đến hôn một cái lên mặt cô.

Thích là thế nào đây, ngọt mà không ngấy.

Cậu hơi nhích ra, ánh mắt dính trên người cô, "Tôi lớn như vậy, số lần cầu người không nhiều, lần này tôi nghiêm túc cầu xin

em, được chưa?"

Hứa U quay qua một bên, vốn là không muốn cười.

Nhịn vài giây.

Cậu lại nói với giọng điệu đứng đắn, "Này, ông đây đẹp trai như vậy, không thích thật sự không phải người."

"Phụt."

Hứa U cười sặc, dùng mu bàn tay che miệng, "Cậu có thể đừng tự luyến như vậy được không."

Tạ Từ nghiêng đầu nhìn cô cười.

Dần dần, đêm mùa đông tĩnh lặng xuống.

Thời gian trôi qua từng chút, từng chút một.

Hai người đều mệt mỏi, Hứa U cuộn người trên ghế, nhắm mắt lại ngủ say, đầu vô ý dựa vào vai Tạ Từ.

Sắp đến rạng sáng.

Rạng đông gần đến, ánh sáng dần xuất hiện.

"Này, dậy đi học." Tạ Từ dùng mu bàn tay chạm lên mặt Hứa U.

Cô tỉnh lại, chớp chớp mắt, phát hiện trước mặt có một bàn tay.

Thoáng sửng sốt.

Trong phút chốc, ánh sáng vàng rải rác nơi chân trời, xuyên qua khe hở giữa ngón tay cậu. Bóng râm ngăn trở tầm mắt cô.

- -

"U U, cậu sao vậy, sắc mặt rất xấu."

Trịnh Hiểu Lâm đi lấy nước ấm quay về, phát hiện Hứa U nằm sấp trên bàn.

Chu Tiểu Hạo ngồi sau cũng phát hiện Hứa U không thích hợp, xoay xoay bút, "Không phải học bá bị cảm chứ."

Hứa U mơ màng, trong phòng học lại ầm ĩ, căn bản không ngủ được, chỉ là cả người không chút tinh thần.

Cô đứng dậy cho Trịnh Hiểu Lâm đi vào, xoa xoa đôi mắt, "Không phải, hôm qua tớ mất ngủ..."

Đang nói, giáo viên tiếng Anh đột nhiên xuất hiện ở cửa lớp. "Tổ trưởng thu bài tập lại, trước tan học mang đến bàn làm việc của cô!"

Nói xong thì hơi dừng lại, liếc nhìn phía cuối lớp, "Không nộp thì chiều đến nhận phạt!"

Hứa U vốn đang định ngủ thêm lát nữa, bây giờ không thể ngủ được rồi. Cô thở dài, lấy bài tập ra rồi bắt đầu đi thu vở của mọi người.

Còn may đã làm xong bài tập từ hôm qua.

Một giọng nữ nũng nịu vang lên bên tai: "Tạ Từ, cậu mau nộp bài tập."

Hứa U dừng lại, hơi sửng sốt, sau đó nói với một người: "Bạn học, bài tập tiếng Anh."

Từ Hiểu Thành vốn còn đang ngủ, nửa mộng nửa tỉnh cố mở

mắt ra, sờ soạng ngăn bàn.

Sờ nửa ngày cũng không sờ được vở, cậu cúi đầu lục tung lên tìm.

"Đệch, sách bài tập đâu?" Từ Hiểu Thành mắng một câu.

Tống Nhất Phàm ngồi chơi di động bên cạnh, thong thả nói: "Không làm thì nói không làm, giả vờ rất giống đấy."

"Tôi làm mà, đệch." Từ Hiểu Thành buồn bực, cậu ngẩng đầu nói, "Cậu từ từ, tôi phải tìm lại đã."

"Có thể giống tôi không, thành thật chút, không viết thì trực tiếp nói ra."

Tống Nhất Phàm cảm thán hai tiếng, đảo mắt nhìn Hứa U, "Hứa học bá, thương lượng chút, có thể cho tôi mượn vở bài tập để chép không?"

Dù sao bây giờ đang ra chơi, hôm nay là thứ tư không cần tập thể dục, còn rất nhiều thời gian.

Hứa U gật đầu, đưa vở của mình cho cậu.

Chỉ dịch mấy câu văn, rất đơn giản, cũng không dài.

Nhìn Từ Hiểu Thành bên cạnh còn đang lục tung đồ để tìm, Tống Nhất Phàm vừa múa bút rồng bay phượng múa, vừa châm chọc, "Được rồi được rồi, Oscar năm này là của cậu, đừng tìm, chép cùng tôi đi Thành ca."

Từ Hiểu Thành cũng không ngẩng đầu lên, "Tôi kiến nghị cậu nên qua đời ngay lập tức đi Tống Hắc Bì."

"Ha ha ha ha ha."

Tống Nhất Phàm cười rộ lên, nói với Hứa U đứng chờ bên cạnh: "Lập tức lập tức, còn vài phút nữa là viết xong!"

"Cũng chờ tôi vài phút, tôi tìm thấy ngay đây." Từ Hiểu Thành cũng nói theo.

Hứa U dịch sang bên, nói: "Không sao cả, cậu cứ tìm từ từ."

Một bên.

Viên Thiến Thiến ôm vở đứng cạnh bàn Tạ Từ.

"Tạ Từ, cậu nhanh lên, đừng ngủ nữa, nộp bài tập đi." Cô mềm giọng nói to.

Người nằm bò trên bàn vẫn không động tĩnh.

Từ Hiểu Thành còn hùng hùng hổ hổ tìm sách bên cạnh.

Lý Tiểu Cường ngồi phía sau Tạ Từ đột nhiên giật mình, cất trò chơi đi, quay về phía sau kêu, "Thành ca, bài tập của cậu đang ở chỗ tôi này!!!"

Hôm qua Lý Tiểu Cương thuận tay lấy bài tập của Từ Hiểu Thành nhét vào cặp mình, chép xong thì ném một bên, cũng quên phải mang trả.

Ai da....

"Cậu xem." Lý Tiểu Cương cười ngượng ngùng, hắc hắc hai tiếng.

"Đệt, vậy cậu mau trả lại cho tôi." Từ Hiểu Thành trợn trắng mắt, ngồi lại trên ghế.

Lý Tiểu Cương tìm vở bài tập, đột nhiên đứng lên, muốn mang trả bài tập cho Từ Hiểu Thành.

Cậu không biết bên cạnh còn có Viên Thiến Thiến, xoay người mạnh không kịp dừng lại nên đụng phải cô.

"_____a!" Viên Thiến Thiến sợ hãi kêu một tiếng.

Lý Tiểu Cương nhanh tay đỡ người lại.

Người đỡ rồi, nhưng chồng vở bài tập thì không kịp giữ lại.

Bộp bộp, toàn bộ rơi vào người đang ngủ.

Nếu thời gian có thể chảy ngược thì tốt bao nhiêu.

Lý Tiểu Cương cứng đờ người, nhìn Tạ Từ chậm rãi nâng đầu khỏi hai tay.

Vở trên vai cậu rơi bộp xuống nền theo động tác của cậu.

Viên Thiến Thiến hoa dung thất sắc, ngồi xổm xuống nhặt từng cuốn.

Cô vừa giơ tay, muốn lấy vở trên người Tạ Từ thì bị cậu nâng tay cản lại.

"Hai người làm gì?" Cậu cau mày, dựa vào lưng ghế, dáng vẻ bực bội do vừa tỉnh ngủ.

Lý Tiểu Cường một vàng trấn tĩnh mà giải thích, "Bài tập, nộp bài tập tiếng Anh, trưa nay còn không làm xong thì sẽ bị phạt đấy Từ ca."

Nhưng Tạ Từ căn bản không thừa hơi mà để ý đến cậu ta. Mắt cậu đã nhìn thấy Hứa U đang đứng một bên.

Phát ra tiếng động lớn như vậy, Hứa U vẫn đưa lưng về phía cậu, căn bản không nhìn bên này.

Tạ Từ cúi đầu, duỗi tay cào tóc.

Viên Thiến Thiến còn đứng một bên. Cô cắn môi, thấp giọng nói: "Tạ Từ, cậu không giao bài tập thì tớ đi đấy."

"A?"

Tạ Từ phản ứng lại, "a" một tiếng.

Viên Thiến Thiến không nhịn được nói, "Buổi chiều sẽ bị phạt, cậu không viết à?"

"Đúng thế." Cậu lười nhác dựa vào ghế, mắt cũng không nhìn cô.

Viên Thiến Thiến đi rồi, Lý Tiểu Cương quay lại nói chuyện với Tạ Từ, vẻ mặt phức tạp, "Từ ca, đối xử với mỹ nữ thì có tâm một chút được không?"

Cậu còn chưa nói xong, bên cạnh đã truyền đến một câu: "Nếu phải đối xử với mỹ nữ có tâm thì tâm A Từ có lẽ đã hết từ lâu rồi."

Từ Hiểu Thành nói xong lập tức cảm thấy không đúng.

Không xong.

Hứa U còn chờ bên cạnh.

Cậu xấu hổ giả vờ ho một tiếng, muốn lấp liếm qua chuyện.

Tống Nhất Phàm ngó bên cạnh, "Cậu nói cậu, sao lại không quản được cái miệng tiện này rồi."

"Này, bài tập tiếng Anh làm cái gì." Tạ Từ rút vở ra, làm bộ làm tịch hỏi một câu.

Người bên cạnh vừa muốn trả lời, liền nhìn thấy cậu duỗi tay kéo kéo Hứa U, "Làm cái nào, em nói cho tôi."

Hứa U quay đầu lại, vừa lúc chạm vào ánh mắt của cậu.

"Dịch đoạn văn." Cô nói.

"Trang nào?"

"....."

Hứa U thở dài, bước hai bước đến trước mặt cậu, một tay mở sách tiếng Anh ra, ngón tay gõ gõ, "Đề này."

Tạ Từ nhìn cô, hơi nhướng mày, "Không biết làm."

Vậy sao hồi nãy cậu không chép, bây giờ còn dây dưa.

Từ Hiểu Thành trợn trắng mắt.

Hứa U hơi do dự, nhìn về phía sau, nói: "Tống Nhất Phàm đang cầm vở của tôi."

Bài tập của người khác, cô cũng không có quyền lấy cho Tạ Từ chép, rất không lễ phép.

"A."

Tạ Từ gấp sách lại, chậm rãi nói, "Được rồi, buổi chiều tôi đi nhận phạt."

Cậu chịu thành thật đi nhận phạt từ khi nào.

Hứa U âm thầm nói một câu trong lòng.

"Cũng không có việc gì, không phải ngày hôm qua không tới trường học sao, còn không phải là bị gió thổi cả đêm sao..."

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, chỉ có hai người có thể nghe thấy.

Hứa U nhìn Tạ Từ, cảm thấy buồn cười. Cô nhẹ nhàng lắc đầu, lấy vở trên bàn của cậu.

"Em làm gì?" Cậu cong khóe môi, biết rõ còn cố hỏi.

Hứa U nhẫn nại, "Lát nữa tôi sẽ viết cho cậu."

Tống Nhất Phàm ngồi ở bên cạnh, nghe hết toàn bộ đoạn đối thoại của hai người. Kỳ thật cậu đã chép xong hết bài tập rồi, chỉ là hiện tại cậu không dám đưa cho Hứa U....

Nếu cứ đưa như vậy...

Tống Nhất Phàm cảm thấy.

Đại khái.

Buổi chiều, Tạ Từ có thể tìm người tâm sự với cậu.

Chương 36: Trước năm mới

Trước năm mới

Edit: Qing Yun

Giữa trưa cuối tuần, bởi vì sắp tết Nguyên Đán, khắp nơi trong trường học đều là không khí vui mừng, sắp tới là tiết tự học buổi tối.

Dựa theo ngày nghỉ trước đây, trong lớp sẽ tụ họp ăn uống một lần. Buổi tối hôm nay là đêm giao thừa, từ hôm qua đã có rất nhiều người thảo luận xem đêm giao thừa sẽ đi đâu chơi.

Hứa U ngồi chép lại đề mục trên bảng. Bên cạnh là Trịnh Hiểu Lâm đang hưng phấn thảo luận đêm nay nên đi đâu chơi với người phía sau.

Một loạt tiếng sột soạt truyền đến:

"Hôm nay chúng ta đến phố gác chuông Bình An chơi đi, buổi tối ở đó nhất định sẽ có lễ hội."

"Tôi xin, lần trước đi thiếu chút nữa gặp sự cố dẫm đạp lên nhau, còn dám đi à?"

"Có thể có ý tưởng mới nào không, phố Bình An nhất định đông nghịt người."

"Ha ha ha, cmn, quên năm trước đi phố Bình An đếm ngược,

xung quanh đều là các cặp tình nhân, chỗ nào cũng một cặp rồi một cặp, tâm lý chịu đả kích rất lớn có biết không?"

"Tớ không đi, tớ muốn ở nhà xem chương trình cuối năm của đài Xoài."

"Cậu thật thú vị..."

"...."

"A đúng rồi U U, buổi tối cậu cũng đi đi!"

Trịnh Hiểu Lâm đột nhiên nhớ tới, quay đầu hỏi, "Tối hôm nay cậu rảnh không?"

"A?" Hứa U đang tập trung chép đề nên nghe không rõ, "Cậu nói cái gì?"

Trịnh Hiểu Lâm vừa định lặp lại lần nữa, đột nhiên có một bóng người cao gầy xuất hiện trước mặt,

Lời muốn nói liền nghẹn ở cổ họng.

Tạ Từ cắm tay vào túi áo, dựa vào bục giảng, dùng chân đá đá bàn Hứa U, "Buổi chiều ra ngoài chơi không?"

"Cậu tránh ra, chắn tầm nhìn của tôi rồi." Hứa U nhổm người dậy, đầu nghiêng sang bên trái.

Cậu cười một tiếng, mí mắt rũ xuống hỏi: "Có đi hay không?"

Hứa U lắc đầu: "Không đi, tôi có việc."

Không phải lời nói dối, cô thật sự có việc. Gần đây cô luôn đau dạ dày, hôm nay được nghỉ, Trần Tú Vân vừa vặn có thời gian nên nói đưa cô đi khám.

"Chuyện gì?" Giọng của cậu thấp hơn.

"Việc rất quan trọng?"

Cậu không chịu buông, "Như thế nào."

Hứa U chép xong chữ cuối cùng, ngòi bút dừng vài giây trên giấy, cô nhẹ giọng trả lời: "Cậu đừng hỏi, tôi thật sự có việc."

"Có phải mỗi lần tôi tìm em thì em đều có việc hay không?" Thanh âm của cậu thật nhạt.

Hứa U á khẩu không trả lời được, nắm chặt bút trong tay, tiếp tục lắc đầu.

Không khí nhất thời đông cứng.

Người bên cạnh lặng lẽ nhìn Hứa U, lại nhìn Tạ Từ, rồi lại nhìn Hứa U.

Ai cũng không lên tiếng.

Đợi hai ba giây, cô cúi thấp đầu xuống, không nói một lời.

Tạ Từ à một tiếng, sau đó bước xuống từ bục giảng, ra khỏi phòng học.

Hứa U ngơ ngác nhìn bóng dáng cậu.

Trong lòng nghĩ.

Hình như cậu.... lại tức giận...

Đúng là tức giận rồi.

Trịnh Hiểu Lâm dại ra một lúc, tiêu hóa chuyện "Tạ Từ chủ động mời Hứa U ra ngoài chơi". Rốt cuộc ở trong mắt cô, quan hệ của hai người hoàn toàn là quăng tám sào cũng không tới.

Một người là học bá tính cách nội liễm ôn nhu, một người là học tra lớn lên tuấn tú không học vấn không nghề nghiệp...

Cung phản xạ của cô có hơi dài, giờ phút này mới nhận ra, lớn tiếng kêu, "U U, có phải Tạ Từ đang theo đuổi cậu không!"

Chu Tiểu Hạo ngồi ở phía sau, vịn tay lên ghế, yên lặng cạn lời.

Này mẹ nó, rõ là việc cả lớp đều biết...

"....Cảm giác ánh mắt của Tạ Từ vừa nãy thật đáng sợ, nhưng mà rất lâu rồi cậu ấy chưa tức giận, hiện tại cũng rất ít phát giận. Nguyên nhân chính là trước kia chỉ cần cậu ấy tức giận liền muốn đánh người, cũng không ai dám chọc giận cậu ấy hết..."

Buổi chiều.

Bệnh viện là nơi dù ăn tết cũng tấp nập người. Đại sảnh đầy người tới tới lui lui, sắc mặt đều tiều tụy, may mắn Trần Tú Vân hẹn trước, có thể trực tiếp đưa Hứa U đến phòng khám.

Nhưng vẫn còn có người đang xếp hàng, Trần Tú Vân và Hứa U bèn ngồi đợi.

"Bà ngoại con nói mấy ngày hôm trước nằm mơ, mơ thấy con đi thăm mà."

Nghe câu này, Hứa U sửng sốt: "A..."

"Bà ngoại nói rất nhớ con."

"Con cũng nhớ ngoại."

"Bà lớn tuổi, thân thể không tốt, ai...." Trần Tú Vân cầm sổ khám sức khỏe của Hứa U, "Sau này con học thì cũng đừng đi ngủ muộn, không tốt cho sức khỏe."

"Nửa đêm lên xem thấy đèn phòng con vẫn sáng..."

Hứa U "vâng" một tiếng, "Bài tập hơi nhiều ạ."

"Con không thể làm hết ở trường luôn à?" Trần Tú Vân sửa lại cổ áo cho Hứa U, "Mỗi lần đến kỳ con đều không ăn nổi cơm, đều do ngày thường không ngủ đủ giấc..."

Lời chưa nói hết, cửa phòng đã mở ra, "Số 89, Hứa U có ở đây không?"

"Có có có." Trần Tú Vân nắm tay Hứa U đứng lên.

Kiểm tra dạ dày thật sự khá phiền toái.

Phải làm sạch dạ dày trước.

Hứa U uống một viên thuốc con nhộng nhỏ, sau đó gây tê toàn thân, nằm duỗi tay trên giường.

Phía trước có hai ba người, cô chờ một lát rồi ngủ lúc nào không hay.

Chờ tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.

Đưa kết quả cho bác sĩ xem, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, chỉ là bị dạ dày mãn tính, dặn cô chú ý ăn uống hằng ngày.

Tối hôm nay bố Hứa có buổi xã giao, Trần Tú Vân muốn ở lại chăm Trần Lệ Chi vừa mới sinh.

Cho nên Hứa U chỉ có thể ngồi xe về nhà một mình.

Cô vừa mới kiểm tra sức khỏe, toàn thân mệt mỏi, tắm sửa xong bèn ngã vào giường.

Tỉnh lại là do tiếng chuông điện thoại ở đầu giường.

"A lô." Hứa U trở mình, sờ soạng di động đặt tới bên tai.

Vừa đặt sát lỗ tai, âm thanh ồn ào náo loạn bên kia nháy mắt truyền thẳng vào tai cô.

Hứa U nhíu mày kéo điện thoại ra xa, nhìn thoáng qua tên người gọi.

- -

Vượt đêm giao thừa. Một đám người lớp 9 đặt một phòng ở gần nơi gác chuông.

Ăn ăn uống uống từ 6 giờ chiều, đến bây giờ chính là càng chơi càng hứng khởi.

"Từ ca, buổi tối đi nhảy không, nhà bạn tôi mới mở."

Một bạn nam nâng ly rượu lên uống, "Tôi chưa đi qua, nhưng nghe nói rất vui."

"Ở đâu?" Tống Nhất Phàm hỏi.

"Không xa, ngay bên cạnh trung tâm quảng trường."

"Thành ca có đi không?" Bạn nam kia quay đầu hỏi.

Từ Hiểu Thành một tay ôm bạn gái, cười một tiếng, "Không có ánh mắt nhìn đồ, đi mẹ cậu đó đại dưa hấu, ở cùng bạn gái còn

thú vị hơn đi với mấy người có được không?"

"Ha ha ha ha."

"Chơi cái gì thú vị? Chia sẻ chút kinh nghiệm đi."

"Ha ha ha ha, đệch."

Một loạt tiếng cười vang lên, Tống Nhất Phàm quay đầu hỏi Tạ Từ, "A Từ, cậu thì sao?"

"Không đi."

Đầu cậu cũng không nâng, ngậm điếu thuốc trong miệng.

Tống Nhất Phàm thấy dáng vẻ không hứng thú của cậu, chớp chớp mắt nghi hoặc, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "A... cũng đúng... cậu cũng là người đã có gia thất."

Tạ Từ không nói.

Áp suất bên người lại thấp vài phần.

"Cái gì?! Tạ Từ có bạn gái, chuyện khi nào vậy?!! Không nghe nói luôn." Có người kinh ngạc.

Tống Nhất Phàm miệng tiện: "Chậc chậc chậc, việc này sao, nói ra khả năng cậu cũng không tin đâu..."

"Cậu đủ chưa, thiếu đòn à?"

Nhìn không rõ biểu tình, Tạ Từ lẳng lặng ngồi ở bên kia, đầu ngón tay xoay xoay bật lửa.

Tống Nhất Phàm lập tức ngậm miệng.

Lý Kiệt Nghị ngồi ở đối diện, nhìn Tạ Từ lại nâng ly rượu, đột nhiên nhớ tới, quét bốn phía một vòng, nghi hoặc nói: "Không đúng, sao hôm nay Hứa U không tới."

Vốn dĩ Tạ Từ rất yên tĩnh, vẫn luôn không nói chuyện.

Nghe thấy cái tên này lại có phản ứng. Cậu liếc mắt, "Cậu thân với cô ấy như vậy từ khi nào?"

Lý Kiệt Nghị cười hì hì, vô tội nói: "Cậu được rồi đấy, tên cũng không cho người khác kêu?"

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, người phục vụ dẫn một người tới.

Tóc đen của cô rối tung, khăn quàng dệt len màu xanh to rộng quấn quanh cổ, áo lông vũ màu trắng.

Đám người ầm ĩ không chú ý đến điều này.

Nhưng một bàn người Tống Nhất Phàm nháy mắt an tĩnh lại.

Tạ Từ còn đang cúi đầu hút thuốc thì cánh tay bị người cầm.

Cậu ngẩng đầu.

- -

Hứa U bị Phó Tuyết Lê gọi năm bảy cuộc gọi thúc giục, thật không còn cách nào khác.

Cô bèn gọi điện thoại xin phép Trần Tú Vân. Trần Tú Vân hỏi hai câu, Hứa U nói đi đón giao thừa với bạn cùng lớp.

Trần Tú Vân lại dặn cô ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn, đừng chơi quá muộn, sau đó đồng ý cho cô đi.

Hứa U ngồi cạnh Phó Tuyết Lê, xung quanh đều là học sinh lớp 9.

"U U, cậu ăn không?"

Phó Tuyết Lê thấy cô đến thì rất vui, "Đợi lát nữa dẫn cậu đi bờ sông xem pháo hoa."

Hứa U tháo khăn quàng cổ xuống, nheo đôi mắt cười, "Ha ha, được nha."

"Đồ ăn trên bàn sắp hết, để tớ kêu một phần cho cậu đi." Phó Tuyết Lê giơ tay.

Hứa U vội vàng kéo cô lại, nói: "Không cần quá phiền toái, buổi chiều tớ làm kiểm tra dạ dày, chỉ có thể ăn đồ thanh đạm."

"A?" Phó Tuyết Lê cúi đầu nhìn cô, có chút lo lắng, "Cậu không sao chứ, tớ không biết cậu bị bệnh, còn gọi cậu tới đây."

"Không có việc gì." Cô nhỏ giọng giải thích.

"Vậy cậu có thể ăn cái gì?"

"Ăn chút cháo là được."

Một lát sau, cháo trắng được mang đến.

Hứa U cầm thìa, múc một ít lên thổi thổi, sau đó đưa vào trong miệng.

Nghe người bên cạnh nói chuyện.

Lý Tiểu Cương đang ăn bánh, vừa ăn vừa cúi đầu chơi di động.

Chu Tiểu Hạo rướn người xem cậu đang làm gì. Khoa trương cảm thán một tiếng, "Ôi đệt, Lý Tiểu Cương cậu quá sến rồi, còn đi xem tiểu thuyết ngôn tình."

"Xem nào, tên là gì." Chu Tiểu Hạo thò đầu qua.

"Đậu xanh, cậu đừng nói chuyện." Lý Tiểu Cương trốn sang bên, tắt điện thoại, nhưng vẫn bất hạnh bị Chu Tiểu Hạo nhìn thấy hết.

Cậu chậm rãi đọc từng cái tên: "Hãn phu, cậu và cô nàng mèo..."

"Thảo nê mã, đừng nói nữa." Lý Tiểu Cương thật sự xấu hổ, mặt đỏ bừng.

Người chung quanh cười rộ lên.

"Đợi lát nữa tớ đưa Hứa U ra bờ sông, không về với cậu đâu." Phó Tuyết Lê dùng tay chống cằm, đôi mắt nhìn Hứa Tinh Thuần bên cạnh.

Cậu gật đầu, không nói gì nữa.

"Chà."

Phó Tuyết Lê duỗi tay chọc cằm Phó Tinh Thuần, "Cậu không vui?"

Hôm nay nghỉ, cậu không mặc đồng phục mà mặc áo khoác màu xanh biển, phía dưới là quần jean đơn giản. Chân dài, khuôn mặt lại đặc biệt sạch sẽ tuấn tú, chọc đến cô gái phục vụ liếc nhìn vài lần.

"Làm gì?" Phó Tuyết Lê muốn rút tay về lại bị người nắm lại, thật chặt.

"Mấy giờ xem xong?" Cậu hỏi.

Phó Tuyết Lê cười thầm trong lòng, cố ý nói: "Cậu có thể đừng quanh co lòng vòng như vậy được không."

- -

Hứa U sợ nóng, mỗi lần ăn đều thổi cho cháo nguội mới ăn.

Khi cô ăn đều rất chuyên chú, đôi mắt nhìn chằm chằm cái bát.

Ăn được một lát, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng nói.

"Tóc."

Hứa U khựng lại.

Tạ Từ chống một tay lên ghế, cầm một sợi tóc của cô, nói với lý Tiểu Cương ngồi bên cạnh, "Đổi chỗ."

Cậu ngồi xuống, cô cảm thấy không được tự nhiên.

Buổi chiều... cậu rõ ràng tức giận.

Hứa U tận lực làm lơ cậu, lại múc từng thìa cháo.

Tạ Từ đã uống ít rượu, cả người càng lười biếng. Cậu gác chân lên cạnh ghế, hơi cúi người, gương mặt trắng nõn đã hơi ửng đỏ.

"Buổi chiều tôi gọi cho em, em cố ý không nghe?"

Cậu thật sự là bị làm cho không biết giận. Phiền một buổi chiều, rảnh rỗi là sẽ nghĩ đến cô, suy nghĩ một lúc rồi lại tiếp tục phiền. Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Hứa U, tức giận gì cũng bay hơn nửa. Vốn dĩ cậu còn nghĩ ngồi tại chỗ kiềm chế một lúc, không chủ động đi tìm Hứa U. Nào nghĩ đến cô căn bản giống

như không nhìn thấy cậu.

Lại nhịn nửa ngày, nội tâm cậu dày vò, rốt cuộc không nhịn được mà đứng dậy trước ánh mắt chế nhạo của bọn Tống Nhất Phàm.

Hứa U nghĩ đến thời gian cậu nói, cô cúi đầu, động tác chậm lại, "Không phải, tôi ở bệnh viện, có lẽ là không nghe thấy."

"Bệnh viện? Em đi bệnh viện làm gì?" Ánh mắt cậu trở nên nghiêm túc.

Hứa U đáp, "Không có việc gì, đi kiểm tra sức khỏe thôi."

"Vậy buổi trưa em nói có việc, chính là đi bệnh viện?" Cậu truy hỏi.

Hứa U gật đầu, xoa xoa cái thìa inox.

"Hứa U." Tạ Từ kêu tên cô.

Hứa U ngẩng đầu.

Cậu không coi ai ra gì, ghé sát vào mặt cô, thấp giọng nói: "Lần sau chớ chọc tôi tức giận."

"Cái gì?" Hứa U ngạc nhiên.

Tạ Từ nhìn cô chăm chú.

Hứa U: "...."

Cậu nghiêm túc nói từng câu từng chữ.

"Ông đây thích em, mới không biết giận, biết không?"

Chương 37: Nhạc thiếu nhi

Nhạc thiếu nhi

Edit: Qing Yun

"___ Khụ khụ khụ."

Hứa U nghẹn một ngụm cháo ở cổ họng, không thở nổi.

"Giấy giấy giấy, cho tôi giấy." Cô ho khan, một tay che miệng, một tay sờ soạng giấy ăn.

Phó Tuyết Lê nghe được động tĩnh, liếc mắt nhìn sang, vội vàng lấy khăn giấy đưa cho cô, "Cho cho cho, sao lại bị sặc."

Cô vừa mới quay đi nói chuyện với Hứa Tinh Thuần, không chú ý tới bên này.

Tạ Từ nhìn Hứa U quay tới quay lui, trên mặt nhiễm tia đỏ ửng.

Cậu cúi đầu, tay đặt lên lưng cô vỗ vỗ, "Không có việc gì chứ?"

Hứa U phất tay, nói không nên lời, chỉ có thể lắc đầu ý bảo mình không có việc gì.

Cậu nhìn cô vài giây. "Vậy em nghe rõ tôi vừa nói gì không?"

"Không rõ."

"Ừ." Tạ Từ cười, "Em thật nghĩ tôi không biết giận?"

Hứa U đảo cháo, cũng không nhìn cậu, nhẹ giọng nói: "Đây là chính cậu nói."

Tạ Từ lập tức hỏi, "Câu trước không nghe được là thế nào, thành tích của em tốt như vậy không lẽ không phân biệt được đâu là trọng điểm?"

"Tạ Từ, tôi muốn thương lượng một chuyện với cậu." Biểu cảm của cô thật nghiêm túc đứng đắn.

"Chuyện gì?"

Lòng hiếu kỳ của Tạ Từ nổi lên.

Hứa U nói: "Tôi muốn ăn cơm, cho nên bây giờ cậu có thể đừng nói chuyện với tôi được không?"

"...."

Hứa U uống một miếng cháo, ánh mắt rũ xuống. Bỏ thìa ra, tay đẩy mặt cậu ra hướng khác, bổ sung thêm "Cũng đừng nhìn tôi."

Động tác không tự giác mà thân cận, lại làm vô cùng tự nhiên.

Hai người đồng thời sửng sốt.

Hứa U giống như phải bỏng, nhanh chóng rụt tay lại.

Hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Tạ Từ quay đầu nhìn cô một cái. Thong dong mỉm cười không tiếng động.

Không biết bắt đầu từ khi nào, quan hệ của bọn họ trở nên có

chút vi diệu.

Thân cận như gần như xa, nói ái muội cũng không phải nói quá.

Hứa U ăn không nhiều lắm, cháo cũng chỉ ăn nửa bát.

Toàn bộ quá trình, Tạ Từ đều an tĩnh ngồi bên cạnh, thật sự không nói thêm một lời.

Thấy một màn như vậy.

Biểu cảm của mọi người không giống nhau, hoặc kinh ngạc, hoặc hiểu rõ, hoặc cười xấu xa. Hiển nhiên đều là trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra.

Tầng ba của khách sạn là KTV.

Lớp 9 ăn uống sau bèn kéo nhau đi ca hát. Tất cả mọi người đều chờ đến 12 giờ đêm để đón giao thừa.

Bọn họ có rất nhiều phú nhị đại, một đám ra tay đều là coi tiền như rác, trực tiếp bao một phòng vip để thỏa sức vui chơi.

Phòng rất lớn, ánh đèn nhấp nháy, sô pha mềm đặt hai bên đường. Phục vụ đẩy bia vào, mấy xe đẩy tiếp theo đều là đồ ăn.

Trái cây, bắp rang, hạt dưa, đồ uống.... đầy đủ mọi thứ.

Tống Nhất Phàm là người biết chơi nhất, không nói hai lời mà xung phong hát đầu tiên, chọn bài "tình ca độc thân" để hát.

Hát đến đoạn cao trào, cậu hát đặc biệt say mê, tay trái bắt đầu nâng lên, "Các bạn bên trái, để tôi nhìn thấy cánh tay của các bạn nào, hát cùng tôi có được không?"

Không ai để ý đến cậu, Tống Nhất Phàm làm bộ làm tịch mà giơ

tay phải nắm microphone.

"Ha ha ha ha ha."

Đám người ngồi cười đau bụng, Từ Hiểu Thành ném gối ôm qua, lớn tiếng cười mắng, "Cậu mau tỉnh đi, thật ngu ngốc."

Tống Nhất Phàm nghiêng đầu tránh tập kích, lại nhắm mắt hô một cậu: "Các bạn bên phải, các bạn hát chưa to!!! Cho tôi cảm nhận được nhiệt tình của các bạn nào!!"

Toàn bộ bị cậu chọc cười.

Cả người Hứa U rất mệt mỏi, lại ít khi chơi ở những chỗ thế này, chỉ có thể giống như người ngoài cuộc, đơn thuần xem bọn họ chơi.

Phía trước có người vây quanh chọn bài, cô nhìn di động.

9:30

Sắp đến 10 giờ.

Hứa U nghĩ sắp phải về nhà, cô không thể ở đây quá muộn.

Đang lúc phát ngốc, một bạn nam cách đố không xa cầm microphone. Tiếng nói khuếch đại hơn mấy lần, "Ai, chúng ta đều là ca vương rồi, hát nhiều không thú vị, tìm mấy học bá tới hát đi?"

Cái đề nghị này được rất nhiều người hoan hô.

"Học bá sao, lớp trưởng đâu?" Có người quay đầu tìm, không tìm được lớp trưởng lại nhìn trúng Hứa U đang ngồi trên sô pha.

"Đúng nha, cái kia, cái kia, Hứa U!!! Tới hát với bọn tớ một bài."

Bị người chỉ trúng.

Hứa U sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng thì bạn nam cầm microphone đã chạy đến trước mặt.

"Học bá, muốn hát bài gì?"

Hứa U xua tay từ chối.

Cô thật sự không hát được, từ nhỏ đã không có tế bào âm nhạc, ca khúc được yêu thích cũng chưa nghe nhiều, chỉ biết hát nhạc thiếu nhi.

Bạn nam không bỏ qua, không buông tha nói: "Không sao cả, biết hát bài gì."

"Tới chọn tới chọn."

"Cái kia..."

Hứa U lấy giọng, có chút xấu hổ mà giải thích: "Thực xin lỗi, tớ thật sự chỉ biết hát nhạc thiếu nhi..."

- -

Đi WC một hồi, Tạ Từ đẩy cửa phòng đi vào liền nghe được giọng hát truyền đến.

"Amen trước một cây nho, xanh non vừa mới nảy mầm, ốc sên cõng vỏ thật nặng, từng bước một..."

Giọng hát hơi trẻ con, giai điệu nhẹ nhàng.

Tay cậu khựng lại, ngẩng đầu nhìn qua, hoài nghi mình vào nhầm phòng.

Đi vào, Hứa U đưa lưng về phía cậu, đôi tay cầm microphone, mắt nhìn màn hình lớn, nghiêm túc hát lên.

Cô hát cũng bất động, nghiêm túc đứng như vậy, đứng đắn cực kỳ. Bên người còn có một bạn nữ hát cùng cô.

Hai người bạn một câu tôi một câu.

Lý Tiểu Cương đứng bên cạnh rung chuông, một trên một dưới cổ vũ cho hai người, "Oa, Diêu Xuân Bính cậu có thể đó!!!"

"Ha ha ha ha, Từ ca, vợ cậu thật hài hước."

Tống Nhất Phàm dựa vào người cậu, cười nói: "Qúa đáng yêu, bây giờ sao vẫn còn em gái thế này, không được, thật sự cười chết tớ, tớ thật muốn..."

Tạ Từ liếc cậu một cái: "Cậu còn muốn thế nào?"

"Nào dám nào dám, cái gì cũng không dám, nghĩ cũng không dám nghĩ." Tống Nhất Phàm lập tức lắc đầu.

[Ốc sên và chim hoàng oanh] được hát đến một nửa.

Tạ Từ chống đầu, nửa thân nằm trên sô pha. Cậu cong chân, lại nghe tiếp hai giây, khóe miệng cong lên, không nhịn được mỉm cười.

Càng cười càng không dừng được.

Hát loại nhạc này trong KTV còn chưa nói, vậy mà Hứa U còn có thể hát lạc nhịp đến tận Bắc Cực.

Cũng coi như rất bản lĩnh.

Kỳ thật Hứa U rất ngượng ngùng, bởi vì luôn không theo kịp giai điệu. Cô hát nhỏ dần, hòa vào giọng hát của Diêu Xuân Bính.

Bên cạnh có không ít người ồn ào.

Di động để trong túi quần, vừa rung lên cô liền cảm nhận được.

Hứa U lập tức buông microphone, chạy ra hành lang nghe điện thoại, là Trần Tú Vân gọi tới.

"Mẹ, con nghe."

"Về nhà chưa?"

"Vẫn chưa, con ở cùng bàn học."

"Còn chưa ăn xong?"

"Ăn xong rồi." Cô nói.

"Khi nào về nhà, sắp 10 giờ rồi, đừng về quá muộn, mẹ không yên tâm."

"Vâng.... con sẽ về nhanh."

Hứa U dựa lưng vào tường, đang nói thì thấy cửa phòng mở ra.

"Suỵt." Hứa U nhìn thoáng qua, lập tức ra hiệu cho Tạ Từ, ý bảo cậu đừng nói chuyện.

Trần Tú Vân vẫn đang nói: "Tiếp xúc nhiều với bạn học cũng tốt, chỉ là thời gian..."

Tín hiệu ở đây không tốt, tiếng nói hơi đứt quãng.

Hứa U đứng dậy, bước chân qua lại, đồng ý, "Mẹ, con biết rồi, con

về ngay đây, về đến nhà sẽ nhắn tin cho mẹ..."

Mới vừa tắt điện thoại đã bị người kéo lấy cánh tay, cậu thuận miệng hỏi: "Em phải đi?"

"Ừ." Hứa U cất điện thoại.

Tạ Từ nghiêng đầu: "Đưa em?"

Chương 38: Vượt đêm giao thừa

Vượt đêm giao thừa

Edit: Qing Yun

Đi ra khách sạn, bọn họ đứng ở ven đường.

Ban đêm nhiệt độ giảm xuống gần 0 độ, trên đường đám đông chen chúc, rộn ràng nhốn nháo như nước lưu động. Tuy rằng đêm đã khuya, đường phố vẫn còn lấp lánh ánh đèn.

Nơi này cách nhà Hứa U không xa, đi bộ hơn mười phút là đến.

Đi qua một đoạn đường, bên phố có người ôm ghi ta hát tình ca. Âm điệu ấm áp. Hứa U dừng chân lắng nghe.

"Nghe vui vẻ như vậy, em sẽ hát sao?" Tạ Từ đứng một bên, nhìn khuôn mặt thả lỏng của cô, trong lòng ngứa ngáy mà đùa giỡn.

Cô không trả lời.

Tạ Từ cong môi, không biết nghĩ đến cái gì mà cười rộ lên, "Nghe hát nhiều đều có thể hát được."

Hứa U nhìn khắp nơi. Cằm bị khăn quàng cổ bao quanh, thanh âm rầu rĩ, "Vì sao nghe hát thì phải biết hát."

"Không hát em nghe làm gì?" Cậu hỏi lại thật nhanh.

Hứa U liếc cậu một cái, hỏi nghiêm túc, "Chẳng lẽ cậu học tập thì khi thi sẽ có kết quả tốt sao?"

"Tôi không học mà."

"..."

Gió rất lạnh, cô lang thang không có mục tiêu mà đi theo đám người phía trước, cứ lẳng lặng đi như vậy, mái tóc đen dài xõa tung sau lưng.

Đám đông bên người vội vàng đi qua, đều là đôi tình lữ tay trong tay. Tạ Từ đi bên người cô, vẫn còn tiếp tục đề tài vừa nãy, "Nói thật, lúc thi là tôi không bộc lộ tài năng trước mặt giáo viên."

Hứa U ngây một hồi, bật cười ra tiếng.

"Đại não cậu có vấn đề, tôi không muốn nói chuyện với cậu."

"Đệch, còn biết chửi người đúng không." Tạ Từ nheo mắt, bước tới gần cô, "Không sợ tôi đánh em à, có biết tôi là đại ca không?"

Cậu nói rất nghiêm túc, Hứa U lại bị chọc cười, "Cậu là đại ca, tôi đương nhiên sợ."

"Tính tình cậu rất kém."

Cô cũng không biết nên nói thế nào, "Ngày tôi mới chuyển đến đã thấy cậu đánh nhau, sau đó còn bị cậu ép làm bài tập vật lý cho cậu."

"Dừng dừng dừng."

Tạ Từ ngốc, "Ép em làm bài tập là thật, nhưng tôi đánh nhanh khi nào?"

"Tôi tận mắt nhìn thấy."

Cô nói: "Bởi vì bạn gái cũ của cậu."

Nghe được Hứa U nói nợ cũ, Tạ Từ có hơi chột dạ.

Rốt cuộc cậu gây ra không ít việc, ai còn nhớ cô nói đến cái nào...

Nhưng mà...

"Em nói oan cho tôi đúng không, ngoài em ra tôi đã đánh nhau vì cô gái nào đâu."

"Tôi còn nghe được họ kêu khẩu hiệu về cậu đấy."

Biểu cảm nhàn nhàn, Hứa U cố ý nói, "Hình như là thế này, Nhất Trung loạn hay không loạn... Từ ca định đoạt?"

"...."

"Cậu rất lợi hại."

Tạ Từ cười mắng một tiếng, "Đều là kêu chơi thôi ha ha ha ha, vậy em có nghe được vế đầu của nó không?"

Cậu không thấy xấu hổ chút nào, trực tiếp nói ra, "Tiểu bá vương Nhất Trung, thành phố Lâm mấy đường; Nhất Trung loạn hay không, do Từ ca định đoạt."

Ngữ nghĩ vừa đắc ý vừa kiêu ngạo.

Hứa U nhìn cậu, cảm thấy thật hết chỗ nói.

Nhưng mà những lời này...

Tạ Từ chớp mắt, nhớ lại.

Đột nhiên cậu quay đầu hỏi: "Người em nói có phải là Phó Nhất Thuấn?"

Hứa U: "Làm sao tôi biết được đó là ai."

"Đệt, là thằng ngốc kia."

Cậu rất bực bội, không tự nhiên mà sờ mũi, "Người khác chủ động tìm tôi gây khó dễ, tôi đương nhiên không thể để yên, uy nghiêm của đại ca cả trường cần phải có, lại không phải vì cô gái nào hết."

"Vì sao cậu lại là đại ca của cả trường, tự phong sao sao?" Cô nghiêm túc hỏi.

Tạ Từ "a" một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười đểu, "Bởi vì tôi đẹp trai nha, đẹp trai nhất trường, muốn hay không?"

Hứa U nhìn sườn mặt của cậu, không muốn nói tiếp đề tài này.

Cô xoay người đi đến một đầu phố khác.

Tạ Từ đi theo phía sau, cười như có như không, đầu nghiêng sang một bên ho khan.

"Em ghen tị." Cậu thong thả nói.

Hứa U mặc kệ, "Tôi không có, ai ghen tị."

"Em nha, bình dấm nhỏ."

Cậu không nhịn được mà giơ tay nhéo tai cô.

Hứa U vừa định giãy giụa đã bị cậu ôm từ phía sau.

Tạ Từ hơi nghiêng đầu, cánh tay siết chặt lại, nói nhỏ bên tai cô, "Tất cả mọi người đều sắp thành niên, em có thể thành thật hơn được không?"

Hai người nói chuyện, lực chú ý không còn đặt trên đường đi nên đụng trúng phải một bé gái đang nhảy nhót đối diện.

Cô bé cầm chong chóng, bụp một cái đụng vào đùi Hứa U, sau đó té ngã trên mặt đất rồi oa một cái lớn tiếng khóc.

Hứa U sững sờ tại chỗ, hai giây sau mới phản ứng lại, cô vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, nhẹ nhàng vỗ lưng bé, "Không có việc gì, chị không phải cố ý.."

Cô bé chỉ lo khoác, không thèm để ý cô. Mu bàn tay bụm mặt, đôi mắt to tràn ngập nước mắt, từng giọt rơi xuống, mũi đỏ bừng.

"Đừng khóc đừng khóc."

Hứa U luống cuống tay chân, dùng tay lau nước mắt cho cô bé. Cô không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ, chỉ có thể nghĩ ra cái gì thì nói cái đó, ngữ khí vừa nôn nóng lại vừa ôn hòa, "Em gái đừng khóc, chị mang em đi mua kẹo hồ lô được không?"

Cô bé dừng khóc trong nháy mắt, không ngừng run run vai nhỏ, giọng nói mềm mại vang lên, "Vâng."

Nói xong lại như sợ Hứa U không nghe được, còn bổ sung một câu "Cháu muốn ăn kẹo hồ lô, dì mua cho cháu."

Hứa U: "...."

Tạ Từ cho tay vào túi quần, đứng một bên cười lên tiếng không chút phúc hậu.

Lúc này cô bé mới phát hiện anh trai đứng bên cạnh.

Diện mạo cậu rất đẹp, cười rộ lên đặc biệt đẹp, thực làm con gáo thích.

Bởi vì bất luận là phái nữ bao nhiêu tuổi, đều thích người đẹp.

Cô bé giang tay không chút nghĩ ngợi, vừa khụt khịt vừa nói: "Muốn ôm một cái."

Hứa U không có cách nào khác, dùng khăn giấy lau mũi cho cô bé, Tay chống đầu gối đứng lên, cô hơi khom lưng, cánh tay vòng qua nách cô bé rồi dùng sức ôm người lên.

Ai da, thật nặng.

Cô nhe răng trợn mắt, hơi lảo đảo không vững mà lui về sau hai bước, eo được Tạ Từ đỡ lại.

"Anh trai ôm được không, sức của dì yếu, không ôm em được."

Tạ Từ nhướng mày, nói với cô bé trong ngực Hứa U.

"Được!"

Vì thế Tạ Từ ôm lấy cô bé.

Hứa U tiến hai bước, nhặt chong chóng rơi trên đất nhét lại tay cô bé.

"Bố mẹ em đâu?"

Hứa U thấp hơn Tạ Từ nửa cái đầu, vừa lúc có thể ngang với tầm mắt của bé gái.

Cô đứng trước mặt cô bé, kiên nhẫn hỏi, "Sao lại chỉ có một

người?"

"Hông biết..."

Cô bé đong đưa cổ, ngọ nguậy không ngừng, "Không thấy bố."

Hứa U nhăn mi lo lắng, "Em chạy một mình xa như vậy?"

"Dì, cháu muốn ăn đường...."

Tạ Từ yên lặng nhìn hai người nói chuyện, ánh mắt cứ dính trên người Hứa U.

Cô ngẩng đầu nhìn khắp nơi.

"Mang cô bé đi mua kẹo hồ lô?" Tạ Từ hếch đầu sang bên kia, cúi đầu nói bên tai cô/

Hứa U lập tức từ chối, "Không được, không thể dẫn em ấy đi, phải ở tại chỗ, chờ bố mẹ em ấy đến."

Di động trong túi rung lên, Tạ Từ móc ra đặt bên tai, "Alô?"

Bên kia là giọng của Từ Hiểu Thành, ầm ĩ muốn chết, vừa mở máy đã la to. "Hôm nay cậu có quay lại không?"

Tạ Từ ôm bé mập một đường sớm mệt chết, ngữ khí không kiên nhẫn, muốn nhanh chóng kết thúc trò chuyện: "Làm gì? Tôi còn có việc đấy."

"Ôi đậu, Tạ Từ cậu có phải anh em của tôi không. còn muốn đi chơi với bạn gái." Từ Hiểu Thành bất mãn.

Ngữ khí của Tạ Từ càng không kiên nhẫn, "Từ Hiểu Thành, mẹ nó, có chuyện gì thì nói mau."

Từ Hiểu Thành "hắc" một tiếng, "Không có gì, chúng tôi muốn đi Bốn Cara, chính là quán bar mà bạn của Trần Kính mở."

"Đừng nói nhiều lời vô nghĩ như vậy được không."

Tạ Từ còn chưa nghe ra trọng điểm trong lời nói của Từ Hiểu Thành.

"Vừa nãy tôi ăn nhiều quá, bụng hơi căng, không biết lát nữa uống được bao nhiêu."

"Yên tâm ăn đi, cậu xấu không phải vì cậu béo."

Hứa U vốn đang cúi đầu cẩn thận hỏi chuyện cô bé, thình lình nghe được Tạ Tự lại nói bậy.

Khóe miệng cô không nhịn được mà cong lên.

Từ Hiểu Thanh ở bên kia có vẻ rất vui. "Cậu tới vượt năm với chúng tôi không, Khâu Thanh Thanh cũng tới?"

"Cậu ta tới?"

"Đúng vậy, Trần Kính cưa đổ cô ấy, cậu có cậu có tức hay không?"

"With me things"

Tạ Từ rất bình tĩnh phun ra một câu tiếng Anh.

Bên kia không hiểu, an tĩnh hai giây mới nói, "Có ý gì chứ, sao đột nhiên A Từ trở nên Tây như vậy."

Tạ Từ bị chính mình chọc cười, "Liên quan gì đến tôi, này cũng không hiểu."

"Ha ha ha ha ha."

"Trần Kính là ai?"

Cậu không có chút ấn tượng nào về người này.

"Người có tóc giống như wifi kia."

Từ Hiểu Thành dò hỏi: "Cậu đến không?"

Tạ Từ cười lãnh đạm, không tỏ ý kiến, "Vợ quan trọng hay các cậu quan trọng?"

...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hứa U cúi đầu, đá đá hòn đá nhỏ trước mặt, nói: "Không sao cả, con ở cạnh bạn học, mọi người đừng lo lắng..."

Bên kia dặn dò hai câu, cô liền tắt điện thoại.

Tạ Từ còn đang chơi, "Cô ấy là bạn gái anh, không thể gọi là dì biết không?"

Cậu rất nhẫn nại với trẻ con.

Chỉ là nghe họ nói chuyện, Hứa U cảm thấy thái dương giật giật đau.

Đầu đường náo nhiệt, hoàn toàn không nhìn ra màn đêm đã sớm buông xuống. Ma lực của đêm giao thừa đối với người trẻ tuổi thật không thể tưởng tượng, tựa hồ họ đặc biệt thích khoảng thời gian này, mỗi người đều dốc sức chơi đùa.

Bọn họ ôm bé gái hồi lâu, bị gió thổi một lúc, cuối cùng cũng chờ

được một đôi vợ chồng trẻ đi đến.

Là bố mẹ của bé gái.

Hiển nhiên bọn họ rất sốt ruột, người mẹ ôm lấy bé gái rồi khóc.

Cảm xúc của người bố thì trấn định hơn nhiều, còn có tinh lực cảm ơn Tạ Từ và Hứa U.

Chờ đến khi mọi việc giải quyết xong thì đã khuya.

Tiếng người ồn ào, ngọn đèn đơn độc.

Hứa U mệt mỏi thở dài, cô ngồi xổm trên mặt đất nghỉ ngơi một lát.

Tạ Từ dựa vào lan can bên cạnh nhìn cô, cũng không nói lời nào.

Cứ phát ngốc như vậy một phút đồng hồ.

"Này." Khăn quàng cổ của cô bị kéo lên.

Hứa U quay đầu.

Tạ Từ nắm một góc khăn quàng cổ, ánh mắt nhìn quanh mặt cô, "Dù sao cũng đã trễ thế này, đưa em đi xem pháo hoa ở bờ sông nhé?"

"Pháo hoa rất nhiều sao?" Cô không nhìn cậu mà hướng mắt nhìn về phía xa.

"Đi sẽ biết."

- -

Bờ sông rất náo nhiệt, người rất đông, lại dễ nhìn thấy những

đôi tình lữ nắm tay nhau đứng đó, còn cầm theo gậy phát sáng.

"Muốn tôi mua pháo hoa cho em không?" Ánh mắt Tạ Từ đảo qua mấy quán bán hàng rong.

Hứa U đi về phía trước, "Không cần."

Cậu dắt tay cô, "Đừng đi lạc."

Hứa U tránh sang một bên, không thể hiểu nổi, "Cậu đừng kéo tôi."

"Vợ đừng náo loạn, anh nhận sai còn không được sao?"

Tạ Từ cố ý lớn tiếng, khiến cho những người xung quanh sôi nổi nhìn sang.

Có người bên cạnh trêu ghẹo. "Vợ chồng son cãi nhau?"

Tạ Từ trả lời một câu: "Không, vợ tôi rất ngoan."

Hứa U sửng sốt: "Cậu đừng nói lung tung."

Nhìn cô nghiêm mặt, Tạ Từ cười một tiếng, vẫn không buông tay mà làm bộ lơ đãng hỏi: "Tôi không phải bạn trai em?"

Hứa U thở dài trong lòng. Giơ tay lên kéo khăn quàng cổ.

Cô rụt cằm vào khăn quàng, mắt nheo lại vì gió thổi.

Tạ Từ cắn chặt răng.

"Hứa U." Cậu gọi tên cô, "Em không dám nói phải không, em chơi giả câm."

Hứa U đang muốn mở miệng thì thấy đoàn người xôn xao lên.

Hàng ngàn hàng vạn người cùng nhau đếm ngược, có không ít tình lữ đã ôm hôn nhau, tiếng huýt sáo, tiếng thét chói tai, các loại âm thanh hưng phấn vang vọng khắp bờ sông.

Năm, bốn, ba, hai, một.

Một giây cuối cùng của năm cũ, giây đầu tiên của năm mới.

Nháy mắt, pháo hoa nổ tung trên bầu trời.

Bùm bùm bùm, pháo hoa liên tiếp không ngừng, chiếu sáng tấm màn đen âm u. Đốm sáng từ trên rơi xuống, phảng phất như rơi vào mắt cô.

Hứa U ngẩng đầu.

Thật là đẹp.

Tạ Từ tháo khăn quàng cổ thật dày của Hứa U xuống, cằm nhỏ xinh đẹp của cô lộ ra.

Ánh mắt cậu như sói, khóe miệng cong lên, từ từ cúi người, "Em muốn đùa chết tôi?"

Nói chưa hết lời, mặt Tạ Từ đã áp xuống.

Môi mỏng sát lại gần liếm mút môi cô, cậu tàn sát bừa bãi, hôn rất sâu.

Cô nghe thấy tiếng thở nặng nề của cậu.

Lặp lại trằn trọc dây dưa, hai đôi môi rời khỏi nhau còn kéo theo sợ chỉ bạc. Cậu lùi ra phía sau, đôi mắt đen nhánh nhìn Hứa U chằm chằm.

Thanh âm của cậu trầm thấp, "Thử một lần nhé? Không được thì thôi."

Chờ đến cuối cùng.

Rốt cuộc chờ được tiếng thở dài khe khẽ của cô.

Hứa U dựa đầu lên vai Tạ Từ, lẩm bẩm nói: "Lần sau đừng cắn môi tôi, đau quá."

Chương 39: Đến

Đến

Edit: Qing Yun

Hứa U vừa nói xong.

Tạ Từ ngốc tại chỗ hai giây. Sau khi hiểu rõ ý của câu nói, cậu chỉ cảm thấy tâm đều ngọt.

Trong đầu như có pháo hoa, xương cốt run nhè nhẹ, ngón tay cũng cuộn lên từ lúc nào.

Có gió, đêm lạnh.

Bờ sông sáng trưng nhờ ánh đèn, đám người ồn ào hoan hô không ngừng, pháo hoa nổ tung giữa màn đêm.

Mặt Tạ Từ tiến tới gần Hứa U, cánh tay siết chặt khiến cả người cô rúc vào ngực mình. Ngón tay cậu buộc chặt, còn hỏi, "Này xem như em đồng ý tôi?"

Hơi thở nóng ấm phun ở vành tai, nóng đến tâm hoảng.

Không chờ cô mở miệng, Tạ Từ đã nói thẳng: "Nếu em hối hận, tôi sẽ nhảy sông ngay lập tức."

- -

Đưa cô về nhà, tay cậu chưa từng buông ra.

Đoạn đường ngắn ngủi hơn 10 phút đi bộ, vậy mà hai người cọ xát đi gần một giờ mới xong. Hoặc nói chính xác là bị Tạ Từ kéo lại cọ xát.

Dọc theo đường đi, cậu như bị mắc chứng nghiện hôn môi, đi hai bước lại phải dừng lại hôn Hứa U.

Đại khái mỗi phút có đến mười lần vờ lơ đãng liếc cô một cái.

Sau đó không thể kìm được muốn gần cô, hôn vành tai, hôn mặt, hôn khóe môi, hôn đôi mắt.

Người đi ngang qua sẽ đưa mắt đánh giá hai người, tấm tắc nói nhỏ gì đó. Bị mọi người nhìn như vậy khiến Hứa U không tự nhiên. Cô thật sự chịu không nổi mà dịch sang một bên, kéo ra khoảng cách với Tạ Từ, "Cậu làm gì mà cứ mãi như vậy, có thể đi đường bình thường được không?"

Đêm khuya mùa đông, lạnh lẽo đến xương.

Đèn đường ngay trên đỉnh đầu, ánh sáng vàng cam rơi xuống, gió thổi lá cây đong đưa.

"Em giận?" Cậu sờ sờ cổ, hỏi bằng giọng điệu không chắc chắn.

"Không có." Hứa U hơi dừng mới nói tiếp. "Nhưng cậu có thể bớt bớt lại không?"

Tạ Từ nhướng mày. "Bớt cái gì?"

"Cậu... chính là."

Hứa U nhíu mày, cảm thấy rất khó mở miệng.

Không nói được nữa.

Loại chuyện này sao có thể nói thẳng....

Chẳng lẽ muốn nói rõ ra.... cậu đừng hôn cô mãi..

Cô luôn mãi tự hỏi, làm sao để ở bên một người. Nhưng mà hành vi của cậu có đôi khi cô thật sự không quen, đặc biệt là hai người mới vừa xác định quan hệ, Hứa U cảm thấy làm ra những hành động thân mật trước mặt nhiều người như vậy thật sự không tốt.

Tạ Từ dựa lưng vào cột đèn, môi cong lên một độ cung, ngữ khí có phần cà lơ phất phơ, "Em muốn tôi kìm chế lại thì đừng chọc tôi."

Ở góc này, Hứa U có thể nhìn thấy đôi mắt đen nhánh sáng trong của cậu, đuôi mắt thon dài hơi xếch. Cô không thể hiểu được, "Tớ không trêu chọc cậu mà."

Cậu hoàn toàn không nói lý, ngón tay nhéo cằm cô, "Em nói chuyện là trêu chọc tôi, hô hấp cũng là trêu chọc tôi."

"...."

"Em có biết hay không, bây giờ em liếc tôi một cái tôi đều cảm thấy em đang câu dẫn tôi."

Đêm khuya khí lạnh dày đặc, tóc Hứa U tán loạn trên vai, da của cô rất đẹp, trắng nõn tinh tế, đôi mắt đen nhánh ướt át.

Tạ Từ nhìn nhìn như thế, lại không kìm được, cúi người hôn nhẹ mũi cô, hôn mắt cô.

Môi ấm áp chạm vào da cô.

Cô đẩy mặt cậu ra, quay đầu bước đi, mặc kệ tiếng cười sung sướng phía sau.

Nhà ở cách đó không xa.

Hứa U dừng chân, vừa định nghiêng đầu nói Tạ Từ nhớ về nhà sớm đã bị cậu ôm lấy từ phía sau, cánh tay cậu ôm thật chặt.

Cậu cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, "Ngày mai ra ngoài chơi?"

"Mai muốn ở nhà."

Tạ Từ bất mãn: "Ở nhà làm gì."

"Làm bài tập." Thanh âm rất bình tĩnh.

"..."

Hứa U cười bất đắc dĩ, xoay người nâng tay đẩy trán cậu, "Mau trở về đi, sắp thi cuối kỳ rồi, tớ muốn ôn tập."

"Tôi không." Tạ Từ kéo tay cô, nhéo mặt cô, mút nhẹ cánh môi mềm mại của cô, "Tôi ở một mình rất tịch mịch, chẳng lẽ em muốn làm bài tập cả ngày?"

"Cậu tịch mịch cái gì, bạn bè của cậu nhiều như vậy."

"Không được, hiện tại tôi chỉ muốn ở với bạn gái, những người khác tôi đều chướng mắt."

"Cậu muốn làm gì thì làm."

Hứa U muốn chạy nhưng bị Tạ Từ ép dựa vào tường. Tay cậu chống trên vai cô.

"Cậu làm gì?!" Cô bị cậu cản đường, cố ý hung cậu.

Nhưng hai người ở rất gần nhau, có thể nghe được hô hấp của nhau.

Hứa U hơi ngượng ngùng, cô giơ tay chắn trước ngực, muốn tách ra một khoảng cách, hơi hơi nghiêng đầu không dám nhìn thẳng mắt cậu, "Cậu tránh ra, tớ thật sự muốn về nhà."

"Đợi lát nữa."

Cậu đột nhiên nắm cổ tay cô, Tạ Từ kéo người vào trong ngực, lại cúi đầu dính lên, "Lại hôn một hồi, vừa nãy hôn chưa đủ."

- -

Ngày hôm sau rời giường đã là hai ba giờ chiều, ngoài cửa sổ tuyết bay phấp phới, tiểu khu được một màu trắng xóa bao phủ.

Trong phòng có máy sưởi, rất ấm áp.

Đầu Hứa U hơi nặng nề, vừa mới tỉnh ngủ, cô không nhấc nổi tinh thần. Cô ngáp một cái, tắt máy phun sương, mặc tốt quần áo rồi lê dép lê đi ra ngoài phòng khách. Bố mẹ không có nhà, Trần Tú Vân nấu sẵn cháo, đặt trên bàn cơm, bên cạnh dán một tờ giấy, kêu cô tự nấu lại đồ ăn.

Bật lò vi sóng lên, Hứa U phát ngốc mà nhìn chằm chằm nửa giờ. Đột nhiên nhớ tới hôm qua trước khi đi ngủ đã để điện thoại ở chế độ im lặng.

Cô chạy vào phòng lấy di động ra, xem có tin tức gì không.

Trượt mấy cái, tất cả đều là Tạ Từ.

Cuộc gọi nhỡ nhiều hơn tin nhắn.

Hứa U lười trả lời, hơi hơi thở dài, để điện thoại sang một bên.

Người này thật là nhàn đến hoảng.

Cơm nước xong, Hứa U bèn đi học. Tới gần kỳ thi cuối kỳ, bài tập các môn cũng nhiều hơn, mấy ngày nghỉ tết ngắn ngủi mà phát xuống không ít bài tập thượng vàng hạ cám.

Mới vừa viết xong đề bài thứ tư, di động vang lên chuông báo.

Không cần xem cũng biết là ai.

Hứa U dừng bút, xoa xoa cổ nhức mỏi. Vừa lúc nghỉ ngơi một lát.

Cô tiếp điện thoại: "Alô... Tạ Từ."

"Đệt, đang làm gì, rốt cuộc cũng chịu nghe điện thoại."

Bên cạnh có tiếng của trẻ nhỏ, ồn ào nhốn nháo không biết đang làm gì.

Tạ Từ thanh giọng, nói với người bên cạnh: "Ra chỗ khác chơi, đừng làm phiền."

Nghe tiếng vui đùa ầm ĩ ở đầu bên kia, Hứa U hỏi: "Cậu đang ở đâu?"

Cô hơi khát nước, bèn đứng dậy đi tìm nước uống.

Tạ Từ nói: "Tôi ở nhà."

"Vì sao lại ồn như vậy?" Tiếng nói cười ồn ào hỗn tạp bên nhau.

Cậu "à" một tiếng, nói: "Có người tới chơi."

Lúc này Hứa U mới nhớ ra hôm nay là tết Nguyên Đán, "Đều là người thân sao?"

"Đúng vậy, nhàm chán muốn chết..."

Cậu vừa nói xong, đột nhiên kêu: "Ai nha, Tạ Hải Tâm, em đừng bò lên người anh."

Tạ Hải Tâm cầm sách bài tập, ánh mắt trông mong hỏi: "Anh ơi, anh đang làm gì vậy?"

Tạ Từ kéo em họ ra, không kiên nhẫn nói: "Gọi điện thoại cho bạn gái."

"Oa! Bạn gái!"

Ánh mắt Tạ Hải Tâm sáng lên, "Chính là chị gái anh nói có thành tích còn tốt hơn em sao!"

"Phải phải phải, người lớn đang nói chuyện, con nít đừng nghe."

"Vậy anh nói chị dạy em làm bài tập đi!" Tạ Hải Tâm không chịu buông tha.

Tạ Từ đều đã quên chuyện này, vừa nãy đi ngang qua phòng của em họ, thấy cô bé đang mặt ủ mày chau nhìn bài tập, bèn thuận miệng hỏi một câu, "Nha, nhỏ như vậy đã thích học tập, mau đuổi kịp chị dâu của em rồi, có thời gian sẽ nó cô ấy dạy em."

Trẻ con bây giờ sớm hiểu chuyện, cái gì cũng biết, Tạ Hải Tâm bĩu môi, "Ai gạt em, thành tích của anh kém như vậy."

Tạ Từ cũng là quá nhàm chán, bắt đầu tranh luận với em họ: "Thành tích kém thì làm sao, mới lớp hai đã dám xem thường anh họ?"

"Chị gái có thành tích tốt sẽ chướng mắt anh."

"Hắc, nhóc con, anh trai em không đẹp trai à?"

Nói thật, mặt mũi Tạ Từ rất tuấn tú, người lại cao gầy, màu da tương đối trắng, một thân biểu hiện rõ hai chữ đẹp trai, không biết đã làm bao nhiêu nữ sinh mơ mộng.

Cho nên Tạ Hải Tâm cảm thấy anh họ mình đẹp trai như cũng không chịu thừa nhận, vì thế mạnh miệng nói: "Các bạn nữ trong lớp em đều không thích bạn nam học không tốt, học giỏi đương nhiên muốn ở cùng người học giỏi."

"Hiện thực như vậy?" Tạ Từ buồn cười, cố ý trêu cô bé, "Nhưng các bạn nữ lớp anh đều thích nam sinh học không tốt."

Cái gì kêu khoe khoang quá thì không tốt. Chính là hiện tại đây, thật vất vả mới có thể nói chuyện hai câu với bạn gái, lại bị em họ ở bên cạnh dây dưa không thôi.

"Làm sao vậy?" Hứa U thấp giọng hỏi.

Tạ Từ giữ chặt lấy em họ đang muốn cướp di động, quay người sang hướng khác, nói: "Em họ tôi muốn em giảng bài cho nó."

"A?" Cô cười một tiếng, "Có thể, cậu đưa điện thoại cho em ấy đi."

Tạ Hải Tâm rốt cuộc lấy được di động như ý nguyện, đặt di động bên tai. Cô bé rất lễ phép, mềm mại chào: "Em chào chị."

"Gọi chị cái gì, kêu chị dâu." Tạ Từ ở bên cạnh ngắt lời.

Nhưng mà không ai thèm để ý đến cậu.

Hứa U khẽ ừ một tiếng, ôn nhu nói: "Chào em nha, muốn chị dạy cái gì?"

"Toán học ạ, chị dạy em toán học, em không biết làm toán!"

Hứa U uống một ngụm nước ấm, cầm bút lên: "Được, em đọc đề cho chị đi."

Tạ Hải Tâm nghiêm túc đọc đề, cô cúi đầu chép đề lại.

Cũng không có nhiều, rất đơn giản. Hứa U rất có kiên nhẫn, nói rõ ràng càng làm cho Tạ Hải Tâm, cũng không chê phiền.

"Chị thật thông minh." Tạ Hải Tâm dựa theo lời giảng của cô, rốt cuộc làm xong bài tập cuối cùng.

Nhưng mà.... loại bài tập của lớp hai đơn giản thế này...

Hứa U hỏi: "Sao không bảo anh trai dạy em?"

"Anh học tập không tốt, tính tình cũng không tốt. Tâm Tâm không muốn anh dạy."

Hứa U cười vang.

Tạ Từ ngồi bên cạnh nghe thấy thế liền muốn đánh người, cậu nghiến răng nghiến lợi véo má phúng phính của Tạ Hải Tâm, "Em nói bừa cái gì đấy."

Cũng không biết có phải Hứa U trời sinh khiến trẻ nhỏ thích hay không. Tạ Hải Tâm ngồi trên sô pha, loạng choạng chân, nhịn không được muốn nói chuyện với Hứa U, cái miệng nhỏ nói không ngừng, "Chị thật lợi hại, giống như em, em cũng rất lợi hại."

Hứa U làm bộ kinh ngạc, phối hợp cười hỏi: "Thật vậy sao?"

"Thật sự."

Hai anh em ngồi ở phòng khách, Tạ Hải Tâm đoạt điện thoại nói chuyện phiếm với Hứa U, Tạ Từ đành phải buồn chán ngồi bên cạnh ấn điều khiển từ xa, không ngừng đổi kênh.

Tằng Kỳ Lân vừa đến liền nhìn thấy một màn khôi hài như vậy, cậu cầm lọ nước khoáng, uống một ngụm, hỏi: "Này là sao đây, Tạ Hải Tâm lấy di động của em gọi cho ai?"

Tạ Từ nhíu mày bực bội, "Hứa U."

"Nha." Tằng Kỳ Lân hiểu ra thật nhanh, trực tiếp hỏi: "Đây là đuổi tới tay?"

Tạ Từ không lên tiếng, tức là cam chịu thừa nhận.

Ở trong mắt Tằng Kỳ Lân, hai người này chính là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, không biết vì sao lại ở cùng nhau...

Cô gái tốt như vậy lại bị heo đào đi, chậc.

Cậu cảm thán một tiếng, vỗ vai Tạ Từ, "Em được lắm, anh đã nói sao hôm nay tâm tình em lại tốt như vậy, còn đồng ý đi về nhà."

"Kia đợi lát nữa đi tắm suối nước nóng, mang bạn gái em đi cùng luôn?" Cậu hỏi.

Tạ Từ không cần suy nghĩ đã cự tuyệt.

Mang cái gì mà mang, cậu và Hứa U còn không được ở riêng nhiều, ai muốn đi tắm suối nước nóng với một đám người.

Hai anh em nói chuyện một lát, Tạ Từ lại thất thần. Nhịn xuống một hồi, cậu thật sự không nhịn nổi nữa, mạnh mẽ lấy lại điện thoại.

Tạ Hải Tâm vội vã quay người, bổ nhào lên người cậu, "Không được! Anh hư."

"Không được cái gì, bạn gái em hay là bạn gái anh?"

Tạ Hải Tâm sốt ruột, "Chị đồng ý kể chuyện cổ tích cho em!"

"Kia càng tốt, vừa lúc chúng ta cùng nhau nghe." Tạ Từ ấu trĩ mà so đo với em gái, ấn nút loa ngoài.

Ở bên này, Hứa U nghe được động tĩnh, bất đắc dĩ mà bật cười.

Cô hơi suy nghĩ, không biết nên nói cái gì, trong đầu đảo qua một vòng, nghĩ đến câu chuyện tình cờ đọc được trong sách.

Cô cuộn tròn trên ghế, một tay nâng má, ở chạng vạng an tĩnh, cầm điện thoại bắt đầu kể.

"Rất lâu, rất lâu về trước, có một con thỏ con.

Lại có một con thỏ con đi đến, nó nâng lỗ tai, đứng ở trên vai con thỏ con thứ nhất.

Sau đó lại có một con thỏ con đi đến, nó nâng lỗ tai, đứng lên vai con thỏ con thứ hai.

Tiếp theo lại có một con thỏ con đi đến, nó nâng lỗ tai, đứng lên vai con thỏ con thứ ba.

...

...

Cuối cùng lại thêm một con thỏ con, nó nâng lỗ tai, đứng ở trên vai con thỏ con thứ chín, hôn một cái lên má hươu cao cổ.

Nói với hươu, rốt cuộc cũng có thể nói với cậu rằng tớ thích cậu."

Chuyện cổ tích đã kể xong, bên kia lại yên lặng không tiếng động, tựa hồ âm thanh gì cũng không có.

Hứa U cho rằng mình kể chuyện thật nhàm chán, ngượng ngùng cười, "Thật xin lỗi, có phải cảm thấy rất nhàm chán hay không, chị không biết nhiều truyện cổ tích."

Thanh âm của cô, thật sự rất mềm, cứ việc chỉ nói vài câu, đặc biệt là khi dỗ người, cố ý đè thấp xuống, có thể ngọt đến tận tim.

Tạ Từ cười không tiếng động, dựa người vào ban công nói mát.

Phương xa, ánh sáng dần ảm đạm xuống, khắp thành thị đèn đuốc sáng trưng, tuyết bay phiêu phiêu giữa không trung.

Cậu nói: "Tôi không cảm thấy nhàm chán."

Hứa U phát hiện, bất mãn lầm bầm: "Đó là cậu nhàm chán, làm gì gạt tớ nói một mình lâu như vậy."

"Tôi thích nghe không được sao?"

Cậu nghĩ đến cái gì, bèn hỏi: "Hứa U, hỏi em chuyện này."

Hứa U cụp mắt, cầm bút vẽ loạn trên giấy, ừ một tiếng.

Tạ Từ chậm rãi nói, giống như gió nhẹ thổi vào tai.

"----em ăn đường để lớn lên sao, ngọt như vậy?"

****

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác đã tới giữa tháng Một, kỳ thi cuối kỳ đã có thể kết thúc bằng một dấu chấm câu.

Những ngày đi học ở trường, Hứa U đều cố gắng ít tiếp xúc với Tạ Từ.

Hai người đều giống như không có chuyện gì. Hứa U là không biết phải yêu như thế nào, còn Tạ Từ lại vẫn không chịu đựng.

Ngẫu nhiên cậu không nín được, sẽ chờ cô ở một đoạn đường cô nhất định đi qua, sau đó kéo người vào một góc không ai để hôn môi.

Chiều cao của bọn họ chênh lệch quá lớn, hôn môi ở cầu thanh cậu cũng phải cong người.

Buổi tối trước giờ tự học, trong phòng học không có mấy người.

Tống Nhất Phàm ngồi chơi trò chơi, cửa sau đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Cậu ngẩng đầu, nhìn thấy một loli buộc tóc hai bên, ngày Đông còn mặc váy ngắn, ánh mắt cô sáng ngời, dáng vẻ thẹn thùng.

Tống Nhất Phàm tạm dừng trò chơi, để điện thoại lên bàn, thuận miệng hỏi: "Tìm ai?"

Nữ sinh kia do dự, "Xin hỏi lớp cậu có ai tên Tạ Từ không?"

Những lời này vừa nói ra, Tống Nhất Phàm hiểu ngay mọi chuyện.

Lại thêm một người tới tìm Tạ Từ.

Đọan thời gian trước, lớp 9 và lớp 1 đấu một trận bóng rổ, lúc ấy có không ít người đi xem, dù sao chủ nhiệm hai lớp đều dặn các bạn nữ đi cổ vũ cho bọn họ. Tạ Từ cũng tham gia, không biết có phải hôm đó cậu có ăn nhầm xuân dược không, đi đứng đặc biệt làm màu, các loại kỹ thuật đoạt bóng ném rổ đều mang ra, khiến

cho tiếng kinh hô vang lên không dứt.

Sau đó không lâu, Tieba của trường học xuất hiện các loại topic hỏi nam sinh mặc áo thể thao số 1 là ai.

Cuối bài còn có mấy hình chụp trộm mơ hồ, không ít người nói nam sinh này còn đẹp trai hơn giáo thảo, nghe nói là lão đại của khối lớp 11.

Vì thế trong khoảng thời gian này, Tạ Từ thường xuyên bị người tìm, trên đường đi học thể dục hoặc đi WC, kể cả trước của phòng học đều gặp được người xin phương thức liên hệ.

Bản thân Tạ Từ vẫn luôn chẳng quan tâm những người này, coi mình như người ngoài cuộc, khiến cho người khác đều nghĩ rằng cậu muốn thoát ly dục vọng và thăng tiên.

Ngẫu nhiên có bạn bè trêu ghẹo, cậu cũng lười giải thích.

Trừ mấy người chơi với nhau biết chuyện này, Tạ Từ thật sự bị bạn gái nắm chặt trong tay, rất xứng với câu hãm sâu mê luyến.

Ngay cả Tống Nhất Phàm cũng không dám lấy Hứa U ra vui đùa.

Một nam sinh tùy tiện không lựa lời, nói thẳng: "Ai, các cậu xem học bá của lớp chúng ta, là học sinh chuyển trường, lớn lên còn khá xinh đẹp, diện mạo thuần khiết, chính là ngực có hơi nhỏ..."

Ngày thường nam sinh này rất lắm mồm, còn thích đùa giỡn bạn nữ, thích nói lời khoác lác. Thật khiến người chán ghét cực kỳ.

Cậu ta nói cho sướng mồm, căn bản không thấy được người chung quanh đang nháy mắt ra hiệu cho mình.

Sau đó, ngay sau khi tan học người này đã được Tạ Từ kêu người

"dạy dỗ" một hồi.

Bóng tối đen thùi lùi, mấy người này túm tụm một chỗ, vừa thấy liền biết đang làm gì, ai cũng không dám tới gần.

Có học sinh đi ngang qua cũng trốn rất xa, không dám chọc vào lưu manh.

Tống Nhất Phàm và Từ Hiểu Thành đứng ở phía sau đám người, xem Tạ Từ và học sinh đáng khinh kia "giao lưu tình cảm."

"Bao lâu rồi Tạ Từ không đụng đến người trong trường?" Từ Hiểu Thành hỏi.

Tống Nhất Phàm lắc đầu, cậu cũng không nhớ rõ.

Một lát sau, hai người tấm tắc cảm thán, "Bạn gái của đại ca quả thận không thể chọc."

Hiện tại Hứa U ở bên Tạ Từ, thật là ai động người đó chết.

Chương 40: Bữa ăn sáng

Bữa ăn sáng

Edit: Qing Yun.

Thi cuối kỳ được tiến hành suốt một tháng. Trước kỳ thi ba ngày, lớp 10 và lớp 11 nghỉ, lớp 12 tiếp tục học bù.

Thứ hai trời đổ tuyết lớn, vì thứ ba bắt đầu thi cho nên buổi sáng không cần lên lớp tự học.

Hứa U không cẩn thận dậy muộn, vội vàng chạy đến nơi đã hẹn, phát hiện Tạ Từ đang ngồi ở ghế dài cách đó không xa. Cậu dựa lưng vào ghế, đôi chân dài lười biếng duỗi thẳng, tóc đen ngắn ngủi có một lớp tuyết mỏng bao phủ.

Cô chạy vội, thở dốc một hồi, trong lòng rất áy náy, "Cậu đợi lâu chưa?"

"Rất lâu."

Tạ Từ kéo kéo khóe miệng, chuyển ánh đến gương mặt của cô.

Hứa U:....

Cô cười khổ, kéo cậu đứng lên, nhỏ giọng xin lỗi: "Thật xin lỗi, hôm nay đồng hồ báo thức của tớ không kêu, mẹ cũng không gọi tớ dậy."

Hai người đi ăn bữa sáng ở một quán ăn mới mở cách trường học một con phố, không có nhiều học sinh biết.

Trong tiệm được bài trí rất tinh xảo, tương đối tình thú, giống quán cà phê. Có quầy bar, ghế mây, bàn tròn, còn có cả đèn chùm.

Hứa U dậm chân cho tuyết rơi xuống, tò mò nhìn vào bên trong rồi quay đầu hỏi cậu: "Đây là quán ăn sao?"

"Nếu không thì tôi mang em đến làm gì."

Nói xong câu đó, Tạ Từ cúi đầu nhìn cô.

Hứa U không để ý cậu, cụp ô lại, tháo bao tay ra sau đó đẩy cửa đi vào, chuông gió bị đụng phải phát ra tiếng kêu leng keng, Tạ Từ đi theo phía sau.

Bọn họ tùy tiện chọn một chỗ gần cửa sổ, Tạ Từ mở thực đơn ra, hỏi cô: "Em ăn gì?"

Trong tiệm có mở máy sưởi, Hứa U để cặp sách sang một bên, cúi đầu tháo khăn quàng cổ xuống, "Đều được."

Nghĩ nghĩ, cô lại nói: "Tớ không thích ăn bánh."

"Bánh gì?"

"Màn thầu linh tinh, đại khái thế." Hứa U ngượng ngùng cười. "Tớ ăn không quen."

"Ngoài cái này ra."

"Không có gì, tớ ăn cháo cũng được..."

Cậu chỉ "ừ" một tiếng, nói: "Đã biết."

Đợi một hồi, bữa sáng được mang lên. Hứa U trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người phục vụ để đồ ăn lên bàn.

Màn thầu bơ, cháo đậu đỏ, hoành thánh, mì trộn tương, thịt ti nước lèo, sữa đậu nành, bánh quẩy, mì thịt bò...

Thức ăn nóng hổi đặt trên mặt bàn cẩm thạch, người phục vụ trêu ghẹo nói: "Hai bạn có chờ bạn bè đến không, ăn một hơi có thể hết nhiều như vậy sao."

Chờ hai người đi rồi, Hứa U mới nói: "Đừng tiêu tiền loạn."

Không biết Tạ Từ làm sao, từ sáng sớm đã không có tinh thần. Cậu cụp mi, xoay xoay chén trà trên tay, ngáp một cái: "Không sao hết, ăn nhanh đi."

Cứ dáng vẻ không sao cả như vậy.

Hứa U đành phải cúi đầu ăn cháo, không muốn nói chuyện, cũng không muốn để ý đến cậu.

Sau một lúc lâu, bên người có người ngồi xuống. Hứa U vẫn tiếp tục ăn, trong lòng buồn bực, một câu cũng không nói.

"Chậc, vừa ăn là không để ý đến tôi?"

Tạ Từ dùng khuỷu tay chống trên mặt bàn, lười nhác đánh giá Hứa U, sau đó lại cúi người đến gần hơn chút.

Cô không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Tạ Từ lại dựa vào gần hơn.

"Cậu đừng dựa gần vào người tớ, phiền nào." Hứa U không nhịn được lửa giận, đặt thìa gốm vào trong bát, tiếng va chạm thanh

thúy vang lên.

Cậu nhìn cô vì tức giận mà miệng hơi chu lên, buồn cười nói: "Tôi làm gì em?"

"Tớ rất tức giận." Hứa U quay đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu, "Tớ cảm thấy cậu thật lãng phí."

Mấy bàn bên cạnh có người, trong tiệm lại tương đối an tĩnh nên cô đè thấp âm thanh xuống, "Nếu có nhiều tiền, hoàn toàn có thể tiêu ở nơi khác."

Tạ Từ buồn cười, như là cảm thấy thật bất đắc dĩ, cậu nhéo nhéo mặt Hứa U: "Cũng không tốn bao nhiêu tiền."

"Không phải vấn đề này." Hứa U đánh gãy lời nói của cậu, nhìn mắt cậu, nói: "Tớ không thích cậu lãng phí đồ ăn."

Cô quay mặt ra chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Từ nhỏ tớ đã sống với ông bà ngoại, hai người là nông dân, bọn họ rất vất vả..."

Nói xong, cô lại bắt đầu ăn cháo.

Tạ Từ không rên một tiếng, nghe xong những lời này, cậu sờ sờ cái mũi, vờ ho khan một tiếng, "Tôi sợ em ăn không ngon... Không vấn đề, bây giờ tôi tìm vài người đến ăn những thứ này?"

Thật là nói cái gì thì cái đó tới, lời này vừa nói xong, phía sau liền vang lên một tiếng kêu kinh hỉ: "Thật trùng hợp nha, A Từ, thì ra cậu cũng ở đây!"

Vừa quay đầu, thấy Lý Kiệt Nghị mang theo mấy người đứng đó, Trần Tinh Ỷ cũng ở, còn có mấy học sinh lớp 12.

Bọn họ đều nhận ra Tạ Từ, một đám người lục tục đến chào hỏi cậu.

Đối với những cuộc trò chuyện không có ý nghĩa này, Tạ Từ đều mắt điếc tai ngơ.

Trần Tinh Ỷ nỗ lực khống chế cảm xúc trên mặt, ngồi xuống bên cạnh như không có chuyện gì. Ngay sau đó mấy người còn lại cũng ngồi xuống, âm thanh nghị luận vang lên: "Bên cạnh Tạ Từ chắc là bạn gái mới đi?"

"Có lẽ vậy, hình như chúng ta chưa gặp bao giờ/"

"Nghe Tống Nhất Phàm nói Tạ Từ thích người hiện tại."

"Còn không phải sao, trước kia có bao giờ thấy cậu ấy kiên nhẫn đi ăn cơm cùng..."

Nói xong, bị một người đẩy nhẹ một cái. Người nói ý thức được cái gì, đành ngậm miệng.

Ăn một hồi, Lý Kiệt Nghị bị Tạ Từ kêu qua.

Cậu không thể hiểu được.

Tạ Từ nâng cằm, ý bảo cậu ngồi xuống đối diện diện.

Lý Kiệt Nghị nhìn đống lớn đồ ăn trên bàn, một bên ngồi một bên cảm thán: "Đồ ăn thật phong phú nha Tạ thiếu."

"Vợ tôi ăn không hết, cậu giải quyết đi."

"A?" Lúc này Lý Kiệt Nghị mới phát hiện hai người không thích hợp. Cậu ngó Hứa U đang cúi đầu ăn, khóe miệng ngậm ý cười xấu xa, biểu tình ái muội, nói: "Chuyện gì xảy ra thế, chọc gì bạn gái khiến người ta không thèm để ý đến cậu?"

Tạ Từ dùng khẩu hình trả lời một cậu: "Đệch, hỏi mẹ cậu."

Lý Kiệt Nghị càng cười vui hơn, "Chậc, chậc, chậc, hai người thế này làm tôi rất xấu hổ nha."

Tạ Từ không mặt không nhạt trả lời một câu: "Lý Kiệt Nghị, cậu muốn quản nhiều như vậy?"

"Rồi rồi rồi, Tạ thiếu đẹp trai, cậu nói cái gì chính là cái đó."

"Cút."

"Cậu muốn tôi đến tôi liền đến, lúc này cậu lại kêu tôi đi, đùa bỡn tôi?"

Tạ Từ đạp cậu một cái, cười mắng: "Hăng hái đúng không?"

"Dừng nha, có chuyện thì từ từ nói, không nên động tay động chân." Đại ca Lý Kiệt Nghị không vui.

Hai người cậu một câu tôi một câu, cố ý châm chọc vui đùa. Biết rõ Tạ Từ muốn trêu mình, Hứa U vẫn nhịn không được mà cười rộ lên.

Cô cười, Tạ Từ lập tức dán lại: "Ai da, rốt cuộc không xụ mặt?"

Có người ngoài ở đây, Hứa U không muốn quá thân mật, cô hơi dịch sang bên, "Cậu không ăn à?"

"Em giận tôi làm sao tôi có thể nuốt trôi?" Cậu hỏi lại rất đương nhiên.

Lý Kiệt Nghị ngồi đối diện hai người, trong lòng yên lặng chửi thầm.

Hai người yêu đương, ngấy chết mấy người bên cạnh, cố tình còn không tự phát hiện.

Còn Tạ Từ, lúc nói chuyện với Hứa U, mặt cứ như hận không thể dán lên mặt cô...

Hứa U thở dài, đẩy mặt cậu ra, "Tớ không giận, cậu mau ăn đi, đợi lát nữa đồ ăn sẽ lạnh hết..."

"Vậy em đút cho tôi?"

Cậu nghiêng đầu giả vờ đáng thương.

"Tớ không đút, cậu tự ăn đi."

Tạ Từ đặt cằm lên vai cô, "Nhẫn tâm như vậy?"

Lý Kiệt Nghị xen mồm: "Không cần làm thế chứ, nơi này còn có người ngoài đấy."

Tạ Từ mặc kệ cậu, liếc nhìn Lý Kiệt Nghị một cái: "Có phiền hay không, từ đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy."

- -

Bởi vì ngày mai thi cuối kỳ, các giáo viên phải họp nên cả ngày hôm nay bọn họ được tự do ôn tập.

Mọi người đều tùy tiện đổi chỗ, tuy rằng ngày thường không thích học tập nhưng nước đến chân rồi vẫn muốn ôm một cái chân Phật, vì thế chỗ ngồi xung quanh học bá đều được tranh đoạt.

Buổi sáng Hứa U có tiết, cô không làm bài tập nhưng có giảng bài cho mọi người. Cô rất kiên nhẫn, cũng không chê phiền.

Ngày mùa đông, nước ấm trong bình luôn là chạm bỏng tay. Tan học, Hứa U đi xếp hàng, chờ những người phía trước lấy hết rồi

thì nước không còn nóng nữa. Nhưng cô muốn uống nước ấm nên đành đợi nước nấu lại.

Phía sau có rất nhiều chỗ trống, có người chưa tới, có người tới rồi cùng bò đi ngủ.

Hứa U tùy tiện ngồi xuống một chỗ, đôi mắt nhìn đèn báo đun nước đến phát ngốc.

Một lát sau, phía sau lưng bị người chọc chọc.

Cô hoàn hồn, quay đầu lại xem.

Là Tống nhất Phàm, trên mặt còn vết cánh tay in vào do ngủ nhiều, mắt nhập nhèm buồn ngủ, "Từ ca kêu cậu."

Nói xong liền nằm bò ra bàn tiếp tục ngủ.

Hứa U cầm ly nước không đi đến phía sau. Trên bàn Tạ Từ có một đống sách vở, bàn vốn đã không lớn, sách vở vứt đầy bàn.

"Học bá, thương lượng chuyện này, tiết tiếp theo ngồi bên cạnh tôi được không?" Hiển nhiên Tạ Từ vừa tỉnh ngủ, một đầu tóc đen hỗn độn, mặt mày lười biếng.

Hứa U đặt ly nước sang một bên, tùy tiện cầm một quyển vở bên xem.

Bên trong trống rỗng, một chữ cũng không có, ngoài bìa chỉ có hai chữ rồng bay phượng múa.

Cô còn chưa nói cái gì, Tạ Từ đã giành nói trước: "Ball ball you, tôi nghiêm túc dốc lòng cầu học."

Hứa U tiếp tục trầm mặc, rõ ràng không quá tin tưởng.

Đợi một hồi, tiếng chuông vào học vang lên, Tạ Từ giữ chặt tay áo cô, ngửa đầu nhìn, ánh mắt còn có chút cầu khẩn: "Em có lương tâm hay không, chỉ một tiết mà cũng phải nghĩ đến nửa ngày."

"Vậy cậu đi học đừng nói chuyện với tớ, chỉ có thể hỏi bài tập." Hứa U nói điều kiện.

Tạ Từ lập tức gật đầu.

Tiết học cuối cùng, trong phòng học dần ồn ào lên, tâm tư học tập cũng phai nhạt, các góc túm lại nói nói chuyện.

Nhưng mà mặc kệ mọi người ồn thế nào, Hứa U giống như không chút ảnh hưởng, thanh thản ổn định cúi đầu làm bài tập, thật sự một câu vô nghĩa cũng không nói với Tạ Từ.

Cậu không nhịn được, chọc chọc bả vai Hứa U, kêu cô giảng đề.

Hứa U cầm đề bài, cúi đầu nhìn, bài tập thứ nhất là toán học, chỉ là một bài về hàm số lượng giác đơn giản.

Cô có hơi cạn lời, nhìn Tạ Từ: "Cậu muốn tớ nói cái gì?"

Thật ra cậu còn chưa xem đề, bèn thuận miệng nói: "Em muốn nói gì thì nói, dù sao tôi đều không làm được."

"...."

Hứa U lắc đầu, cầm bút viết công thức ra giấy nháp, "Bài này rất đơn giản, cậu áp dụng công thức của hàm lượng giác là được..."

Cô liếc nhìn cậu, nói một hồi, cậu rõ ràng thất thần, Hứa U đã nhận ra, cô ngẩng đầu nói: "Cậu có nghe hay không?"

"Nghe chứ." Cậu chớp chớp mắt, nhanh chóng sát lại hôn cô một

cái.

Hứa U ném bút ra, "Tớ không nói với cậu."

"Sao thế, sao lại không nói nữa!"

Tạ Từ nóng nảy, "Em đừng mãi bắt nạt người trẻ tuổi lại đẹp trai."

Chương 41: Chia lớp

Chia lớp

Edit: Qing Yun

"Tớ không nói chuyện với cậu, tránh ra." Hứa U bị cậu làm ồn không ôn tập được, cuối cùng cô dứt khoát đứng lên.

Tạ Từ nhướng mày, vẻ mặt lưu manh, "Không cho, có bản lĩnh em bước qua người tôi đi."

Cậu gác chân lên bàn, lưng dựa vào tường, cứ như vậy ngăn chặn đường đi của cô.

Hứa U nhìn Tạ Từ, cảm thấy hơi buồn cười: "Tớ đi ra ngoài lấy nước nóng uống thuốc, cậu làm gì vậy."

Thuốc uống này thuốc bắc, ngửi thôi cũng có thể cảm nhận được nó đắng thế nào. Hứa U nhẹ nhàng lắc lắc cốc nước thuốc đặc sệt, vừa uống một ngụm nhỏ đã lập tức nhíu mày vì đắng.

"Ôi đệt, tớ đã nói có mùi gì khó ngửi rồi!" Hàng ghế trước quay người lại kêu ca, lúc này mới phát hiện Hứa U đang ngồi bên cạnh Tạ Từ, cậu ta giống như thấy quỷ: "Trời ạ, học bá đến đây từ lúc nào thế, thật xuất quỷ nhập thần."

Bọn họ ngồi sát cửa sổ sau, xem như vị trí khuất trong lớp. Bởi vì chênh lệch nhiệt độ nên cửa kính có một lớp hơi nước bám vào, bên ngoài nhìn không thấy bên trong, bên trong cũng nhìn

không rõ cảnh bên ngoài.

Hứa U nhăn mũi lại, nhìn cốc thuốc: "Khó ngửi như vậy sao, tớ sẽ uống thật nhanh."

"Kêu la cái gì, quay sang bên kia." Tạ Từ không kiên nhẫn ném một quyển sách sang.

Cậu nói chuyện khá lớn, mọi người trong phòng học tưởng có chuyện gì nên đồng loạt quay ra hóng chuyện.

Hứa U rối rắm nửa ngày, rốt cuộc chuẩn bị xong tâm lý, cô bịt mũi lại rồi ngửa cổ nhắm mắt một hơi uống sạch thuốc.

Chất lỏng đắng chát chảy qua yết hầu, vị đắng sặc qua mũi. Cô đặt cốc sang một bên, không mặt nhỏ nhăn nhó lại.

Hoàn toàn không nói ra lời, quá đắng.

"Có nước không? Cho tớ nước." Hứa U chịu không nổi, gian nan mở miệng.

Tạ Từ đi rót nước cho cô. Hứa U mở cửa sau ra, chạy nhanh đi WC súc miệng, súc thật nhiều lần vẫn cảm thấy hương vị khó chịu này không tan hết.

Trở lại phòng học, Tạ Từ vẫn ngồi ở kia, đến tư thế cũng chưa thay đổi.

Cậu ngẩng đầu nhìn cô: "Đỡ hơn không?"

Hứa U lắc đầu, kéo nhẹ cánh cửa đóng lại mới đi về chỗ ngồi: "Qúa đắng, đắng chết mất."

Tạ Từ lại nói một câu nhưng cô nghe không rõ, hỏi lại: "Cái gì?"

"Tôi nói." Tạ Từ cúi đầu lột một cái kẹo ném vào trong miệng, thong thả ung dung nói, "Tôi có kẹo."

Cậu hơi rướn người đến, duỗi tay gác lên lưng ghế của cô, từ thế này giống như cậu ôm cô vào lòng.

Hứa U cảm thấy không ổn, cô lui ra sau một chút. Giây tiếp theo, Tạ Từ đã hôn lên, cậu dùng một tay đỡ vai cô, hơi hơi ngửa đầu áp môi lên môi cô.

Hứa U như bị sét đánh, cả người cứng lại.

Cậu cười nhẹ, hơi nhắm mắt, đầu lưỡi chen vào giữa hai môi cô, đẩy viên kẹo trong miệng sang.

Là kẹo thỏ mềm, vị ngọt.

Chờ phản ứng lại, Hứa U vội đẩy cậu ra. Mặt càng ngày càng đỏ không thể khống chế. Cô bò đến cạnh bàn, chôn mặt vào cánh tay, mặt nóng bừng, trái tim như bọt khí Sprite sôi trào.

Kẹo sữa được ngậm ở đầu lưỡi.

Tạ Từ giống như chưa đã thèm mà liếm khóe môi, cười thấp hai tiếng nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô. Cảm giác thỏa mãn dưới đáy lòng như muốn tràn ra ngoài.

- -

Ba ngày thi trôi qua rất nhanh.

Kỳ thi cuối cùng của khối mười một cũng đã kết thúc, danh sách chính thức của lớp khoa học tự nhiên đã được xác định. Lần này khoa văn có tổng cộng bốn lớp, lớp Bảy là lớp trọng điểm của khoa văn.

Lớp Hỏa Tiễn của khối khoa học tự nhiên có ba mươi học sinh, không ngoài dự đoán, Hứa U và hai người khác của lớp Chín đều có mặt trong lớp này.

Lớp 0 phải học thêm một tuần nữa. Ngày đó Hứa U còn ở nhà nghỉ ngơi thì nhận được thông báo giữa trưa hôm sau phải đến trường học.

Xưa nay học sinh chuyên Lý đều được để ý, các giáo viên cũng đều là những người có năng lực tốt nhất. Danh sách lớp 0 được dán lên bảng tin trước những lớp khác, bên trên đều là những cái tên quen thuộc, dù sao cũng đều là những cái tên ngày thường xuất hiện ở bảng thành tích tốt hàng tháng. Dù sao vào cái lớp này, mỗi người đều như có một vòng sáng lấp lánh quanh người.

Ngày hôm sau đến trường học, Hứa U không phải tốn quá nhiều sức lực để tìm lớp 0.

Trong phòng học đã có không ít người, có một ít chắc là bạn học trước kia, tốp năm tốp ba ngồi nói chuyện phiếm. Hứa U không quen biết ai cả nên tùy tiện chọn một chỗ rồi ngồi xuống.

Chủ nhiệm lớp mới học Vương, tên là Vương Hạ Đông, hơn bốn mươi tuổi, rất ít cười. Là giáo viên dạy toán, lúc lên bục giảng thì giới thiệu bản thân đầu tiên, sau đó theo lệ nói một hồi toàn những câu mọi người sớm nghe từ bé, nghe đến nỗi lỗ tai mọc kén.

Sau đó là đến lượt mọi người giới thiệu bản thân.

Kỳ thật học sinh có thành tích tốt không nhất định đều là mọt sách. Một số bạn nam lên trước Hứa U đặc biệt hài hước, có thể nói đủ thứ chuyện trời nam biển bắc, chọc mọi người cười ha hả.

Đến phiên Hứa U, cô tương đối không thú vị, không biết nói gì

cả. Đầu tiên là cầm phấn viết tên mình lên bảng đen, sau ném lại phấn vào hộp. Bị mọi người nhìn chăm chú khiến cô không quá tự nhiên, ngây một hồi mới nói: "Chào mọi người, tớ tên là Hứa U, U trong U lộc minh, rất vui được trở thành bạn học của mọi người, hy vọng một năm kế tiếp chúng ta có thể cùng nhau tiến bộ..."

Một lời giới thiệu phi thường công thức hóa, nói xong thì không còn lời gì để nói.

Chỉ là bên dưới cũng vỗ tay hưởng ứng.

Hứa U chống cằm, thấy thần chơi ngòi bút, chờ những người còn lại giới thiệu.

"____ Chào mọi người, tôi tên là Khâu Thanh Thanh."

Nhất thời, tiếng nói chuyện của bạn nữ phía sau lọt vào tai Hứa U:

"Ai da, tớ phát hiện Thẩm Giai Nghi khá xinh đẹp, trắng thật đấy."

"Cũng được, tớ cảm thấy không có gì đặc biệt."

"Nghe bạn tớ nói tính cách cũng tốt lắm, thật hâm mộ mấy cô gái thế này, đã xinh đẹp rồi, còn học giỏi nữa..."

"Nếu không thì sao có nhiều người theo đuổi như vậy, kể cả ai kia cũng từng yêu đương với cậu ấy," Một bạn nữ nói: "Tạ Từ, cậu biết không."

Một bạn nữ khác tấm tắc hai tiếng, "Tạ Từ rất hỗn, thật không biết hai người làm sao mà ở bên nhau."

"Chậc, người ta đẹp trai, nhà còn có tiền..."

"....."

Đoạn sau Hứa U không nghe nữa.

Buổi tối sau khi tan học đã gần mười giờ. Hứa U đang thu dọn đồ thì một bạn nam ngồi cách cô một lối đi nhỏ đến hỏi cô bài tập. Thành tích của mọi người không khác nhau nhiều, có đề bài khó đều cùng nhau thảo luận.

Thường xuyên qua lại khiến Hứa U và bạn nam kia hơi quen thuộc hơn. Biết cậu ta tên là Thẩm Dương. Mỗi lần Thẩm Dương đều thích nói về bài tập với Hứa U sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, hoặc nói là tranh luận thì chính xác hơn. Cậu ta có hơi để tâm vào chuyện vụn vặt, luôn thích suy nghĩ sâu vào một vấn đề nào đấy. Đa phần Hứa U chỉ yên lặng lắng nghe, sau đó chỉ cho cậu ta biết mình sai chỗ nào. Cuối cùng là hai người đường ai ấy đi khi đến cổng trường.

Lớp học trọng điểm cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là bạn học xung quanh trở nên xa lạ, không thích nói chuyện, tan học đều vùi đầu vào học tập. Lớp 0 học nhanh, tuy rằng chỉ học bù bảy ngày nhưng cơ bản mỗi môn đều kết thúc, chuẩn bị bắt đầu tổng ôn tập.

Gần đến ngày tết, học sinh lớp 0 và khối mười hai cùng nhau nghỉ. Nghỉ đông cũng bất tri bất giác đến gần.

Sau khi có kết quả chia lớp, bạn học cũ đều lục tục nhắn tin chúc mừng Hứa U. Có bạn cùng phòng trước kia như Liêu Nguyệt Mẫn, Trần Tiểu và Lý Linh Phương, còn có một ít bạn học lớp Chín.

Ngày đó Hứa U ở nhà dọn đồ, đột nhiên nhớ tới dạo này bận quá, đã lâu chưa gặp Tạ Từ. Bố mẹ xem TV ngoài phòng khách, cô ngồi trên ghế nhỏ, nương vào ánh đèn soạn lại bàn thi, sau đó

gọi điện thoại cho Tạ Từ.

Gọi mấy lần cũng không có ai nghe. Có lẽ không nghe được, hoặc là có nguyên nhân khác.

Lại gọi tiếp một lần, lần này bị trực tiếp tắt máy. Cô không đoán được chuyện gì đã xảy ra, trong đầu hơi loạn.

Trần Tú Vân đẩy cửa đi vào, Hứa U bèn để điện thoại một bên, ngẩng đầu nhẹ giọng kêu: "Mẹ."

"Ừ, đang làm gì?" Trần Tú Vân cười.

Từ khi biết Hứa U vào lớp trọng điểm, không khí trong nhà họ luôn rất tốt, bố Hứa cũng luôn nhắc mãi.

"Con dọn đồ, sửa sang lại bài thi." Hứa U thành thật trả lời.

Trần Tú Vân hơi gật đầu, "Con được nghỉ mấy ngày?"

"12 ngày, ngày 7 tháng một lại đi học."

Hứa U tính tính, "Nhưng giáo viên giao rất nhiều bài tập về nhà."

Trần Tú Vân kinh ngạc: "Lớp con nghiêm như vậy?"

"Vâng..." Hứa U thất thất, vô ý thức gấp bài thi lại.

Một lát sau, điện thoại trên giường rung lên. Cô nhìn thoáng qua tên người gọi.

Trần Tú Vân hỏi: "Bạn học à?"

Hứa U gật đầu, nói: "Bạn cùng bàn trước kia của con."

Chờ Trần Tú Vân ra ngoài cô mới nghe điện thoại. Là Phó Tuyết Lê, bên kia có tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

Hứa U mở miệng: "Tuyết Lê?"

Phó Tuyết Lê giống như đang nói chuyện với người bên kia, nửa ngày mới đáp lại cô, hình như cô ấy đi đến nơi an tĩnh hơn, "U U, cậu ở nhà à?"

"Ừ." Cô trả lời, "Đã muộn rồi sao cậu còn ở bên ngoài."

"Hôm nay lớp Chín tụ hội mà! Sao cậu không đến, buổi sáng gọi cho cậu rất nhiều đấy."

Hứa U giải thích: "Chiều nay bọn tớ mới được nghỉ, tớ vẫn chưa xem di động."

"Đi ăn không? Hứa Tinh Thuần cũng tới, kết quả tớ tìm nửa ngày cũng không thấy cậu." Phó Tuyết Lê thông minh, nói luôn trọng tâm, "Hôm nay cảm xúc của Tạ Từ rất tệ, cậu muốn đến xem không?"

Nghe nói thế, Hứa U hơi dừng lại, "Tạ Từ đang ở chỗ mọi người?"

"Đúng vậy, chỉ là buổi chiều cậu ấy không đi chơi, buổi tối mới tới ăn cơm." Phó Tuyết Lê đáp.

Hứa U cười cười, nói: "Tớ biết rồi, hôm nay khả năng không đi được, giúp tớ nói xin lỗi với mọi người."

- -

Phó Tuyết Lê cúp điện thoại, Tống Nhất Phàm ngồi bên cạnh vội hỏi: "Thế nào, Hứa U đến không?"

"Không đến." Phó Tuyết Lê cất điện thoại, đẩy cửa phòng ngó

vào trong xem tình hình, "Tạ Từ thế nào vậy, vừa nãy đã uống rất nhiều, hiện tại còn uống với bọn Lý Kiệt Nghị."

Tống Nhất Phàm ấp a ấp úng, thần sắc do dự.

Ánh đèn trong phòng mở ảo, sương khói lượn lờ.

Trần Tinh Ỷ ngồi vào bên cạnh Tạ Từ, đặt điện thoại của cậu lên bàn trà, mềm giọng nói: "A Từ, tớ gọi điện thoại xong rồi."

***

Tác giả có lời muốn nói: Đừng sợ

Chương 42: Đêm 30

Đêm 30

Edit: Qing Yun

Bởi vì Hứa U chỉ được nghỉ một thời gian ngắn nên không có thời gian trở về thành phố Lâm ăn tết, đêm 30 bèn đến nhà Trần Lệ Chi đón giao thừa. Hai nhà tụ một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên xem như tạm biệt năm cũ.

Trên bàn cơm, Trần Lệ Chi nói về việc học của Hứa U với bố Hứa.

"Sau này A Sách định thi vào trường nào? Trần Lệ Chi hỏi.

Bố Hứa trả lời đơn giản: "Xem nó thi thế nào rồi nói sau."

Dựa theo thành tích hiện tại của Hứa U, vị trí top 3 toàn trường không sợ rơi khỏi, hẳn là có thể thi vào trường đại học hàng đầu Trung Quốc. Cô lại là người trầm ổn, người trong nhà đều rất yên tâm.

"Chỉ sợ nó bị người khác ảnh hưởng." Bố Hứa lắc đầu thở dài.

Trần Lệ Chi biết bố Hứa lo lắng cái gì, bèn trấn an vài câu.

Một lát sau, Trần Tú Vân mang trái cây đã cắt ra, đặt trên bàn cơm, "Ai nha, hai người ăn nhiều vào, đang nghỉ lễ mà, nói chuyện khác đi."

"Chị cũng ăn nhanh đi."

"Chị không đói bụng, đồ ăn hôm nay có ngon không?"

Trần Tú Vân cau mày, nhẹ nhàng vỗ vai Hứa U, "A Sách, nói chuyện với con đấy, thất thần gì vậy?"

Nghe được mẹ thúc giục, Hứa U mới lấy lại tinh thần, cô dừng động tác gắp đồ ăn, ngẩng đầu nhìn.

"Hỏi cháu đồ ăn hôm nay có ngon không?" Trần Lệ Chi giải vây.

Hứa U gật gật đầu, "Ăn ngon."

"Có phải gần đây rất áp lực không, thấy con càng ngày càng ít nói, nghỉ học cũng không đi chơi với bạn mà cứ luẩn quẩn trong nhà."

Trần Tú Vân lau tay vào tạp dề, kéo ghế ngồi xuống, lo lắng nhìn Hứa U, "Học tập quan trọng nhưng thân thể càng quan trọng hơn."

"Đúng vậy, A Sách đừng nên như thế, đi ra ngoài nhiều một chút, cứ ở nhà mãi dễ trầm cảm lắm."

Bố Hứa cắt ngang lời của bọn họ, gõ đũa lên bát. "Đi ra ngoài chơi cái gì, lúc này là lúc nào rồi, Hứa U tự có chừng mực, sắp lên lớp 12, nỗ lực là điều rất yếu, bây giờ nó còn trẻ, vất vả một chút cũng không sao, tý khổ này cũng không chịu được thì sau này ra xã hội sống kiểu gì."

Hứa U cúi đầu yên lặng ăn cơm, nghe được những lời này cũng không nói gì cả.

Cơm nước xong bèn gọi điện thoại cho bà ngoại, đã rất lâu không gặp, Hứa U rất nhớ bà.

Bà ngoại đã ra viện một thời gian, vẫn luôn ở nhà tĩnh dưỡng, bà nhận được điện thoại của Hứa U thì rất vui vẻ, dùng giọng quê hương quen thuộc nói với Hứa U: "A Sách à, bà ngoại rất nhớ cháu, ăn tết không trở về, không về được thì để bà ngoại làm bánh gửi cho cháu."

Trong nhà còn hai chị họ và hai anh họ cùng lứa tuổi với Hứa U, nhưng Hứa U là người bà ngoại thương nhất. Từ nhỏ cô đã ở với bà ngoại, sau khi chuyển đến nơi này, bà ngoại luôn sợ cô không có nhiều đồ ăn vặt, hoặc là ăn không đủ, ăn không quen. Nhưng bà ngoại lớn tuổi, rất nhiều chuyện không nhớ, lại rất hay nhắc đến chuyện này."

"Khi nào nghỉ cháu sẽ về thăm bà, thân thể bà tốt hơn chưa?" Hứa U nhịn xuống chua xót trong lòng, cười hỏi.

"Thân thể khá hơn nhiều, cháu ở chịu ăn uống đầy đủ không?"

"Mỗi ngày cháu đều ăn cơm đầy đủ, chờ nghỉ hè là có thể trở về."

"A Sách ngoan, nghỉ hè về, bà ngoại nấu chè đậu đỏ cho cháu, còn có bánh chưng. bà làm rất nhiều, đến lúc cháu đi học có thể mang theo."

Cô ngoan ngoãn đồng ý, "Vâng, bà ngoại cũng phải khỏe mạnh, cháu nghe lời."

Nghe bà ngoại dài dòng xong, cô cúp điện thoại.

Hứa U cúi đầu, ngồi phát ngốc trên sô pha. TV đang chiếu tiết mục cuối năm, thỉnh thoảng nghe được tiếng cười ầm ĩ của mấy đứa trẻ dưới lầu, cùng với tiếng pháo hoa nổ vang.

Cô cởi giày, ngồi xếp bằng trên sô pha, vô ý thức mở xem di động.

Rất nhiều tin nhắn chúc mừng được gửi đến, Hứa U lười trả lời, cứ kéo một lượt như thế.

Đột nhiên nhìn thấy một cái tên, tay cô dừng lại.

Tạ Từ...

Lần gặp mặt gần nhất là khi nào? Nửa tháng trước? Một tháng? Đã nhớ không rõ rồi.

Từ buổi tối ngày đó, cô và cậu chưa từng liên lạc. Tạ Từ không tiếp tục tìm cô. Hai người tựa hồ không liên hệ với nhau.

Ngoài mấy đêm hôm trước, Hứa U đang làm bài thì nhận được điện thoại của Tạ Từ gọi tới.

Sau khi nghe máy, cậu không nói lời nào. Hứa U vốn đã ít nói, cũng không biết cậu gọi làm gì, vì thế cũng trầm mặc.

"Tạ Từ?" Một lúc sau, Hứa U thử gọi một tiếng.

Chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nhè nhẹ từ bên kia, sau đó cậu mở miệng. "Em ở đâu?"

"Ở trong nhà."

"À."

Cô không có chuyện gì muốn nói.

Cậu hỏi: "Có phải tôi không gọi cho em thì em vĩnh viễn không tìm tôi, chia lớp liền muốn ném tôi?"

Lúc này, trong điện thoại đột nhiên có tiếng của con gái gọi tên cậu, sau đó là tiếng cười thanh thúy.

"Cậu ở bên ngoài, uống say sao?" Hứa U lẳng lặng hỏi.

"Em không đến chỗ tôi, chính là muốn có lệ tôi, hiện tại rốt cuộc không cần ở cùng tôi rồi, có phải em rất vui không?"

Tạ Từ mệt mỏi nói, rất hỗn loạn, còn trốn tránh.

"A Từ..." Bên kia lại có thanh âm loáng thoáng truyền đến.

Hứa U không hiểu cậu đang nói gì, cô cụp mắt. Nương ánh đèn đọc từng dòng chữ trong sách, cô lật một tờ, sau đó để điện thoại sang bên cạnh.

Vài phút sau, cô cầm điện thoại lên. Bên kia đã tắt máy.

Yêu đương thật sự quá tốn sức. Hứa U không đoán được Tạ Từ nghĩ cái gì. Từ nhỏ, hoàn cảnh sinh hoạt của hai người đã khác nhau như trời với đất, vật chất, quan niệm bất đồng. Bắt đầu bên nhau còn tính là tốt đẹp, nhưng tiền đồ mênh mông thật sự là không rõ.

Cô chưa từng có quan hệ với nam sinh nào thân mật như vậy, dù là kết giao bình thường cũng không có. Tuy rằng Hứa U biết phải nhẫn nhịn, nhưng cũng thường xuyên không kiểm soát được, mất đi khả năng suy đoán, giống như quáng gà đi trong đêm, sờ tới sờ lui.

Đối với cô, cậu hay thay đổi thất thường, quá quỷ dị khó phân biệt.

Không cô không thể thương tổn Tạ Từ, dù có phải rời khỏi thì cũng sẽ không là người chủ động nói ra.

Cân nhắc hồi lâu, Hứa U cầm điều khiển từ xa chỉnh âm lượng TV lớn hơn. Quay đầu lại nhìn, bố mẹ và Trần Lệ Chi vẫn đang

nói chuyện ở bàn cơm.

Cô gọi điện thoại cho Tạ Từ.

Tút... tút tút...

Một tiếng tút vang lên, giống như đánh ở trong lòng cô.

"Alô---" Tạ Từ nghe máy.

Im lặng.

Hứa U nghe thấy tiếng của cậu, không biết sao lại nhẹ nhàng thở ra. Cô đặt điện thoại bên tai, nhẹ giọng nói: "Năm mới vui vẻ."

"Còn chưa qua 12 giờ."

"..."

Không biết nên nói cái gì.

Hứa U cảm thấy bên cậu rất an tĩnh, lại không khỏi tò mò: "Cậu ở trong phòng à, sao yên tĩnh vậy."

"Ở bên ngoài."

"Bên ngoài? Hôm nay cậu không đón năm mới với người nhà?"

"Không."

"À..."

Hứa U thất thần, vừa định nói cúp máy thì Tạ Từ lại hỏi: "Em có ở nhà không."

"Ở nha." Cô không thể hiểu được.

Cậu nói: "...."

Phía sau, Trần Tú Vân kêu cô, "A Sách, ăn nữa không?"

Hứa U giật nảy mình, vội vàng quay đầu trả lời, "Con không ăn nữa."

"Nói chuyện với ai?" Trần Tú Vân thu dọn bát đũa, thuận miệng hỏi một câu.

Hứa U ổn định biểu tình, nói: "Với bạn học."

Nói xong cô liền đi dép lê, chạy vào phòng, nhẹ nhàng khóa cửa rồi mới dám tiếp tục nói, "Này?"

Bên kia lại không có thanh âm, Hứa U giải thích: "Lúc nãy tớ không nghe rõ cậu nói gì cả."

Tạ Từ nói thật nhẹ, giống như không có việc gì: "Tôi ở dưới tiểu khu của em."

Hứa U sững sờ, trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào, lại nghe được cậu nói, "Chờ em một ngày, cơm cũng chưa ăn, rất đói bụng."

"Buổi chiều tuyết rơi, tôi lạnh muốn chết."

Lòng Hứa U như bị một bàn tay nắm chặt. Tuy rằng cô trì độn, nhưng cũng không phải vô tri vô giác.

- -

"Mẹ ơi, còn đồ ăn không?" Hứa U thay quần áo, mặc thêm áo khoác rồi chạy tới phòng bếp.

Trần Tú Vân nhìn quần áo trên người cô, động tác trên tay ngừng lại, "Con muốn ra ngoài? Thay quần áo làm gì?"

"..." Cô chỉ có thể tùy tiện nói dối.

"Bạn học của con ở gần đây, buổi tối không có cơm ăn, vừa mới gọi điện thoại cho con nói mang cho cậu ấy ít đồ ăn, ở với cậu ấy một lúc."

Trần Tú Vân hỏi, "A, bố mẹ nó không có nhà à?"

Hứa U có tật giật mình, cụp mặt xuống, đáp: "Cậu ấy chưa nói, dù sao chỉ có một người ăn tết, nên con muốn đi..."

"A... vậy được rồi, nhớ mang điện thoại theo."

Ngày thường Hứa U rất nghe lời, Trần Tú Vân chưa từng hoài nghi, nói: "Còn ít sủi cảo nóng, con mang cho bạn học đi."

"Vâng, vậy cũng được." Hứa U ra khỏi phòng bếp, lại do dự một hồi: "Mẹ, mẹ nói với bố nhé, con đi trước..."

- -

Tiểu khu rất tối, cách mười mét mới có một bóng đèn. Hít một hơi, không khí chui vào, lạnh tận xương tận tủy, làm người run lập cập.

Có hương hoa mai nhè nhẹ thổi qua.

Tuyết kết thành một lớp băng mỏng trên mặt đất, chân bước lên, có âm thanh nhỏ vụn của băng bị vỡ.

Tạ Từ ngồi trên ghế dài.

Một cách hoa bị đóng băng rơi trên vai cậu. Cậu lại không hề phát hiện.

Hai người yên lặng đối diện nhau, đều không nói gì cả. Đuôi mắt cậu thon dài, dáng hình thanh lãnh bị bóng tối bao phủ.

"Tạ Từ." Hứa U tiến lên phía trước vài bước, ngồi xuống cạnh cậu.

Cô nhặt cánh hoa kia, nắm nó trong tay rồi để lên mũi ngửi ngửi.

Có mùi hương thanh đạm.

Một mảnh yêu tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của hai người.

"Tớ mang đồ ăn cho cậu." Hứa U nhớ tới, cúi đầu mở nắp hộp giữ ấm.

Nhiệt khí của đồ ăn tiếp xúc với không khí, nhanh chóng trở thành sương trắng.

Cô đưa đồ qua, nhẹ giọng nói: "Chỉ có sủi cảo, cậu ăn không, tớ còn bỏ thêm cho cậu."

"Nếu cậu không thích, tớ sẽ đi mua cho cậu cái khác." Cô bổ sung thêm.

Tạ Từ đầu tiên là ngước mắt nhìn cô, sau đó lại nhìn hộp giữ ấm, giật giật môi, "Chờ em đến mệt mỏi, không muốn động."

Hứa U: "...."

An tĩnh hai ba giây, cô thở dài dưới đáy lòng.

Hứa U lấy thìa ra, múc một tiếng sủi cảo đưa đến bên miệng cậu.

Chương 43: Mất trí

Mất trí

Edit: Qing Yun

Qua một lát, lại bắt đầu có tuyết rơi.

Ánh đèn nhàn nhạt, bóng đêm vô biên vô hạn, hương mai thoang thoảng phiêu nhẹ trong không khí.

Bọn họ ngồi trên ghế dài, xung quanh có mấy cây to, phía trước có một chiếc xe việt dã, vị trí thực khuất tầm nhìn, ngẫu nhiên có người đi qua cũng không nhìn tới bên này.

Tạ Từ ngồi bên cạnh cô, đôi mắt rũ xuống, nhìn cái thìa đang để bên môi mình.

Sau một lúc lâu cậu mới mở miệng ra.

Sủi cảo cũng không nóng, chỉ ấm áp, giống như độ ấm trên người.

Hứa U đút cho cậu ăn, cũng không nói lời nào. Nhìn má cậu phình phình, nhai nhai rồi nuốt xuống, lại đưa qua một miếng đến bên môi cậu.

Cuối cùng, hộp cơm thấy đáy, đồ ăn không còn miếng nào. Hứa U thay đổi dáng ngồi, cúi đầu bỏ thìa vào hộp rồi đậy hộp cơm lại.

"Ăn no chưa?" Cô hỏi.

"No rồi."

"À..."

Mắt Tạ Từ đen nhánh, một lớp sương mỏng bám trên áo khoác, là sương chưa hóa tuyết.

Sau đó lại yên tĩnh không tiếng động.

Trầm mặc một lát, cô nghiêng mặt đi, liếc nhìn cô: "Cậu đang giận tớ à?"

Không biết có phải Tạ Từ đang cố tình tránh ánh mắt của cô hay không.

Cảm giác này rất khó nói rõ, nghĩ tới nghĩ lui, hai người giống như không có mâu thuẫn gì cả, cũng không có lý do, nhưng trong lòng rõ ràng có thứ chặn lại, lên men dưới đáy lòng, không biết bắt đầu nói từ đâu.

Cứ tra tấn nhau như vậy.

Gió lại bắt đầu thổi, lạnh run người, đông lạnh đến xương cốt phát đau.

"Không có."

Cậu vô thức xoay bật lửa trong tay, trả lời qua loa một câu, cúi đầu lấy thuốc muốn hút.

Không biết tại sao khi nhìn thấy dáng vẻ bất cần này của Tạ Từ, Hứa U đột nhiên cảm thấy cực kỳ bực bội, không biết nói thế nào cho phải. Cô không thích giận người khác, cũng không biết

nói nặng lời.

Cô không biết tại sao Tạ Từ lại đột nhiên như vậy, suy đoán có lẽ cậu bắt đầu chán ghét mối quan hệ này...

Hứa U rất loạn... Nhớ tới Tống Nhất Phàm từng nói. Sau đó lại nghĩ đến một câu.

Có mới nới cũ?

Có lẽ...

Ngồi yên trên ghế vài giây, sau đó đứng dậy. Hứa U bước ra xa vài bước mới dừng lại, đưa lưng về phía cậu rồi mới nói: "Vậy cậu về nhà sớm đi." Sau đó bước đi mà không quay đầu lại.

Bước chân thực nhẹ, cũng rất chậm. Bầu trời u ám, bông tuyết đậu trên bóng đèn.

Bật lửa bị ném lên ghế dài, lăn tiếp hai cái rồi rơi trên đất bùn, phát ra tiếng vang nhỏ như rầu rĩ oán than.

Tạ Từ ôm cô từ phía sau, hai tay ôm thật chặt.

Hứa U ngẩn ra rồi hơi giãy giụa, cậu lại ôm chặt vài phần.

Cô chớp chớp mắt, cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ.

"Đừng đi."

Tạ Từ nói, giọng nói khàn khàn như bị giấy ráp cọ qua.

Hứa U hít thở thật nhẹ, trong lòng thoáng buông lỏng. Thân thể đơn bạc dính sát vào nhau.

Không biết từ khi nào cậu đã nắm lấy tay cô, dính chặt không

muốn xa rời.

"Thực xin lỗi." Tạ Từ xin lỗi.

Không biết vì sao, vừa mới nhìn bóng dáng xa dần của cô. Lần đầu tiên cậu sinh ra cảm giác sợ hãi, bao nhiêu không cam lòng, tủi thân và phẫn nộ trong lòng đều hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cảm giác trái tim bị bóp chặt.

Dù sao trong đầu cũng chỉ có một ý niệm, không thể đi cô rời đi như vậy.

Tim Hứa U như bị cứa qua, cô quay đầu nhìn vào mắt cậu. "Cậu không cần xin lỗi tớ, tớ chỉ muốn biết cậu bị làm sao vậy."

Tạ Từ đang muốn nói tiếp.

Di động trong trong túi vang lên, Hứa U cắt ngang cậu, vội rút một tay ra lấy di động:

"Alô?"

"A Sách, sao còn chưa về?"

Đêm hôm khuya khoắt, Trần Tú Vân thấy cô đi cả nửa ngày cũng chưa về, không khỏi lo lắng.

"Mẹ."

Tay Hứa U còn bị lôi kéo, cô chột dạ ấp úng, nhanh chóng nói: "Bạn học con chỉ có một mình, con ở lại với cậu ấy một lúc nữa, ngay gần nhà thôi, lát nữa con sẽ về."

Trần Tú Vân không đồng ý: "Đã trễ thế này, hai đứa con gái đi dạo cái gì, không an toàn, con mang bạn học đến đây luôn đi."

"Không phải." Hứa U cũng bị lời nói dối của mình làm khó, thoáng dừng vài giây mới tiếp tục bịa lý do, "Tâm trạng cậu ấy không tốt, có mấy việc muốn nói với con, mẹ đừng lo, con mang theo chìa khóa, di động cũng mang theo, đợi lát nữa sẽ về."

"Bây giờ hai đứa ở đâu?" Trần Tú Vân lại hỏi.

"Ở... Gần trường học..." Nghe mẹ truy hỏi, Hứa U âm thầm đau đầu.

Cô không dám nói ở tiểu khu, miễn cho Trần Tú Vân đi xuống.

"Trường học?"

Hứa U nôn nóng đi qua đi lại tại chỗ, đang đi thì bị người kéo lại. Cô nhấc mắt nhìn Tạ Từ một cái, cậu cũng đang nhìn cô.

"Còn có các bạn học khác, vừa mới gọi..."

Bên kia do dự nửa ngày mới nói: "Đừng chơi quá muộn."

Hứa U đồng ý, lại nhớ tới: "Bố đâu? Gì nhỏ đi rồi ạ?"

Trần Tú Vân nói: "Vừa mới uống rượu, bây giờ ngủ rồi, gì nhỏ vừa đi."

"Vâng, con biết rồi, có chuyện gì thì mẹ gọi cho con."

"Đúng rồi, bạn học của con có con trai không?"

Hứa U ra vẻ trấn định: "Không có con trai, đều là con gái."

Trần Tú Vân như là nhẹ nhàng thở ra, "Ừ."

Tắt điện thoại, Hứa U mới ý thức được bên người còn có Tạ Từ, cô lập tức xấu hổ. Ngay sau đó lại phản ứng lại, Tạ Từ hẳn là

nghe không hiểu cô nói, lại nhẹ nhàng thở ra.

Đêm lạnh, sau lưng cô lại ra một lớp mồ hôi mỏng.

"Cậu muốn đi cùng tớ không?" Hứa U cất điện thoại, ngửa đầu hỏi

- -

Trên đường hơi trơn vì tuyết bị tan thành nước.

Hứa U gửi hộp giữ ấm ở phòng bảo vệ rồi đi ra khỏi tiểu khu với Tạ Từ.

Bọn họ đi dạo không mục đích quanh đó.

Lúc này trên đường rất ít người, chỉ có bóng đèn cô đơn tịch mịch chiếu sáng.

Cô muốn nói gì đó, lại mãi không biết nên nói gì mới thích hợp.

Cũng không biết cảm xúc một người có thể thay đổi thất thường nhiều như vậy. Rõ ràng vừa nãy còn lạnh lùng, hiện tại lại nắm chặt tay cô không chịu buông.

Hứa U hơi không quen, trước kia lúc ở bên nhau đều là cậu nói nhiều, hiện tại cậu không nói, hai người tựa hồ cũng không có đề tài gì.

Đi ngang qua một siêu thị tiện lợi 24 giờ, cậu dừng bước.

Hứa U ngẩng đầu nhìn cậu.

Tạ Từ nói: "Tôi muốn mua thuốc lá."

"Cậu mới bao nhiêu tuổi, sao lúc nào cũng thuốc lá không rời

tay."

Hứa U nhíu mày, túm chặt tay cậu kéo về phía trước, "Đừng mua."

Cậu nhìn chằm chằm bóng dáng của cô, không tiếng động cười cười.

Lại đi thêm một đoạn, Hứa U không hề phát hiện, hoàn toàn không biết Tạ Từ nghĩ gì, tiếp tục nhắc mãi: "Lúc bố tớ còn trẻ cũng rất hay hút thuốc, sau khi thân thể không tốt thì bị mẹ tớ nhắc rất nhiều, cuối cùng cũng chịu bỏ.."

"Em lại mặc kệ tôi." Tạ Từ mặt không biểu tình, bình thản nói.

Hứa U im lặng, quay đầu nhìn cậu một cái, tạm dừng hai giây mới phát hiện nghèo từ.

"Tớ cảm thấy cậu bây giờ càng ngày càng kỳ quái." Cô nói

Tạ Từ rũ mắt, nhìn hai tay đang nắm chặt bên nhau, "Kỳ quái cái gì."

"Cậu có chuyện gì thì có thể nói thẳng với tớ được không, tớ sẽ không mặc kệ cậu, cũng sẽ không làm lơ cậu, tớ gọi điện thoại cho cậu nhưng chính cậu không nghe, tớ nghĩ cậu có việc nên mới không tiếp tục gọi."

Nghe cô nói một lời dài, Tạ Từ nhăn mày lại, "Em gọi điện thoại cho tôi khi nào? Rõ ràng chỉ có một lần chủ động là hôm nay."

Lúc này, sau lưng có giọng nam vang lên: "Hứa U?"

Hai người đồng thời quay lại nhìn.

Thẩm Dương xác định là Hứa U bèn phất tay cười với cô, "Đúng

là cậu rồi, thật trùng hợp, sao cậu lại ở đây."

Đến gần, cậu ta mới phát hiện có nam sinh đứng bên cạnh Hứa U, Thẩm Dương ngẩn người, ánh mắt dạo một vòng trên người Tạ Từ.

Này không phải...

Hứa U không nhận mặt, không có ấn tượng gì với người đang đứng đối diện này cả. Cẩn thận suy nghĩ một lúc mới nhớ ra hình như đây là bạn học mới. Xuất phát từ phép lịch sự, cô cười với cậu ta, thuận miệng hỏi, "Sao cậu lại ở bên ngoài?"

"Vừa mới đi mua đồ."

Thẩm Dương liếc nhìn sang hướng bên cạnh, chần chờ hỏi: "Đây là anh trai cậu à?"

"A?" Hứa U sửng sốt.

Tạ Từ vốn đã cao, bây giờ lại đứng trên bậc thang nên khi nhìn Thẩm Dương lại càng có cảm giác như nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt ngày càng lạnh. Cậu vươn tay ôm vai Hứa U, như cười như không hỏi: "Cậu là ai?"

Hứa U nhìn Tạ Từ, cảm thấy cảm xúc của cậu không thích hợp, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều.

Thẩm Dương đứng cách đó không xa, dù có ngu thế nào thì lúc này cũng nhận ra quan hệ của hai người không bình thường. Cậu ta cười cười, nói với Hứa U: "Tớ đi trước đây, gặp lại ở trường học."

Nhìn Thẩm Dương đi xa, Hứa U mới quay đầu giải thích với Tạ Từ: "Đó là bạn học của tớ... Chính là ở lớp mới.."

"___Tôi biết." Cậu quay mặt ra chỗ khác, không lạnh không nhạt cắt ngang lời nói của cô.

Hứa U cảm thấy cậu lại về trạng thái lúc đầu, chính là cảm xúc không ổn định, cực kỳ lạnh nhạt.

Vừa nãy còn bình thường, không biết giận dỗi với ai.

"Em và thằng kia rất thân?"

Một lát sau, Tạ Từ không nhịn được hỏi.

Hứa U không trả lời. Bởi vì cô còn đang nghĩ tại sao cậu lại tức giận, thất thần một lát, không nghe rõ cậu nói gì.

Dáng vẻ này rơi vào mắt Tạ Từ chính là cam chịu, cậu càng thêm bực bội, "Bởi thằng đó học giỏi?"

"Cậu đang nói cái gì?" Hứa U hoàn hồn, "Tớ với ai thân nhau?"

"Thằng vừa rồi."

Cái này rốt cuộc cô nhận ra, vội xua tay nói: "Tớ không thân với cậu ta."

"Ngày nào hai người cũng về cùng nhau." Cậu nói.

Hứa U bắt được trọng điểm, "Về nhà cùng nhau?" Cô cạn lời, thần sắc quỷ dị, nói: "Tớ về nhà với cậu ta khi nào?"

Lại an tĩnh nửa ngày.

Cô nhìn cậu không nói lời nào, lại hỏi một lần: "Có phải cậu hiểu lầm cái gì rồi không?"

Cái này, rốt cuộc Tạ Từ chịu mở miệng, "Tôi đến trường đón em,

mỗi ngày đều thấy em về với thằng đó."

- -

Sau khi có kết quả chia lớp, Tạ Từ là người cuối cùng biết Hứa U đến lớp Hỏa Tiễn. Này thật ra cũng nằm trong dự kiến, chỉ là không biết vì sao cậu cảm thấy rất bực bội. Loại lo âu này bám theo đến lúc cậu chờ Hứa U tan học, nhìn thấy cô vừa đi vừa nói chuyện với một bạn nam thì lên tới đỉnh điểm. Cậu bỏ tay vào túi, lưng dựa vào tường không nói tiếng nào, yên lặng nhìn bọn họ đi xa.

Liên tiếp mấy ngày đều như vậy.

Cậu không muốn đi hỏi, giống như uống lộn thuốc, cố tình tra tấn bản thân. Mỗi lần đều đứng ở vị trí kia nhìn Hứa U và thằng ranh kia đi ra cổng trường rồi đi ra.

Sau lại có một ngày bọn Tống Nhất Phàm rủ cậu ra ngoài chơi. Quán bar, Tạ Từ uống say chếnh choáng, cả người nặng nề nằm trên ghế.

Người bên cạnh xem ở trong mắt, Lý Kiệt Nghị hỏi: "A Từ giận dỗi ai vậy."

Tống Nhất Phàm cũng không biết, cảm thấy rất kỳ lạ, cậu dò hỏi: "Không phải là yêu đương thất bại chứ?"

Rất có khả năng.

Lý Kiệt Nghị nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Tạ Từ: "Anh em, cậu là bị ghét bỏ à, thất tình rồi? Này cũng quá thất bại đấy."

"Nhưng mà nói thế nào." Lý Kiệt Nghị chơi với Tạ Từ nhiều năm như vậy, sớm đã không lựa lời, "Người ta ưu tú như thế, cậu ngoài đẹp trai ra thì hình như chẳng còn ưu điểm nào cả, cẩn

thận suy nghĩ xem, à, còn có tiền, chỉ là vẫn không xứng cho lắm..."

Nói còn chưa xong.

"Đệch mợ." Tạ Từ túm đại đồ ném qua.

Lý Kiệt Nghị phản ứng nhanh chóng, vội nghiêng người trốn.

Ngây người vài giây, cậu ta còn sợ hãi trong lòng mà vỗ vỗ ngực, "Ôi đệt, cậu thẹn quá thành giận à?"

Thực rõ ràng, hiện tại Tạ Từ đang ở trong trạng thái không ai có thể chọc chỗ đau, Lý Kiệt Nghị còn ngu ngốc đâm đầu vào họng súng.

Tống Nhất Phàm yên lặng dịch mông ra xa.

Này con mẹ nó, Lý Kiệt Nghị đúng là đần độn, không biết mất trí hay là ăn phân.

- -

Cái này làm Hứa U thật sự ngốc. Cô biết Tạ Từ hiểu lầm, suy tư thật lâu lại không biết nói như thế nào, bắt đầu từ đâu.

"Tớ với cậu ta chỉ là bạn cùng lớp bình thường, tên cậu ta là gì tớ cũng không biết, chỉ là có đôi khi học tiết tự học buổi tối cậu ta sẽ hỏi bài tớ, thích tranh luận với tớ, khả năng là bị cậu nhìn thấy." Hứa U thành thành thật thật nói, "Nhưng tớ không biết tại sao cậu sẽ cho rằng tớ về cùng cậu ta mỗi ngày."

Cô đứng trên bậc thang, đối mắt có thể vừa vặn ngang tầm mắt của cậu.

Nơi này có chút ánh đèn hắt sang, cô vừa lúc phát hiện hai má

Tạ Từ ửng đỏ, tròng mắt đen nhánh như có nước. Vốn cậu đã trắng nõn, nhìn như vậy càng thêm rõ ràng.

"Sao mặt cậu lại đỏ như vậy?" Hứa U nhíu mày.

"Tức giận." Tạ Từ rũ mắt, có hơi mất tự nhiên.

"....."

"Rõ ràng là chính cậu hiểu lầm." Cô nhẹ nhàng nói.

"Tôi biết." Đột nhiên nhớ tới lời chưa nói xong vừa nãy, Tạ Từ hỏi, "Em gọi cho tôi lúc nào? Tôi khi nào thì không nghe điện thoại của em?"

Hứa U chậm rãi nói: "Buổi tối hôm nghỉ lễ đầu tiên của tớ."

Cậu nhíu mày, cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt cô, nhìn dáng vẻ chính là không nhớ ra.

"Em nghỉ..." Tạ Từ lại nghĩ, "Ngày lớp 9 đi chơi?"

"Đúng vậy."

"Đệch." Cái này Tạ Từ có ấn tượng, nháy mắt nhớ ra, "Hôm đó tôi bị chuốc say, di động bị người cầm đi..."

"Ừ..."

Hứa U thất thần, rõ ràng không muốn tiếp tục rối rắm vấn đề này. Cô lại bước tiếp một bậc thang.

Tạ Từ còn định giải thích, đột nhiên sửng sốt.

"Cậu cúi xuống một chút nha." Cô nói.

Sau đó nhón chân, đôi tay ôm lấy mặt cô, cằm dán lên trán cậu, lẩm bẩm nói, "Hình như hơi nóng..."

Chương 44: Đêm

Đêm

Edit: Qing Yun

Tạ Từ sửng sốt vài giây, vài sợi tóc dài mỏng của cô bị gió thổi cọ qua lông mày của cậu. Mang theo mùi hoa thanh đạm, hô hấp trở nên căng thẳng, làn da sau cổ của cậu dần đỏ lên.

"Thật sự giống phát sốt..."

Hứa U không nhận ra Tạ Từ khác thường, lại dùng tay gạt tóc mái của cậu ra, đặt mu bàn tay lên cẩn thận cảm nhận.

Cậu ngoan ngoãn đứng đó, mắt khẽ cụp, ánh đèn đậu trên lông mi, ý cười nơi khóe miệng dần nở rộ.

Càng cười càng không dừng được.

Hứa U bị cậu cười đến không thể hiểu nổi, "Muốn đi bệnh viện khám không?"

"Bây giờ là mấy giờ rồi." Tạ Từ nói với ngữ khí không quan tâm, kéo tay cô xuống nắm trong tay.

Hứa U cúi đầu lấy điện thoại xem giờ.

Gần 10 giờ rồi.

Muộn như vậy, lại là đêm 30 tết, không biết bệnh viện đã đóng cửa chưa...

Còn rối rắm tại chỗ thì Trần Tú Vân gọi đến kêu cô nhanh trở về.

Lần này ngữ khí của bà nghiêm hơn rất nhiều, Hứa U không dám tiếp tục qua loa lấy lệ, chỉ có thể vâng vài tiếng đồng ý.

"Em phải về?" Cậu hỏi.

Hứa U gật đầu, "Mẹ tớ kêu về, cậu cũng về sớm đi."

"Được, để tôi đưa em về."

Nơi này cách tiểu khu không xa, chỉ vài con phố. Trên đường trở về, Tạ Từ cùng cô mười ngón tay đan chéo, lòng bàn tay dán lòng bàn tay.

Lấy hộp cơm ở phòng bảo vệ. Radio truyền ra tiếng hí khúc, bảo vệ đưa hộp giữ ấm cho cô qua cửa sổ, cười ha hả một tiếng, "Muộn như vậy còn ở bên ngoài."

Hứa U nhập hộp, "Sắp về nhà, ông đang xem chương trình đón tết ạ?"

"Đang xem đang xem."

Bảo vệ tiểu khu là một ông lão có tuổi, Hứa U nghe bố mẹ nói chuyện mới biết được, ông lão này mệnh khổ, vợ mất sớm, con trai lại không có chí tiến thủ, ham mê cờ bạc, nợ nần một đống. Lấy một cô vợ là người mạnh mẽ, đàn ông không biết cố gắng còn tìm tiểu tam yêu đương vụng trộm bị phát hiện, nhà gái đến nhà làm loạn túi bụi, ông không ở nhà được mới đến đây làm bảo vệ.

Tạ Từ nghe Hứa U kể chuyện này, biểu cảm không chút thay đổi,

bỗng nhiên nói: "A... ngoại tình."

Lại đi vài bước, cô đột nhiên phản ứng lại, nhìn cậu hỏi: "Sao hôm nay cậu chỉ có một mình?"

"... Cái gì?"

"Đêm 30, sao cậu chỉ có một mình?"

"Tôi vẫn luôn một mình mà."

Cô khó hiểu, liền nghe được cậu nói: "Từ cấp hai tôi đã ở một mình."

"Cấp hai?!!" Hứa U kinh ngạc, nghĩ rằng cậu nói đùa, "Vì sao..."

"À, tôi cãi nhau với bố." Sắc mặt cậu như thường, nói thật nhẹ nhàng.

"..."

Hứa U mẫn cảm nhận thấy cảm xúc của Tạ Từ không đúng, không khỏi nhớ tới lần trước cậu bị bố đánh trong văn phòng hiệu trưởng. Cô cảm thấy Tạ Từ khẳng định có mâu thuẫn với người nhà. Nhưng cô không phải người có lòng hiếu kỳ thật nặng, huống chi là người ngoài, cũng không tiện hỏi thăm việc nhà người khác, vì thế lời nói đến miệng lại nuốt đi xuống.

Bọn họ lẳng lặng đi ước chừng vài phút, nhanh chóng đến dưới tầng lầu nhà Hứa U.

Cô dừng bước chân, nghĩ nghĩ nói: "Tuy rằng tớ không biết cậu và bố mẹ có mâu thuẫn gì, nhưng cậu có thể nói chuyện nghiêm túc với bọn họ, dù sao cũng là bố mẹ cậu..."

"Mẹ tôi đã sớm không ở cùng bố tôi."

Hứa U hơi ngốc, chưa kịp nhận ra ý tứ của lời nói này.

Tạ Từ nói, "Chắc khoảng mười hai mười ba tuổi, bố tôi ngoại tình, mẹ tôi nhảy từ tầng hai xuống ngay trước mặt tôi, rơi xuống cỏ nên không chết, sau khi ra viện thì hai người liền ly hôn. Người trong nhà bố tôi kia chỉ lớn hơn tôi mấy tuổi, thật ghê tởm, sau khi bố mẹ tôi ly hôn mấy năm thì gả đến."

Cậu nói thật bình tĩnh, biểu cảm cũng không biến hóa gì, tựa như đang nói chuyện nhà người khác, không liên quan gì đến mình.

Tuổi dậy thì kiệt ngạo khó thuần, cậu tràn ngập phản cảm đối với bố mẹ, thậm chí cả trường học. Không muốn ở nhà, vì thế liền dọn ra ở riêng. Yêu sớm, không học tập, chơi với mấy người xã hộ. Bạn gái thay đổi liên tục, trở thành mấy tên du côn lưu manh trong mắt mọi người.

Tim Hứa U thắt lại, không nói được cảm giác trong lòng là gì. Cô cúi đầu, chậm rãi nói, "Thật xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì."

"Tớ vừa mới... Không phải cố ý nói với cậu." Chuyện về bảo vệ kia.

Sắc mặt Tạ Từ vẫn như thường.

"Cái kia..." Hứa U vắt hết đầu óc, lần đầu tiên không biết mở miệng như thế nào.

Nói cái gì hình như đều không thích hợp.

"Em đi lên đi." Tạ Từ bỏ tay vào túi quần, lui về sau hai bước.

Hứa U ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện đã tới dưới lầu từ khi nào rồi.

Cô không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, không biết ứng phó tình huống này như thế nào. Nghe đến chuyện này, muốn nói gì đó, ít nhất muốn Tạ Từ đừng khổ sở... Lại mãi không mở miệng được, sợ nói bất luận cái gì đều sẽ vô tình tổn thương cậu...

Do dự một lúc, Trần Tú Vân lại gọi điện thoại đến thúc giục.

Hứa U quay người, nhỏ giọng trả lời: "Con ở dưới lầu rồi mẹ, lên ngay đây."

"Con nhanh lên, con gái đừng ở ngoài muộn như vậy."

"Con biết."

"Còn bao lâu nữa?"

"Lập tức..."

"...."

Bên kia cúp điện thoại. Hứa U cất điện thoại, xoay người nhìn Tạ Từ. Còn chưa nói lời nào thì cậu đã mở miệng trước, "Đi đi."

Hứa U không thể nghĩ được gì, chỉ có thể hỏi: "Có phải tâm trạng của cậu rất tệ không?"

"Không phải." Cậu nói.

"Thật vậy sao?"

"Sớm thành thói quen rồi, em về nhà đi." Tạ Từ cười.

Hứa U gật gật đầu. Nhìn cậu một cái, lại thấy không yên tâm,

"Vậy cậu nhanh về nhà đi, về đến nơi nhớ gọi điện thoại cho tớ."

"Ừ." Cậu đồng ý.

"Tạ Từ, cậu từ từ---" Cô gọi cậu lại, hơi do dự.

Tạ Từ quay đầu.

"Cậu..."

"Tôi không sao cả."

Bóng đèn ở hàng hiên hỏng rồi, Hứa U sờ soạng trong bóng tối để đi lên. Đi đến tầng hai, Hứa U dừng bước chân, tay nắm chặt tay vịn cầu thang.

- -

"----Tạ Từ!"

Tiểu khu an tĩnh đột nhiên có giọng nữ vội vàng vang lên, ngay trong đêm khuya khiến nó càng đột ngột lạ thường.

Người đang dựa vào đèn đường hút thuốc đột nhiên khựng lại, quay đầu sang.

Hứa U chạy tới.

Cô sợ cậu đi rồi, một đường đều chạy thật nhanh.

Vừa mới lên tầng, trong đầu Hứa U vẫn luôn suy nghĩ dáng vẻ Tạ Từ xoay người đi sau khi nói tạm biệt với cô. Cô không biết hình dung cảm giác này thế nào, dù sao trong lòng có loại ý niệm, không thể để cậu một mình...

Không thể để cậu đi như vậy.

Tạ Từ nhìn cô, cậu không động, cũng không nói gì, thuốc lá kẹp trên tay rơi xuống đất.

"Tạ, Tạ Từ." Rốt cuộc Hứa U cũng đi tới trước mặt cậu, hơi thở dồn dập.

Cô không nói nên lời, dứt khoát ôm eo đầu, đầu dán lên ngực cậu, tim nhảy loạn không thể kiểm soát.

Tạ Từ ngơ ngác hoảng hốt tại chỗ, đã quên phản ứng.

Hồi lâu sau.

Hứa U ngẩng đầu, hỏi: "Buổi tối cậu ở một mình sao?"

"Ừ."

Tạ Từ tạm dừng một hồi, như là sửa sang lại cảm xúc của chính mình, khi tiếp tục mở miệng thì thanh âm khàn khàn.

"Cậu đến đây kiểu gì?"

"Lái xe."

"Vậy cậu... Ở trong xe chờ tớ, tớ đi lên trước, chờ bố mẹ ngủ tớ sẽ chạy xuống ở cùng cậu."

Hứa U không đành lòng, vì thế lại nói: "Nhà tớ có truyền thống, ngày 30 không tắt đèn, nếu cậu sợ có thể nhìn đèn nhà tớ."

"Được."

- -

Loại việc điên cuồng thế này, Hứa U rất ít làm, thế cho nên cô

trốn trong ở chăn, xem thời gian trôi qua từng chút một, chính mình đều cảm thấy thực hoang đường.

Mùa đông chui trong chăn, hơi thở thở ra làm mờ mà hình di động. Cô kiên nhẫn lau hơi nước, đôi mắt cũng không nháy.

Bên ngoài dần trở nên yên tĩnh. Bố mẹ sớm đi vào giấc ngủ.

Vừa đến 12 giờ, pháo hoa bùm bùm vang lên. Âm thanh chúc phúc vui sướng mà ầm ĩ.

Hứa U căn chuẩn thời gian, khoác áo ngoài xuống giường, lặng lẽ đẩy cửa phòng ngủ, rón rén đi đến huyền quan tháo giày. Cô bỏ chìa khóa vào túi, ngừng thở nhẹ nhàng đóng cửa.

Một đường chạy xuống dưới, cô mới phản ứng lại. Lúc nãy đi quá gấp, quen hẹn gặp Tạ Từ chỗ nào rồi.

Hứa U năm chặt di động, xoay hai vòng tại chỗ, vừa chuẩn bị gọi cho cậu thì có tiếng còi xe vang lên cách đấy không xa.

Cô nhìn lại.

Tạ Từ vươn tay trái ra ngoài cửa sổ, đong đưa hai cái.

Cô chạy chậm qua, mở cửa ghế phụ rồi chui vào.

Xe không tắt lửa, trong xe tràn ngập mùi hương cỏ.

Tạ Từ gác một tay lên cửa xe, cậu đang nói chuyện điện thoại. Nhìn Hứa U lên xe xong bèn mở máy sưởi lên.

"Đợi chút, lập tức." Tạ Từ quay đầu.

Hứa U nghe thấy cậu nói thì gật đầu, "Không sao đâu, cậu cứ nói chuyện tiếp đi."

Bên kia là Tống Nhất Phàm, nghe được hai người nói chuyện thì cậu chế nhạo một câu, "Hai người đủ lãng mạn đấy."

"Ừ."

Tạ Từ nhìn thấy Hứa U tới thì nào còn tâm tư nói chuyện với cậu ta, có lệ nói: "Cứ như vậy, cúp đây."

"Ai da, đừng tắt, còn chưa nói xong đâu anh em."

Tống Nhất Phàm tức giận trợn trắng mắt, mệt cậu ta còn chuồn khỏi nhà hẹn một đám người chuẩn bị chơi cùng Tạ Từ, làm nửa ngày mới nhận ra người ta có vợ ở bên.

"Chuyện gì, cậu có nhanh lên được không." Tạ Từ thúc giục.

Tống Nhất Phàm thầm mắng một câu, vội nói: "Ngày mai mang chị dâu tới cùng ăn một bữa đi."

"Mấy người có những ai."

"Không nhiều, có Nghị ngốc, anh Thành, Đại Lê Tử..."

"Nói sau."

"Đệch, cậu đừng có như vậy, cho câu trả lời chính xác đi, cậu biết mấy người bọn tôi cố tình chạy ra vì muốn ở với cậu không, kết quả cậu chơi xấu, không rên một tiếng đã bỏ anh em đi cùng vợ rồi, có phải anh em thân thiết không thế Tạ Từ." Tống Nhất Phàm ồn ào.

Tạ Từ còn chưa lên tiếng thì bên kia đã đổi người khác.

Trình Tinh Ỷ đi đến một góc yên tĩnh, thanh âm ẩn nhẫn hỏi: "Cậu kéo đen tớ?"

Tạ Từ nhìn Hứa U, có lẽ cô cảm thấy chờ nhàm chán nên đã nghiêng đầu nhìn pháo hoa bên ngoài, còn chụp vài hình.

Cậu hơi cong môi, lười biếng nói với đầu bên kia: "Đúng vậy."

"Tại sao?"

"Chớ chọc Hứa U."

Tạ Từ không kiên nhẫn, cũng không đợi bên kia trả lời mà tắt luôn điện thoại ngay khi vừa nói xong.

Hứa U nghe được tên mình, cho rằng cậu kêu mình bèn quay lại hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì."

Đêm khuya tĩnh lặng, trong xe chỉ có ánh đèn ảm đạm ấm áp. Hứa U đoan chính ngồi yên trên ghế, mặc áo gấu đáng yêu bên trong áo khoác, khuôn mặt ửng đỏ vì chạy vội, lông mi cong giống quạt hương bồ.

Dù sao cũng rất chọc người.

"Em cắt tóc?" Cậu nhìn chằm chằm cô một lát, đột nhiên hỏi.

Hứa U "a" một tiếng, không đoán được cậu sẽ hỏi cái này, cô gật gật đầu, ngượng ngùng nói, "Hôm qua mẹ cắt cho tớ."

Tạ Từ cười cười, kéo cổ tay cô.

Rũ mắt xuống, thấy cánh tay trắng nõn của cô, màu da khiết tịnh, cậu không nhịn được bèn cúi người hôn hôn một cái.

Cô bị động tác này của cậu làm cho như bị sét đánh, nhanh

chóng rút tay về, thân thể cứng đờ, "Đừng như vậy, bên ngoài có người..."

"À... không có ai." Tạ Từ không chút để ý.

Hứa U vẫn không yên tâm, hơi nhích ra một khoảng cách, "Chúng ta vẫn nên nói chuyện đi."

"Nói cái gì?" Cậu hỏi.

Hứa U cẩn thận suy nghĩ, thực bình tĩnh mà nói: "Ngày thường cậu thích làm cái gì?"

"..."

Cậu ngây ra nửa ngày mới nói, "Không có."

Thấy dáng vẻ bị nghẹn của cô, cậu mới cười cười, "Em thì sao, học tập?"

Hứa U lắc đầu, "Ai sẽ thích học tập chứ."

"Em đó, vẫn luôn học mà."

Dù sao trước kia Tạ Từ ngồi sau cô, vừa tan học liền thấy cô làm bài tập, không làm bài cũng là ghi lại bài vừa học, giống như không biết mệt mỏi. Đùa giỡn cô thế nào cô cũng không để ý, cũng không tức giận, giống y tú tài thành thật, một lòng chỉ có đọc sách thánh hiền.

Tú tài nói: "À, bởi vì thành tích của tớ luôn tốt nên đã quen học tập."

"Nha." Tạ Từ nhướng mày, "Tuổi còn trẻ đã có gánh nặng thần tượng rồi."

Hứa U cười rộ lên.

Cậu nhàn nhạt hỏi: "Sau này em muốn thi trường đại học nào?"

Cô nghĩ nghĩ, nói giỡn: "Tân Đông Phương."

"Đi Bắc Kinh?"

Hứa U nhìn cậu, nghi hoặc hỏi: "Cậu hỏi cái này làm gì?"

Tạ Từ nhìn cô, "Em nói đi."

"...."

"Đúng rồi rồi." Hứa U đột nhiên nhớ tới một việc, cô nói, "Sáng mai tớ đưa cậu đến bệnh viện đi tiêm."

"Vì sao?"

"Cậu bị sốt mà."

"Uống thuốc là được."

Hứa U nhíu mày, không tán đồng, "Có bệnh không thể kéo, hơn nữa trời lạnh như vậy."

Cậu không nói lời nào.

"Được không?" Hứa U còn đang hỏi.

Ánh mắt Tạ Từ nhìn cô càng ngày càng không thích hợp.

Lần này Hứa U phản ứng thật mau, biết cậu muốn làm gì. Cô che lại nửa bên mặt của mình, chỉ lộ ra đôi mắt, nhỏ giọng nói: "Không cho hôn, cậu đồng ý tớ trước."

Cậu bật cười, nghiêng người qua hôn lên mu bàn tay trắng nõn của cô.

Tai Hứa U đỏ bừng vì động tác của cậu.

Tạ Từ lại tiến đến gần, cười hôn đôi mắt cô.

"Cậu thật phiền."

"Không cho tôi hôn tôi càng muốn hôn." Ánh mắt cậu thật đen, thanh âm như mất tiếng, hai người sát gần nhau hơn.

Cô trốn về phía sau.

Tạ Từ kéo tay Hứa U, một tay chống trên cửa kính, nghiêng đầu lấp kín môi cô.

Độ dày của môi thích hợp, hôn lên thực thoải mái.

Cậu nắm cằm cô, hôn không biết mệt mỏi, trong miệng đều là hương thơm khiến người mê say, tê dại một đường xuống đến ngực.

Chương 45: Thổi

Edit: Qing Yun

Hô hấp nóng rực, môi lưỡi bị hôn đến tê dại.

Hứa U mơ màng bị dẫn dắt, bàn tay mềm mại sờ soạng đặt lên eo cậu.

Tạ Từ khựng lại, thối lui ra sau.

Áp lực trên người chợt giảm, Hứa U chậm rãi mở mắt. Trong mắt đen nhánh ướt dầm dề, mang theo ánh nước mát lạnh, giống như mèo nhỏ ngoan ngoãn, mờ mịt nói: "Làm sao vậy..."

Người nào đó xem đến miệng khô lưỡi khô, bụng dưới căng thẳng.

Chưa kịp phản ứng lại, Tạ Từ đã tiếp tục tiến đến, mưa rền gió dữ gia tăng nụ hôn vừa rồi.

"Hứa U..." Cậu gọi tên cô, nghiêng cầu cắn vành tai cô, một đường trằn trọc đến môi.

Môi lưỡi thâm nhập giao triền, mỗi lần chuyển động là một lần hôn sâu hơn, lông mi cậu rung rung.

Cô giơ tay ôm cổ Tạ Từ. Bên tai là tiếng nước, nước bọt ngọt ngào giao nhau. Răng má dư hương, miệng đầy sinh tân.

Không biết từ khi nào, ngón tay lạnh lẽo của cậu nhẹ nhàng len lỏi chui vào vạt áo lông của cô, đầu ngón tay chạm vào da thịt ấm áp tinh tế, một đường hướng lên trên xẹt qua da thịt mềm mại, sờ soạng cởi bỏ nội y của cô.

Đột nhiên lạnh lẽo làm Hứa U run nhẹ, cánh tay trên lưng khiến cô nổi lên một tầng da gà. Tuy rằng bị hôn đến mất đi ý thức nhưng lúc này cũng nhận ra Tạ Từ đang làm cái gì. Mặt cô như bốc cháy, vành tai đỏ ửng.

"Đừng... Đừng." Hứa U hoàn hồn, sợ tới mức giãy giụa, muốn thoát khỏi giam cầm của cậu.

Đệch.

Tạ Từ bỗng nhiên đứng dậy, thầm mắng một câu.

Cậu chau mày, hít một hơi thật sâu, cắn chặt răng. Mở cửa xe đi ra ngoài để bình tĩnh lại.

Cửa xe độ ngột đóng sầm lại, Hứa U cũng cảm thấy bị chấn động. Cô đỏ mặt kéo quần áo xuống, đôi tay nhanh chóng đưa ra sau móc lại nội y.

Tạ Từ dựa vào xe, miệng ngậm thuốc lá. Cậu quay mặt ra hướng gió, gió lạnh tận xương ập vào mặt, dục hỏa quay cuồng trong lòng không biết mất nửa phần, lửa cháy kêu gào lan tràn ra đồng cổ.

Không được... Như vậy không được. Nếu còn tiếp tục thì ai cũng không cản được việc cậu muốn làm.

Sương khói mỏng manh bị thổi tan. Tạ Từ cắn chặt điếu thuốc, đồng tử nặng nề sâu thẳm.

Đêm tối, mặt trăng bị tầng mây che khuất, trong không khí ngập tràn mùi thuốc súng của pháo hoa. Ánh lửa mỏng manh chiếu lên thân hình cậu như ẩn như hiện. Qua nửa này, cậu cũng chưa từng thay đổi tư thế, một chút phản ứng cũng không có.

Hứa U ngồi trong xe nhìn ra bên ngoài, ảo não mà nhắm mắt lại, dùng mu bàn tay gõ gõ trán. Nhớ tới hình ảnh vừa rồi liền xấu hổ.

Cô hơi hoảng hốt, sau một lúc lâu mới không nhịn được lấy điện thoại nhắn tin cho Tạ Từ.

[Cậu bị cảm, mau trở lại đi, bên ngoài rất lạnh.]

Cách một hồi, di động rung lên.

Cậu trả lời một câu:

- --- [Em xác định?]

Hứa U nhắn lại cho cậu.

.... Cậu đừng trúng gió.

Nghĩ thế nào lại xóa đi.

Cô còn chưa trả lời thì đã nhận được một tin khác.

- -- [Muốn xe chấn?]

Hứa U:.....

Cách một hồi, Hứa U cúi đầu nhìn chằm chằm đầu gối phát ngốc. Cửa bị kéo ra, gió lạnh nhân cơ hội chui vào xe. Cô ngơ ngác quay đầu.

Hai người đối diện hồi lâu. Cậu cúi đầu, tóc rũ xuống trước trán.

Hứa U:?

Tạ Từ chống khung xe, mặc áo khoác màu đen. Cậu tiến về phía trước, hơi cúi người, môi lạnh dán lên khóe môi cô, "Cho tôi ôm một lát."

Hứa U như là bị mê hoặc, chờ tỉnh lại đã bị cậu ôm ở trong ngực.

Ghế phụ rất rộng, cô cúi đầu thật nhỏ xinh, không tư chối nhưng lại ngại ngùng e lệ. Không ngồi thẳng được, nhưng dựa ra sau lại đụng phải ngực cậu. Hứa U đứng ngồi không yên, máy sưởi thổi nhiệt vào mặt cô, cô quay đầu, càng thêm cẩn thận mà thấp giọng nói với Tạ Từ: "Cho tớ xuống dưới đi... Cậu không cảm thấy tớ nặng sao?"

Tạ Từ cúi đầu, một tay giữ chặt cổ tay cô, thanh âm khàn khàn, "Đừng lộn xộn."

"...." Hứa U quay mặt, mặt cô rất mềm, da trắng như trong suốt, ở dưới ánh đèn còn có thể nhìn thấy lông tơ nhỏ mềm mại.

Cậu lười biếng chuyển tầm mắt đối diện với mắt cô. Lại cách một, hồi, Tạ Từ đột nhiên hỏi: "Em... Có biết dâu tây là cái gì không?"

Hứa U: "...."

Khóe môi cong lên, môi mỏng nhạt màu đến mê người.

Tạ Từ như là lơ đãng nói bên tai cô, "Giúp em tạo một cái?"

"---- Không."

Từ không còn chưa kịp nói xong thì cánh tay cậu đã vòng quay eo cô, kéo cô vào trong ngực. Rõ ràng đã có âm mưu từ lâu.

Tạ Từ kéo cổ áo lông rộng thùng thình của cô xuống, bờ vai tuyết trắng lộ ra trong nháy mắt, làm người thần hồn điên đảo, thật chói mắt.

Cậu than nhẹ một tiếng, dán môi lên liếm mút.

Vừa mềm vừa thơm vừa ngọt.

Người ấy, thật là đã trọng dục lại tham hoan.

- -

Ban đầu nháo ầm ĩ, chờ tới nửa đêm Hứa U thật sự không chống đỡ nổi mà đi vào giấc ngủ. Nửa mộng nửa tỉnh, vì Trần Tú Vân thức dậy lúc 6 giờ nên Hứa U hẹn đồng hồ từ 5 rưỡi.

Cuối cùng lại là Tạ Từ gọi cô dậy.

Sợ quấy rầy giấc ngủ của cô, trong xe để ánh đèn vàng nhạt. Sắc trời bên ngoài vẫn tối tăm như cũ, một vòng sáng treo ở phía chân trời.

Ngồi một tư thế trong thời gian dài khiến chân trái bị tê rần. Hứa U mông lung buồn ngủ, mở mắt ra còn xoa xoa vài cái, đột nhiên vừa động, cơ bắp đau nhức tê dại khiến cô không khỏi kêu lên.

Tạ Từ ghé mắt nhìn sang.

"Chân tê hết cả rồi..." Cô nói hai câu, lại "ái" một tiếng.

Tạ Từ cười, ghé người vào tay lái nhìn cô, "Tôi xoa giúp em?"

"Không cần." Hứa U nâng tay ngăn trở cánh tay cậu duỗi đến, tự mình nắn bóp một lát.

Trong xe thực an tĩnh. Cậu nhướng mày, "Hôm nay có thể ra ngoài không."

"....Hôm nay?" Cô chần chờ.

Tạ Từ "ừ" một tiếng, nói: "Ăn cơm cùng bạn của tôi."

- -

Sau khi về phòng, Hứa U nhẹ nhàng mở cửa ra, trong phòng tối om không một tiếng động, bố mẹ vẫn chưa thức dậy. Cô cẩn bỏ khóa phòng vào chỗ huyền quan, cũng không dám bật đèn mà sờ soạng trong bóng tối để về phòng.

Vừa rồi còn rất buồn ngủ, vậy mà không biết vì sao lúc này lại không ngủ được. Ngồi ở chân giường phát ngốc một hồi chờ thời gian trôi đi, sau đó Hứa U đứng dậy lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Chờ lau khô tóc đi ra ngoài, Trân Tú Vân đã tỉnh dậy, bà đang làm bữa sáng trong phòng bếp, nhìn thấy Hứa U thì kinh ngạc hỏi: "Mới sáng sớm mà con tắm cái gì?"

Hứa U bỏ quần áo bẩn vào máy giặt, cúi đầu nói: "Ra mồ hôi, không thoải mái."

Trên bàn cơm, bố Hứa đột nhiên hỏi, "Đúng rồi, A Sách khi nào đi học?"

"Còn năm ngày nữa ạ."

"Cũng không lâu nữa." Trần Tú Vân tính tính, "Con làm xong bài tập chưa?"

Hứa u cúi đầu uống cháo, cô ăn khá nhanh, cơm nước xong bèn cầm bát đũa mang vào bồn rửa, "Hôm nay con có thể ra ngoài chơi với bạn không ạ?"

Bố Hứa đang đọc báo, ông nhìn cô một cái rồi nói: "Bạn học nào?"

"Bạn học lớp cũ."

"Tài liệu bố mua cho con đã làm xong chưa?"

Lúc này Hứa U mới nhớ tới, không hé răng. Bố Hứa nhíu chặt lông mày.

Trần Tú Vân vội nói: "Không sao cả, ông cho A Sách ra ngoài chơi một ngày đi, mấy hôm trước đều ở nhà làm bài tập rồi, hơn nữa mấy ngày sau lại phải đi học."

Bố Hứa nhíu mày không nói chuyện.

Hứa U cúi đầu thật thấp giống như đã làm sai việc gì, "Nếu không thì con không đi nữa..."

Nhìn dáng vẻ này của cô, bố Hứa lật báo sang trang khác, hơn nửa ngày mới nói: "Nhớ về sớm."

- -

Tạ Từ vẫn còn sốt, nhưng cậu không muốn đi bệnh viện nên hai người tìm một phòng khám ở gần đó.

Bác sĩ là một ông lão, kiểm tra cho Tạ Từ một hồi, nói cậu chỉ bị cảm mạo bình thường, chỉ cần truyền nước là được.

Một hộ sĩ đi vào phòng lấy thuốc, bác sĩ tháo kính viễn thị

xuống, nhìn Tạ Từ rồi nói: "Trời lạnh mà cháu mặc ít thế này, bị sốt là đúng."

"Vì đẹp đó ông." Cậu cười không đứng đắn.

Bác sĩ nhíu mày, nhỏ giọng nói, "Con trai mà còn chú ý như vậy."

Tạ Từ nói: "Muốn đi hẹn hè với bạn gái."

Hứa U đứng bên cạnh nghe thấy thì muốn cười, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt không tán đồng của bác sĩ quét đến người mình, tươi cười cứng lại, cô không dám cười nữa, vội vàng kéo cậu ngồi xuống ghế.

"Cậu đừng nói bậy như thế." Cô hơi bực.

"Nói bậy cái gì?"

"Vì hẹn hò đó..."

"Không phải sao?"

Hứa U trợn tròn mắt, "Cậu thật sự vì tớ nên mới mặc ít như vậy..."

Tạ Từ nhìn biểu cảm của cô thì rất vui vẻ, "Tôi vẫn luôn dùng sắc đẹp để dụ dỗ em mà, không phát hiện sao?"

Trong phòng mở máy sưởi, TV chỉnh âm thanh đến mức thấp nhất.

Hộ sĩ mang thuốc đến giúp Tạ Từ truyền nước, thuận tiện cho cậu một túi chườm nóng che tay. Hộ sĩ điều chỉnh tốc độ nước chảy rồi dặn dò Hứa U: "Khi nào xong thì gọi chị."

Tối qua Tạ Từ không ngủ, lúc này mệt nhọc dựa đầu vào vai Hứa

U nghỉ ngơi.

Cuối cùng bả vai Hứa U đều tê rần cũng không đẩy cậu ra.

Cô không có việc gì làm, bèn lấy bài chưa làm xong ra tiếp tục viết. Thỉnh thoảng ngẩng đầu xem bình truyền nước còn bao nhiêu.

Bên cạnh có một thím trung niên hơi béo cũng đang truyền nước biển. Bà nhàm chán nhìn khắp nơi tìm người nói chuyện. Đến phiên Hứa U, bà dùng tiếng phổ thông không quá tiêu chuẩn hỏi: "Cháu gái còn đang đi học à?"

Hứa U gật đầu.

"Học vất vả như vậy, lớp 12 sao?"

Cô ngượng ngùng cười, "Là 11 ạ."

"Ai da, sắp 12, con gái của thím cũng bằng tuổi cháu."

Tư tưởng của người này tương đối bảo thủ, nhìn Hứa u với thần sắc phức tạp, "Mới tuổi này, yêu đương sẽ làm trễ thời gian học tập."

Hứa U trầm tĩnh, nhìn là biết học sinh ngoan, rõ ràng không phải cùng một loại người với Tạ Từ.

Một lát sau, bà lại nói: "Yêu nhau lâu chưa?"

Hứa U nhấp miệng cười, cũng không trả lời mà chỉ lắc đầu.

"Đừng vì loại chuyện này mà hoang phí cả đời người."

Không bao lâu sau, Tạ Từ tỉnh vì khát.

Hứa U bỏ sách sang một bên, đứng dậy đi rót nước ấm cho cậu.

Cậu chưa tỉnh ngủ hẳn, ngay từ đầu còn hơi mờ màng, qua một hồi mới cau mày nói, "Thật đắng."

"Cái gì?" Cô nghe không rõ.

"Trong miệng tôi có vị lạ, thật đắng."

"Bình thường."

Hứa U tìm một cái kẹo que trong túi, kiên nhẫn lột giấy gói rồi nhét kẹo vào miệng cậu, "Ngậm đi."

Cậu ngậm kẹo que, ấp úng nói, "Sao em lại có kẹo?"

Cô trầm mặc, "Lấy ở trong nhà."

"Cho tôi?"

"Ừ."

- -

Buổi chiều ăn cơm, Tống Nhất Phàm gửi địa chỉ nhà hàng cho bọn họ. Là nơi bọn họ hay tới.

Bên trong có rất nhiều người, lúc này người đi vào thì mấy người đều sửng sốt, hai mặt nhìn nhau, ngay sau đó mới phản ứng lại, hi hi ha ha chào hỏi Tạ Từ.

"Sao lại nhiều người như vậy?"

Tạ Từ duỗi tay, dùng sức đẩy đầu Tống Nhất Phàm, "Cậu gọi mấy người."

Tống Nhất Phàm đang đánh bài, đầu bị ăn đau, không khỏi "ai u; một tiếng, chột dạ nhìn cậu, "Tôi cũng không biết tại sao.... Ban đầu chỉ gọi mấy người... Ai biết."

Ai biết, người càng kêu càng nhiều, thậm chí mấy người lớp 10 cũng đến. Nhưng mà Tống Nhất Phàm nghĩ người càng đông càng vui nên cậu cũng không quản.

"Làm sao vậy? Không thích nhiều người, quấy rầy ngài nói chuyện yêu đương?"

"Cút mẹ cậu đi."

Tạ Từ nhíu mày.

Cậu không thể nói ra được tại sao, trong lòng chỉ không muốn đưa Hứa U tới cho đám râu ria kia xem.

Dù sao chỉ cần có người khác nhìn chằm chằm Hứa U, tâm trạng của cậu liền trở nên bực bội.

Lý Kiệt Nghị không rõ, nhưng cậu ta cũng không quan tâm, ngáp một cái rồi nói: "A Từ, cậu mau đến giúp tôi đi, thua thảm quá."

Tạ Từ vừa truyền nước xong, tâm trạng thật không tốt, trực tiếp từ chối.

"Khi nào ăn cơm." Cậu hỏi.

"Đợi chút, có lẽ là 5,6 giờ."

"Tôi muốn ngủ một lát."

Tống Nhất Phàm phất tay, "Bên trong có phòng, cậu đi đi."

Hứa U ngồi nói chuyện với Phó Tuyết Lê, không biết nói đến chuyện gì, cô cười rộ lên.

"Thích ăn ngọt không? Tớ vừa mới mua." Phó Tuyết Lê đẩy một đĩa điểm tâm đến trước mặt cô.

Phó Tuyết Lê chống cằm, chán nản nói: "Vốn là đi mua với Hứa Tinh Thuần, kết quả bị Tống Nhất Phàm kêu tới ăn cơm, ha ha ha ha tớ lại bồ câu cậu ấy."

Hứa U: "A? Lớp trưởng không sao chứ?"

Phó Tuyết Lê thực ngạo kiều, "Không sao cả."

Dù sao cũng không phải lần đầu.

"Cậu ăn thử xem có ngon không." Cô thúc giục Hứa U.

"Đây là cái gì?"

"Bánh kem vị xoài, cậu ăn bao giờ chưa?"

Hứa U lắc đầu: "Chưa ăn."

Cô cắn một miếng, tất cả đều là bơ, còn có vị xoài.

Hứa U thích ăn ngọt, cho nên có thể tiếp thu. Cô dùng lớp giấy bọc xoa một chút rồi đưa vào miệng.

"U U, Hứa Tinh Thuần vẫn làm lớp trưởng lớp cậu à?"

"Ừ." Hứa U gật đầu, "Thầy giáo chọn."

Phó Tuyết Lê hiểu rõ, "Từ nhỏ cậu ấy đã làm lớp trưởng, thầy giáo hồi cấp hai đặc biệt thích cậu ấy."

Mới vừa nói hai câu đã bị người kéo đi.

Hứa U quay đầu, Tạ Từ đứng một bên, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt ướt dầm dề nhìn cô.

Thần sắc Tạ Từ uể oải, cậu lười biếng nói: "Đi ngủ cùng tôi."

?

.....

Phó Tuyết Lê: "Cậu đi một mình đi."

"Đi thôi." Tạ Từ nói, cánh tay kéo Hứa U không buông.

"Đi đâu?" Hứa U không thể hiểu được.

"Bên cạnh, có phòng ngủ."

"....."

"A Từ, cậu là trẻ con à, ngủ một giấc cũng muốn có người ở bên?" Có người ngồi bên cạnh trêu ghẹo một câu như vậy.

Tạ Từ không thoải mái, cậu không muốn nhiều lời, ai nói gì cũng mặc kệ.

Nhìn cậu mạnh mẽ nửa lôi kéo Hứa U đi cùng mình, Phó Tuyết Lê cạn lời.

Người này sao lại có tâm chiếm hữu mạnh như vậy, quả thật là kẻ tám lạng người nửa cân với Hứa Tinh Thuần. Nhưng mà yêu đương thế này cũng thật phiền, một chút tự do cũng không có.

Có cô gái thò tới, "Đây là bạn gái mới của Tạ Từ à, bọn họ lâu chưa?"

Phó Tuyết Lê cúi đầu chơi di động, thành thật nói: "Tớ cũng không biết bọn họ ở bên nhau từ khi nào."

"Cảm giác Tạ Từ muốn quay đầu về chính đạo rồi."

"Về cái lông, cậu cho rằng đây là truyện ngôn tình à?" Một người khác nói: "Vốn Tạ Từ thích kiểu người thế này mà, chính là kiểu học sinh giỏi. Lúc trước Khâu Thanh Thanh cũng thế, kết quả còn không phải chia tay à."

Câu kế tiếp chưa kịp nói ra đã bị bạn tốt vỗ vai.

Hứa U đứng đó, sắc mặt bình tĩnh giống như không nghe được gì cả, gật đầu với bọn họ ý bảo mình tới lấy sách rồi đi luôn.

Chương 46: Ăn cơm

Ăn cơm

Edit: Qing Yun

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, ngay sau đó có người thấp giọng gọi.

"A Từ, dậy ăn cơm."

Hứa U không ngủ, lúc này nghe thấy động tĩnh liền mở mắt ra. Cô giật giật thân mình, phát hiện cơ thế mình bị người ôm vào trong ngực.

Tạ Từ chưa tỉnh, hơi thở nóng ấm vững vàng phun ở cổ cô. Cánh tay vòng lấy eo cô, cằm lại chống lên gáy cô.

Hoàn toàn là tư thế chiếm hữu.

"Muốn ăn cơm rồi." Hứa U kéo tay cậu xuống.

Cô vừa động Tạ Từ liền nhấc chân đè cô lại, hoàn toàn ngăn cản động tác của cô. Phản ứng nhanh chóng không giống người vừa tỉnh ngủ chút nào.

Hứa U thấy cậu tỉnh thì không còn cố kỵ nữa, cô chống tay ngồi dậy, xốc chăn lên muốn xuống giường.

"Đợi chút, gấp cái gì?" Tạ Từ ngáp một cái, giữ chặt cổ tay cô.

Hứa U cũng không để ý đến cậu, chính mình ngồi cong lưng ở mép giường, dùng một tay khác đi giày. Vừa mới đi xong đã bị người phía sau túm trở về, cô không kịp phòng ngừa mà ngã vào đệm giường mềm mại phía sau.

Tạ Từ trở mình chống tay bên tai cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, cậu cúi đầu, dùng chóp mũi cọ cọ mũi cô, mới vừa tỉnh ngủ nên yết hầu có chút khàn khàn, "Ai, Hứa U, hỏi em vấn đề này?"

Hứa U liếc mắt, quay mặt đi, nhí mày đẩy người phía trên ra, "Vấn đề gì, cậu đừng đè tớ."

"Chậc, em thật không kiên nhẫn."

"Tôi chỉ muốn hỏi..." Tạ Từ nhanh chóng cúi đầu, cọ môi vào làn da ửng đỏ dưới cổ cô, "Sao em lại thích tôi như vậy?"

- -

Bàn ghế gỗ, trên vách tường có treo đèn màu vàng. Quán ăn Tứ Xuyên này trang hoàng rất đẹp, đồ ăn cũng không tồi, đều là nơi Tạ Từ và Tống Nhất Phàm từng tới.

Hứa U đi theo Tạ Từ ra ngoài. Bên ngoài rất náo nhiệt, đồ ăn đã được mang lên đầy bàn, chỉ là vẫn chưa bắt đầu ăn, mọi người đang chờ bọn họ.

Trong phòng hơi nóng, Tạ Từ cởi áo khoác ném sang một bên.

Một bạn nam nhìn thấy đầu tóc Tạ Từ hơi xù, tinh thần cũng không tốt lắm bèn mở miệng trêu đùa, "Tình hình chiến đấu rất kịch liệt đi, bị bệnh mà không biết tiết chế hơn à?"

Vốn Tạ Từ đang ngồi xem Hứa U lau bát đũa, nghe thấy vậy thì quay đầu lại nhìn người vừa nói: "Cậu có bệnh?"

Người nọ tự động ngậm mồm.

Không khí đông cứng trong vài giây.

Tống Nhất Phàm ngồi đối diện ra tới giảng hòa, hi hi ha ha cười nói: "Mày điên à Nghê Minh, có bạn nữ ở đây mà sao mày ăn nói bậy bạ thế, không tốt chút nào."

Dù sao người tới đa phần đều không quen, náo nhiệt một chút cũng tốt, Tống Nhất Phàm gọi mọi người đến làm quen một vòng, có mấy người mang theo bạn gái, bạn gái lại mang theo bạn thân, cuối cùng thành một đống người.

"Bên cạnh Tạ Từ là bạn gái đúng không, hình như chưa từng gặp bao giờ."

Nói chuyện chính là bạn gái của Từ Hiểu Thành, tên là Tôn Tiểu Tuyết. Cô từng học ở lớp 9 hồi lớp 10, sau đó chuyển sang lớp 5. Nhưng vì quan hệ của Tạ Từ và Từ Hiểu Thành nên ngày thường Tôn Tiểu Tuyết vẫn hay ra ngoài chơi cùng bọn họ, cô ta quen không ít người trong nhóm nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Hứa U.

"Lớp chúng ta, kỳ trước mới chuyển tới."

"À... Tên là gì?"

"Hứa U."

"Oa, thì ra là cô ấy!" Tôn Tiểu Tuyết nhận ra.

Đây chính là người từ kỳ thì hồi tháng 9 đến bây giờ, chưa lần nào rớt khỏi ba vị trí đầu tiên trên bảng thành tích, có thể nói là

đại danh đỉnh đỉnh, ngay cả giáo viên cũng thường xuyên nhắc đến.

Cũng không biết Tạ Từ làm sao mà theo đuổi được nữ học bá tâm cao khí ngạo... Khâu Thanh Thanh lúc trước cũng vậy...

Tôn Tiểu Tuyết chửi thầm trong lòng.

"Nhưng mà..." Cô chọc tay Từ Hiểu Thành, hạ giọng: "Cậu có cảm thấy Hứa U giống Đặng Dĩnh không?"

Từ Hiểu Thành đang chơi bài, cậu không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: "Đặng Dĩnh là ai?"

Cậu chuyên tâm chơi trò chơi, trong lúc nhất thời không để ý đến âm lượng, giọng nói khá to.

"A... Cái gì?"

Đặng Dĩnh đang nói chuyện với người bên cạnh, bị người đâm đâm cánh tay, cô quay đầu, khóe miệng mang theo ý cười.

"Kêu cậu kìa." Có người nói.

Khuôn mặt Đặng Dĩnh rất trẻ con, tóc mái bằng, làn da thật trắng, mắt to tròn. Cô ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt Tạ Từ đảo qua. Cô ta ngẩn ra hai giây mới phản ứng lại, mặt đỏ lên, cúi đầu cắn môi.

"Không có việc gì không có việc gì." Tôn Tiểu Tuyết cười, âm thầm véo đùi Từ Hiểu Thành.

Bắt đầu ăn cơm chiều, mấy người uống không ít rượu, ít nhiều đều lâng lâng. Tạ Từ không thoải mái, không ai rót rượu cho cậu, chỉ chạm cốc rồi thôi.

Vì thế Lý Kiệt Nghị và Tống Nhất Phàm cân hết, mặt hai người đều đỏ bừng. Uống rượu một hồi mới bắt đầu ăn cơm, thuận tiện nói chuyện phiếm.

Trần Kính cúi đầu chơi di động.

"Xem cái gì?" Lý Kiệt Nghị ngồi bên cạnh dán đến, giơ tay ra muốn cướp di động.

"Đậu xanh, cút!" Trần Kính phản ứng thật nhanh, lách người trốn sang bên cạnh.

Chỉ là Lý Kiệt Nghị nhìn thấy rồi, cậu ta ngồi lại chỗ ngồi, tấm tắc lắc đầu, "Ai da, nhắn tin với bạn gái?"

"Làm sao? Hâm mộ ghen tị hận?"

Trần Kính cất điện thoại, cầm đũa bắt đầu ăn cơm. Đang ăn, cậu ta gọi Hứa U ngồi cách đó không xa," Ha ha ha ha ha, lớp phó tiếng Anh, cậu cũng ở đây à?"

Điển hình của không còn lời gì để nói nhưng cố tình muốn nói.

"...A" Hứa U vẻ mặt mờ mịt.

"Tôi học cùng lớp với cậu đấy! Hai ta còn ngồi cùng tổ nữa, cậu ngồi trước tôi." Trần Kính hứng thú bừng bừng tiếp tục nói.

Hứa U không hé răng, nhìn dáng vẻ chính là không quen biết cậu ta.

Tống Nhất Phàm cười mắng, "Đệch, Trần Kính cậu không có mặt à, cậu là mua vào mà đòi so với người ta."

Trần Kính không quá để tâm, "Thì sao, cậu có ý kiến."

"Thành tích của cậu như vậy, đi lớp 0 làm gì?"

"Vì bạn gái?" Có người trên ghẹo.

Một người khác nói thêm, "Khâu Thanh Thanh đúng không?" Nói xong mới ý thức được cái gì, không khỏi liếc nhìn Tạ Từ một cái.

Cậu lại không nghe được, thấp giọng nói với Hứa U: "Tôi muốn ăn sủi cảo."

Hứa U gắp giúp cậu.

Trần Kính ở bên cạnh trợn trắng mắng "Mày bị tâm thần à, tao là bố tao ép vào, nói hun đúc tình cảm, liên quan cái lông gì đến Khâu Thanh Thanh."

Lý Kiệt Nghị ồn ào, "Lợi hại lợi hại, trong nhà Trần thiếu có tiền."

Mà mấy nam sinh đều cố ý chơi, chọc cho mấy bạn nữ xung quanh cười rộ lên.

Tạ Từ không có hứng thú với mấy trò nhàm chán của bọn họ, cậu ngồi bên cạnh, lười tham dự.

Lười biếng không muốn động đũa, cậu chọc eo Hứa U, thấp giọng nói: "Đút tôi?"

Hứa U lắc đầu. Cô vẫn luôn cúi đầu an tĩnh ăn cơm, hoàn toàn không hợp với mấy người bên cạnh.

"Làm sao vậy? Không vui?" Tạ Từ nhíu mày, chống khuỷu tay lên bàn, tiến đến nhìn biểu cảm trên mặt Hứa U.

Cậu thích hành động thân mật trước công chúng như vậy, Hứa U không quen. Cô né sang bên cạnh, bỏ đồ trên tay xuống: "Tớ đi

WC."

Sau khi cô đi, biểu cảm trên mặt Tạ Từ trầm xuống rõ ràng.

"A Từ, sao thấy cậu với Hứa U hôm nay cứ quái quái, có phải hai người cãi nhau rồi không?"

Lý Kiệt Nghi ăn ngay nói thật.

Cậu thấy lúc ăn cơm Hứa U không nói lời nào, đoán có phải cô cảm thấy thế này rất phiền chán không. Rốt cuộc cô không giống bọn họ, khí chất thật sự không hợp. Khâu Thanh Thanh lúc trước cũng thế, không khác Hứa U là mấy, chẳng qua cô ta quản Tạ Từ quá nhiều, khiến Tạ Từ không kiên nhẫn, cảm thấy không thú vị liền chia tay. Nhưng không biết Tạ Từ bị sao, dường như rất thích Hứa U, có lẽ sẽ không dễ dàng chia tay như vậy.

Chỉ là nói thật, Lý Kiệt Nghị nhìn người rất chuẩn, Hứa U không giống những người khác. Cô rất thuần. Là thật sự thuần, cậu có thể nhìn ra được.

Hứa U thuần đến xương cốt, khó trách Tạ Từ té nhào trước cô.

Lý Kiệt Nghị tiếp tục nói chuyện câu được câu không với Tống Nhất Phàm. Trong lòng lại yên lặng cảm thán vì bạn tốt.

Con gái một khi nhẫn tâm thì có thể đùa chết người thích mình.

Tâm tình Tạ Từ không tốt.

Chỉ cần Hứa U hơi lạnh nhạt thì cả người cậu là bực bội khó kiềm chế. Hơn nữa cậu không biết mới qua một lúc thôi, Hứa U rốt cuộc bị sao vậy.

Đang lúc đau đầu, bên cạnh lại có người kêu to: "Từ ca Từ ca."

Tạ Từ ngẩng đầu.

Là Nghê Minh. Cậu ta cười hì hì, ánh mắt ái muội, "Tôi có chuyện này, lát nữa nói cho cậu."

"Nói luôn bây giờ đi."

"Không không không, bạn gái cậu sắp quay lại, không thể nói."

Nghê Minh nói gần nói xa, nhưng Tạ Từ hiển nhiên không có tâm tình đùa giỡn với người khác, cậu lười phản ứng lại.

Hứa U đi WC xong, ra ngoài rửa tay. Dòng nước ấm chảy qua lòng bàn tay, cô vớt nước hắt lên mặt.

Trong toilet chỉ có mình cô, an tĩnh quá mức, loáng thoáng có tiếng ầm ĩ bên ngoài truyền vào.

Cô nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt rất lớn, có dòng nước trượt xuống gương mặt.

Ai...

- -

Phó Tuyết Lê cơm nước xong liền trở về nhà. Dùng chìa khóa mở cửa ra, trên tay còn xách một hộp bánh kem, vừa giơ tay ấn chốt mở, trong phòng liền sáng ngời lên.

Cô vừa đổi dép lê vừa chơi di động.

"---má ơi!!!"

Phó Tuyết Lê bị người ngồi lẳng lặng trong phòng khách dọa sợ lui về phía sau một bước.

"Đã về rồi."

Hứa Tinh Thuần dựa lưng vào tường nhìn cô, ngữ khí thật nhẹ nhàng.

"Sao cậu lại ở đây?" Phó Tuyết Lê bước đến.

"Chờ cậu về."

Cậu nói, cúi người cầm hộp thuốc trên bàn trà, dùng ngón trỏ đẩy thuốc ra.

Phó Tuyết Lê quýnh lên, muốn ngăn cản cậu, "Cậu làm gì."

"Đừng nhúc nhích." Hứa Tinh Thuần rũ mắt, ấn bật lửa châm thuốc lên.

Cậu rất ít khi lạnh nhạt như vậy, thật sự làm Phó Tuyết Lê không dám động.

"Tớ..." Cô ngập ngừng muốn giải thích.

Hứa Tinh Thuần kiên nhẫn hút xong điếu thuốc, tư thế dường như không thay đổi chút nào.

Phó Tuyết Lê không dám nhìn cậu, trầm mặc hồi lâu, cô nghe được tiếng nói của cậu: "Hương vị không tốt, sau này đừng hút nữa."

- -

"Sao lại đi lâu như vậy?"

Tạ Từ đặt tay lên lưng ghế của Hứa U, mắt nhìn cô, tùy ý ném một lá bài lên bàn.

Hứa U nhỏ giọng nói, "À, tớ hơi khó chịu, cậu chơi trước đi, tớ ra ngoài gọi điện thoại cho mẹ."

Bọn họ vừa mới ăn cơm xong, Từ Hiểu Thành kêu người phục vụ đến dọn bàn lấy chỗ đánh bài.

"Ra bài đi, đừng chỉ lo nói chuyện." Tống Nhất Phàm thúc giục.

Tạ Từ đáp lại, nhưng lực chú ý lại dồn toàn bộ lên người Hứa U, cô lấy di động trong túi rồi đứng vào một góc yên lặng gọi điện thoại.

Đôi mắt Tạ Từ vẫn luôn nhìn bên cạnh, thất thần một thoáng, ván này cậu lại thua rồi.

"Không chơi."

Cậu ném bài xuống, thong thả nói.

Trần Kính xấu xa cười, "Tạ thiếu hôm nay phải chịu phạt rồi."

"Đã nói nếu thua thì thế nào?" Từ Hiểu Thành thu bài lại, "Quy định cũ hay là?"

Đáng thương nhất là Tống Nhất Phàm đang ngồi đối diện Tạ Từ, cậu căm giận nói: "Đệt, Tạ Từ càng chơi càng cùi, không bao giờ muốn cùng một nhóm với cậu nữa."

Theo quy định cũ, hai người thua phải rút K đỏ và K đen, nếu rút trúng K đen thì phải chơi đại mạo hiểm. Thấy trò chơi bên này kết thúc, cả nhóm người xúm lại xem.

"Tới tới tới, mấy bạn nữ cũng đến chơi đi." Trần Kính cười tủm tỉm.

Đặng Dĩnh tò mò, nhón chân hỏi: "Chơi cái gì?

Trần Kính vẫy tay, "Anh thích em gái như em đấy, đến đây, rút một cái."

Đặng Dĩnh nhìn Tạ Từ ngồi gần bên ngoài nhất, cô ta nhấp môi, tùy tiện rút một lá bài.

Đến phiên Tống Nhất Phàn, Từ Hiểu Thành gảy hai cái, "Nào, bên trái hay bên phải?"

"Bên phải."

Từ Hiểu Thành đưa lá bài bên trái cho Tạ Từ.

"Được rồi, đều biết bài của mình là cái nào rồi chứ?"

Trần Kính ngồi lên bàn, cười hạ lưu, "Xét thấy A Từ là người có gia thất, chúng ta không cần chơi quá kích thích, ai rút phải K đỏ thì ôm công chúa một bạn nữ rút phải cây A, vòng qua chỗ ngồi một vòng?"

Không ai phản bác.

Có bốn bạn nữ chơi, Đặng Dĩnh lật bài đầu tiên, bài vừa lật, bên người lập tức ồn ào.

Cô ta rút được A đỏ.

Tiếp theo là Tống Nhất Phàm, cậu ném bài qua một bên, nhún nhíu vai. Cậu rút phải K đen.

"----- oa!"

Không biết ai vươn tay đẩy Đặng Dĩnh đến bên cạnh Tạ Từ, cô ta lảo đảo vài cái, mặt đỏ bừng. Nhận ra ánh mắt mọi người đều

đặt trên người mình, Đặng Dĩnh nhỏ giọng nói: "Tôi sao cũng được."

Đặng Dĩnh thoáng nhìn Tạ Từ, không biết cảm giác trong lòng là gì. Lúc trước cô nghe bạn thân kể về Tạ Từ, có tốt có xấu. Biết cậu hư, trong nhà có tiền, học tập không tốt, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo. Bị bạn bè nhắc đến rất nhiều lần, cô cũng bất tri bất giác chú ý đến cậu. Kỳ thật Đặng Dĩnh từng đi chơi với bọn họ vài lần, mỗi lần đều chỉ dám đứng xa xa nhìn Tạ Từ. Cậu không phải người có tính cách lãnh đạm, nhưng lại luôn khiến người cảm thấy không dễ tiếp xúc. Nhưng con gái ở tuổi này lại dễ thích con trai như vậy, cô ta cũng không ngoại lệ.

Đặc biệt là hôm nay nhìn thấy bạn gái của cậu giống mình như vậy, chua xót và ghen ghét trong lòng đột nhiên lên đến đỉnh. Giống như không cam lòng... Vì sao không thể là mình...

Mọi người đặt ánh mắt lên người Tạ Từ.

Cậu không nói lời nào, cũng không từ chối, trên mặt treo nụ cười như có như không.

Hứa U đi vào sau khi nói chuyện điện thoại xong, nghe được một người cười nói: "Các cậu đừng làm khó A Từ, lần trước chính vì muốn cậu ấy hôn người khác trước mặt Khâu Thanh Thanh nên người ta mới chia tay đấy, này lại muốn chơi đùa rồi."

Vì thế Hứa U đại khái đoán được bọn họ chơi trò chơi, Tạ Từ thua.

Hứa U đứng ở ngoài đám người, tầm mắt mọi người đều dừng trên người Tạ Từ, không ai chú ý đến nơi này. Dáng người cô lại nhỏ, thực dễ dàng bị mọi người che lấp.

"Tới không, ôm công chúa có gì khó chứ, người ta là con gái mà

cũng đồng ý rồi kìa."

Phía trước có người bắt đầu thúc giục.

Hứa U biết điều cất điện thoại đi, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Từ Hiểu Thành nhìn dáng vẻ của Tạ Từ, vốn dĩ muốn nói thôi. Kết quả mọi người làm loạn khiến ai cũng chờ đợi, không thể làm mất hứng mọi người, cậu ta bèn ngậm miệng.

Nhưng mà...

Mấy người ồn này này không bị ngu chứ, chẳng lẽ không biết tính tình Tạ Từ không tốt à, còn làm ầm ĩ như vậy....

Người hiểu Tạ Từ đều biết tuy cậu còn cười, chỉ là...

Tống Nhất Phàm vừa định nói bỏ đi thì nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Tạ Từ biến mất.

Dưới lầu.

Hứa U đứng trong gió lạnh, trong tay nắm chặt di động. Cô kéo lại khăn quàng cổ, gửi cho Tạ Từ một tin nhắn.

- -- Tạ Từ, tớ phải đi về.

Chương 47: Chơi vui sao?

Chơi vui sao?

Edit: Qing Yun

Đi dọc theo vỉa hè.

Đêm 30 vừa đi qua, thời tiết rất lạnh, trên đường không có mấy người, các cửa hàng lớn bé ven đường đều đóng cửa. Hứa U đi vòng qua mấy con phố, tùy tiện ngồi xuống một cái ghế ven đường.

Một con mèo hoang chạy qua lùm cây thấp bên cạnh, mèo kêu meo meo.

- -

Tạ Từ cầm di động, không biết ai gọi tới.

"Làm sao vậy... Từ ca không ôm đi, em gái còn đang chờ kìa."

Có người vẫn không thức thời, cười thúc giục hai câu.

"---- Ôm mẹ mày, cút!"

Tạ Từ ném điện thoại, đột nhiên phát hỏa khiến tất cả mọi người chung quanh hoảng sợ.

"...."

Sắc mặt cậu cực kém, khiến cho mấy người xem náo nhiệt không dám nói nữa, sợ chạm phải ngòi nổ, đâm phải họng súng.

Tống Nhất Phàm ngồi ngơ ngác một hồi mới hậu tri hậu giác nói: "Đúng rồi, Hứa U đâu?"

Tên này vừa nói ra liền nhìn thấy sắc mặt Tạ Từ trầm hơn vài phần.

Tống Nhất Phàm lập tức câm miệng.

Đệt.

Thật là hù chết người, không phải cậu chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi sao...

Vì thế mọi người lập tức hiểu ra, thì ra là bạn gái ghen dận dỗi. Nhưng vẫn có người cảm thấy khinh thường, bởi vì trong mắt bọn họ, Hứa U không khác gì Khâu Thanh Thanh. Dù sao mấy cô nàng này luôn thích làm mình làm mẩy, Tạ Từ luôn bị làm cho mất hết kiên nhẫn. Lúc trước không phải cũng thế này sao.

Cho nên đương nhiên bọn họ cho rằng Tạ Từ tức giận là vì Hứa U nhăn mặt không vui.

"Sẽ không... Là bởi vì..." Đặng Dĩnh cắn môi, cụp mắt xuống, dáng vẻ có chút không tự nhiên.

Tạ Từ đảo mắt qua, lập tức có người ôm vai Đặng Dĩnh, nhỏ giọng an ủi, "Không sao cả, không liên quan gì đến cậu, là bạn gái Từ ca tự làm to chuyện..."

Đặng Dĩnh giống như rất sốt ruột, "Đừng nói như vậy, chị Hứa U học giỏi, lại ở lớp Hỏa Tiễn, không muốn chơi với chúng ta cũng là bình thường."

Nói xong cô ta liếc nhìn Tạ Từ một cái, phát hiện Tạ Từ cũng đang nhìn mình. Ánh mắt cậu không gợn sóng, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm cô ta như vậy.

Không hiểu sao khiến người hoảng hốt.

"Anh... Anh đừng vì chi Hứa U mà tức giận."

Đặng Dĩnh do dự một lát, cuối cùng vẫn lên tiếng an ủi.

Tạ Từ vẫn luôn cụp mắt, nghe xong lời này lại chuyển tầm mắt lên người cô ta. Cậu hỏi: "Cô là ai?"

Đặng Dĩnh xiết chặt mười ngón tay, đỏ ửng trên mặt lui đi, trở nên tái nhợt vô cùng. Cô ta còn ngây người thì lại nghe được thanh âm không kiên nhẫn của cậu:

"---- Có thể cút xa tôi một chút không?"

Mọi người:....

Mấy người trong phòng nhìn nhau, không biết Đặng Dĩnh đã làm gì mà chọc Tạ Từ tức giận như vậy, tuy rằng thường ngày cậu lười phản ứng con gái, nhưng tức giận như vậy thì chưa đến mức, cùng lắm chỉ là lạnh lùng với bọn họ. Nhưng làm một cô gái mất mặt trước nhiều người thế này, Tạ Từ chưa từng làm...

Lý Kiệt Nghị nghĩ thầm, cái cô Đặng Dĩnh này thật không biết nhìn sắc mặt người. Loại thời điểm này đến bọn họ cũng không dám nói gì, cô ta còn dám nhắc đến Hứa U trước mặt Tạ Từ.

Qủa thực....

Không khí bị làm cho đông cứng. Lý Kiệt Nghị bĩu môi, không thể không ho khan hai tiếng, đi ra hòa giải: "Được rồi được rồi,

trò chơi quỷ gì thế này, đừng đùa nữa..."

Nói xong, cậu cẩn thận nhìn Tạ Từ, thử nói: "Nếu không, cậu đi đón chị dâu về đi, chúng tôi xin lỗi cô ấy?"

Từ Hiểu Thành nhanh chóng phụ họa, giả mô giả dạng tát vào mặt mình một cái: "Ai da, cậu xem cái này... Là tôi sai, tôi sai."

Nhìn mấy người chơi thân với Tạ Từ đều nói như vậy, người khác dù có ngốc cũng hiểu, hơn nữa xem thái độ của Tạ Từ rõ ràng rất để ý đến bạn gái hiện tại. Sau đó mọi người đều mồm năm miệng mười sôi nổi phụ họa.

"Từ ca đừng tức giận, đợi lát nữa giải thích với bạn gái là được mà."

"Đúng vậy, chỉ là chơi đùa thôi mà, không đến mức cãi nhau thế chứ."

Tạ Từ không nói một lời, ngay lúc cậu cầm áo khoác lên chuẩn bị rời đi thì điện thoại trong túi rung lên.

Cậu nhìn tên người gọi, bước chân dừng lại.

"Ơi." Tạ Từ trực tiếp lên tiếng.

Bên Hứa U có gió, cô nói thật nhỏ, "Tạ Từ?"

"Em tắt điện thoại của tôi làm gì?"

Cô an tĩnh thật lâu mới nói, "Bởi vì lúc nãy tớ không muốn nói chuyện với cậu."

"....."

Tạ Từ không nhúc nhích. Tống Nhất Phàm thấy cậu nhướng

mày, lòng cậu ta cũng căng thẳng theo.

"Chơi trò chơi xong rồi sao?" Cô lại hỏi.

"....."

"Tạ Từ?"

"Ừ..."

Ngay từ đầu, Từ Hiểu Thành bị Tạ Từ nhìn đến nổi gai ốc, chờ vài phút cậu mới biết Tạ Từ căn bản không nhìn mình, mà là đang nhìn một hướng phát ngốc.

Người như đã đi vào cõi thần tiên.

- -

Góc đường có mấy đứa trẻ nhỏ vui đùa, đèn đỏ biến thành đèn xanh. Từng chiếc xe sáng đèn tiến tới trước mặt cô rồi lại rời đi.

Hứa U cảm thấy lạnh, cô đứng lên, "Cậu đang nghe sao?"

Cô hỏi.

Bên kia trả lời thật nhanh, "Ở."

"Được..."

Hứa U đứng yên, đôi mắt nhìn về phía xa, vài giây sau mới nói.

"Thật ra lúc tớ rời đi, trong lòng rất tức giận."

"Nhưng tớ không muốn cãi nhau với cậu. Vừa rồi đi trên đường một hồi, gió thổi lạnh, cảm xúc bình thường lại mới quyết định gọi điện thoại cho cậu."

"Cậu đừng nói gì cả, nghe tớ nói xong đã."

"Tớ biết tớ và cậu có rất nhiều điểm không giống nhau. Cậu có nhiều bạn bè, trò chơi mà các cậu chơi tớ chưa từng chơi, tớ cũng không hiểu. Sau khi ở bên cậu, tớ luôn không biết phải làm sao mới đúng. Trước kia nghe người khác nói cậu từng có rất nhiều bạn gái, có nhiều người ưu tú hơn tớ, nhưng cuối cùng vẫn chia tay. Tớ không biết cậu thích tớ là nhất thời hứng thú hay cái gì. Nhưng tớ là một người nghiêm túc, tớ đồng ý ở bên cậu..."

"....."

- -

Tống Nhất Phàm đứng bên cạnh nhìn thấy Tạ Từ nở một nụ cười quỷ dị. Đuôi mày khóe mắt đều dãn ra, ý cười trong mắt không thể ngăn được.

Biểu cảm trên gương mặt trở nên nhu hòa, so với dáng vẻ phát hỏa vừa rồi thì giống như hai người khác nhau.

Từ Hiểu Thành đoán được ai gọi điện thoại tới. Cậu ta lớn tiếng xen vào, "Chị dâu đừng tức giận, Từ ca nói sẽ quỳ xuống hát xin lỗi chị."

"Qùy hát quốc ca cũng được." Tống Nhất Phàm phụ họa.

Hai người cười rộ lên.

Nhưng mà, Tạ Từ dần thu lại ý cười. Cậu vốn đang thất thần, người khác nói gì cậu đều không nghe được.

- -

Tạ Từ cau mày, bỗng nhiên đẩy người trước mắt ra bước đến cửa, vừa đi vừa nói: "Từ từ, em đừng nói nữa, tôi tới tìm em, chúng ta giáp mặt nói chuyện được không? Xin em, tôi không muốn nói trong điện thoại..."

Cậu vẫn luôn hưởng sự ái mộ của nữ sinh, tính tình kiệt ngạo, không biết lấy lòng bất kỳ kẻ nào. Ngữ khí cầu xin thế này, thật sự làm người bên cạnh mở rộng tầm mắt.

Một đám người dựng lỗ tai nghe bát quái, chỉ là không thể nghe được lâu vì nhân vật chính đã đi ra ngoài.

Trần Kính là đầu sỏ gây tội, chờ Tạ Từ đi rồi mới dám ra tiếng. Cậu ta nuốt một ngụm nước miếng, chần chờ nói: "Cậu nói... Hồi nãy có phải tôi bị ngu rồi không?"

Tống Nhất Phàm ngẩng đầu liếc cậu ta một cái, lạnh lùng nói: "Tôi kiến nghị cậu nên đi bệnh viện xem não."

"..."

"Trời ạ, tôi nào biết cậu ấy đối với Hứa U nghiêm túc như vậy."

Trần Kính vô tội buông tay, "Hơn nữa A Từ lại không phải người không hay chơi đùa, tôi chỉ cho rằng..."

"Mẹ nó, may cậu không làm trò muốn Tạ Từ hôn người khác trước mặt Hứa U." Từ Hiểu Thành lắc đầu.

Lý Kiệt Nghị đi WC trở về, phát hiện Tạ Từ không còn ở đây. Cậu nhìn khắp nơi, "A Từ ngốc nghếch sao lại đi rồi, lát nữa không đánh bi a à?"

"Còn đánh cái gì, Tạ thiếu đi tìm bạn gái rồi." Từ Hiểu Thành giải thích.

Nghe bọn họ nói, có nữ sinh không nhịn được tâm bát quái, tò mò nói, "Từ ca... Có phải cậu ấy rất thích bạn nữ vừa rồi không?"

"Hứa U?"

"Ừ..."

"Đệt, đâu chỉ là thích."

"Tôi quả thực muốn hoài nghi Hứa U bỏ bùa Tạ Từ, làm cậu ấy như bị trúng tà."

Tống Nhất Phàm giận sôi máu, đã sớm muốn chửi bậy, "Mấy người còn vây quanh cậu ấy như thế, khiến cho Hứa U tức giận bỏ đi.... Tôi thật sự sợ Tạ Từ tức giận lật bàn, may mắn Hứa U gọi điện thoại cho cậu ấy."

"Không phải Thẩm Giai Nghi lúc trước cũng vậy sao... A Từ cũng không nói gì cả." Một người khác nói.

"Đệch, có thể giống nhau sao."

"Mấy người trước đó, có ai không ngừng gọi điện thoại cho Tạ Từ. Ngay cả con gái như Khâu Thanh Thanh cũng không ngoại lệ, mỗi lần đều gọi điện thoại tra cương. Tạ Từ đi chơi với chúng ta lần nào cũng lười nghe điện thoại, trực tiếp ném một bên. Đâu giống Hứa U... Tạ Từ thật hận không thể dán lên người cô ấy, còn thích chạy đến nhà người ta, y như biến thái cuồng bám đuôi. Mấy người không biết đấy thôi, có đôi khi chúng tôi ra ngoài ăn cơm, ăn ăn, có lẽ là Hứa U trả lời tin nhắn chậm, Tạ Từ liền cầm điện thoại điên cuồng gọi tới..."

Khiến cho bọn Tống Nhất Phàm cảm thấy Tạ Từ chính là một oán phụ khuê phòng, người cũng trở nên biến thái...

Tống Nhất Phàm trợn trắng mắt, nói thêm một câu: "Nói cho

mấy người, về sau đi chơi đừng bao giờ chọc Hứa U trước mặt Tạ Từ... Có đầu óc chút đi."

- -

"Em ở đâu, tôi tới tìm em."

Tạ Từ chạy một đường xuống lầu, cậu nhìn khắp nơi, ấn đường nhăn lại. Bởi vì vội đi, áo khoác cũng chưa kịp mặc vào, trên người chỉ có một cái áo lông dê mỏng.

Hứa U yên lặng không nói, an tĩnh một lát.

"Cậu đừng kích động." Cô hít hít cái mũi, sửa sang lại cảm xúc, "Vừa mới nói với cậu nhiều như vậy..."

Tạ Từ kích động cắt ngang cô: "------Hứa U, tôi đã nói với em rất nhiều lần, tôi không có hứng thú chạm vào ai cả, tôi cũng không ở bên cô gái nào... Vừa nãy tôi căn bản không có ý định ôm cô gái kia, được rồi, lần này tôi thật sự biết sai rồi, không nên ở trước mặt em.. Thật sự, em đừng nói với tôi những lời như vậy..."

Cậu bùm bùm nói xong một hơi.

Thật ra Tạ Từ cũng chưa ý thức được, cậu rất để ý cô lạnh nhạt, trong xương cốt đều là khát vọng muốn cô để ý nhiệt tình trần trụi đến ấu trĩ.

"Cậu thích tớ sao?" Thanh âm của Hứa U thật bình tĩnh.

"Vô nghĩa, mẹ nó nếu tôi không thích em thì còn theo đuổi em lâu như vậy làm gì, tôi bị bệnh sao?"

"Vậy cậu thích bao nhiêu?"

Cậu như bị nghẹn lại.

Cô tiếp tục hỏi, "So với những người bạn gái trước kia của cậu thì thế nào?"

"Khâu Thanh Thanh, Trần Tinh Ỷ..."

Hứa U nói ra mấy cái tên, "Tớ khác bọn họ sao? Có phải chờ khi cậu không còn hứng thú nữa thì tớ sẽ trở thành bạn gái cũ của cậu giống như họ?"

"Tạ Từ, tớ thật sự không chơi nổi, có lẽ tớ dùng từ có chút vấn đề... Chính là tớ thật sự không dám, bố mẹ đặt kỳ vào rất cao vào tớ, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, tớ không thể vì cậu mà vứt bỏ việc mình cần làm..."

"Tớ cũng chỉ là cô gái bình thường, tớ sẽ tức giận, tớ sẽ ghen, tớ sẽ khổ sở, tớ không tốt như cậu tưởng tượng, sau đó cậu sẽ chậm rãi phát hiện, tớ thật sự không giống những bạn gái trước kia của cậu..."

Thanh âm đứt quãng, giống như cô đang cố đè ép tình cảm, "Thật xin lỗi, không phải tớ muốn nói cái này với cậu... Cậu đừng để ý... Cho tớ có chút thời gian để suy nghĩ...."

Nhưng vừa nghe đến lời này, Tạ Từ liền nóng nảy, đầu óc sắp nổ tung, "Rốt cuộc em đang ở đâu, tôi đi tìm em có được không?"

"Tớ không biết..."

Thật sự, Hứa U không biết, không biết....

Cũng không biết tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này. Ban đầu chỉ là cô muốn tâm bình khí hòa nói chuyện với cậu, lại càng ngày càng không ngăn được cảm xúc. Có lẽ thật ra cô vẫn luôn để ý, sợ hãi. Những bất an chôn dấu trong lòng bị bùng nổ ngay giây phút này. Cô không dám đến gần Tạ Từ, đưa cậu vào

cuộc sống của mình, rồi lại không tự giác dung túng hành động không kiêng nể gì của cậu.

"....."

"Cậu đừng đi tìm tớ."

Hứa U ngồi xổm trên mặt đất, mặt chôn vào khăn quàng cổ, tinh tế lại nhẹ nhàng mà nói: "Tạ Từ, cậu nghe tớ nói xong được không?"

"Không được, tôi không muốn nghe, những lời em nói tôi đều không muốn nghe." Ngữ khí của cậu có phần tủi thân.

Hứa U cắn chặt răng, dạ dày đau đến khó chịu.

"Tớ biết tớ không thể thay đổi được bất cứ ai, kể cả cậu. Cho nên tớ chỉ có thể lựa chọn tiếp thu, hoặc là rời khỏi cậu..."

"-----Không được! Tôi không đồng ý chia tay! Em nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Hứa U nghe được tiếng hét của Tạ Từ truyền qua điện thoại.

Chỉ là cô đau quá, không còn sức lực nói tiếp, bèn tắt điện thoại, mồ hôi lạnh toát ra.

Cô không dám tự mình đa tình.

Nhưng mà, Hứa U che miệng mình lại, thích cậu lắm, thích cậu đến mức có thể chạy ra khỏi ánh mắt của cô.

Chương 48: Tuyết rơi

Tuyết rơi

Edit: Qing Yun

Trời đã tối hẳn, Hứa U ngồi ở đầu đường xa lạ thật lâu, trong đầu ong ong không dứt. Di động rung không biết mệt, cô lại không chịu nghe, cũng không có sức lực để nghe.

Đến cuối cùng, chân đã tê rần, cảm giác dạ dày đau đớn rốt cuộc cũng giảm bớt.

"---Bạn gì ơi, bạn không sao chứ?" Một âm thanh xuất hiện bên tai cô.

Hứa U ngẩng đầu, là một cô gái trẻ đeo khẩu trang. Cô gái lo lắng hỏi: "Mình thấy bạn ngồi ở đây rất lâu rồi..."

Hứa U ngẩn ra, cố gắng biểu hiện thật tự nhiên, cô vẫy vẫy tay nói với người nọ: "Mình không sao..."

Sắc mặt cô tái nhợt, tiếng ho khan vang lên càng khiến người bên cạnh lo lắng.

Cô gái trẻ tuổi nhịn không được tiến lên đỡ cô, "Hình như bạn không ổn lắm, có cần đi bệnh viện không?"

"Không cần...."

Lúc này, điện thoại lại vang lên, là Tạ Từ gọi tới. Cô thở dài, tùy tay tắt máy.

Không phải không muốn để ý tới cậu, mà là cô biết hiện tại cảm xúc trong lòng cô không ổn, dồn nén lâu ngày không dễ dàng rút đi. Tinh thần đều bị đánh tan, thời điểm tình cảm chiếm thế thượng phong lấn át lý trí, tiếp tục nói sẽ chỉ có thể tổn thương đối phương.

Cô không muốn cãi nhau với Tạ Từ, càng không muốn thương tổn cậu.

"Cảm ơn bạn." Hứa U đứng vững, ngượng ngùng nói cảm ơn.

"Cảm ơn cái gì, chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi."

Cô gái trẻ tâm địa thiện lương, đỡ Hứa U ra ven đường gọi xe taxi, nhìn cô ngồi lên xe rồi mới rời đi.

Về tới nhà, phòng khách và phòng bếp đều sáng đèn, bố Hứa ngồi trên ghế xem báo. Ông nghe được động tĩnh thì ngẩng đầu nhìn ra cửa.

"Bố."

Hứa U đổi giày xong liền bước đến.

Bố Hứa cầm điều khiển điều chỉnh âm lượng TV nhỏ hơn, thuận miệng hỏi: "Đi chơi với bạn học mãi đâu mà đi luôn cả ngày, vừa gọi cho con cũng không được?"

"Lúc nãy con không xem di động, không đi đâu chơi cả, ăn cơm xong liền trở về."

Bố Hứa trầm mặc vài giây, đặt báo trong tay xuống, "Con lại đây, bố có chuyện muốn nói với con."

Hứa U gật đầu, không có tinh thần bước qua.

"Gần đây tinh thần con không ổn."

Cô ngây ra.

Liền nghe được bố Hứa nói, "Nói thật cho bố, có phải con vẫn đang nghĩ đến việc thi học sinh giỏi lý không?"

"...."

"Không có..." Hứa U lẩm bẩm nói.

"Không có?!"

Bố Hứa cất cao âm lượng, kích động đứng bật dậy quát lớn, "Bố mua tài liệu cho con, con nói không có thời gian làm, kết quả thì sao, con làm xong hết toàn bộ bài thi vật lý, con lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy? Đã nói thi học sinh giỏi không phải con đường tốt, con lại không tham gia học thêm gì cả, trường học cũng không dạy thêm, con cứ ương ngạnh như vậy. có phải đầu óc bị nước vào hay không?"

"Con xem anh họ bị như vậy còn chưa đủ hay sao?! Bỏ phí một năm lại một năm, còn không phải không được tích sự gì à? Người ta còn là chính quy huấn luyện, con dựa vào tự học thì có thể làm nên trò trống gì!"

"Thanh xuân của con gái không thể lãng phí như vậy, co nói con, năm trước nghỉ hè bố đã đồng ý cho con đi ôn thi, kết quả không phải cũng bị loại à? Bố biết lúc đó con bị sốt, phát huy không ổn định, nhưng đây là lấy cớ có biết không? Nếu chẳng may lớp mười hai rồi mà vẫn gặp chuyện này thì phải làm sao? Thi học sinh giỏi không giống thi đại học, sao con vẫn không chịu từ bỏ ý định... Sắp tới chính là thời điểm quan trọng nhất, con còn

phân tâm thi lung tung cái gì, nếu thi đại học không tốt chẳng lẽ con muốn học lại à?"

Cô biết những lo lắng và mong muốn của bố, không tìm được lời phản bác, bèn không nói lời nào. Anh họ Hứa U thi học sinh giỏi, chẳng qua năm lớp mười hai không thuận lợi, không được cử đi học, thi đại học cũng bị ảnh hưởng, cuối cùng anh họ không muốn học lại nên đã chọn một trường đại học 211 bình thường.

"Làm sao vậy?"

Trần Tú Vân nghe được đồng tĩnh, chạy từ trong bếp ra. Nhìn thấy Hứa U bị mắng, bà quýnh lên, bước nhanh đến kéo Hứa U về phía sau, "Sao lại mắng con..."

"Bà tự hỏi nó đi!" Bố Hứa vẫn chưa bớt giận.

Trần Tú Vân chuyển ánh mắt lên người Hứa U.

Cô cúi đầu yên lặng, một câu cũng không nói.

"Sao lại thế này?"

Hứa U mím môi.

"Con nói đi, muốn khiến mẹ gấp chết sao?"

Hứa U hơi hé miệng, vừa định nói chuyện, nước mắt liền rơi xuống. Cô dùng mu bàn tay lau đi nhưng vẫn không ngăn được.

Nhìn dáng vẻ này của cô, hai người lớn không đành lòng. Giằng co thật lâu, cuối cùng bố Hứa cũng bớt giận, ông thở dài thật mạnh, ngữ khí nặng nề: "Không phải bố ép con, cả nhà đặt hết hy vọng vào con, bố mẹ chỉ có một mình con, cực cực khổ khổ nuôi con khôn lớn. Con học tốt, không nên lãng phí đoạn thời gian quan trọng này vào những việc vô nghĩa, về sau hối hận

không kịp..."

"Coi như hôm nay bố không nói con, về phòng tự mình suy nghĩ, hôm nay nghỉ sớm đi."

Trần Tú Vân gọi cô lại, "Còn muốn ăn gì không? Mẹ nấu mì cho."

Hứa U lắc đầu.

- -

Tắm rửa xong, cô ngồi trên giường phát ngốc một hồi. Cảm thấy ngồi quá lạnh, bèn dứt khoát chui vào ổ chăn.

Trong chăn cũng không ấm áp, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Thất thần một hồi, không biết sao lại nghĩ tới Tạ Từ. Cùng một người bên nhau rồi rồi liền sẽ ỷ lại, cũng sẽ nhớ nhung.

Cậu luôn mặc rất ít, trên người lại ấm áp khô ráo, không giống cô, lúc nào cũng lạnh như băng. Vì thế mỗi lần ở bên nhau cậu luôn tìm tay cô nhét vào trong túi áo.

Mười ngón tay đan nhau, da thịt sưởi ấm. Mang bao tay cũng không ấm áp như vậy.

Di động sáng lên, rung một hồi.

Lần này không phải điện thoại, là tin nhắn.

Tiếng chuông báo vang lên không ngừng.

Tin nhắn cuối cùng rất dài, Hứa U cầm lên xem.

[Có thể nghe điện thoại của tôi không? Có thể đọc tin nhắn được không?... Hứa U, tôi thật là sợ em rồi, sao lại không nghiêm túc

với tình cảm của tôi như vậy, nói chia tay liền chia tay...]

Nhìn đến cái này, cô không tiếp tục đọc nữa.

Đèn ngủ đầu giường còn sáng, Hứa U với tay tắt đèn, cả phòng chìm vào bóng tối.

Cô cầm di động, trở mình, sờ soạng tìm một dãy số.

Tút tút hai tiếng.

"...Đệch, Hứa U, tôi đứng dưới nhà em hai giờ rồi, rốt cuộc em cũng chịu để ý đến tôi. Mẹ nó, vừa nãy còn định gửi tin nhắn muốn tuyệt giao với em." Ngữ khí của cậu vừa tủi thân vừa phẫn nộ.

"..."

"Nghe được tôi nói chuyện không?"

"Cậu nói đi."

"Xuống dưới được không? Em xuống dưới đi."

Tạ Từ nói thật nhanh, hỏi liền hai lần.

Hứa U không lên tiếng.

"Bảo vệ ở chỗ này đều sắp quen tôi luôn rồi..."

"Tạ Từ, cậu bị cảm, mau về nhà đi." Cô mở miệng, thanh âm thật nhẹ.

Cậu trầm mặc, tựa hồ cam chịu, "Em nói đi, rốt cuộc tôi phải làm gì mới được, tôi thật sự không chịu nổi."

"....."

"Có phải em muốn chia tay với tôi không?"

"Không có."

"A..."

Bên kia có tiếng bật lửa va chạm.

Tạ Từ lại hút thuốc.

"Em không thích bạn của tôi?" Cậu hỏi.

Hứa U nắm chặt di động, tay đều run lên, "Không phải, vấn đề của chúng ta không phải cái này."

"Vấn đề gì? Vậy là em không thích tôi?"

Cậu "a" một tiếng, "Tôi đổi cách nói."

"Có phải em không muốn nhìn thấy tôi, còn cả bạn tôi nữa, chê bọn tôi học không giỏi, cảm thấy bọn tôi sinh hoạt xa hoa lãng phí, thú vui thấp kém.

Cả ngày chỉ biết ăn nhậu chơi bời, đánh nhau gây rối, là thế này đúng không?"

Tạ Từ nói, giọng điệu thật lạnh nhạt.

Lại yếu ớt.

Cô không chịu nổi, cắn môi ngăn mình phát ra âm thanh, nước mắt thấm ướt gối đầu.

An tĩnh thật lâu. An tĩnh đến mức tựa hồ chỉ còn tiếng gió khẽ

thổi qua. Mấy phút qua đi lại dài như mấy giờ.

"Được, tôi biết rồi."

Cậu nói xong câu này liền cúp điện thoại.

Buổi tối ngủ không ngon, Hứa U nằm mơ.

Trong mơ, cô đi một đoạn đường thật dài, phóng mắt ra xa chỉ thấy ánh sáng dần lui đi từng chút.

Có đôi khi Tạ Từ sẽ đi bên cạnh cô, có đôi khi lại biến mất không thấy, cuối cùng vẫn là biến mất ở bóng tối.

Khi tỉnh lại, Hứa U cầm di động xem giờ, rạng sáng bốn giờ. Cô nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà, không ngủ tiếng được. Xuống giường xốc màn lên nhìn ra bên ngoài.

Ban đêm trắng xóa một mảnh.

Tuyết lại rơi.

Thành phố này.

Chương 49: Đồng phục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đồng phục

Edit: Qing Yun

Từ sau hôm đó, Tạ Từ không còn chủ động tìm cô nữa. Tuy rằng ai cũng không nói lời chia tay, nhưng quan hệ của hai người xem như rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh.

Thời gian cuối cùng của kỳ nghỉ Đông chậm rãi trôi đi, ngày tháng bình đạm không có gì đặc sắc, chẳng mấy chốc đã đến ngày đi học.

Tuần học thứ ba.

Lễ khai giảng được cử hành sau tiết học thứ hai, Hứa Tinh Thuần là học sinh tiêu biểu nên được chọn đọc diễn văn.

Mấy bạn học nam trong lớp trêu ghẹo.

"Lớp trưởng là học sinh giỏi đẹp trai nhất trong mấy năm nay đúng không, đến lúc đứng dưới đài kéo cờ, dáng vẻ anh tư sáng ngời này không biết sẽ làm mê đảo bao nhiêu em gái đây..."

"Chậc chậc chậc, kiểu người nhìn chính trực như Hứa Tinh Thuần chính là loại hình mà con gái thích nhất đấy."

Hứa Tinh Thuần không để ý đến người bên cạnh mồm năm miệng mười, cậu một câu, tôi một câu nghị luận, thu xong bài tập tiếng Anh của tổ hai, cậu đặt lên bàn Hứa U rồi đi luôn. Lát nữa cậu phải đi phát biểu, bây giờ cần đến đó chuẩn bị.

Phía sau có người nhắc nhở Hứa U, nãy giờ cô luôn cúi đầu làm bài tập, "Lớp phó, cô giáo muốn cậu thu bài tập mang đến phòng cô."

"A, được."

Hứa U đồng ý, nhanh chóng làm nốt bài tập cuối cùng còn dang dở.

Cô ngẩng đầu xem lịch học, vội vội vàng vàng thu dọn đồ.

Văn phòng tổ văn ở tầng 3, phòng học lớp 0 ở tầng hai, ngay lối rẽ, rất gần.

Trong văn phòng, Trần Nguyệt đang chấm điểm bài tập tiếng Anh của lớp khác.

Có một giáo viên cầm chén nước đi qua bên cạnh, rướn người liếc một cái, "Ai da, cô giáo Trần đang sửa bài tập cho học sinh à?"

"Đúng vậy, ai... Thật hết nói nổi mấy đứa này." Trần Nguyệt lắc đầu thở dài.

"Làm sao? Khoa văn có nhiều học sinh nữ, chắc là sẽ nghe lời hơn chứ."

"Nghe lời cái gì, cô không biết mấy đứa cứng đầu khó bảo của lớp 9 trước kia đều tụ tập vào đây hết à, thật khó quản."

Giáo viên kia an ủi, "Lớp 0 cũng là học sinh của cô rồi, nên biết đủ đi."

Đúng lúc này, Hứa U gõ cửa tiến vào.

"Thưa cô, đây là bài tập của lớp em." Cô đặt chồng sách lên bàn của Trần Nguyệt.

Trần Nguyệt ừ một tiếng, đột nhiên nhớ ra gì đấy, bèn nói với Hứa U, "Đúng rồi, phần nghe trong bài thi lần này của em kém hơn trước kia khá nhiều."

"A..." Hứa U hơi sửng sốt.

Trần Nguyệt buông bút trong tay, nói với cô, "Với thành tích của em, đừng nói bảy tám điểm, dù chỉ một hai điểm cũng rất quan trọng, ý nghĩ hoàn toàn không giống nhau, bởi vì một hai điểm này không dễ lấy. Em phải có yêu cầu cao với bản thân, vừa rồi em kém bạn đứng nhất ba điểm, ba điểm này em định lấy thế nào?"

"Tiếng Anh vốn dĩ không dễ, cho nên em càng không thể làm mất điểm ở phần nghe đơn giản này, yêu cầu của cô với em không cao, chỉ cần ổn định ở khoảng 145 điểm là được..."

"....."

Hứa U yên lặng đứng nghe dạy dỗ.

"Vậy lát nữa em quay về luyện tập thêm đi."

Bởi vì sắp khai giảng, Trần Nguyệt cũng không thể giữ cô lại quá lâu.

Hứa U đáp ứng, cô hơi cúi người, "Em đi đây, cảm ơn cô."

"----ai, từ từ."

Vương Hạ Đông kêu cô lại.

Hứa U quay đầu.

Vương Hạ Đông chỉ tấm gỗ trong góc, "Hôm nay lớp phó thể dục xin nghỉ, lớp trưởng phải đi diễn thuyết không có thời gian, em mang tấm biển của lớp ta đi đi, đứng trước lớp, tự sắp xếp vị trí luôn."

Vóc dáng Hứa U nhỏ, ôm tấm biển này có hơi cố sức.

Trên hàng lang, cô đụng phải một đám người. Tạ Từ đi ở phía trước, cậu cầm đồng phục trong tay, bên cạnh còn có mấy người nam nữ khác.

Cô hơi sửng sốt, dịch ra tránh đường theo bản năng.

Cậu bước chân qua, hai người ngang qua nhau chỉ trong nháy mắt, thế nhưng ánh mắt cậu vẫn luôn nhìn thẳng không liếc nhìn cô.

- -

Lễ khai giảng vừa phức tạp vừa dài dòng, may mắn thời tiết đẹp, có nắng dịu ấm áp.

Hiệu trưởng phát biểu xong, rốt cuộc học sinh cũng được ngồi xuống, toàn trường không nhịn được tiếng thổn thức tạ ơn trời. Hứa U đổi chỗ với bạn nữ đứng sau. Sáng nay cô chưa kịp ăn sáng, chỉ tiện tay nhét một cái bánh mì vào túi áo.

Bởi vì lớp 0 ít người, cả lớp chỉ xếp thành hai hàng, một hàng nam, một hàng nữ. Bên cạnh là những lớp khác.

Hứa U ăn bánh mì, nhai kỹ mới nuốt xuống, không phát ra chút tiếng động.

Đột nhiên, phía sau có người vỗ cô, "Có một bạn nam lớp bên cạnh vẫn luôn nhìn cậu, ngồi ngay cạnh tớ này, rất đẹp trai."

Hứa U quay đầu, không cẩn thận đụng phải ánh mắt Tạ Từ, ánh mắt nhàn nhạt đến mức sắp bị không khí ngăn cách tầm nhìn.

Cậu lẳng lặng đón nhận ánh mắt của cô.

Lớp 7 xếp hàng ở phía sau, Tống Nhất Phàm nói chuyện với mấy bạn nam khác.

"A Từ cao như vậy mà chạy đến trước ngồi làm gì, ha ha ha ha, cậu xem cậu ấy còn cầm sách nữa, tôi không chịu được rồi."

"....Lớp bên cạnh chúng ta là lớp 0, cậu nói đi?"

Có người kinh ngạc, "Không phải A Từ đã chia tay với nữ học bá của lớp 0 rồi à?"

"Ai, Thẩm Giai Nghi á?"

"Không phải, Thẩm Giai Nghi đã qua lâu rồi, tôi đang nói người cùng lớp cũ với A Từ cơ, tên là gì nhỉ, Hứa U đúng không"

Tiếng nói vang lên khiến không ít người ngó sang bên này.

Tống Nhất Phàm đập vào gáy cậu ta một cái, nói với giọng điệu hận sắt không thành thép: "Nhỏ giọng chút thì sẽ chết à, ai nói chia tay, truyền bậy bạ cái gì, cậu đến trước mặt A Từ nói đi, cậu ấy không đánh chết cậu mới là lạ."

- -

Đảo mắt một cái chính là hai tháng qua đi.

Không biết ai là người đầu tiên truyền ra tin vịt. Nói học sinh lớp 11 Tạ Từ, thế mà bị một nữ sinh đá.

Tin tức vừa truyền ra, cuối cùng truyền đến lỗ tai nhân vật chính trong câu chuyện.

Tiết thể dục, Tạ Từ ngồi hút thuốc cùng mấy người Tống Nhất Phàm ở bàn bóng bàn, có người nhắc đến chuyện này, buồn cười nói: "Tạ thiếu, có thể được chưa, làm sao mà trong khoảng thời gian này đều đang nói...."

"----cút."

Tạ Từ ngồi trên bàn, sắc mặt thật nhạt, rõ ràng không muốn lấy chuyện này ra đùa cợt.

Chỉ có Tống Nhất Phàm biết, kỳ thật nội tâm cậu không bình tĩnh như vẻ ngoài.

Từ sau khi giận dỗi với Hứa U, đến giờ cũng đã gần hai tháng, người chơi cùng Tạ Từ đều biết cậu đã dưỡng thành một thói quen. Chính là bất luận đi nơi nào, đi WC, đi đánh bóng rổ, kể cả lúc tan học cũng được, cậu nhất định phải vòng đến cầu thang tầng hai. Lý do gì thì trong lòng mọi người đều rõ ràng, cho nên Tống Nhất Phàm chưa bao giờ dám nhắc đến tên Hứa U trước mặt Tạ Từ, sợ chọc rách miệng vết thương của cậu.

Tống Nhất Phàm không ngừng nháy mắt ra hiệu cho bạn nam kia, khiến cho khóe mắt gần rút gân, rốt cuộc cậu ta mới nhận thức được không nên nói mà ngậm mồm lại.

Từ Từ nhảy xuống dưới.

"---đi đâu đấy A Từ?" Tống Nhất Phàm kêu với theo bóng dáng

cậu.

Đến tận khi bóng dáng Tạ Từ biến mất, bạn nam kia mới dám mở miệng, cẩn thận hỏi: "Có phải tôi chọc đến lòng tự trọng của Tạ Từ rồi không?"

"Không phải."

Tống Nhất Phàm liếc nhìn cậu ta, "Cậu chỉ là chọc tới trái tim thiếu nam mẫn cảm yếu ớt của cậu ấy thôi."

Tạ Từ kẹp thuốc lá trong tay, rũ mắt nhìn cách đó không xa.

Phát ngốc hai ba giây, bên cạnh có tiếng bước chân dẫm lên lá cây nhẹ nhàng vang lên.

Cậu quay đầu.

Đặng Dĩnh bước ra từ sau thân cây, cô ta không dám tới gần cậu, tiến đến cách cậu mấy mét thì dừng lại.

Nhìn thấy cô ta, đầu tiên Tạ Từ ngây người hai giây, ngay sau đó mới phản ứng lại, cậu dời tầm mắt đi, không nói chuyện.

Hoặc là nói, cậu lười nói chuyện.

Vì thế Đặng Dĩnh lại tiến lên hai bước, chần chờ nói, "Anh ở một mình sao?"

Hơi dừng lại, cô ta bổ sung: "Hút thuốc ít thôi, không tốt cho cơ thể đâu."

Tạ Từ nhìn cô ta một lúc mới nói: "Cô quản tôi làm gì, muốn nói gì thì nói đi."

"...."

Đặng Dĩnh đỏ mặt, không nói chuyện.

Nghẹn nửa ngày, cô ta mở miệng: "Không phải... Chỉ là em nghe bạn anh nói, khoảng thời gian trước, sau khi chia tay với chị Hứa U, anh vẫn luôn say rượu mỗi đêm, như vậy rất không tốt cho cơ thể..."

"Ai nói chúng tôi chia tay?"

"...."

Đặng Dĩnh mỉm cười, có hơi mất mát. Cô ta cắn môi, lấy hết can đảm nói: "Anh có thể cho em một cơ hội không?"

Không chờ Tạ Từ trả lời, cô ta đã nói tiếp: "Em muốn ở bên anh, sau đó chăm sóc anh, chị Hứa U có thể thì em cũng có thể, em thật sự không muốn khiến anh lại tự tổn thương chính mình như vậy."

"Thật ra...Em thích anh từ lâu rồi, chỉ là biết anh đã có người yêu, em không thể quấy rầy, chính là bây giờ chị ấy không biết quý trọng..."

Cậu như cười như không mà hỏi lại, "Cô ấy có thể... Nên cô nghĩ cũng có thể?"

Đặng Dĩnh sửng sốt.

"So sánh bản thân với Hứa U, cô nghĩ mình là ai?"

Ánh mắt Tạ Từ rất lạnh, cậu dập tắt thuốc lá rồi bước qua người cô ta.

Mắt Đặng Dĩnh đều đỏ. Cô ta đưa lưng về phía cậu, lớn tiếng nói: "Tạ Từ, em thật sự thích anh----"

Tạ Từ vẫn tiếp tục bước đi.

- -

Vừa ra khỏi trường học, Tạ Từ liền nhận được điện thoại của Tằng Kỳ Lân.

Cậu không muốn nghe, bèn trực tiếp tắt đi. Kết quả vừa đi được vài bước đã bị Tằng Kỳ Lân bắt được.

"Đệt, sao mày không nghe điện thoại của anh?"

Tằng Kỳ Lân bước lên ôm cổ cậu. Tạ Từ giãy giụa, mày nhăn lại, bực bội nói: "Đừng đùa."

Đúng vào thời điểm tan học, học sinh tới lui, ai cũng đánh mắt đến hai người bọn họ.

"Đừng đi học tiết tự học buổi tối, đi ra ngoài với anh."

Tằng Kỳ Lân nói, không cho cậu có ý từ chối.

Không biết từ lúc nào, tháng tư lặng yên tới, không khí lạnh băng giăng trên bầu trời gần rút đi, hơi thở ấm áp của mùa Xuân chậm rãi tới. Đèn đường bên ngoài trường học phản chiếu ánh mặt trời đơn bạc.

Tạ Từ ngồi xổm ở ven đường. Trên đường ngựa xe như nước, người người nối đuôi nhau qua lại.

Tằng Kỳ Lân ôm cánh tay đứng dựa vào tường. Nhìn Tạ Từ lại bắt đầu phát ngốc, Tằng Kỳ Lân không nhịn được, nhấc chân đá mông cậu, "Mày như này là không được có biết không?"

Hiện tại cả cậu cũng có thể nhìn ra không khí u ám xung quanh

Tạ Từ.

Trước kia tuy Tạ Từ có hỗn, nhưng ít ra còn có sức sống thanh thiếu niên, hiện tại hoàn toàn chính là một chút sức sống thanh xuân cũng không có.

"Tống Nhất Phàm nói với anh, mày bị đá rồi?"

Tạ Từ vừa nghe những lời này, rốt cuộc có chút phản ứng, "Mẹ nó mồm thật thối. Loạn truyền cái gì, còn chưa chia tay đâu."

"Vậy hả."

Tằng Kỳ Lân tức giận bật cười, "Lần này nghiêm túc như vậy?"

Tạ Từ không nói lời nào.

"Anh còn tưởng ai dám đối xử với mày như vậy thì xác định game over rồi, không nghĩ tới em trai anh lại có thể kiên trì đến thế này, không dễ dàng nha." Tằng Kỳ Lân nửa đùa giỡn.

"Anh, em thật sự rất thích cô ấy."

Tằng Kỳ Lân dừng cười. Cách nửa ngày, cậu mới hỏi: "Tạ Từ, có phải em bị ngốc rồi không, sao lại muốn nghiêm túc với con gái ở tuổi này?"

"Hơn nữa, cô ấy không phải người cùng đường với chúng ta, em hiểu không?"

Tạ Từ đối diện với cậu vài giây, yên lặng một hồi lâu. Sau đó cậu dịch chuyển tầm mắt nhìn ra hướng khác.

"Em sẽ đi đến con đường của cô ấy."

- -

Qua mấy ngày, trường học bắt đầu tổ chức thi đấu bóng rổ.

Khoảng thời gian này, ngoài Tống Nhất Phàm, những người khác đều cảm thấy từ sau khi "chia tay" với Hứa U, Tạ Từ liền trở nên khác lạ. Thật ra cũng không quá khác, chỉ là mỗi lần kêu cậu ra ngoài chơi, cậu đều lười tham dự. Không có hứng thú chơi bời, cũng không có hứng thú với con gái, đi học cũng không bỏ tiết nữa, cho dù không nghe giảng mà chỉ ngủ thì cũng muốn ngủ đến khi tan học mới rời đi.

Có người không nhịn được tò mò, bèn chạy đến hỏi Phó Tuyết Lê, rốt cuộc Tạ Từ bị sao vậy?

Phó Tuyết Lê thực bình tĩnh, trả lời có lệ, "Người đều phải lớn lên, chẳng lẽ định trẻ trâu cả đời à."

Cái khác thì chưa tính, Tống Nhất Phàm cảm thấy không thể chấp nhận nhất chính là đến cả thi đấu bóng rổ mà Tạ Từ cũng không có hứng thú.

Ví như hiện tại.

Tống Nhất Phàm đến gõ bàn Tạ Từ: "A Từ, có đi chơi bóng rổ không, chiều này lớp ta có thi đấu."

"Không đi." Tạ Từ không buồn nâng đầu, lật sách sang một tờ khác.

Tống Nhất Phàm nhịn vài giây, cuối cùng vẫn nói: "Nhưng mà, cậu đọc có hiểu không thế.."

Tạ Từ ngẩng đầu liếc nhìn cậu, "Có thể cút ra xa không?"

"Khụ khụ." Vẻ mặt Tống Nhất Phàm trở nên đăm chiêu, lại hỏi lần nữa, "Sắp bắt đầu thi đấu rồi, cậu không đi thật à? Anh em

nhắc nhở cậu, lớp chúng ta rút thăm trúng phải lớp chuyên Lý đấy."

Tạ Từ sửng sốt.

"Lớp 0?" Cậu hỏi.

Tống Nhất Phàm nhướng mày, "Lớp đứng đầu của mấy lớp chuyên Lý, cậu nói xem?"

Tạ Từ còn chưa nói tiếp, Tống Nhất Phàm nhìn biểu cảm trên gương mặt cậu, tiếp tục bồi thêm: "Nghe nói thầy thể dục lôi kéo mấy bạn nữ lớp khoa học tự nhiên đi tính điểm."

- -

Sân bóng rổ.

Đã rất lâu chưa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, lần này Tạ Từ đột nhiên hiện thân trên sân bóng rổ khiến rất nhiều người không kịp hiểu ra sao.

Tạ Từ mặt áo đồng phục màu trắng. Trong sân có người huýt sáo, ném bóng tới cho cậu.

Nữ sinh lớp Văn sôi trào, tiếng cổ vũ vang lên chói tai hết đợt này đến đợt khác.

Hứa U đứng đếm điểm số cùng một nữ sinh khác.

Màu đỏ là lớp Văn, màu đen là lớp Lý.

Hứa U nhìn đám người chạy trong sân, cô gái bên cạnh nhỏ giọng ca thán với cô, "Mấy bạn nam lớp mình đúng là vô dụng mà..."

Hứa U cụp mi, không biết suy nghĩ cái gì, cô thất thần lật một tờ màu đỏ.

Cô gái kia tiếp tục nói: "Mấy bạn nam bên khoa Văn thật cao... Có mấy người còn đẹp trai nữa... Chỉ là, chắc đều có bạn gái cả rồi."

Cuối cùng, ngay trước khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên. Tạ Từ ném bóng từ ngoài vạch ba, bóng rổ xẹt qua không trung một vòng cung, sau đó rơi thẳng vào rổ.

Toàn sân vận động sôi trào, lớp Văn giành chiến thắng với số điểm áp đảo.

Tạ Từ đổ mồ hôi đầm đìa, cậu kéo vạt áo lau mồ hôi. Sớm đã có nữ sinh xông tới đưa nước cho cậu.

Cậu không nhận, đôi mắt đảo khắp nơi như đang tìm kiếm ai đó.

Tống Nhất Phàm mỉm cười tiến đến ôm vai cậu, cười hì hì nói: "Thế nào, người anh em lên sân là màu, cảm giác không tồi đi."

Hứa U yên lặng thu dọn bàn tính điểm, sau khi giao cho thầy giáo thể dục liền cầm túi rời đi.

Cuối cùng Tạ Từ cũng nhìn thấy bóng dáng gầy yếu cậu muốn tìm, bèn chạy đuổi theo.

- -

"_____Hứa U!"

Nghe được giọng nói quen thuộc, Hứa U dừng bước chân.

Tạ Từ còn mặc quần thể thao màu đen, cẳng chân lộ ra. Cậu chạy tiến lên hai bước, giữ chặt cổ tay cô, thở hồng hộc.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Tạ Từ mở miệng trước, nói: "Có thể làm lành được không?"

Hứa U:.....

Thấy cô không phản ứng, Tạ Từ hơi dừng lại, nghiêm túc nhìn cô, "Chiến tranh lạnh thì có thể, nhưng có chết tôi cũng không đồng ý chia tay."

Hứa U nói: "Tớ không định chia tay."

Lúc này đến phiên Tạ Từ không nói ra lời.

Vốn dĩ cậu có rất nhiều lời muốn nói, lúc này một hai câu lại không thể nói được, cảm giác khó có thể nói nên lời nghẹn ở ngực.

Hứa Ư lùi ra sau hai bước, đánh giá cậu, khóe miệng cong lên, "Cậu mặc đồng phục..."

"Đệch..."

Tạ Từ đỏ mặt, sau khi vận động mạnh, mồ hôi đổ ra còn lưu lại trên khuôn mặt. Cậu lắp bắp hỏi: "Rất kỳ quái sao?"

Vai cậu rất rộng, vạt áo sơ mi cũng trở nên gọn gàng hơn, chỉ là áo đồng phục đơn giản mặc lên người cậu cũng trở nên đặc biệt đẹp.

"Không đâu, rất tuấn tú."

Hứa U cười.

Chỉ là cô chưa từng nghĩ tới, cậu sẽ nghe lời mà mặc đồng phục.

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Nếu tình cảm không thể ngang nhau, nguyện yêu đến em càng yêu tôi hơn.

Click để xem ảnh

Chương 50: Khen thưởng

Khen thưởng

Edit: Qing Yun

Nhìn nhau một hồi.

Hứa U lẳng lặng hỏi Tạ Từ nhìn cái gì. Cô hơi ngửa đầu, cổ mảnh khảnh hiện rõ.

Cậu cứ nhìn cô như vậy, ánh mắt lấp lánh. Lại cực kỳ giống cây khô gặp mùa xuân, nước suối ngọt ngào tràn vào vùng đất khô cằn.

"...Có thể ôm được không?"

Nói xong, Tạ Từ bèn nghiêng đầu, khụ một tiếng che dấu ngượng ngùng.

Thanh âm thật thấp, giống như không có.

Không biết có phải không nghe được không, Hứa U không nói lời nào.

Nhãn nại hai ba giây, chung quy là không nhịn được. Cũng không chờ Hứa U đồng ý, Tạ Từ tiến lên trước hai bước, vươn tay kéo cô vào lồng ngực.

Cô không phản kháng, cậu liền ôm càng chặt hơn, thân thể căng

chặt, giống như sợ Hứa U chạy trốn, dáng vẻ như hận không thể khảm cô vào thân thể mình.

Hứa U đứng ngốc tại chỗ, cằm đụng phải bả vai cậu, không biết nên phản ứng thế nào.

Đây là góc không người, bên cạnh có cây cối đan xen, gió thổi qua kéo theo tiếng lá cây rào rạt vang lên.

Hai người gần nhau, có lẽ Tạ Từ mới giặt đồng phục, hương bồ kết thoang thoảng như có như không, rất dễ ngửi.

Chớp chớp mắt, Hứa U hoàn hồn, bình tĩnh rũ lông mi. Đôi tay buông xuống bên người, do dự nâng lên, rồi lại buông. Cuối cùng vẫn chậm rãi ôm lấy Tạ Từ, vỗ nhẹ lên vai cậu.

"Cậu không sao chứ?"

Trầm mặc.

Trầm mặc.

Trầm mặc.

"Tạ Từ?"

".....Em đừng gọi."

Vậy mà giọng nói của cậu lại có phần tủi thân, "Tôi muốn ôm thật lâu."

Hứa U:...

Đã lâu Tạ Từ chưa ôm cô, bọn họ giận nhau bao lâu, cậu liền có bấy nhiêu nhớ nhung cảm giác ôm cô vào lòng. Cậu cụp mắt trộm nhìn Hứa U, lại sợ bị phát hiện. Trong lòng rất vui vẻ, lại

tựa hồ có chút tủi thân không nói rõ thành lời. Tạ từ hít một hơi, nhẹ giọng hỏi, càng giống lẩm bẩm hơn: "Những ngày không có tôi quấy rầy, có phải rất vui vẻ không."

Câu này nói không thể hiểu được.

Cô nắm chặt tay.

"Hứa U, đều là tôi không tốt." Cậu ý thức được mình nói sai, lập tức xin lỗi.

"....."

"Tạ Từ, cậu sao vậy?" Cô nói thật nhẹ, phảng phất chỉ là tiếng than thở, có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Tạ Từ vùi đầu vào cổ cô, "Không sao cả..."

"Về sau tôi sẽ không cãi nhau với em nữa, em đừng không để ý tới tôi được không... Hứa U... Tôi sẽ trở nên tốt hơn."

Tạ Từ cố ý lạnh nhạt cô, không đi gặp cô, cho rằng mình làm như vậy thì sẽ tốt hơn. Từ nhỏ cậu đã được con gái vây quanh, dưỡng thành tính ngạo kiều. Cho nên khi té ngã ở chỗ Hứa U, phản ứng đầu tiên của Tạ Từ chính là trốn tránh. Đêm đông quạnh quẽ kia, chút tự tôn kiêu ngạo cuối cùng còn sót lại khiến cậu đánh mất dũng khí, khó chịu cắt đứt điện thoại của Hứa U.

Từ đó trở đi, Tạ Từ cảm giác mình không còn sức sống nữa, vô số đêm khuya cầm di động nhắn tin, không biết đã viết được bao nhiêu tin nhắn "tuyệt giao" rồi, cuối cùng lại không dám gửi đi. Thật sự không thể nhẫn tâm chia tay với Hứa U.

Tình nguyện từ bỏ chính mình cũng không muốn nói với cô hai từ này.

Ở trong trường học, Tạ Từ đã từng ngẫu nhiên gặp được cô vô số lần, hoặc là muốn làm gì đó khiến cô chú ý đến.

Có đôi khi oan gia ngõ hẹp, cậu cố ý làm lơ Hứa U, đôi mắt nhìn thẳng con đường phía trước. Trái tim lại như bị một bàn tay bóp chặt, từ xa đến gần, gặp mặt thoáng qua, dư quang khóe mắt đều là cô.

Cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, Tạ Từ luôn muốn nhìn thấy cô khó chịu vì mình, cho rằng như vậy thì bản thân có thể vui vẻ hơn một chút. Vì thế "ngẫu nhiên gặp được" ngày càng nhiều, thậm chí một ngày Tạ Từ có thể đi qua cửa lớp cô rất nhiều lần. Chỉ là Hứa U vĩnh viễn luôn là dáng vẻ bình tĩnh, có đôi khi làm bài tập, có đôi khi nói chuyện với bạn học, căn bản không thấy được cậu đi qua ngoài cửa sổ. Ngẫu nhiên cô sẽ cười, Tạ Từ chỉ cảm thấy đau khi nhìn thấy độ cong nhợt nhạt kia, thậm chí cũng có ngọn lửa vô danh bùng cháy trong lòng.

Dựa vào cái gì mà Hứa U có thể cười.

Chẳng lẽ cô không khó chịu sao.

Có phải cô căn bản không để tâm, cho nên mới vui vẻ như vậy.

Vì sao chỉ có mình cậu khổ sở.

Tình cảm của con người thật kỳ diệu. Có lẽ ngay giây trước còn phân cao thấp mà không chịu thua, cho dù bị lăn lộn thế nào cũng không muốn cúi đầu trước. Nhưng cũng chỉ ngay giây tiếp theo, tâm tình căng chặt thoáng buông lỏng, thở ra một hơi thật dài, quân lính tan rã. Chủ động nhận sai, chủ động xin lỗi cũng không sao cả.

Bởi vì càng lâu Tạ Từ càng phát hiện, cho dù mình cắn chặt răng, vẫn luôn rất nhớ Hứa U. Chiến tranh lạnh với cô, người bị tra tấn vẫn chỉ là cậu.

Đã từng cho rằng quyền chủ động nằm trong tay mình, sau mới bừng tỉnh đại ngộ, không thể không nhận rõ hiện thực.

Cuộc sống mệt nhọc bắt nguồn từ lòng tham.

Không có lòng tham, thể xác và tinh thần đều tự tại.

Mà tâm của cậu, đã sớm cho đi.

- -

Trên đường trở về, Tạ Từ không ngừng làm ra mấy động tác nhỏ. Thường thường dùng tay chạm vào lòng bàn tay cô, chạm khẽ vào thăm dò rồi quấn lấy.

Tự mình chơi đến vô cùng vui vẻ.

Hứa U bị cậu chọc ngứa, nhịn không được kéo ra khoảng cách, "Tạ Từ, cậu làm gì thế?"

"Chậc, không hiểu phong tình." Cậu hừ một tiếng.

Tạ Từ cắm tay vào túi quần, lảo đảo lắc đi theo sau Hứa U, khoảng cách không gần không xa, ánh mắt vẫn luôn nhìn bóng dáng cô. Cậu vừa chơi bóng xong, mái tóc đen hỗn độn ướt mồ hôi. Trên người vẫn là áo khoác đồng phục màu lam, để tung không kéo khóa. Da Tạ Từ rất đẹp, trắng nõn, vóc dáng lại cao, thực khiến con gái thích.

Ngẫu nhiên ngược hướng với vài ba nữ sinh, họ kéo tay nhau khẽ nói nhỏ đánh giá cậu.

Hai người vừa mới làm lành. Tạ Từ và Hứa U xem như mặc "đồ đôi" đi trên đường, hơn nữa bị người trắng trợn nhìn suốt dọc đường như vậy, cảm giác lâng lâng trong cậu không nhịn được

mà ngày càng bành trướng.

Tạ Từ quen tay khoác lên vai Hứa U, tiến đến bên tai cô, ra vẻ tùy ý nói: "Có bạn trai đẹp trai như tôi, em rất vui đúng không?"

"..."

Hứa U kéo tay cậu xuống, mắt nhìn đường đi, "Cậu đi đường hẳn hoi đi."

"Trước nay chưa từng gặp ai lãng phí như em." Cậu nhỏ giọng nói.

Cô nghe được, nâng mắt nhìn cậu, "Tớ làm sao vậy?"

"Em nói đi."

Tạ Từ nhíu mày, dáng vẻ thật nghiêm túc, "Tôi đẹp như vậy, thế mà em lại không thèm nhìn, lãng phí một khuôn mặt đẹp trai, em thật là có phúc mà không biết hưởng."

"...."

Hứa U bị cậu chọc cười, "Lần đầu tiên thấy người không biết xấu hổ như cậu."

"So với tường thành còn dày hơn."

Dứt lời, cô lại không nhịn được cười.

Nhớ đến trước đây không dám nói lời này với Tạ Từ, chính là lúc còn chưa thân với cậu, Hứa U chỉ dám nghĩ trong lòng.

Hiện tại....

"Hứa U, em xong đời, dám mắng tôi." Tạ Từ vòng tay qua cổ cô,

mạnh mẽ kéo cô dựa vào người mình.

Hứa U bị kéo lảo đảo, sợ có người nhìn thấy, cô hơi giãy giụa, "Cậu thật phiền đấy Tạ Từ, buông tớ ra."

"Trả lời trước, tôi có đẹp trai không, trả lời xong sẽ thả em ra."

"Không đẹp trai, sao cậu lại tự luyến như vậy..."

Tạ Từ không buông tha, cà lơ phất phơ cười, "Tự luyến đâu nào, rõ ràng đẹp trai như vậy, đừng lừa gạt chính mình có được không?"

Còn chưa làm lành bao lâu, bản tính lưu manh của cậu đã như tro tàn bén lửa. Hứa U thật cảm thấy dở khóc dở cười, cảm thấy tính tình của Tạ Từ như đứa trẻ nghịch ngợm, lúc nóng lúc lạnh, cần người dỗ dành.

Chỉ là, cũng không thể nói Tạ Từ tự luyến.

Hứa U đi học sau nên không biết, đã từng có người đăng một topic "Những nam sinh chúng ta từng điên cuồng theo đuổi năm đó" lên diễn đàn của Nhất Trung, bên trong là danh sách trai đẹp từ lớp 10 đến 12, được mọi người theo dõi thảo luận sôi nổi một thời gian. Chỉ là đây không phải cuộc bầu chọn nghiêm túc, chỉ đăng lên mang tính chất giải trí. Cho nên khi chủ topic giới thiệu ai đó đều sẽ kèm theo ảnh, bên dưới tất cả đều là người quen góp thêm ảnh chụp.

Tạ Từ là đại ca nổi danh Nhất Trung, lại còn đẹp trai, lúc ấy được chủ topic nêu tên, sau đó kèm theo một tấm ảnh chụp góc nghiêng, oanh tạc diễn đàn một thời gian. Rốt cuộc mọi người trong trường đa phần chỉ từng nghe tên cậu, chưa từng thấy rõ dáng vẻ cậu ra sao.

Mà bên trên có một đoạn giới thiệu do chủ topic viết về cậu:

Tôi nghĩ mọi người đều không còn xa lạ vị này nữa, nghe nói cũng là một đại ca.

Khối mười lớp chín Tạ Từ. Ảnh chụp của cậu ấy rất khó tìm, nhưng mà em trai này thật đẹp trai, tôi vẫn luôn muốn làm quen, kỳ thật trước đây tôi từng thấy cậu ấy, ánh mắt đầu tiên đã không nhịn được ảm thán, bạn nam này trắng quá, còn trắng hơn cả con gái.

Nghe nói cậu rất thích chơi bóng rổ, cho nên dáng người siêu đẹp!!

Có lẽ có rất nhiều chị em sớm thảo luận về cậu ấy rồi, cho nên tôi không nói nữa...

Sau đó phía dưới khung bình luận có không ít người xin cách liên hệ, cầu ảnh chụp chính mặt, bình luận đến mấy trăm:

[,Chủ thớt mau đăng thêm đi, xem không đủ chút nào.]

[Anh Từ kinh nha...]

[Còn ảnh khác không?]

[Có ảnh khác không, nếu không chúng tôi sẽ tự mình phát]

[Cầu lầu trên tung ảnh]

[Lầu trên tung ảnh +1]

[Chậc chậc! Tạ Từ là đàn anh của tôi hồi cấp hai, đã lâu không gặp rồi, không biết bây giờ có đẹp trai hơn hồi đó không ~ ~ ~ ~]

[Thật đẹp trai (tim)]

[Ôi đậu má a a a a a a a, cầu trả lời trai đẹp này đã có bạn gái chưa!!!]

[Lợi hại lời hại, lầu dưới mau kêu vang khẩu hiệu: Nhất Trung loạn hay không loạn, Từ ca định đoạt!!!]

[Cái topic này khá hơn nhiều so với topic về đại ca của trường bên cạnh...]

Vì thế một đám hồ bằng cẩu hữu chơi chung với Tạ Từ tuôn một loạt ảnh của cậu ra ngoài không chút do dự.

Có hình Tạ Từ chỉ mặc quần đùi ở trong khách sạn, có hình cậu uống rượu cùng người khác ở KTV, có hình chơi bóng rổ... Thậm chí cả hình cậu hút thuốc ở WC cũng bị đăng lên.

Bởi vì cái topic này mà Tạ Từ đi đường cũng bị người nhận ra, khiến cậu cảm thấy phiền rất lâu.

- -

Mấy người Tống Nhất Phàm tận mắt nhìn thấy Tạ Từ quấn lấy Hứa U đưa cô về phòng học.

Từ Hiểu Thành đoán hai người có lẽ đã làm lành, kề vai thở dài với Tống Nhất Phàm, "Cậu xem A Từ, lại nhộn nhạo lên rồi."

Tống Nhất Phàm cũng cảm thán, "Khá tốt, chỉ là tôi không nghĩ tới hai người họ còn có thể làm lành, lần đầu tiên thấy có nữ sinh có thể trị đến Tạ Từ ngoan ngoãn dễ bảo, không phục cũng không được..."

Kế tiếp mấy ngày, lớp học đều cảm giác được áp suất thấp xung quanh Tạ Từ là tan thành mây khói một cách khó hiểu.

Đến thầy cô cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ mấy ngày nữa là đến thi tháng, giáo viên dạy văn phát một xấp tài liệu cho mọi người, đến lớp học cơ bản đều là tự học. Bọn Tống Nhất Phàm làm sao chịu ngồi yên, đã sớm lên kế hoạch một đống hoạt động, nhìn thấy Tạ Từ rốt cuộc khôi phục bình thường, bèn chuẩn bị kêu cậu buổi chiều đi chơi.

Nào biết Tạ Từ căn bản không phản ứng.

"Có đi không?"

Vốn dĩ Tống Nhất Phàm mang tâm thái hưng phấn đi kêu cậu, cậu lại không thèm để ý khiến cậu ta không khỏi nóng nảy, ngăn chặn bài thi Tạ Từ đang xem, "Đọc sách đến choáng váng rồi?"

"Có phiền hay không?" Tạ Từ đẩy tay cậu ra, đôi mắt cũng lười nâng lên, "Kêu tôi làm gì?"

"Đánh bi a đấy, đã lâu không đi ra ngoài..."

"Không đi."

Chưa nói dứt câu đã bị Tạ Từ từ chối.

Sau đó Tống Nhất Phàm kể ra mấy nơi liên tiếp, nhưng tất cả đều bị Tạ Từ cự tuyệt.

Tống Nhất Phàm nghẹn, cậu hơi tức giận, "Này, tôi nói cậu..."

"Có thể đừng nhao nhao được không?" Tạ Từ giống như dính lấy ghế, không nhúc nhích một chút, trước mặt có mấy quyển sách lộn xộn, "Tự mình cút đi chơi đi, đừng tìm tôi, tôi không rảnh."

Từ Hiểu Thành vốn đang xem tạp chí, thấy cậu nói vậy thì da gà nổi đầy người, "Cậu đừng nói với tôi là cậu muốn học tập."

Tống Nhất Phàm không chịu buông tha, "Vậy cậu nói cậu muốn làm gì, trăm công ngàn việc như thế, còn có Hứa U đi học, cậu lại không thể tìm cô ấy."

"Biến."

"Tôi càng không biến, cậu đồng ý tôi trước, tôi không thể để anh em bị mình bị sách vở đầu độc, trở thành một con mọt sách."

Tạ Từ lạnh lùng liếc cậu, "Có thể có chút lý tưởng được không Tống Nhất Phàm, thi tháng sắp đến rồi, cậu điên cái gì, đừng quấy rầy ông đọc sách."

"....."

Người bên cạnh không nhịn được phun nước trong miệng ra.

Tống Nhất Phàm lấy gan mắng cậu: "Đọc sách?!! Tôi nói này người anh em, cậu đang nghĩ gì thế, cậu đọc có hiểu không, đừng có miễn cưỡng chính mình. Không phải cậu nên nhanh chạy theo Hứa U đi à? Có thể đừng nằm mơ nữa được không?!"

"Đệch mợ, cút nhanh!" Tạ Từ thẹn quá thành giận, ném một quyển vở vào gáy Tống Nhất Phàm, còn đạp thêm một cái, "Thiếu đòn à?"

"Ha ha ha ha ha ha, ôi đệt, sai rồi sai rồi, đừng đánh."

Tiếng giáo viên đập thước lên bàn truyền đến: "Tống Nhất Phàm! Chú ý kỷ luật lớp học! Anh đứng lên làm gì, mau ngồi xuống cho tôi!"

Bạn nữ ngồi phía trước quay lại nhìn, thấy Tống Nhất Phàm đỏ bừng mặt ngồi xổm trên lối đi, bên cạnh là Tạ Từ đang ngồi chống đầu, dáng vẻ như chuyện không liên quan đến mình.

- -

Thi đấu bóng rổ kết thúc được một tuần, cuối cùng lớp xếp hạng nhất là lớp chọn Văn. Mấy trận sau Tạ Từ ra sân đều lôi kéo Hứa U đi xem, cô còn cầm quần áo giúp cậu, điều này khiến Tạ Từ đặc biệt nỗ lực thi đấu. Bước đi lâng lâng như trên mây.

Hứa U hô một câu Tạ Từ cố lên, chỉ là ngay lập tức đã bị tiếng hét của mọi người bao phủ. Ánh mắt cô dõi theo bóng hình chạy vội trong sân, khóe miệng không nhịn được nhếch lên một độ cong nhỏ.

Có hai bạn nữ cùng lớp đi cùng Hứa U. Dư nghệ che lỗ tai, trong lòng sợ hãi, "Mấy bạn nữ kia quá khủng bố, kêu gào thật điên cuồng. Nhưng mà sao lại có nhiều người tới xem vậy, tớ cứ nghĩ chỉ có hai lớp thôi..."

Đồng Đồng cạn lời: "Chắc chắn tới xem trai đẹp, tham gia náo nhiệt, không thì có thể vì lý do gì đây..."

Lúc này vừa vặn là tiết thể dục, những người khác bèn kéo nhau đi xem.

"Hứa U, khi nào chúng ta trở về, buổi tối còn thi hóa nữa." Dư Nghệ kéo tay Hứa U.

"A?" Cô hoàn hồn, nghiêng mặt trả lời, "Chờ hết tiết tớ sẽ đi, tớ muốn xem thêm lúc nữa, các cậu cứ về trước đi."

"Thôi, ở lại với cậu cũng được."

Hai người đang nói chuyện, người bên cạnh đột nhiên xôn xao. Một loạt ánh mắt nhìn sang bên này.

Dư Nghệ chưa nói hết lời, đầu đã nâng lên theo phản xạ. Liếc

mắt một cái nhìn thấy nam sinh mặc đồng phục màu trắng. Khóe miệng cậu cong lên, vừa chạy vừa dùng ngón tay chỉ vào huyệt thái dương rồi vung tay với bọn họ, giống như chào người nào đó.

Hành động này khiến toàn bộ sân bóng vang lên tiếng thét chói tai.

"---- oa a a a a a."

Nữ sinh đứng cạnh Hứa U đỏ bừng mặt, nhéo tay bạn của mình, nhỏ giọng nói, "Vừa nãy Tạ Từ phất tay với chúng ta đúng không, trời ạ, muốn ôn... Đẹp trai chết mất!!!"

Tống Nhất Phàm chạy qua bên cạnh Tạ Từ, phát hiện mắt cậu còn nhìn phương hướng nào đó, cậu ta không nhịn được nhảy lên đấm vai cậu, "Được rồi được rồi, tròng mắt đều sắp rơi xuống, cậu là người đẹp trai nhất toàn trường! Đường nhìn bạn gái nữa, mau nhìn bóng đi đại ca!"

Bóng rổ bay giữa không trung.

Tạ Từ nhảy lên bắt bóng, hừ cười một tiếng, "Cậu quản tôi à, biến."

- -

Tiết tự học buổi tối, Hứa U sắp xếp lại sách vở trên bàn, vở hóa học cần nộp lại cho tổ trưởng.

Bài thi hồi nãy hơi khó, khiến cô nghĩ đến đổ mồ hôi. Hứa U thấy nóng nên chỉ mặc áo ngắn tay màu trắng. Cô thu dọn xong đồ bèn chuẩn bị đứng lên nộp bài.

Thẩm Dương cầm giấy bút tới bên cạnh, thò qua gọi, "Này, Hứa U, hỏi cậu bài này."

"Đề thi hóa học sao?" Hứa U hơi dừng động tác.

Thẩm Dương gật đầu.

Cô đeo cặp lên lưng, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, hôm nay tôi phải về nhà sớm, chắc ngày mai thầy sẽ giảng lại, lúc đó cậu có thể nghe."

"A.. Vậy được rồi." Thẩm Dương nhấp môi, "Tạm biệt, về nhà cẩn thận chút."

Hứa U ừ một tiếng.

Đi xuống lầu, đèn cầu thang hỏng rồi, cầu thang rất tối, nhìn không rõ xung quanh. Lúc này đúng lúc tan học đông người, Hứa U bị người chen lấn, chỉ cảm thấy sắp không thể thở nổi.

Nắm chặt tay vịn, thật vất vả mới đi được xuống tầng một.

Chỗ rẽ cuối hành lang.

Tạ Từ đứng dựa vào tường, chờ Hứa U tan học đến chán chết.

Rốt cuộc nhìn thấy Hứa U đi ra khỏi dòng người, mắt cậu sáng lên. Ba bước thành hai đuổi theo cô, kéo cánh tay cô, "Đệch, không nhìn thấy tôi?"

"A?"

Hứa U dừng bước, híp híp mắt, "Tối quá, tớ nhìn không rõ."

Trên đường về nhà.

Đi qua một ngã tư, bên cạnh có cây ngô đồng lâu năm thật lớn, cành lá rậm rạp. Ánh đèn mờ nhà xuyên qua kẽ lá.

Bị người bên cạnh nhìn đến không được tự nhiên, Hứa U dừng bước, nói với Tạ Từ: "Cậu mau về nhà đi, đừng ở ngoài quá muộn."

"Bây giờ mới mấy giờ."

"...."

Tạ Từ nói: "Mấy ngày nay tôi đều nghiêm túc đọc sách."

"Thật sự sao?" Hứa U nhấp môi, nói: "Rất tốt, xem có hiểu không?"

"Không hiểu."

"...."

Sau một lúc lâu, Hứa U không nhịn được cười. Cô nhìn cậu, nghiêm túc an ủi, "Không sao cả... Từ từ là được."

"Tôi học tập chăm chỉ, có khen thưởng hay không..."

"Cậu muốn khen thưởng thế nào?"

Tạ Từ không nói tiếp, ánh mắt nhìn chăm chú một hồi.

Chỉ là ánh mắt của cậu có chút...

Có chút...

Hứa U nhận thấy không thích hợp, cô rút bàn tay đang bị cậu nắm chặt, bước nhanh về phía trước.

"---ai, từ từ."

Tạ Từ kêu từ phía sau, bước nhanh đến ngăn cô. Sau đó kéo người đến ngõ nhỏ.

"Cậu làm gì?" Hứa U cõng cặp sách, bị cậu ấn lên vách tường.

Bị cậu bắt ngẩng đầu lên.

Tạ Từ vươn tay giữ đầu cô, một tay khác chống lên tường, cúi xuống hôn cô thật sâu.

"Cho tôi hôn nhé."

"Rất nhớ em..." Cậu nỉ non giữa kẽ hở môi răng.

Hôn liếm còn ngại không đủ, cậu không nhịn được dùng hàm răng cắn nhẹ môi cô.

Giằng co nửa ngày, cậu quay đầu đi thở dốc.

Hứa U nhón chân ôm cổ Tạ Từ, nhẹ nhàng hôn lên má cậu.

Tạ Từ không kịp phòng ngừa, trong đầu bùm một tiếng, như pháo hoa nổ tung.

"Khen thưởng cậu, nhanh về nhà đi." Cô nói nhẹ bên tai cậu.

****

Editor có lời muốn nói:

Còn 15 chương nữa thôi, cố gắng hoàn trước tết âm nào!!!!

Chương 51: Cậu được bao nhiêu điểm

Cậu được bao nhiêu điểm?

Edit: Qing Yun

Tạ Từ ngây người, đơ ra vài giây mới cúi đầu nhìn Hứa U.

Tay cô trượt xuống, đan vào tay Tạ Từ, mười ngón tay nắm chặt lấy nhau.

"Cậu choáng váng sao?"

Hứa U nắm chặt tay cậu, chuẩn bị đi ra khỏi hẻm nhỏ thì bị kéo lại.

"Từ từ..." Tạ Từ lấy lại tinh thần, thân hình khẽ nhúc nhích, cậu giữ chặt Hứa U, cố giả vờ bình tĩnh, nhưng vừa mở miệng lại lắp bắp, "Em, tôi, em..."

"Làm gì?"

"Chính là..." Tạ Từ ngơ ngác giơ tay sờ sờ bên má được cô hôn, "Sao em chỉ hôn một bên, cảm giác không cân xứng chút nào."

"...Phụt."

Hứa U cảm thấy dáng vẻ ngốc nghếch này của cậu thật đáng yêu, không khỏi nổi lên tâm trêu đùa cậu. Khóe môi cô cong lên, buông tay cậu ra, nhỏ giọng nói: "Được, vậy cậu cúi xuống đi."

Tạ Từ lập tức cong lưng, nhắm chặt đôi mắt. Lông mi khẽ run, nghe lời chờ đợi.

Qua vài giây, không cảm nhận được gì cả.

Lúc chờ đến không còn kiên nhẫn, mũi cậu ngửi được mùi hoa nhà nhạt quen thuộc. Má phải bị đôi môi ẩm ướt chạm vào nhè nhẹ.

Tim bùm bùm nhảy loạn.

Bóng đêm cũng trở nên ngọt ngào.

Hứa U bật cười, lui về phía sau hai bước, "Tạ Từ, tạm biệt."

Tạ Từ mở mắt. Chờ đến khi cậu hoàn hồn thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng Hứa U. Trên đường trở về, đại não cậu luôn trong trạng thái choáng váng, hồn vía lên mây, rất nhiều lần đi sai đường.

Về đến nhà, Tạ Từ ngâm nga hát, tiện tay ném chìa khóa sang một bên.

Đèn phòng khách bật sáng.

Cậu cúi người đổi giày, nhìn thấy Tằng Kỳ Lân ngồi trên sô pha xem ti vi thì hơi khựng lại.

TV đang trực tiếp trận đấu bóng đá. Tạ Từ khom lưng cầm một bình nước, vặn nắp bình rồi ngửa đầu uống.

"Anh đến nhà em làm gì?" Cậu hỏi.

Tằng Kỳ Lân liếc cậu một cái, "Anh không thể đến?"

"...."

"Đệch."

Xem dáng vẻ khoa khoang kia của cậu, Tằng Kỳ Lân chửi một câu, chậm rãi hỏi, "Sao rồi, quay lại với bạn gái à?"

"Đúng vậy."

Tạ Từ ngồi xuống sô pha, cặp chân dài duỗi thẳng, lười biếng để trên tay vịn, còn quơ quơ.

"Chà chà, lúc trước còn muốn chết muốn sống, còn tưởng em tính đi tự tử vì tình cơ." Tằng Kỳ Lân mở miệng châm chọc.

Nhưng Tạ Từ không đáp lời. Khóe miệng cậu mang ý cười, đôi mắt rũ xuống, không biết nghĩ tới cái gì.

"Đúng rồi..."

Tằng Kỳ Lân nhớ tới chính sự, "Có phải lúc trước em và một đứa tên Phó Nhất Thuấn..."

Nghe thấy cái tên này, Tạ Từ nhăn mày, "Làm sao vậy?"

"Em quen không?"

"Quen, lúc trước nó muốn đánh em, sau đó em tìm người cho nó một trận."

"Sau đó?"

Tạ Từ không chút để ý, "Sau đó nó thôi học."

"Nhưng mà anh nhắc đến nó làm gì?"

"À."

Tằng Kỳ Lân châm thuốc, nheo mắt hít một hơi, "Nó chuyển tới Nhị Trung, còn nhận anh kết nghĩa."

....

- -

Đi học luôn nhàm chán buồn tẻ.

Tống Nhất Phàm nhìn thấy Tạ Từ tinh thần sáng láng chăm chỉ học tập thì không được tự nhiên, không biết cậu cảm xúc dâng trào như vậy từ khi nào.

Có người trêu chọc, "A Từ đây là muốn làm người một lần nữa đấy."

Chỉ là Tống Nhất Phàm cảm thấy Tạ Từ chưa hết bệnh, nói với cậu nhưng nói mãi không thông nên chỉ có thể từ bỏ. Một đám người nghĩ thầm, để xem cậu có thể học được đến đâu.

Tính tình của Tạ Từ thì ai còn không rõ, cậu nào có kiên nhẫn làm học sinh ngoan, ngồi trong lớp gặm sách vở, cũng chỉ là ấm đầu ba phút mà thôi, có lẽ chỉ mấy ngày là không kiên trì được nữa.

Tiết học đầu tiên buổi sáng là tiếng Anh, cả lớp nằm bò hết ra bàn, đều mơ màng sắp ngủ. Có mấy bạn nam đứng dậy đi WC.

Trần Nguyệt đứng trên bục giảng giảng bài, cô dạy chậm, lại thích kể chuyện, cho nên đa phần mọi người đều làm việc riêng.

Từ Hiểu Thành đọc tạp chí hăng say, đắm chìm thế giới riêng đầy màu sắc khó có thể kiềm chế.

Làm việc riêng quang minh chính đại như vậy.

Phía sau có người chọc lưng cậu, nhỏ giọng kêu: "Anh Thành, anh Thành..."

"Làm gì!" Từ Hiểu Thành không kiên nhẫn, đập tay lên bàn, quay đầu quá, "Gọi hồn à?"

Bạn học nam phía sau cúi đầu không nói chuyện, rõ ràng là đang nhịn cười. Từ Hiểu Thành mới nhận thấy không thích hợp, khóe mắt liếc thấy bên cạnh có người đang đứng.

Trần Nguyệt tịch thu tạp chí bóng rổ của cậu. Từ Hiểu Thành ở chỗ ngồi, nghe cô khiển trách có lẽ phải đến năm phút đồng hồ.

"Các em nhìn tờ lịch đếm ngược phía sau, còn 58 ngày! Còn 58 ngày nữa là phải thi đại học, cái này có nghĩ là gì, nghĩa là chẳng mấy chốc nữa các em phải lên lớp 12, tại sao không có chút căng thẳng gấp gáp gì cả? Còn đọc loại sách giải trí này trong giờ học, đều là cùng một người dạy, em nói em sao lại khác các bạn nhiều như vậy, lúc tôi dạy lớp 0, bọn họ..."

"Ai... Lại bắt đầu, phụ nữ thời kỳ trung niên, sao lại có thể lải nhải nhiều..." Tống Nhất Phàm thở dài.

Ngồi cùng bàn liếc cậu một cái, "Thời kỳ mãn kinh."

"...."

"À..."

Tống Nhất Phàm tùy ý nói, "Nói đùa thôi, cậu biết tôi không văn hóa..."

Trần Nguyệt bỏ lại sách trong tay, "Khối 11 nhiều lớp như vậy, tôi chưa từng thấy lớp nào thiếu kỷ luật như lớp này, thật không

biết lấy đâu ra thời gian, một cán bộ lớp ở lớp khác tôi dạy, các em hẳn là đều biết cả. Bạn nữ đứng đầu trường, người ta mỗi ngày đi học đều nghiêm túc nghe giảng, hết tiết cũng không buông lỏng, các em vốn dĩ đã học không bằng, còn không chịu nỗ lực..."

Trong lúc Trần Nguyệt đang nói hăng say, bên dưới bục giảng đã sớm náo loạn, thanh âm ồn ào thổn thức đều có. Vừa mới nhắc đến tên này, một vòng người quay lại nhìn Tạ Từ.

"Này, Từ ca." Tống Nhất Phàm kêu cậu, ngữ khí có chút ghen ghét, "Chậc chậc, nghe cô giáo ca ngợi bạn gái mình như vậy, có phải cậu đột nhiên sinh ra cảm giác tự hào, đặc biệt vui vẻ không?"

Tạ Từ mặc kệ cậu.

Bạn cùng bàn Tống Nhất Phàm nhỏ giọng hỏi: "Cậu nói xem, nếu để giáo viên tiếng Anh biết học trò yêu qu

í của cô bị Tạ Từ đuổi tới tay, có thể tức quá mà ngất xỉu tại chỗ không?"

"Tôi cảm thấy sẽ khiến cô hoài nghi nhân sinh." Tống Nhất Phàm lắc đầu, nghiêm trang trả lời.

"Còn có... Hai người, thật sự có chút không xứng." Ngồi cùng bàn cảm thán một câu, sợ bị Tạ Từ nghe được nên càng nói nhỏ hơn, "Cảm giác bạn nữ lớp 0 kia có thể thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại, chờ ra khỏi trường, hai người sẽ xuất hiện chênh lệch, môi trường sống xung quanh gì đó.."

Lời nói rơi vào tai Tống Nhất Phàm khiến cậu cảm thấy khó chịu. Cậu nói, "Cậu suy nghĩ nhiều."

"Cái gì?"

"Tạ Từ và Hứa U ở bên nhau khá tốt."

Từ nhỏ, Tống Nhất Phàm đã rất bênh vực người mình, không nghe được người khác nói anh em mình không tốt.

Sau đó cậu không mặn không nhạt bổ sung, "Hơn nữa, mấy lời chúng tôi hay nói cậu không nghĩ là thật đấy chứ, nhà Tạ Từ rất giàu, dù cậu ấy không đi học, sau này tốt nghiệp cũng sống tốt hơn bất cứ ai."

- -

Trước khi thi, một đám anh em chí cốt của Tạ Từ cùng chung cảnh ngộ bị phân đến cùng một phòng.

Thi tháng đối với bọn họ mà nói, đều là bình đạm vượt qua, đến bút cũng lười mang, không gây nổi chút áp lực.

Chỉ là lần này.

Lý Kiệt Nghị ngồi bên cạnh, nhịn không được hỏi: "Từ ca, nghe đồn gần đây cậu học rất nhiều, lát nữa truyền giấy được không?

Tạ Từ nhìn thẳng, hừ lạnh một tiếng, "Biến đi."

"Đậu xanh." Lý Kiệt Nghi mắng cậu, "Tạ Từ, mẹ nó, cậu không nể tình anh em chứ gì?"

"Tôi quên cậu à?" Tạ Từ liếc cậu ta một cái.

Đề thi vừa phát xuống, Tạ Từ liền lôi giấy nháp ra, vùi đầu khổ tâm làm bài. Người khác nhìn lại, chỉ thấy cậu tính toán đến nhập thần.

Tống Nhất Phàm ngồi chéo cậu, thường thường lại liếc cậu một

cái. Cậu ta thầm giật mình... Xem dáng vẻ này của Tạ Từ, đừng nói là thật sự muốn cá chép hóa rồng đấy...

Đối với ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của những người khác, Tạ Từ không có chút cảm giác nào, mày khi nhăn khi dãn, hết sức chăm chú.

Đến cuối cùng, cảm giám thị cũng không nhịn được liếc cậu mấy lần, làm học sinh cá biệt nổi danh trong khối, an phận làm bài thi như vậy quả thật không thể tưởng tượng.

Ngày thường bọn họ đều chỉ ngồi hơn nửa giờ liền nộp bài chạy lấy người, lúc này Tạ Từ không đi khiến những người khác đều ở lại đợi cậu.

Chờ đến khi tiếng chuông vang lên, người ngồi đầu tiên đứng dậy thu bài.

Thời điểm đến thu bài thi của Tạ Từ, cậu còn không nguyện ý nộp, nhìn chằm chằm người đó một hồi, khiến người đó sợ đến mức trán đổ mồ hôi lạnh.

"Đệt, cậu có đi không đấy Tạ Từ."

Tống Nhất Phàm sớm ra khỏi phòng thi, vì Tạ Từ chưa đi nên cậu đợi bên ngoài nửa ngày, không kiên nhẫn duỗi đầu vào gọi.

Tạ Từ vừa đi ra, Tống Nhất Phàm liền lải nhải theo sau, "Cậu viết cái gì mà nhiều vậy, phê tấu chương chắc?"

Nói mãi không thấy ai trả lời, cậu ta khựng lại, phát hiện Tạ Từ nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng.

Tống Nhất Phàm cẩn thận hỏi: "Không phải cậu muốn thảo luận bài thi với tôi đấy nhé? Tôi nói cho cậu biết, tôi không làm được đâu... Cậu đi tìm người khác đi."

"Ồn cái gì, tôi lại không bị ngu." Tạ Từ không kiên nhẫn liếc cậu.

"..." Vì thế Tống Nhất Phàm biết điều câm miệng.

Qua mấy ngày, kết quả thi tháng đã có.

Đám người Từ Hiểu Thành có cảm giác biết đâu chó ngáp phải ruồi. Thời điểm ra chơi, cả lũ kéo nhau đi hút thuốc, có người nói: "Nhìn Tạ thiếu thời gian gần đây... Có khi nào chúng ta có thể nhìn thấy tên cậu ấy trên bảng vinh danh thành tích không?"

Lập tức có người bị sặc khói, ho hai tiếng, "Đừng, đừng, đừng, tôi không chịu nổi kích thích này!"

"Anh em, nếu A Từ có thể lên được bảng vàng, chuyện này có thể ghi vào những chuyện cảm động nhất Trung Quốc đấy."

"Ha ha ha ha ha ha."

"Đến lúc đó cần phải đi học hỏi cậu ấy đấy."

Mấy người lại tiếp tục nói.

Tống Nhất Phàm đúng một bên, vẫn luôn an tĩnh không tham dự vào.

Trở về phòng học, giáo viên toán mang bài thi vào. Một đám nhảy lên cướp đoạt muốn phát.

Tống Nhất Phàm về chỗ ngồi, không chút áp lực lấy bài thi xem điểm.

32 điểm.

Còn coi như không tồi.

Dù sao cậu cũng luôn không để ý cái này, không có cảm giác gì cả. Tống Nhất Phàm quay người xem Tạ Từ, "A Từ, cậu được bao nhiêu điểm?"

Tạ Từ gấp bài thi. Biểu cảm trên mặt cậu rất nhạt, hỏi ngược lại, "Cậu bao nhiêu?"

"Ha ha ha ha, đậu má."

Từ khi sinh ra đến giờ, không ngờ cũng có lúc hai người họ thảo luận điểm đi. Tống Nhất Phàm cảm khái rất nhiều, lắc đầu nói: "Tôi được 32 điểm, khoanh chùa được mấy câu."

Sau đó cậu nhìn lại, biểu cảm trên mặt Tạ Từ thật sự khó có thể miêu tả.

"Như thế nào?"

Tống Nhất Phàm nhíu mày, "Mẹ nó, không phải cậu bắt đầu khinh thường tôi đấy nhá?"

"Hơi hơi, cho nên cậu mau cút về đi."

Tống Nhất Phàm nhìn xuống từ trên cao, nhìn chằm chằm cậu vài giây, nhân lúc cậu không để ý bèn giật lấy bài thi của cậu---

"Cậu muốn chết đúng không!" Tạ Từ đứng dậy, muốn nhanh chóng lấy lại bài thi, sắc mặt rất kém.

"12 điểm?" Tống Nhất Phàm sửng sốt.

Tạ Từ bực bội nói, "Trả đây, mẹ nó, cậu cút luôn đi."

"Không phải chứ Tạ Từ!" Tống Nhất Phàm nhịn cười, lại có phần

khó hiểu, "Tôi thấy cậu làm rất nghiêm túc mà, sao lại chỉ có bấy nhiêu điểm, ha ha ha ha ha ha ha, còn ít điểm hơn tôi nữa?!"

Tạ Từ không nói chuyện.

Tống Nhất Phàm buồn bực, "Không phải, có phải thầy chấm sai cho tôi, hay là cậu viết lung tung?"

Tạ Từ sầm mặt, nghiêm túc nói: "Mẹ nó, bài này tôi tự tính, còn nháp hết giấy nháp."

"Này..."

So với Tống Nhất Phàm, Tạ Từ càng không thể hiểu, "Sao cậu lại được 33 điểm, tại sao?" Cậu còn đọc sách, còn cái tên Tống Nhất Phàm ngốc nghếch này, đi thi còn không mang bút mà phải mượn cậu, dựa vào cái gì mà điểm thi lại cao hơn cậu.

"Ha ha ha ha ha." Tống Nhất Phàm khụ một tiếng, thành thật nói, "Tôi khoanh chùa, toàn dựa vận may."

"Vận may là sao?"

"Bấm tay tính toán, siêu không?"

"....."

Tống Nhất Phàm cười cợt, "Cậu đừng nói, ha ha, mẹ nó, tôi ném xúc xắc xem lại lần nữa, rất hiệu nghiệm đấy."

"....Đệch."

Tạ Từ muốn đá cậu ta, bực bội vo đáp án thành một nắm.

Nhìn phát phiền.

"Ai da." Tống Nhất Phàm vỗ vai cậu, an ủi nói, "Có câu nói thế nào nhỉ? Mệnh đã định thì không thể cưỡng cầu... Chúng ta không có duyên với học tập, nhận mệnh đi!"

"Đừng đừng đừng."

Từ Hiểu Thành đứng phía sau xem diễn, cười đến sắp không thở nổi, "Sao có thể dễ dàng nhận mệnh như vậy, Từ ca đừng sợ, tôi muốn nói cho trời xanh biết tôi không nhận thua!"

"..."

Cũng không biết ai nói chuyện này cho Hứa U.

Sáng sớm thứ bảy, Tạ Từ còn ngủ trên giường thì điện thoại để ở tủ đầu giường vang lên.

Cậu ngủ mơ màng, nhắm hai mắt trở mình, không thèm nhìn tên người gọi mà trực tiếp nghe luôn.

"Tạ Từ... Tỉnh ngủ chưa?"

Âm thanh quen thuộc vang lên, Tạ Từ nháy mắt tỉnh ngủ. Cậu mở mắt ra, bật dậy khỏi giường, giơ điện thoại ra trước mặt rồi lại để sát vào tai, "Hứa u?!"

"Ừ, là tớ."

Cậu lấy giọng, cúi đầu, nắm chặt chăn, "Em..."

"Hôm nay cậu có rảnh không?"

Hứa U hơi dùng lại, thanh âm thực nhẹ, "Hôm nay tớ muốn đi thư viện, cậu có đi cùng không?"

"..."

"...Tạ Từ, cậu không có thời gian sao..."

"Có có có!" Tạ Từ ném chăn xuống giường, tùy tiện lấy một cái quần, nhảy nhót mặc vào, "Có thời gian có thời gian!!! Ở đâu ổ đâu, tôi đi tìm em hay sao?"

"Cậu từ từ, đừng đụng phải đồ."

Hứa U đang lấy sách vở, nghe được tiếng bình bịch từ phía bên kia, khóe miệng khẽ cong, "Ở đây chắc cũng có thư viện, tớ không biết ở đâu, đợi lát nữa chúng ta cùng đi xem.

"Được được!" Tạ Từ không nén nổi vui mừng.

Hứa U cũng không nhịn được cười, "Nhớ mang bài thi toán theo đấy."

"...."

Chương 52: Thư viện

Thư viện

Edit: Qing Yun

Thành phố Lâm có mấy thư viện công cộng.

Tầng một của thư viện là chỗ đọc sách, tầng hai là phòng tự học. Người không nhiều lắm, chỉ mấy bàn có người ngồi. Bọn họ tùy tiện tìm một cái bàn trong góc, Hứa U để cặp sách lên bàn.

"Tôi ngồi chỗ nào?" Tạ Từ đứng một bên, đôi tay ôm trước ngực, "Tôi muốn ngồi bên cạnh em, không muốn ngồi đối diện."

Hứa U nhìn cậu.

Đợi lát nữa còn muốn giảng bài cho cậu, hai người ngồi gần sẽ tiện hơn. Cho nên cô suy xét một hồi rồi nhỏ giọng nói: "Cậu lấy một cái ghế đến bên cạnh tớ đi, nhẹ tay một chút."

Bên cạnh là cửa kính sát đất, bức mành bị kéo sang một bên, một tia nắng chiếu xuống sàn nhà tạo thành bóng râm.

Hứa U lấy bút ra, cô cúi đầu, giơ tay ra trước mặt Tạ Từ: "Bài thi toán học của cậu đâu?"

Nửa ngày cũng chưa thấy cậu phản ứng.

Hứa U nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy biểu cảm chần chờ trên

mặt người nào đó.

"Nhanh lên nha." Cô thúc giục.

"Tôi..." Tạ Từ móc một tờ giấy nhăn nheo từ trong túi áo khoác ra.

"...Sao lại thành thế này?"

Hứa U dở khóc dở cười tiếp nhận bài thi, kiên nhẫn vuốt phẳng từng nếp gấp.

Vừa mở ra, điểm số đỏ tươi đập vào mắt, hai người đều trầm mặc. Lần đầu tiên Hứa U không biết nói thế nào cho tốt.

"Sao cậu thi được... 42 điểm?" Cô cẩn thận hỏi, còn sợ ngữ khí quá nặng.

Tạ Từ mạnh miệng, "Dù sao... Tôi cao hơn Tống Nhất Phàm, cậu ta chỉ có 32 điểm đấy."

"....."

Hứa U lắc đầu, xem qua bài thi của Tạ Từ, cô tính nhẩm rất giỏi, nhìn qua một chút là có thể biết Tạ Từ vốn không thể thi được số điểm này.

Thật ra rất dễ nhận thấy số 1 đã được sửa thành số 4. Hứa U sợ đụng đến lòng tự trọng của cậu nên làm bộ không nhận ra. Chỉ là trong lòng lại cảm thấy buồn cười, cô lại không phải gia trưởng của cậu, hành vi sửa điểm ấu trĩ này thật giống học sinh tiểu học...

Cô ngăn chặn tươi cười nơi khóe miệng, ấn bút bi, rút một tờ giấy nháp ra.

Tạ Từ một tay chống má.

"Đừng ngồi không, cậu cũng lấy bút ra đi, tớ giảng bài cho cậu, sau đó cậu tính lại, thuận tiện ôn tập kiến thức." Hứa U quay lại biểu cảm nghiêm túc.

"Đã biết, cô giáo Hứa." Cậu lười biếng lên tiếng.

Cô biết kiến thức cơ bản của Tạ Từ không tốt, bèn trực tiếp bỏ qua vài câu hỏi khó, chọn câu hỏi dễ giảng cho cậu.

"Đề này." Ngòi bút chọc chọc, Hứa U nói với ngữ khí nhu hòa, đôi mắt nhìn Tạ Từ, "Nếu đường thẳng ax + 2y + 20 và đường thẳng 3x + y = 20 song song thì a bằng bao nhiêu..."

"Đề này là đề đơn giản, chỉ cần áp dụng công thức, học sinh cấp hai cũng làm được, tớ nói công thức cho cậu, cậu tính...."

Trước kia Hứa U từng dạy bạn nhỏ tiểu học, cho nên rất có kiên nhẫn giảng bài cho cậu.

Tuy rằng có rất nhiều thứ Tạ Từ không hiểu nhưng vẫn đoan chính nghe giảng. Hứa U còn nói cậu lấy sách giáo khoa toán, mỗi khi giảng đến phần nào, sẽ nói cậu ghi chép lại. Vốn dĩ ngay từ đầu để cho cậu chép, nhưng chính là chữ viết của Tạ Từ rồng bay phượng múa, vừa to vừa xấu, viết trên sách quả thật thảm không nỡ nhìn. Hứa U bất đắc dĩ đành cầm bút mực màu xanh tự viết cho cậu. Cậu bèn phụ trách ngồi nhìn, cười hắc hắc.

"Đề này, hàm số lượng giác, cậu tự đọc đề bài một lần đi."

"A... Cho biết hàm số f(x) = 4... Ách, quán x." Tạ Từ không biết đọc tan thế nào, liền trực tiếp đọc bằng cách ghép vần.

Hứa U tức giận, lại không nhịn được cười, cô gõ bút lên đầu cậu, "Cái này cậu cũng không biết đọc, lúc đi học cậu làm gì thế?"

"...."

Lúc giảng xong, vở ghi của Tạ Từ đã đầy công thức toán học.

Hứa U để bài thi sang một bên, cầm ly nước đứng dậy, dặn cậu một câu, "Cậu xem lại những gì đã ghi một lần nữa, tớ đi lấy nước uống."

Chờ lúc trở về, Tạ Từ đang bò trên trên, không biết cậu vẽ gì mà hết sức chăm chú.

Hứa U kéo ghế dựa ngồi xuống, tiến lên nhìn thoáng qua. Cậu không đọc lại bài thi mà đang vẽ mấy ký hiệu không thể hiểu được trên giấy.

"Tôi muốn tặng cái này cho em." Tạ Từ đẩy giấy đến trước mặt cô.

Hứa U không hiểu rõ ý của cậu, chỉ vào mấy ký hiệu ooxx hỏi, "Đây là cái gì?"

"Muốn biết thì buổi tối đến tìm tôi, tôi sẽ nói cho em."

Tạ Từ quay bút, cúi đầu cười đến gian tà. Có thể là thấy cậu quá nhộn nhạo, làm Hứa U chợt hiểu ra cái gì.

"Tạ Từ, sao cậu lại không đứng đắn như vậy!"

Khuôn mặt Hứa U phiếm hồng, nhẹ mắng một tiếng. Sau đó dời mắt đi, không nhìn cậu nữa.

"Chậc." Tạ Từ vứt bút ra, rướn người đến gần cô.

Hứa U vội lui người.

Cậu không chịu buông tha, nhỏ giọng nói:

"Vợ ơi, đừng tức giận."

"Bà xã?"

"Hứa U?"

"Vợ ơi, vợ ơi... Bà xã..." Tạ Từ như là gọi nghiện rồi, nói mãi như niệm kinh.

"Cậu có phiền không!" Hứa U quay phắt người dọa Tạ Từ nhảy dựng.

"Làm, làm gì..."

Hứa U nghiến răng nghiến lợi vươn tay.

Tay cô mềm ấm khô ráo, Tạ Từ bị cô nhéo má, trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng lại.

Không chạm vào thì không biết. Mặt Tạ Từ thật mềm, khiến cho Hứa U cầm lòng không được lại dùng ngón tay chọc chọc.

"Có thể đừng làm ồn không, cậu phiền quá." Hứa U mắng cậu.

Tạ Từ không biết xấu hổ mà cười cười.

Chơi một hồi, Hứa U không náo loạn với cậu nữa, "Tớ muốn học."

Cô cất bài thi, điện thoại của Tạ Từ vừa vặn vang lên.

Cậu nhìn tên người gọi thì cau mày, đẩy ghế đứng ra xa nghe điện thoại.

Một lát sau, Tạ Từ trở về. Dáng vẻ vội vàng, dường như cậu có chuyện gấp.

Hứa U nhìn cậu, "Xảy ra chuyện gì?"

"Em mang di động không?" Tạ Từ hỏi.

Hứa U lắc đầu.

"Tôi có việc đi trước, không thể đưa em về nhà, khi nào về em nhắn tin cho tôi." Cậu cầm áo khoác lên, vừa đi vừa gọi điện thoại, không chờ Hứa U nói gì đã chạy không thấy bóng người.

Đầu óc Hứa U đều là dáng vẻ nôn nóng của Tạ Từ trước khi rời đi, cô hơi lo lắng, cũng không học nổi nữa, bèn thu dọn đồ đạc rồi ra về nhà, muốn gọi điện cho cậu.

Không biết tại sao, trong lòng luôn hoảng hốt.

Cô về nhà, Trần Tú Vân ngồi trên sô pha, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì.

"Sớm như vậy, không phải đi thư viện à?"

"Vâng... có ít tài liệu để quên ở nhà."

Hứa U trả lời một câu, đổi dép xong bèn chạy về phòng.

Nhớ rõ ràng di động để dưới gối đầu, tìm hai lần vẫn không tìm được. Cô quỳ xuống lật tìm khắp nơi, gấp đến mức trán đổ mồ hôi.

"Hứa U, con đang tìm gì?" Tiếng nói của Trần Tú Vân truyền đến từ sau lưng.

Hứa U dừng động tác, quay đầu. Nhìn đồ vật Trần Tú Vân đang

cầm trong tay.

Tim cô trầm xuống.

"----Bộp."

Di động bị Trần Tú Vân ném trên mặt đất, chậm rãi lăn đến bên người Hứa U.

Cô quỳ trên mặt đất, cúi đầu.

"Mẹ...."

"Con đừng gọi mẹ, nói cho mẹ biết ai nhắn tin cho con?"

"Người nhắn tin cho con mỗi ngày là ai, nó kêu con là gì?"

"Con nói đi! Con đừng im lặng, Hứa U, con muốn mẹ chết sao!"

"...."

"Mẹ đau lòng con, thấy con đi ngủ muộn nên nghĩ rằng con đang học, kết quả thế nào? Rốt cuộc con nói chuyện với ai mà ngày nào cũng ngủ muộn như vậy, có phải con cảm thấy bố mẹ đều là đồ ngốc không?"

Hốc mắt Hứa U đỏ bừng.

Trần Tú Vân hít một hơi thật sâu, dường như đầu óc choáng váng, không chịu nổi phải ngồi xuống giường. Bà bị huyết áp thấp, mỗi lần kích động thì mặt mày đều tái nhợt.

"Mẹ ơi, mẹ đừng giận." Hứa U càng thêm tự trách, cắn môi: "Đừng tức giận..."

"Mẹ vẫn luôn tin con, chưa bao giờ xem di động của con... Vậy

mà con thì sao, lấy cái gì đáp lại sự tin tưởng này? Con biết bây giờ yêu đương sẽ có hậu quả gì không?" Trần Tú Vân càng nói càng kích động.

"Yêu đương", từ này nói ra khiến người nghe được đặc biệt động tâm, chỉ là Hứa U lại không thể phản bác, một câu cũng không nói nên lời.

"Mẹ với bố con, vẫn luôn xích mích, chính là bởi vì con, con lại không phải không biết.. Mẹ là vì con..." Nói tới đây, Trần Tú Vân nghẹn ngào, chỉ vào mũi cô, "Sao con lại ngu như vậy? Đây là khi nào mà con còn có tâm tư yêu đương? Con dựa vào cái gì?! Con có biết, con thi không tốt, mẹ và bố con cũng không nuôi nổi con, sau này ra ngoài xã hội, con lấy cái gì so với người khác?!"

Trần Tú Vân nhìn Hứa U quỳ gối tại chỗ, đôi mắt buông xuống, vẫn luôn không nhúc nhích, lửa giận và bất đắc dĩ trong lòng quấn lấy nhau, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

"Con còn nhỏ, không ý thức được nếu không có bằng cấp thì không thể sống nổi, con biết vì sao mẹ và bố con mấy năm nay vì... Mẹ nói thật cho con biết, lúc trước bố con không có năng lực, ở rể Trần gia, mấy dượng và cô của con có ai coi trọng ông ấy?! Vì sao?! Đều là bởi vì ông ấy không có năng lực! Con cho rằng tại sao bố mẹ suốt ngày cãi nhau?! Con nhìn bố con xem sống có hạnh phúc không? Con nhìn mẹ sống có hạnh phúc không, con mới học cấp ba đã không biết quý trọng cơ hội của mình, sau này không có năng lực, dựa vào đàn ông, vào cửa nhà bọn họ, con có biết như thế sẽ phải chịu bao nhiêu ấm ức không, có có biết phải chịu bao nhiêu xem thường không..."

"Trên thế giới này, rất nhiều chuyện con không thể khống chế, nhưng rất nhiều chuyện con có thể nắm chắc, vì sao lại không quý trọng..."

"Mẹ, con biết..."

Hứa U kìm nén nước mắt, nhìn thẳng Trần Tú Vân, siết chặt tay, "Con biết con đang làm gì."

"Con đang làm gì?"

"Mẹ... Con vẫn luôn nghe lời bố mẹ, sau đó... Lúc này đây, mẹ có thể tạm thời đừng nói cho bố được không, chờ con tự mình giải quyết?"

Trần Tú Vân tựa hồ không còn sức mắng cô, "Hứa U..."

"Con biết như vậy là không đúng, nhưng con có thể đảm bảo, con nhất định có thể học tập thật tốt, thật sự, con sẽ nói với bố sau."

Hứa U nói với ngữ khí cậu xin, "Mẹ... Mẹ tin con một lần được không? Con thật sự sẽ không làm mẹ thất vọng."

Trần Tú Vân cảm thấy rất đau lòng. Từ nhỏ Hứa U đã không giống mấy đứa trẻ khác, khi còn nhỏ, Trần Tú Vân hay cãi nhau với bố Hứa U, cô chỉ ngồi cách đó không xa ngoan ngoãn nhìn bọn họ. Hứa U vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời khiến người đau lòng, không nói một tiếng, đi siêu thị cũng không náo đòi mua đồ. Cả giáo viên mầm non cũng nói cô quá nghe lời hiểu chuyện, không giống mấy đứa trẻ cùng tuổi. Bất kể là làm bài tập hay chơi trò chơi cũng rất nghiêm túc, ăn cơm ngủ trưa đều nhường các bạn khác. Hai vợ chồng Trần Tú Vân bận việc, khó có thể chăm sóc Hứa U, bèn thường xuyên gửi Hứa U đến nhà bà ngoại. Ở nhà bà ngoại không có bạn, Hứa U liền thường xuyên ngồi một mình phát ngốc hoặc làm bài tập... Cho dù nhớ bọn họ cũng chỉ gọi điện thoại, mỗi lần trước khi cúp máy, Trần Tú Vận lại nghe thấy Hứa U nói, mẹ ơi, con rất nhớ bố mẹ, nhưng con ở với bà ngoại rất nghe lời...

Nghĩ như vậy, lại nhìn Hứa U quỳ trước mặt mình. Trần Tú Vân

bình tĩnh lại, tìm về giọng nói của mình, "Tạm thời mẹ sẽ không nói cho bố con, chỉ là con tự giải quyết cho tốt, mẹ tin con một lần cuối cùng."

Trước khi ra khỏi phòng, Trần Tú Vân nói thêm. "Không phải mẹ ép con, có chuyện gì chờ con thi đại học xong rồi nói, con với thằng bé kia..."

Dư lại bà không nói nữa, cũng không đành lòng tiếp tục nói.

Cửa bị đóng lại, nhẹ nhàng không chút tiếng vang. Hứa U mất lực ngồi dựa vào tủ đầu giường, ngẩn ngơ ngơ ngác xuất thần.

Chương 53: Được

Được

Edit: Qing Yun

Di động bị tịch thu đặt trên bàn trà.

Buổi tối, Hứa U tắm rửa xong bèn ngồi ở bên cửa sổ thất thần thật lâu.

Ánh đèn đường bao phủ lên cây lá một lớp ánh sáng mờ.

Ngôi sao thưa thớt ảm đạm, không thể chiếu đến đoạn đường đen nhánh.

Thứ hai đi học, mắt Hứa U hiện rõ quầng thâm.

Dư Nghệ thấy thế thì hỏi cô có khỏe không, sắc mặt cô thật sự không tốt.

Hứa U cố nâng cao tinh thần, lắc đầu nói, "Tớ không sao."

Cô thu dọn đồ rồi đi ra ngoài.

Hứa U chờ bên ngoài phòng học, bạn nữa ngồi cạnh cửa sổ thấy cô thì ló đầu ra, "Hôm nay Tạ Từ không đi học."

"Không đi học?" Hứa U sửng sốt. Cô cúi đầu suy nghĩ, lại hỏi, "Tống Nhất Phàm có đi không?"

Bạn nữ kia lại nhìn quanh một vòng, "Không đi."

"...Ừ."

Cô kéo bước chân quay về phòng học.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư....

Tạ Từ vẫn luôn không đi học, Tống Nhất Phàm cũng không thấy bóng người.

Buổi chiều Hứa U lại đi qua, đụng phải Từ Hiểu Thành. Cậu ta vừa lúc đi ra ngoài, vừa xoay người thì nhìn thấy Hứa U đứng ở hành lang, hơi sửng sốt.

Cậu còn chưa nhúc nhích, Hứa U đã đi tới.

Cô nói chuyện với Từ Hiểu Thành không được mấy câu, nhưng cũng biết quan hệ của cậu với Tạ Từ rất thân thiết, "Bạn học, cậu có biết mấy ngày nay Tạ Từ đi đâu không?"

"A?" Từ Hiểu Thành hơi cười, ngữ khí nhẹ nhàng, "A Từ à, mấy ngày nay cậu ấy trầm mê chơi game nên trốn học đi tiệm net, thật là chó thì không bỏ được thích ăn phân, chị dâu đừng tức giận, khi nào gặp tôi sẽ mắng cậu ấy giúp cậu."

"Điện thoại của cậu có số của cậu ấy không?"

Hứa U nhìn thẳng mắt cậu, biểu cảm trên mặt không thay đổi.

Từ Hiểu Thành dần dần thu lại nụ cười. Chậm rãi lắc đầu.

"Cậu cho tớ mượn điện thoại với, tớ chỉ nói với cậu ấy mấy cậu thôi." Cô nói rất bình tĩnh.

"Không phải... Chỉ là..." Cậu càng chột dạ hơn.

"---- tớ không tìm được cậu ấy."

Những lời này thành công bóp chết lời Từ Hiểu Thành định nói. Cậu im lặng hồi lâu.

Sau một lúc, Từ Hiểu Thành thở dài lấy điện thoại ra.

Hứa U cầm điện thoại gọi mấy lần nhưng mãi không có ai nghe, sau đó là tiếng tút tút liên tục. Cô không tin, lại tiếp tục gọi đi.

"Hứa U, đừng gọi." Từ Hiểu Thanh nói.

Cô giống như không nghe thấy, máy móc lặp lại động tác trên tay.

"Tạ Từ sẽ không nghe." Cậu nói.

Hứa U không nghe, vẫn duy trì động tác.

"Thật sự, cậu đừng gọi, vô dụng..."

Từ Hiểu Thành không đành lòng nhìn cô như vậy, chậm rãi nói: "Tạ Từ, cậu ấy nằm viện."

Những lời này như sét đánh ngang tai, khiến cô phát ngốc.

Nằm viện?

Tạ Từ nằm viện?

Nhìn Hứa U tinh thần hoảng hốt không nói nên lên, Từ Hiểu Thành thật sự không giấu nổi, chần chờ nói: "Tôi đưa cậu đi...."

Ra khỏi trường học, ngồi lên xe taxi, đến bệnh viện.

Dọc theo đường đi, cô không nói một lời. Bên ngoài lại bắt đầu đổ mưa, âm u bao trùm cả thành phố, vô số bọt nước va chạm tan biến trên mặt đường. Ra khỏi xe, vì hai người đều không mang ô nên cả người bị mưa ướt đẫm.

Kỳ thật, lúc trước cô muốn nói với Tạ Từ.

Cô bị tịch thu di động, về sau không thể nói chuyện với cậu mỗi ngày được.

Cô muốn nói với cậu, hy vọng cậu kiên nhẫn một chút.

Cô sẽ không đòi cậu cái gì, nhưng nếu cậu nguyện ý chờ, sau khi bọn họ thi xong đại học sẽ lại có thể ở bên nhau.

Cô sẽ nói cho cậu, đáp án câu hỏi buổi tối ngày đó, khi cậu cúp điện thoại trước khi cô kịp mở lời.

Cô muốn chính miệng nói với cậu, cô sẽ không khinh thường cậu, cô chưa bao giờ ghét bỏ cậu cùng những thứ xung quanh cậu.

Cô muốn giúp cậu trở nên tốt hơn, cho dù cậu chỉ có thể học hết cấp ba, cũng muốn nỗ lực sinh hoạt.

Cô là người rất nghiêm túc trong tình cảm, cậu đối tốt với cô, cô vẫn luôn nhớ rõ.

Cô nghĩ tới có lẽ cậu sẽ tức muốn hộc máu, nghĩ tới có lẽ cậu lại muốn chiến tranh lạnh với cô, nghĩ tới cậu mặt dày mày dạn không đồng ý, nghĩ tới cậu...

Chính là cô không nghĩ, cuối cùng cậu xuất hiện trước mặt cô.

Là cậu nằm trên giường bệnh, yếu ớt đến mức giây tiếp theo có

thể tan thành mảnh nhỏ.

Hứa U che miệng, chỉ trong nháy mắt, đau đến mức không thở nổi.

Cô liều mạng an ủi chính mình, không cần nghĩ gì cả, đừng nghĩ...

Tạ Từ vẫn hôn mê, mang bình thở oxy, mua bàn tay cắm kim tiêm, bên người có máy móc kêu tích tích.

Cô chậm rãi đi qua, cẳng chân đều đang run.

Tạ Từ không có chút động tĩnh, không còn nhìn thấy dáng vẻ vui mừng khi nhìn thấy cô. Sắc mặt tái nhợt, cậu nhắm chặt mắt, lông mi tạo thành một bóng ma, phảng phất đã đi vào giấc ngủ.

Hứa U cảm thấy trái tim đau nhức, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chân mềm nhũn ngồi xuống mép giường.

Phía sau có người đi tới.

Cô thật sự không chịu nổi chuyện này, thanh âm gần như hỏi mất, kêu một tiếng, "Tạ Từ..."

"Nó không bị nguy hiểm đến tính mạng."

Tằng Kỳ Lân đứng sau cô, cúi người nhẹ giọng nói, "Không thể ở đây quá lâu, đi ra ngoài trước rồi nói."

Ngồi ngơ ngác trên ghế dài ở hành lang bệnh viện cả một buổi trưa.

Tằng Kỳ Lân ngồi cạnh Hứa U, hai chân tách ra, tay chống đầu, đứt quãng kể cho cô.

"Lúc trước trường học chúng tôi có mâu thuẫn với bên Nhị Trung... Cuối tuần trước xảy ra tranh cãi, sau nháo lớn, bọn họ gọi mấy người xã hội đến..."

"Lúc ấy hơi hỗn loạn, một thằng tóc vàng thừa dịp mọi người không để ý đã lấy dao đâm vào bụng Tạ Từ."

Nói tới đây, Tằng Kỳ Lân nhắm mắt, dường như không muốn nhớ lại cảnh tượng lúc ấy. Cậu nắm chặt tóc của mình.

Tiếng người thét chói tai cùng màu đỏ của máu.

Cuối cùng là hình ảnh Tạ Từ ngã xuống đất.

"Là tôi có lỗi với nó..." Tằng Kỳ Lân lẩm bẩm.

Hứa U giống như đã chết lặng, cô không nói lời nào, hai tay nắm chặt để trên đầu gối.

Chờ người bên cạnh nói xong, cô nhẹ giọng hỏi một câu, "Người kia, đã vào cục cảnh sát chưa?"

"...." Tằng Kỳ Lân sửng sốt, hỏi: "Cái gì?"

"Người cầm dao."

Hứa U thực bình tĩnh, chăm chú nhìn mặt đất, nhắc lại câu hỏi vừa rồi, "Cậu ta vào cục cảnh sát chưa?"

Trên người cô bị ướt, tóc cũng dán hai bên sườn mặt, hàn khí từ lòng bàn chân bốc lên.

"Vào." Cậu nói.

Sau một lúc lâu, cô gật đầu, "Ừ."

Sau đó, hai người không nói gì nữa.

Không biết qua bao lâu.

Ánh sáng ngoài cửa sổ dần ảm đạm, đèn dây tóc trên đỉnh đầu sáng lên, trắng bệch một màu.

Có người đi ra đi vào. Hứa U cũng không biết cuối cùng mình rời đi như thế nào.

Ký ức về ngày hôm đó thật sự quá mơ hồ.

Chỉ nhớ rõ mưa xối lên người, rất lạnh.

Tinh thần và thể xác đều rất mệt mỏi, trong lòng lại cực kỳ bình tĩnh.

Tựa như đất trời yên tĩnh sau khi có một trận tuyết lớn bay tán loạn.

- -

Không bao lâu sau, khắp nơi trong trường học đều truyền chuyện này. Truyền ra rất nhiều phiên bản, chỉ cần là bát quái, mọi người đều lười xem xét mức độ thật giả.

Từ sau ngày đi bệnh viện, Hứa U không đến lớp 7 nữa. Mỗi lần ra chơi cô đều ngồi yên một chỗ, không đi nơi nào, tan học thì trực tiếp về nhà. Xung quanh có bạn học nghị luận chuyện này, cô chỉ yên lặng dời ánh mắt, cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không nói.

Có đôi khi đi ở trên đường sẽ nhận được những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Thật ra, Hứa U phát hiện bản thân rất kiên cường, ít nhất có thể ở trong mắt bạn bè, trong mắt thầy cô, còn cả trước mắt bố mẹ giữ nguyên thái độ bình tĩnh, chỉ là ngày càng ít nói.

Mấy ngày như vậy qua đi, giữa hai tiết học, Từ Hiểu Thành đến tìm cô, nói Tạ Từ đã tỉnh.

Lại đi bệnh viện, Tạ Từ đã chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh thường.

Cậu mắc đồng phục bệnh nhân sọc xanh trắng, một bàn tay quấn vải trắng, nửa dựa vào mép giường.

Hứa U tiến vào phòng bệnh, giây phút ánh mắt hai người chạm nhau, đồng thời sinh ra tia hoảng hốt.

Cô đi lên vài bước, "Tạ Từ, cậu đỡ hơn chút nào không?"

Cách nhau vài bước, Tạ Từ mở miệng, thanh âm như bị giấy ráp mài giũa.

Cậu không dám nhìn cô, ánh mắt dừng ở nơi khác, "Hứa U, em đi đi."

Cô dừng bước chân, ngây ngẩn cả người.

Hứa U nắm chặt quai đeo cặp sách.

Từ Hiểu Thành đứng phía sau, đôi mắt trừng lớn, miệng há hốc, lại ngậm lại.

"....Tạ Từ?"

Một hồi lâu, cô rốt cuộc tìm lại thanh âm của mình.

Tạ Từ nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt tái nhợt nhưng không có chút

phập phồng.

"Em đi đi." Cậu lặp lại, thanh âm yếu ớt nhưng rõ ràng, từng chữ truyền vào tai cô.

"---Tôi sẽ không đi học."

Nhất thời, người bên cạnh chưa ai phản ứng lại, phòng bệnh im ắng.

Hứa U nhìn cậu với ánh mắt không dám tin tưởng.

Những lời này người khác cũng nghe thấy, Từ Hiểu Thành càng là không nhịn được, tiến lên một bước, "Tạ Từ, cậu điên à?!!"

Hứa U cứng đờ đứng tại chỗ, không biết mình muốn nói gì, qua thật lâu mới mở miệng, "Mặc kệ cậu đã xảy ra cái gì thì vẫn nên suy nghĩ thật kỹ trước khi nói ra những lời này, tớ đi trước."

Nói xong, cô liền xoay người bước đi.

"Hứa U."

Tạ Từ kêu cô, cách nửa giây mới nói, "Em đặc biệt thất vọng về tôi đúng không?"

Cậu rất suy yếu, cả giọng nói cũng có thể nghe ra hữu khí vô lực.

Trong nháy mắt, Hứa U thật sự đặc biệt đặc biệt khổ sở. Tim như thẳng tắp rơi xuống.

"Tớ không thất vọng, Tạ Từ."

Hứa U biết mình chưa rơi nước mắt, cho nên cô quay đầu, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Muốn nói chuyện nhưng đột nhiên lại nghẹn ngào, "Ngoài cậu ra, không ai có tư cách thất vọng về cậu."

Nói xong, cô hơi tạm dừng, sau đó lấy cặp sách trên vai xuống.

Hứa U cầm một bài thi tràn ngập công thức toán trong tay, nhẹ nhàng đặt lên giường cậu, "Cậu để quên đồ."

"Tạ Từ, có nhiều chuyện cậu không nên quyết định quá dễ dàng. Chờ cậu thật sự suy nghĩ kỹ rồi lại nhắn tin cho tớ."

Cửa bị đóng lại.

Cậu nằm trở lại giường. Ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía trước, miệng vết thương lại nhói lên thấu tim.

Gió luồn qua cửa sổ tiến vào, bài thi toán bị gió thổi phật phật.

Tựa hồ lại có người đứng sau lưng.

Không biết còn mong chờ cái gì, Tạ Từ đột nhiên căng thẳng. Kiên trì nửa ngày, vẫn không nhịn được quay đầu nhìn.

Tằng Kỳ Lân lẳng lặng nhìn cậu, dáng vẻ có chút không đành lòng.

Hai người đứng gần nhau, Tằng Kỳ Lân thậm chí có thể nhìn thấy mất mát xẹt qua mắt cậu.

Cậu ta hỏi, "Em khóc cái gì?"

Tạ Từ quay người đi, buông di động, nâng tay dùng sức lau sạch sẽ nước mắt.

"Bác sĩ lại nói cái gì với em?"

Trầm mặc thật lâu, Tạ Từ vẫn không nhúc nhích, chuyên chú nhìn chằm chằm đồ Hứa U để lại.

- -

Hứa U xin nghỉ tiết tự học buổi tối. Mấy ngày hôm trước cô dính mưa, mãi ho khan đến bây giờ, cho tới hôm nay hoàn toàn phát sốt.

Trong văn phòng, Vương Hạ Đông nhìn gò má đỏ bừng của cô, nâng tay sờ trán, nóng đến dọa người, lập tức viết đơn xin nghỉ học.

"Em tự về à? Có cần bạn học đưa về không, hay là gọi điện thoại cho bố mẹ?"

Hứa U cầm giấy cho phép nghỉ học, cúi chào Vương Hạ Đông, "Không cần, cảm ơn cô."

"Cũng được." Vương Hạ Đông buông bút, "Em về cẩn thận."

Trong nhà không có một ai.

Phòng khách khá tối, Hứa U đi từng bước đến sô pha.

Không còn sức lực mở đèn, cô liền ngồi như vậy. Không biết qua bao lâu, cô run run mi, rướn thân mình lấy di động để trên bàn trà.

Khởi động máy.

Ánh huỳnh quang của màn hình di động chiếu sáng một khoảng không nhỏ, chỉ còn 10% pin. Kịp xem một tin nhắn cuối cùng.

Cô dùng ngón cái ấn mở.

- -

[Hứa U, chúng ta chia tay đi.]

"Này, làm bài tập vật lí cho tôi."

"Cậu cố ý đúng không, một ngày ngã vào ngực tôi hai lần."

"Chậc chậc, còn tức giận nữa, không phải chỉ nói cậu kêu tôi một tiếng anh trai thôi sao?"

"Một cái kẹo cũng đòi hối lộ tôi?"

"Aii, mặt em thật mềm, có phải tôi cắn đâu, không phải chỉ pi một cái sao..."

"Em đừng sợ..."

"Không phải, tôi chỉ muốn hỏi em một vấn đề, rốt cuộc đến khi nào em mới chịu làm bạn gái tôi?"

"Ông đây thích em nên mới không biết giận, hiểu không?"

"Chờ em một ngày đến cơm cũng không ăn, tuyết rơi suốt buổi chiều, tôi bị đông lạnh cả người, em còn không chịu xuống gặp tôi sao?"

"Có phải em xem thường tôi, còn cả bạn bè của tôi nữa, ghét bỏ chúng tôi học không giỏi, cảm thấy chúng tôi sống xa hoa lãng phí, thú vui thấp kém?"

"Hứa U, có phải em không thích tôi không?"

"Chiến tranh lạnh thì có thể, chỉ là chia tay thì dù có chết tôi cũng không đồng ý."

"Hứa U, tôi mặc đồng phục không đẹp sao..."

"Có bạn trai đẹp trai như tôi, em rất vui vẻ đúng không?"

"Cho em một lời khuyên thật lòng, chính là ở bên cạnh tôi rất hạnh phúc."

...

Tạ Từ đã đưa ra lựa chọn như vậy. Cho nên Hứa U tôn trọng cậu.

Cô run tay, gõ ra một chữ.

- --được.

Tạ Từ, tớ đồng ý với cậu.

Từ nay về sau, cậu phải sống thật tốt.

- -

Những ngày sau đó không có gì đặc biệt. Hứa U giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, mỗi ngày trôi qua rất bình thường.

Di động bị ném vào ngăn tủ, nhét vào một góc rất sâu, không còn chờ mong có một ngày được lấy ra.

Ngẫu nhiên gặp được bọn Tống Nhất Phàm ở sân trường, nhưng bên trong không có bóng dáng cậu.

Chỉ là ngẫu nhiên có một ngày, vài nữ sinh đi qua cô, vừa đi vừa nói.

"Này, hình như lâu lắm rồi không thấy Tạ Từ...."

Một người nhỏ giọng nói, "Cậu ta thôi học từ lớp 11... Thế mà cậu cũng không biết..."

"Đúng thế, chuyện lớn như vậy..."

Bọn họ càng đi càng xa, thẳng đến khi không còn thấy bóng dáng, Hứa U lại vẫn đứng yên tại chỗ.

Lớp 12 trôi qua rất nhanh, mỗi người đều bận rộn chuyện của riêng mình. Cửa phòng học, cầu thang, nơi nơi đều dán những câu danh ngôn trích dẫn đốc thúc học tập. Tất cả bài thi đều hướng đến thi đại học.

Hứa U ngày càng ít nói, thành tích lại càng thêm nổi bật, cô nghe lời bố mẹ, nghe lời thầy cô, không còn cố gắng muốn đi thi học sinh giỏi nữa.

Cô nói cho chính mình, đừng quay đầu lại, đừng mãi suy nghĩ vẩn vơ. Cho dù gặp khó khăn cũng phải kiên cường.

Khi đó, mỗi một đêm đều có an tĩnh bầu bạn.

Tuần học cuối cùng, tờ lịch đếm ngược rốt cuộc chỉ còn 7 ngày. Phòng học dùng làm phòng thi, ngày dọn dẹp lớp học, tất cả mặt tường đều bị dán giấy trắng lên.

Giáo viên để lại người quét tước vệ sinh, bọn họ bèn đi đến sân thể dục.

Phòng học nhìn ra một con sông, chẳng biết khi nào đã có lớp cỏ mới mọc lên khắp bờ sông.

Mỗi một đoạn cầu thang lại có học sinh lớp 12 đứng chen chúc. Lôi kéo nhau gấp hạc giấy thả bay đầy trời, có bay sà xuống sống trôi đi theo dòng nước. Có người hét về phương xa khiến cầu thang vang lên tiếng cười.

Hứa U xuyên qua đám người, đeo cặp sách đi vào phòng học rồi tìm chỗ ngồi mới ngồi xuống. Đây là vị trí gần cửa sổ, vài tia nắng của mặt trời khi lặn có thể chiếu vào.

Trong lớp ồn ào náo động, cô đang cúi đầu thu dọn sách vở thì đột nhiên có một người đến đứng bên cạnh.

Hứa U ngẩng đầu, nhìn thấy Khâu Thanh Thanh cầm lưu bút đứng đó, cô ấy lắc lắc tay, nghịch ngợm hỏi: "Có thể viết cho tớ không?"

Khâu Thanh Thanh đặt sổ lên bàn Hứa U.

"A, được." Hứa U thấp giọng đồng ý.

Khâu Thanh Thanh bèn đứng bên cạnh chờ cô viết xong.

"Hứa U, thật ra tớ rất hâm mộ cậu." Đột nhiên Khâu Thanh Thanh lên tiếng.

"Cái gì?"

"Tạ Từ đó." Khâu Thanh Thanh nói thật nhẹ nhàng, tựa như đã buông tay, "Thật ra lúc trước tớ rất khó chịu."

"..."

Mặt Hứa U trắng bệch trong nháy mắt.

Khâu Thanh Thanh nhìn chằm chằm dáng vẻ hoảng hốt của Hứa U, tiếng nói rất nhỏ.

"Thẳng đến khi thấy dáng vẻ Tạ Từ yêu đương với cậu, tớ mới biết cậu ấy chưa từng thích mình."

- -

Trước kỳ thi đại học một ngày, phòng học trống rỗng. Trên bàn học có sách vở hỗn độn. Trên bảng đen có ca từ được người nào đó viết lên.

Bạn luôn nói tốt nghiệp còn xa xa.

Đảo mắt đã ai đi đường nấy.

Tốt nghiệp vui vẻ.

Ngày 7 tháng 6, ngày 8 tháng 6. Trôi qua trong nháy mắt.

Tiếng chuông chấm dứt môn thi tiếng Anh, cũng là môn thi cuối cùng, tất cả thí sinh ở khắp các trường thi trên cả nước ào ra, khuôn mặt mỗi người đều mang thần sắc nhẹ nhàng.

Suốt 12 năm học tập gian khổ, rốt cuộc được giải thoát ở thời khắc này.

Hứa U xách theo bình nước ra đi ra theo đoàn người.

Hết thảy đều kết thúc.

Cuối cùng cũng có kết quả, giáo viên gọi điện thoại cho tất cả học sinh để chúc mừng. Hai thủ khoa ban khoa học tự nhiên của thành phố Lâm đều ở lớp 0.

Hứa U là một trong hai người đó.

Lúc ấy cô đang thu dọn đồ trong phòng ngủ. Trần Tú Văn cầm điện thoại đi vào, trên mặt đều là vui mừng. Không bao lâu sau, thân thích đều biết chuyện này, sôi nổi chúc mừng. Trần Tú Vân và bố Hứa ngồi ở phòng khách, tay tiếp điện thoại không ngừng, dường như trong nhà chưa từng có không khí vui sướng như

vậy.

Chuyện sau đó, Hứa U nhớ không rõ lắm. Ngày đó rất mệt, cô tắm rửa xong bên trực tiếp lên giường ngủ, nằm ở trên giường, cô không nghĩ gì cả, trong óc đều thả lỏng, vừa ngủ một giấc là ngủ luôn đến giữa trưa hôm sau.

Trần Tú Vân thấy cô tỉnh dậy thì buông đồ trong tay xuống, cười hỏi: "Muốn ăn cái gì, mẹ mang con ra ngoài ăn nhé?"

"Mẹ, con đến phòng bếp ăn sủi cảo thôi, buổi chiều con ra ngoài có chút việc."

Trần Tú Vân nhíu mày, "Vất vả mới thi xong, phải ăn gì ngon chứ, con ăn sủi cảo làm gì?"

Hứa U nói: "Đột nhiên muốn ăn."

Sủi cảo để trong hộp giữ nhiệt, Hứa U mang theo ra ngoài, ra khỏi cửa tiểu khu bèn tùy tiện bước lên một cái xe bus.

Xe thực xóc nảy, cô dựa đầu vào cửa kính, đôi mắt dõi theo mỗi góc của thành phố.

Bên cạnh có một ông lão hỏi, "Cháu gái, cháu có sao không?"

"Dạ, cháu không sao, chỉ là làm mất đồ thôi." Hứa U nói được một nửa, nước mắt đột nhiên rơi xuống, cô luống cuống tay chân dùng mu bàn tay lau đi.

Ông lão cười ha ha, "Ai... Mất cũng mất rồi, không nên khóc, nói không chừng sau này còn có thể tìm lại được."

Xe lung lay đi qua phố lớn hẻm nhỏ, có trẻ con mặc quần đùi nô đùa chạy qua, có vài người bán hàng rong, gió ngày hè thổi qua từng người. Ánh mặt trời xuyên thấu qua đám lá cây, vụn băng

mát lạnh trong tiệm trà sữa, thiếu niên đạp xe đạp, áo sơ mi bị gió thổi phình lên như khí cầu.

Hứa U ngồi trong góc, cúi đầu múc từng miếng sủi cảo đưa lên miệng.

Ăn, ăn, rồi nghẹn ngào.

Cô cúi đầu, vừa ăn vừa khóc.

Chờ xe đến trạm cuối cùng. Đồ ăn cũng đã ăn xong rồi, nỗi buồn cũng có thể quên đi.

Chương 54: Bao lâu?

Bao lâu

Edit: Qing Yun

"Sau đó thì sao?

"Sau đó..." Cô suy nghĩ, "Tớ rời khỏi thành phố kia đến thành phố S học đại học, rồi tốt nghiệp..."

Vưu Nhạc Nhạc ngồi xếp bằng trên giường, hứng thú bừng bừng tiếp tục hỏi, "Vậy cậu và mối tình đầu thế nào?"

"Cái gì thế nào." Hứa U nghiêng đầu, giơ máy sấy, năm ngón tay luồn vào tóc.

"Cậu còn liên hệ với cậu ta không?"

Qua vài giây, tiếng máy sấy ồn ào đột nhiên im bặt, Hứa U đứng dậy nhổ dây cắm.

"Không."

"Không một lần nào cả?" Vưu Nhạc Nhạc dò hỏi tới cùng. Nếu không phải cô nghe chính miệng Hứa U nói ra, thật sự không thể tưởng tượng được người bạn cùng phòng ngoan ngoãn của mình còn từng có một thời thanh xuân oanh liệt như vậy.

Nếu luận về con đường tình cảm, Vưu Nhạc Nhạc tuyệt đối

phong phú hơn Hứa U rất nhiều, chỉ là thật sự khắc sâu thì lại không có. Cô bỗng nhiên nhớ tới gì đó, khuôn mặt như bừng tỉnh đại ngộ, "Thảo nào tớ thấy cậu được bao nhiêu người theo đuổi mà không yêu đương với ai cả, thì ra là cậu không quên được người kia?"

Không chờ Hứa U trả lời, Vưu Nhạc Nhạc lại cảm thán, "Hizz... Trách không được... Có câu nói thế nào nhỉ? Khi còn trẻ, không nên gặp được người quá đặc biệt, đúng không?"

"...."

"Vừa vặn quán cà phê của chúng ta muốn làm hoạt động theo chủ đề mối tình đầu, tớ thấy có thể lấy câu chuyện này của cậu tham gia đấy, thân là bà chủ, tớ có thể cho cậu đi cửa sau, cảm động không?"

Hứa U không muốn nói tiếp đề tài này, cho nên cô nói, "Ngày mai tớ muốn đi công tác, cơm chiều cậu tự giải quyết đi."

"Lại đi công tác?!"

Vưu Nhạc Nhạc ngã lên giường như nghe phải tin dữ, ngửa mặt lên trời thở dài, "Bên tin tức xã hội của cậu sao lại bận như thế, ba ngày lại đi công tác một lần..."

"Gần đây có nhiều chuyện xảy ra..."

Hứa U cầm notebook kiểm tra email công việc.

Vưu Nhạc Nhạc thấy Hứa U làm việc nghiêm túc bèn im lặng không nói nữa. Cô lăn mấy vòng trên giường, sau đó lấy di động nhắn tin với bạn trai.

Bên này, Hứa U vội nửa ngày mới cảm thấy đói.

"Tớ đi nấu mì sợi, cậu có ăn không?" Cô tắt máy, quay đầu hỏi Vưu Nhạc Nhạc.

Vưu Nhạc Nhạc chuyển tầm mắt từ điện thoại sang cô, "Đã trễ thế này, cậu còn dụ hoặc tớ."

Nguyên liệu trong tủ lạnh không còn nhiều lắm, khẩu vị của hai người đều thiên về thanh đạm. Hứa U hơi suy nghĩ, cuối cùng quyết định dùng trứng gà.

Vưu Nhạc Nhạc bỏ di động xuống, dựa vào tường nhìn Hứa U thái hành.

Rảnh rỗi, hai người câu được câu không trò chuyện.

"Mì trứng?"

"Ừ."

"Sắp chảy cả nước miếng rồi." Vưu Nhạc Nhạc cười hắc hắc, "Tay nghề này của cậu, về sau chồng cậu thật có phúc."

Nồi nước bên cạnh bắt đầu nổi bọt nước, Hứa U liếc nhìn thoáng qua, nói: "Bỏ mì vào đi."

"Đúng rồi, cậu đi đến khi nào thì về?" Vưu Nhạc Nhạc lấy đũa ăn thử, bị nóng đến bỏng lưỡi, "Á, có dấm không?"

Hứa U đưa dấm cho cô, "Ngày kia, tớ lái xe, không xa."

"Không phải xe cậu đang hỏng à, sửa được rồi?"

"Không có việc gì." Hứa U ăn nhanh, chỉ vài ba miếng là xong, cô đứng dậy thu dọn chén đũa, "Tớ đi ngủ, cậu cũng đi ngủ sớm đi, ăn xong thì để lên bàn, ngày mai tớ sẽ dọn."

Buổi sáng lúc đánh răng, Hứa U nhìn chính mình trong gương, đột nhiên thất thần.

Ngơ ngác một hồi, cô cong lưng vớt nước phả lên mặt, trong đầu suy nghĩ.

Qua mấy năm...

Rốt cuộc phải mất bao lâu mới có thể xóa bỏ dấu vết tồn tại của một người?

Một năm, hai năm, ba năm, hay là năm năm có đủ không?

Có lẽ còn lâu hơn...

Vì sao lại nhớ đến cậu. Hứa U cầm khăn lông bên cạnh, nhắm mắt lại đắp khăn lông lên mặt.

Đêm qua đến cửa hàng tạp hóa mua đồ, cách tấm cửa kính, cô nhìn thấy một chàng trai mặc áo thun màu đen đứng dựa vào cửa sổ hút thuốc. Dòng xe cộ phía sau đi qua không ngừng, đèn nê ông dần dần sáng lên chiếu rọi màn đêm.

Trong nháy mắt kia, đột nhiên cô cảm thấy hoảng hốt.

Cũng không biết cậu có chăm sóc tốt cho đôi mắt đen và dạ dày khó chiều của mình.

Nhưng mà, giống như mọi người vẫn nói.

Chỉ cần chúng ta khóc lóc rồi ăn cơm, mọi chuyện đều có thể qua đi.

Cô cũng có thể sống tốt.

- -

Thành phố bên cạnh, lái xe hơn một giờ là có thể đến.

Hứa U kiểm tra tốt mọi thứ, để lại cho Vưu Nhạc Nhạc một lời nhắn rồi ra cửa. Xe chạy trên đường, đang lúc chờ đèn xanh đèn đỏ thì di động để trong túi vang lên.

Cô vừa lấy điện thoại, vừa tiện thể mở cửa sổ xe.

Gió mang theo hơi lạnh quét qua mặt, làm người nâng cao tinh thần.

Người gọi điện thoại tới là đồng nghiệp đi công tác cùng cô, Trương Lị Lị, hai người tùy tiện nói mấy câu. Đèn xanh sáng lên, Hứa U liền cúp điện thoại.

Chỉ là Vưu Nhạc Thật miệng quạ đen, xe vừa vào cao tốc thì đồng hồ đo trục trặc sáng đèn, không biết chỗ nào lại kêu lên.

Hứa U không dám đi quá xa, kinh hồn táng đảm chạy chậm lại rồi lái vào một cửa hàng 4S ở trên đường.

Không biết hôm nay là ngày nào mà trong tiệm rất đông người.

Nhìn thấy Hứa U tiến vào, một nhân viên đi đến hỏi, "Chào chị, chị cần gì sao?"

"Xe của tôi hỏng rồi, có thể xem giúp tôi không?"

"Xin hỏi, chị có hẹn trước không?"

"Không có..."

"Là thế này, hôm nay trong tiệm rất bận, không còn thợ sửa nào rảnh cả, chị có thể chờ một lát không?"

"Phải đợi bao lâu?"

Nhân viên công tác lộ ra biểu cảm khó xử, "Cái này... Phải xem tình huống."

Hứa U nâng tay xem giờ, gật gật đầu, "Kia thôi bỏ đi, chiều nay tôi có việc... Thời gian tương đối vội."

Mới vừa xoay người đã bị một giọng nam đầy kinh hỉ gọi lại.

"-----ai ai ai ai, từ từ!"

Hứa U quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông hơi lạ đang bước nhanh đến chỗ cô.

"Hứa U?" Người kia kích động gọi tên cô.

Nhìn khuôn mặt mờ mịt của Hứa U, rõ ràng không nhớ nổi anh ta là ai, người đó càng thêm kích động, lớn tiếng giới thiệu chính mình, "Học bá! Tôi là Lý Tiểu Cường này! Cậu không nhớ rõ tôi sao?! Trước kia chúng ta học cùng lớp đấy!!"

"..."

"Thật sự không có chút ấn tượng?"

"..."

Tuy rằng nghĩ mãi không ra, nhưng nhìn dáng vẻ kia của anh ta, Hứa U lại không nhịn được bật cười.

Cô cười thật nhẹ, chỉ thoáng cong môi.

Nhân viên đứng ở một bên cười ha ha, "Thì ra là bạn học của ông chủ."

"Đứng trơ làm gì, đi lấy nước cho người ta đi!" Lý Tiểu Cường thúc giục.

Hứa U vừa nghe, vội vàng xua tay, "Không cần đâu, tôi còn có việc, sửa xong xe sẽ đi luôn."

"Xe cậu bị sao vậy?" Lý Tiểu Cường ân cần hỏi, "Không bằng thế này đi, cậu để xe lại trong tiệm, tôi mời cậu ăn một bữa cơm?"

"Trong tiệm của cậu hình như rất bận, buổi chiều tôi còn muốn đi công tác, tôi tìm chỗ sửa xe trước, chờ khi nào trở lại sẽ liên hệ sau."

"Không có việc gì không có việc gì, trong tiệm chúng tôi còn có thể---" Nói đến một nửa, Lý Tiểu Cường đột nhiên dừng lại.

Một lúc sau, anh ta lại mở miệng, "Đúng rồi, nếu cậu vội thì tôi mang cậu đến tiệm sửa xe gần đây đi, bọn họ chắc không vội đâu."

"Cửa hàng" trong miệng Lý Tiểu Cường thật sự không xa, xe Hứa U có vấn đề nên không dám đi quá nhanh, chỉ có thể lái xe đi theo chiếc xe màu đen trong kinh sợ.

Đi qua mấy ngã rẽ là đến.

Hứa U dừng xe, mở cửa bước xuống, cô đánh giá mặt tiền cửa hàng.

Cả một tấm biển cũng không có, vách tường bên ngoài cũng chỉ dùng sơn màu đen viết hai chữ x, y. Cửa trước chỉ kéo xuống một nửa, bên trong là nền xi măng màu xám, tường không trát xi măng, nhìn càng giống nhà xưởng bỏ hoang.

Hứa U đi theo sau Lý Tiểu Cường, đánh gia khắp nơi.

Quạt trên đỉnh đầu thổi phần phật, vào rồi mới phát hiện bên trong rất lớn, nói hai câu cũng có tiếng vọng. Khắp nơi đều là dụng cụ cải tạo xe mà Hứa U không biết tên.

Mới vừa xuống, di động của Lý Tiểu Cường đột nhiên vang lên. Nhạc chuông điện thoại của anh ta là bài Phu nhân xa hương của Phượng hoàng truyền kỳ, âm lượng đặc biệt lớn. Anh ta nhìn thoáng qua người gọi, bước nhanh ra một góc nghe điện thoại.

Hứa U đứng một mình, cô nhìn xung quanh. Trong lòng thầm nghi hoặc... Xưởng sửa xe này, sao đến một nhân viên tiếp khách cũng không có.

Đang nghĩ ngợi, bên cạnh có hai người kéo một cánh cửa đi ra. Trong đó có một người đàn ông ăn mặc rất nổi bật, quần tây cùng giày da trâu đầu nhọn. Anh ta cho tay vào túi quần, cả một thân đen, không hợp với không khí nơi này.

Đi được hai bước, Lục Hãn Kiêu dừng lại, nói với người bên cạnh, "A đúng rồi, sơn màu hồng nhạt nữa."

"Được, Lục tổng." Người nọ gật đầu.

"Sau đó nạm đá lên gương chiếu hậu."

"...."

Lục Hãn Kiêu hơi cúi đầu, kính râm trượt xuống sống mũi, đôi mắt liếc sang, "Kêu thợ lớn tuổi có tay nghề tốt nhất làm cho tôi."

"..." Biểu cảm trên mặt người nọ hơi cứng đờ, "Lục tổng, thật ngại quá... Nơi này của chúng tôi đều là người trẻ tuổi."

"A?"

Lục Hãn Kiêu nhíu mày, "Kia, kêu ông chủ của các người?" Anh ta không dám làm ẩu, xe này là để tặng cho cô gái anh ta thích, chỉ vì trong lúc vô ý cô ấy nói nhìn thấy một chiếc xe màu hồng nhạt rất đẹp ở trước cửa trường học.

Sau lại có lần ăn cơm, anh ta nhắc đến chuyện này với bạn bè. Người bạn vỗ đùi nói, "Đề cử xưởng này cho cậu, hơi xa nhưng rất nhiều bạn bè chơi siêu xe của tôi đến thích đến chỗ này sửa xe, chỉ là hẹn hơi khó."

"Ông chủ của chúng tôi không sửa loại này... Hơn nữa đều xem tâm tình."

Lục Hãn Kiêu cười, lại tiếp tục đi về phía trước, "Còn xem tâm tình, ông chủ của các cậu tuổi không lớn nhưng tính tình lại không nhỏ, được rồi, đến lúc đó tôi mang xe đến thì chuẩn bị cho tốt."

Hứa U yên lặng đứng sang bên cho bọn họ đi qua. Cô lẳng lặng ngốc một bên, thẳng đến cho người tiến lên dò hỏi.

"Chào chị.... Chị tới đây là?"

Hứa U vội nói, "A, tôi tới sửa xe, các cậu có thời gian không?"

"Sửa xe?!" Người nọ như bị nghẹn, "Chiếc Audi A4 dừng trước cửa kia?

Nhìn biểu cảm khiếp sợ của cậu ta, Hứa U không thể hiểu được, "A... Đúng, chỗ này của các cậu không sửa xe sao? Bạn tôi dẫn tôi đến..."

"Ách... Sửa thì có sửa, nhưng chúng tôi..."

"--- có thể sửa, xe gì cũng có thể sửa!!"

Bên cạnh có người ngắt ngang hai người nói chuyện.

Lý Tiểu Cường cúp điện thoại bước nhanh tới, hận sắt không thành thép nói với chàng trai trẻ, "A Lực à, cậu ở đây nói lời vô nghĩa gì thế!"

A Lực bị kéo sang một bên.

"Anh Cường, sao lại thế này?"

Ánh mắt Lý Tiểu Cường tràn đầy chờ mong, "Anh Từ đâu?"

"Có lẽ còn đang ngủ trong phòng, nhưng cũng sắp dậy rồi."

"Lại suốt đêm?"

"Không rõ lắm."

"Bây giờ cậu đi gọi cậu ấy dậy, nói với cậu ấy, nếu không ra sẽ hối hận cả đời."

A Lực không hiểu ra sao, đi được hai bước lại hỏi, "Nói dọa người như vậy?"

"Dọa chết cậu."

A Lực đột nhiên nhanh trí, nhìn cô gái xinh đẹp bên ngoài, "Người quen trước kia của anh Từ."

"Đâu chỉ quen biết, cậu mau nhanh lên." Lý Tiểu Cường thúc giục.

A Lực đi đường đều đang suy nghĩ. Cậu ta đi lên lầu hai, vừa mới chuẩn bị gõ cửa thì cánh cửa đã bị người kéo ra từ bên trong.

Người đi ra khuôn mặt đầy mệt mỏi, sắc mặt không tốt lắm. Môi anh còn ngậm một điếu thuốc chưa cháy hết, đôi mắt hẹp dài đen nhánh, chỉ là quầng mắt rất thâm.

"Anh... anh Từ." A Lực lui về sau một bước, "Anh Cường nói bên ngoài có một người quen của anh..."

Tạ Từ xoa tóc, không chút để ý.

Anh ngậm thuốc, tay chống lên lan can, mơ hồ không rõ hỏi, "Làm sao."

"À." A Lực chỉ ra ngoài, "Người đang đứng ở khu a9 kia.

Sau đó, qua vài giây.

A Lực nhìn ông chủ ngày thường luôn lạnh nhạt không thích cười kia của nhà mình ngơ ngác, điếu thuốc đang ngậm trong miệng rơi xuống đất.

Một bộ khiếp sợ không nói nên lời lại cố gắng đèn nén xuống.

A Lực không văn hóa cho nên trong đầu chỉ có thể nghĩ được một câu để hình dung.

- -- Sét đánh giữa trời quang.

Pass chương 55: Tên ở nhà của Hứa U là gì?

Chương 55: Gặp lại

Hứa U rất vội, cô cầm điện thoại xem giờ, vừa mới mở khóa thì có thông báo cuộc gọi từ Trương Lị Lị.

Không biết là do bên kia ồn, hay là tín hiệu không tốt mà nói chuyện nghe không rõ lắm.

“Cậu ở đâu, tớ không nghe được.” Hứa U bước đi.

Dường như bên kia đã đến chỗ khác, giọng nói nghe rõ ràng hơn, Trương Lị Lị hỏi, “Cậu đến thành phố X chưa?”

“Chưa, tớ đang còn sửa xe, xe đột nhiên hỏng rồi.”

“Thế này đi, tớ đi đón cậu, mọi người đã hẹn cả rồi, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Đợi lát nữa, tớ chờ xem có thể sửa xe được không.”

Hứa U ngửa đầu nhìn, có mấy cái bóng đèn đã cũ bị gió thổi lung lay.

Cái xưởng sửa xe này cũng đủ mộc mạc.

Cô thoáng suy nghĩ.

—

A Lực yên lặng không lên tiếng, chờ xem rốt cuộc khi nào Tạ Từ

mới hoàn hồn.

Cậu nhớ lại không mặt của cô gái đang đứng chờ dưới kia.

Vừa mới nhìn ở gần, có lẽ không lớn tuổi, khuôn mặt không trang điểm, ngũ quan thanh tú.

Cũng không phải khuôn mặt nhọn đầy đường, mà là khuôn mặt trứng ngỗng cổ điển, ngược lại có cảm giác sạch sẽ khó nói thành lời. Thanh âm cũng rất ôn nhu.

Nghĩ một hồi… Lại nghĩ đến lời đồn từng nghe, mấy năm nay bên cạnh Tạ Từ chẳng có một cô gái nào, khiến mọi người vẫn luôn nghĩ rằng anh thích tự do, không muốn bị ai quản. Nhưng sau đó theo thời gian, rất nhiều người phát hiện Tạ Từ không có hứng thú với phụ nữ. Gia cảnh khá giả, Tạ Từ lại đẹp trai nên thường xuyên có người hỏi bóng hỏi gió rốt cuộc anh thích mẫu người thế nào. Chỉ là ai cũng không biết, luôn đoán mò lung tung rối loạn, nhưng đều có điểm giống nhau, chính là Tạ Từ đặc biệt thích người ôn nhu điềm tĩnh.

An tĩnh… Ôn nhu.

A Lực đột nhiên tỉnh ngộ.

“—-Anh Từ.”

Bên cạnh có người bước nhanh đến, vẻ ặt đầy bất đắc dĩ, “Xe đưa đồ đến Hoa Vận lúc sáng bị đưa về rồi.”

Tạ Từ rõ ràng là thất thần, đôi mắt nhìn nơi khác, “Làm sao.”

“Bọn họ muốn phun lại sơn.”

Thành Phi cũng không biết nên nói gì, cái người tên là Trần Nhượng kia, nhìn thì giống người ít nói, không nghĩ tới đầu óc

lại nghĩ là một đống chuyện. Nhân viên của bọn họ trở về nói bạn gái Trần tổng không thích màu này, muốn họ phu lại màu khác. Nếu không phải thấy bên kia là người có địa vị, lúc đó anh ta thiếu chút nữa châm chọc: Có cần in hình bạn gái Trần tổng lên xe không?

Nhưng mà người dưới cũng khó làm, nói sếp bọn họ muốn dỗ bạn gái, ngoài màu sắc ra, còn muốn điều chỉnh ghế, ngủ không thoải mái.

Ngủ không thoải mái…

Còn không bằng nói thẳng làm tình không thoải mái.

Muốn sửa lại xe chính là vì xe chấn, Thành Phi nhớ đến gương mặt lạnh như băng của Trần Nhượng, thật không nhìn ra người anh em này còn tình thú như thế.

“Nhiều chuyện.” Tạ Từ ném điếu thuốc lá xuống đất, tùy ý nói một câu đánh giá.

Anh rũ nắm, dưới mí mắt như có bóng ma, “Tìm người sửa lại đi.”

“Đúng rồi, A Lực.” Tạ Từ quay đầu.

“Dạ?”

“Đừng để cô ấy đi.”

Anh dặn một câu như thế rồi quay về phòng. Cả người đều có vẻ gấp gáp chứ không còn biếng nhác như ngày thường.

Cửa phòng mở một nửa, có thể loáng thoáng nhìn thấy trong phòng loạn thành một mớ, trên đất còn có mấy vỏ chai rượu lăn lóc.

A Lực đứng ngây một lúc mới nhớ ra cô gái trong miệng Tạ Từ là ai.

—

“Cái kia, người bạn mà cậu nói có phải không rảnh không?” Hứa U đợi một lúc mới đến hỏi Lý Tiểu Cường.

Tuy ngày thường cô không quá chú ý xe thể thao, nhưng là phóng viên có khả năng quan sát khá tốt. Nhìn một vòng quanh nơi này, những cái xe thể thao để ở đây đều không phải loại rẻ tiền.

Hơn nữa nhìn thế nào cũng không thấy nơi này chỉ đơn thuần là xưởng sửa xe.

Bởi vì trước đây từng có siêu xe gây tai nạn, đồng nghiệp của Hứa U đến hiện trường lấy tin, khi về đã cảm thán mấy câu với Hứa U.

Có một số phú nhị đại chơi xe thật rộng rãi, xảy ra chút chuyện đã mang đi bảo dưỡng, mỗi lần đều là mấy trăm vạn.

Hứa U nhớ lại…

Cô thở dài trong lòng, cũng hiểu vì sao vừa nãy người nhân viên kia lại có biểu cảm khiếp sợ khi thấy cô nói muốn sửa xe Audi.

“Tôi hơi vội, vẫn là không làm phiền bạn cậu đi, đợi lát nữa đồng nghiệp của tôi sẽ đến đón tôi.” Hứa U chào tạm biệt Lý Tiểu Cường, biết điều rời khỏi nơi này.

Lý Tiểu Cường đuổi theo cô, giải thích nói: “Không có việc gì đâu, cậu đừng đi.”

Vừa đúng lúc đó, có người chạy đến ngăn bọn họ lại.

“—- từ từ!”

A Lực lau mồ hôi, đưa cho Hứa U một tờ biên lai, “Chị điền thông tin vào đây đi, bây giờ chúng tôi có thể sửa cho chị, chị có yêu cầu gì đều có thể nói với chúng tôi, đảm bảo khiến chị vừa lòng.”

“A? Không cần phiền toái, tôi tới không phải để bảo dưỡng e.” Hứa U vội vàng xua tay, “Hôm nay tôi hơi vội, lần sau lại nói.”

“Không được!” A Lực buột miệng thốt ra, ngữ khí kích động khiến bản thân của giật mình. Cậu vội vàng lắp bắp giải thích, “Không phải, chủ yếu là chị đã mang xe đến rồi, chúng tôi không thể để chị đi một chuyến mất công, đúng không?”

“… Thật sự không sao cả.” Hứa U cười cười, nhìn cậu còn trẻ, thuận miệng nói, “Tôi tiện đường.”

Cô nhấc chân muốn đi, chỉ cảm thấy người nơi này thật kỳ lạ.

“Này này này, nếu không thì thế này đi.”A Lực đuổi theo, tha thiết nói, “Tôi giảm giá cho chị, chị muốn giảm bao nhiêu cũng được.”

“….”

“Giảm 80% được không, hay là lại giảm nữa? Thế nào cũng được, chị vui là được.”

“…”

Lý Tiểu Cường cạn lời nhìn A Lực, nghĩ thầm nơi này của bọn họ có bao giờ cầu người để được sửa xe…

“A Lực, cậu có hiểu chuyện không thế, còn muốn tiền cái gì, chị gái trước mặt cậu đây, trước đây người ta là bạn học của ông chủ cậu, lúc trước…” Không biết Lý Tiểu Cường nghĩ đến cái gì mà lại ngậm miệng lại.

Anh âm thầm ảo não… Không xong… Nói lỡ miệng.

Cũng may là Hứa U nghe không rõ, cô chỉ nghe được ‘bạn học’.

Lý Tiểu Cường mới thở phào nhẹ nhõm.

A Lực bên cạnh lại lớn tiếng, “Thì ra chị là bạn học cũ của anh Từ! Trách không được!”

Hứa U sửng sốt, nghiêng mặt hỏi: “…..Ai?”

“—-tôi.”

Thanh âm quen thuộc lại xa xăm.

Lưng cô cứng đờ, quay đầu theo hướng phát ra tiếng nói liền đối diện với một đôi mắt đen nhánh. Tim đột nhiên trùng xuống.

Đèn trên đỉnh đầu, cửa sổ mở một nửa, gió nhẹ thổi qua.

Cũng giống như anh, dường như chưa từng rời đi.

Tạ Từ ngồi trên mui xe cách đó không xa, vẫn là cái dáng cao cao gầy gầy, mặc áo ngắn tay màu lam lộ ra xương quai xanh. Cũng không biết đã nhìn bên này bao lâu.

Đại não Hứa U trống rỗng. Một khắc kia, cô như trở về nhiều năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy anh. Ánh mặt trời dừng ở mép bàn, giấy nháp màu trắng cùng bút bi. Mà anh đứng bên cạnh cô, trong tay cầm đồng phục, bất cần đời cầm bài thi lên xem.

Cô phản ứng hơi chậm.

Trong nháy mắt, vậy mà cô không phân biệt được đây là hiện thực hay vẫn là cảnh trong mơ.

“Hứa U…” Khi anh gọi cái tên này, thậm chí khẩn trương đến nuốt nước bọt, hầu kết hơi lăn lộn.

Sau đó hai người đều trầm mặc không tiếng động.

Áp lực nặng nề, không khí như ngừng lại, bên trong lại là sóng to gió lớn.

A Lực nhìn thấy cảnh này, thở cũng không dám thở mạnh. Trong lòng lại hò hét, suy đoán ra vô số câu chuyện cẩu huyết… Tuyệt đối có gian tình!! Anh Từ cùng cô gái này tuyệt đối không đơn giản!! Trời ơi!!! Qủa thực là bát quái kinh thiên động địa!!!

Không bao lâu, Tạ Từ bại trận trước. Anh mím môi, ánh mắt chật vật, thò tay rút một điếu thuốc theo thói quen, nhưng lại phát hiện tay run, căn bản không lấy được.

Bên cạnh có người chú ý tới bên này, sôi nổi nhìn loạn giữa Tạ Từ và Hứa U, cười nói: “Thì ra là quen biết, trách không được Tạ Từ nhìn người ta lâu như vậy, mẹ nói tôi còn cho rằng hai người nhất kiến chung tình đấy.”

“Ha ha ha ha ha nhất kiến chung tình.”

“Nghĩ được đó.”

Có câu nói thế nào?

A đúng… Dường như đã qua đi mấy đời.

“Tạ Từ.” Hứa U rốt cuộc hoàn hồn, như là nhớ ra anh. Cô cười cười, lúm đồng tiền bên má nhàn nhạt, “Tóc cậu vẫn là màu đen.”

Nghe câu nói này, Tạ Từ không dám động, hốc mắt đỏ một vòng. Nhịn không khóc, chỉ là tầm mắt đều mơ hồ.

Hứa U làm bộ không nhìn thấy cảm xúc trên mặt anh. Cô dời mắt đi, gật đầu với Tạ Từ, “Tôi đi trước, sau này có thời gian lại nói.”

Chú ý lắng nghe, có thể nghe được sự rẩy trong giọng nói của cô.

Nói xong cô quay người đi không chút lưu luyến, bước chân dần nhanh hơn, sau đó trực tiếp chuyển thành chạy.

Một câu cũng không thể nói nhiều hơn với anh.

Cũng không thể khiến mình mỉm cười như không có chuyện gì.

Bao lâu rồi không còn cảm nhận được cảm giác khổ sở này?

Mỗi một bước, tựa như trái tim bị mũi đao đâm vào.

Giống như sau khi thi tốt nghiệp, tiến vào đại học, cử đi học nghiên cứu sinh, lại không màng bố mẹ phản đối, kiên trì cuyển sangọn học báo chí. Cãi nhau một trận với bố, ngồi một mình ở ghế đá ngoài công viên giữa trời mưa to suốt một ngày. Con mèo hoang cô thích nhất ở trường học không còn xuất hiện nữa. Tiệm trà sữa cô thích cũng đóng cửa…

Tất cả đều không có cảm giác khó chịu như bây giờ.

Mấy năm nay, Hứa U biết lý do mình khổ sở, nhưng cô không trách anh.

Có đàn anh đã từng nói với cô, người sa đọa vì tình cảm đều là phế vật.

Cho nên Hứa U luôn nhớ kỹ. Cô ôn nhu chứ không thỏa hiệp, không chút hoang mang, kiên cường sống cuộc sống của mình.

Cuộc sống của chính mình.

Cuộc sống không có Tạ Từ.

—

Tạ Từ nhảy xuống xe, phản ứng đầu tiên chính là nhấc chân đuổi theo.

Bước chân vừa nhấc lên lại dừng lại. Anh nắm chặt tay, một chân đá thùng phi bên cạnh.

Rầm một tiếng. Toàn bộ xưởng sửa xe an tĩnh đến kỳ cục.

“Chậc chậc.”

Bàng Phòng chậm rãi rót một cốc nước, dúi điếu thuốc vào bên trong, “Rốt cuộc cũng thấy được.”

Bên cạnh có người nhỏ giọng hỏi, “Thấy cái gì?”

“À.” Bành Phong khẽ nhếch môi, “Tống Nhất Phàm luôn nói với tôi rằng không thể nhắc đến một người trước mặt Tạ Từ.”

“Nói cái gì nhỉ?” Anh nhớ lại. “Nhắc tới sẽ điên cuồng, ai cũng không kéo được.”

“…”

“Khi nào thế? Có thể khắc cốt ghi tâm như vậy.”

“Lớp 11? Hình như là vậy, tôi nghe nói thế.”

“Đệch, A Từ cũng giỏi đấy, trách không được.”

“Chuyện tốt mà.” Một người cười, “Còn tưởng cậu ấy định độc thân cả đời luôn, không phải cuối cùng cô gái âu yếm cũng xuất hiện rồi sao.”

Bên này.

“—Cái kia.”

Lý Tiểu Cường đứng đơ bên cạnh, lấy dũng khí nói, “Anh Từ…. Hứa U, xe của cô ấy hỏng rồi… Này… Không có việc gì chứ.”

Vừa mới dứt lời.

Cả người Tạ Từ chấn động. Giống như lúc này anh mới lấy lại tinh thần, nghẹn giọng quay đầu hỏi, “Xe cô ấy hỏng rồi?”

“Ừ…”

Lý Tiểu Cường còn định nói hai cậu, lại nhìn thấy dáng vẻ Tạ Từ như không có lý trí, chạy vội đến bên xe.

Đèn xe sáng lên, âm thanh khởi động xe ầm ầm, lốp xe cọ xát với mặt đất phát ra tiếng chói tai.

Phanh lại, rồ ga. Xe gào thét lao đến phía bọn Lý Tiểu Cường.

Có người âm thầm líu lưỡi. Đã bao lâu Tạ Từ chưa đụng đến chiếc xe kia, hôm nay cứ như trúng tà.

A Lực dè dặt hỏi, “Anh Từ bị sao vậy?”

Lý Tiểu Cường thành khẩn nói: “Cậu ấy lại mê muội.”

Đây là câu trả lời đứng đắn.

Đã nhiều năm như vậy.

Tạ Từ vẫn mang dáng vẻ trúng độc không thuyên giảm, chạy cũng không thoát.

Chương 56: Mưa to

Mưa to

Edit: Qing Yun

Cách xưởng sửa xe khoảng chục mét, Hứa U ngẩng đầu nhìn trời. Mây đen giăng đầy, nơi này gần đường cao tốc, nhà cửa không nhiều lắm, có chút hoang vắng. Cành cây bên cạnh bị gió thổi nghiêng, cô hít thật sâu, dưới chân như rót chì.

Càng muốn bình tĩnh lại càng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hứa U móc di động ra, đứng ở bên đường cúi đầu gọi điện thoại.

Chung quanh rất im ắng, tiếng gió ù ù thổi qua. Dần dần, hạt mưa rơi xuống khiến lá cây rung động, tóc mai bên má bị gió thổi bay.

Ngẩng đầu theo bản năng.

Nhìn thấy một chiếc xe lao nhanh qua, ngay sau đó là tiếng phanh xe bén nhọn. Xe lùi lại, thẳng đến khi ngừng lại bên cạnh cô.

Một khi bắt đầu, mưa trút xuống ngăn không được.

Làm người không kịp phòng ngừa.

Vài sợi tóc của Hứa U dính trên má. Cô đứng dưới mưa như vậy,

cả người ướt đẫm.

Cửa xe mở ra, Tạ Từ bước xuống từ bên trong, vòng một vòng, bước nhanh đến bên cạnh Hứa U.

Cô cứ đứng yên như vậy.

Lại khiến anh dừng bước chân khi cách cô chỉ còn mấy mét, không dám tiến lên.

Hai người đứng đối diện trong mưa, ai cũng không nói lời nào.

Mưa càng ngày càng lớn, thẳng đến khi tầm mắt mơ hồ. Hứa U bình tĩnh hỏi một câu, "Cậu làm gì."

Thanh âm mơ hồ, dường như bị màn mưa bao phủ.

Tạ Từ ngừng lại, không biết phải nói sao bèn bật thốt lên một câu: "—-Tôi muốn sửa xe giúp em."

"…."

Hứa U nhìn anh chằm chằm, "Tôi không đi xe."

"….A." Tạ Từ do dự.

"Không cần phiền toái cậu." Cô lịch sự cảm ơn rồi xoay người đi, gương mặt đầy mệt mỏi. Đi thật nhanh, giống như trốn.

Tạ Từ nắm chặt hai tay, đôi mắt nhìn bóng dáng Hứa U càng đi càng xa. Trái tim nhảy nhót dần trầm lại, lý trí lại dần mất khống chế.

"——em đừng đi."

Hứa U sửng sốt, cô cúi đầu nhìn đôi tay xuất hiện bên hông mình.

Người phía sau ôm cô thật chặt, xương cốt đều phát đau. Hai người dán chặt bên nhau, đầu anh chôn vào vai cô, nước mưa chảy xuống tóc.

Cô yên tĩnh hai giây, sau đó bắt đầu muốn tránh thoát, bèn nắm lấy tay anh.

Sức lực cách xa rõ ràng, anh lù lù không động, Hứa U nóng nảy, cô bẻ ngón tay anh.

Mu bàn tay của anh có một vết vẹo thật rõ ràng. Còn chưa kịp nghĩ lại, lòng bàn tay cô lướt qua một vật lạnh lẽo.

Thân thể Hứa U chấn động, chân nhũn ra. Cô ngơ ngẩn nhìn chỗ kia, tựa hồ hô hấp đình trệ.

— Trên ngón áp út của Tạ Từ có một cái nhẫn.

“Tạ Từ, cậu có thể đừng ích kỷ như vậy được không.” Trong nháy mắt kia, Hứa U trở nên ngây ngốc.

“…Hứa U, thật xin lỗi.” Anh nghẹn lời, rất áp lực.

Thật xin lỗi?

Thật xin lỗi cái gì.

Hứa U cảm thấy yết hầu chua xót, cô hít sâu một hơi, nói: “Được… Vậy thế này đi.”

Cô bình ổn cảm xúc, miễn cưỡng nở nụ cười, “Lát nữa tôi có việc, sau này có thời gian thì ăn bữa cơm.”

Tạ Từ yên lặng nhìn cô.

Anh không nói lời nào lại càng thêm cô độc trầm mặc.

Không có vui vẻ, cũng không có khổ sở, chỉ có yếu ớt.

Hai người tách ra lâu như vậy, anh lại giống như không chút thay đổi, cũng không biết cách khống chế cảm xúc. Vui vẻ liền cười, tức giận liền nhíu mày. Khi không vui cũng vẫn như trước kia.

Chỉ là Hứa U đã sớm không còn là Hứa U lúc trước. Cô không còn là cô bé chỉ biết học tập. Cô cũng trưởng thành, tiếp xúc với xã hội, nỗ lực để thích ứng. Thậm chí mỗi ngày sẽ bỏ ra rất nhiều thời gian để giao tiếp với mọi người.

Thời gian khoan dung anh, nhưng lại không buông tha cho cô.

Bên người mưa như trút nước.

Anh nhìn chằm chằm dòng nước trên mặt đất, nhẹ giọng hỏi: "Em… Mấy năm nay sống rất tốt phải không, tôi đều biết."

Hứa U ừ một tiếng, "Khá tốt."

Thử quên anh, quên tất cả mọi thứ của thành phố kia, dường như cắt đứt mọi liên lạc với bạn học cấp ba.

Chương trình học của đại học không nhiều lắm, cô bèn ép mình bận rộn với những việc khác, không cho bản thân nghỉ ngơi.

Cũng từng có những ngày rất khó khăn, cô thậm chí có suy nghĩ tiếp nhận tình cảm của người khác, đi gặp bác sĩ tâm lý. Đã từng thử, đã từng nỗ lực. Thẳng đến cho một ngày, Phó Tuyết Lê gọi điện thoại cho cô, nói rằng cô ấy muốn ra nước ngoài, hỏi cô có

quay về không.

Trước khi Phó Tuyết Lê cúp điện thoại còn nói, Tạ Từ cũng đến.

Ngày đó cô đang trên đường về ký túc xá, sau khi cúp điện thoại, cô ngồi trên bồn hoa thật lâu. Không có đèn, phát ngốc trong bóng đêm thật sâu, ánh đèn ở ký túc xá cũng tắt dần.

Là quản lý ký túc xá thúc giục đi ngủ, ký túc xá sắp đóng cửa.

Hứa U mới hoàn hồn, không biết từ khi nào, nước mắt sớm đã chảy ướt đầy mặt.

Sau đó cô bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra mặc cho cô nỗ lực thế nào cũng vẫn không được. Dù tự lừa gạt chính mình sống rất tốt, cũng không được.

Tất cả mọi thứ liên quan đến anh, chỉ cần cô nghe thấy đều sẽ cảm thấy đau lòng. Là cô quá ngốc. Trên thế giới này, thích nào có đơn giản như vậy.

Chuyện giữa cô và Tạ Từ, vẫn luôn cảm thấy rất sớm, sớm đến mức ký ức trở nên mông lung, chính mình đều nhớ không rõ.

Luôn cho rằng mình đã quên mất. Chỉ là khi mang bình đi lấy nước, ngẫu nhiên đi qua sân bóng rổ, thậm chí ngồi trong tiệm ăn sáng, một người an tĩnh ăn xong, đi qua bạn năm mặc áo thể thao màu trắng. Ở những ánh mắt đơn giản liếc qua, đều nhớ đến anh.

Trong đầu chỉ cần có một ý niệm, liền không kìm được mà lan tràn.

Những ngày không thể buông tay kia, có đôi khi sẽ nghĩ, chỉ là nghĩ nhiều sẽ rất khó chịu, sau đó cưỡng ép bản thân không

nghĩ nữa.

Thẳng đến năm thứ tư không gặp anh, Hứa U tốt nghiệp, cô đứng dưới trời xanh mây trắng, chân dẫm lên cỏ.

Ngày đó ánh mặt trời thật đẹp.

Cô mới biết được, anh tựa như mùa hè năm học cấp ba ấy.

Đi rồi sẽ không bao giờ trở về.

Cho dù cô sống không tốt, có quên anh hay không, Tạ Từ đều sẽ không trở về.

Từ lúc bắt đầu, cô không nên có ý niệm không thực tế.

Là cô không nên, không nên tự mình mơ tưởng nhiều năm như vậy.

—

Trận mưa này bỗng nhiên mưa to như vậy, thổi quét toàn bộ đất trời. Tựa như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Chỉ là dù có khổ sở bao nhiêu, thật ra vẫn luôn ở trong lòng.

“Tôi không tốt chút nào.”

Tạ Từ nói, thanh âm nghẹn ngào đến mơ hồ, “Hứa U… Tôi sống không tốt chút nào.”

Chỉ là nhìn thấy cô, tựa như một đốm lửa, đốt bùng lên toàn bộ tình cảm cố áp chế thật nhiều này, rốt cuộc không thể khắc chế.

Hứa U không nói gì, làm bộ không nghe thấy.

“Hứa U.” Anh gọi một tiếng.

“Thật xin lỗi…. Tôi càng ngày càng không xong.” Tạ Từ nói nhỏ dần, đôi mắt buông xuống.

Anh đứng đó, bị nước mưa xối đến vô cùng chật vật.

Từ thiếu niên đến một người đàn ông. Dáng vẻ anh càng khắc sâu, mũi rõ ràng, cằm thon gầy.

Hứa U nắm chặt di động trong tay, không biết là nước mắt hay nước mưa, dừng trên mặt cô rồi trượt xuống.

Nơi xa có một chiếc xe ngừng thật lâu, là Trương Lị Lị.

Hứa U nhìn thật lâu. Sau đó quay đầu, bình tĩnh nói với anh, “Tạ Từ, cậu đừng sa đọa.”

Nói xong, cô vòng qua anh, bước đi không quay đầu.

Chỉ để lại Tạ Từ đứng ngốc ở đó.

Mỗi người đều sẽ mệt, sẽ khổ sở. Nhưng không ai có thể gánh vác bi thương vì cậu.

Cho nên cậu đừng sa đọa.

Bởi vì mặc kệ cậu sống hay chết.

Bần cùng hay phú quý.

Sinh bệnh hay là khỏe mạnh.

Khổ sở hay là vui vẻ.

Từ nay về sau, không còn liên quan gì đến tớ nữa.

Chương 57: Còn xe

Còn xe

Edit: Qing Yun

“Hồi nãy, tớ đã nhìn nửa ngày.” Trương Lị Lị đánh tay lái. Nơi này là cao tốc, cô không dám qua loa nên đã mở đèn xi nhan.

Hứa U ngồi trên ghế phụ, không đáp lời, chỉ lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Nhìn cả người cô ướt đẫm, quần áo dính sát vào cơ thể. Trương Lị Lị mở điều hòa lên, liếc nhìn qua kính chiếu hậu, “Cậu đi thay quần áo đi.”

Hứa U ngốc một lúc mới phản ứng, “A, đúng rồi, quần áo của tớ còn ở trên xe.”

“Xe của cậu đang mang đi sửa đúng không? Đồ bên trong đâu?”

“… Nói sau đi.” Hứa U mệt mỏi xoa trán, “Đợi lát nữa tới nơi sẽ mua một bộ.” Hiện tại cô thật sự không muốn quay về.

“Tớ nói này, cậu làm gì mà không quay về lấy đồ trên xe?” Trương Lị Lị nhìn cô, “Cậu định đi công tác chỉ với một cái di động à?”

“…”

Thấy cô không nói gì, Trương Lị Lị nhận ra có điều không thích hợp, lại nhớ tới một màn mình vừa thấy.

Hứa U và người kia đứng trong mưa lâu như vậy, rõ ràng không đơn giản.

Trương Lị Lị tò mò hỏi, "Người đàn ông vừa nãy có quan hệ gì với cậu thế?"

"Bạn học."

"Chỉ là bạn học?" Cô rõ ràng không tin.

Hứa U nhìn trời mưa ngoài cửa sổ, chợt hoảng hốt trong nháy mắt rồi nhanh chóng che dấu đi.

"Rất đẹp trai đấy, bạn học gì của cậu vậy." Dường như Trương Lị Lị rất có hứng thú với Tạ Từ.

Cũng không biết xa như vậy, cô ấy nhìn thấy đẹp trai kiểu gì. Hứa U trả lời có lệ, "Bạn học cấp ba."

"Người thế nào?"

"Chẳng ra gì." Hứa U hơi dừng lại, quay mặt ra cửa sổ, "Ở trường học của tớ, lần nào đánh nhau cũng đều có phần của cậu ấy."

"....." Trương Lị Lị trầm mặc, cô cười lắc đầu, cảm thán nói, "Thiếu niên bất lương."

Hứa U cũng không nói lời nào.

Sau đó không ai nói về đề tài này nữa.

Cuối cùng, Trương Lị Lị vẫn chở cô quay về xưởng sửa xe. Chiếc Audi kia không lên đường được, chỉ có thể ngừng ở đó.

Hứa U thu dọn đồ rồi lên xe Trương Lị Lị rời đi, lúc đi cô gọi cho Vưu Nhạc Nhạc, nhờ cô ấy đến lấy xe giúp mình.

Lần này đi công tác không lâu.

Hai người phỏng vấn ông chủ của một công ty khoa học kỹ thuật, làm một chủ đề về gây dựng sự nghiệp. Vị giám đốc này là lứa tuổi sau 90, sau khi tốt nghiệp thì tự mình dựng nghiệp, sau đó một tay đưa công ty ra thị trường.

Buổi tối ở khách sạn, Hứa U sửa lại tư liệu trên máy tính.

Từ ngữ mấu chốt…Vào nghề, chọn nghiệp, xây dựng sự nghiệp.

“Người đàn ông Lý Siêu này rất nỗ lực.” Trương Lị Lị bưng cốc nước, đứng dựa vào tường đưa ra lời đánh giá.

“Không chỉ có nỗ lực, hình như còn là một người đàn ông tốt, đối xử với vợ rất tốt.” Trương Lị Lị bổ sung thêm, nghiền ngẫm nói: “Hứa U, cậu nói xem này có coi như người đàn ông thành công không?”

“Không biết.”

Hứa U chuyên tâm làm việc.

“Chính là kiểu đàn ông thành thục ổn trọng, có mị lực” Trương Lị Lị nói nhỏ hơn, “Ai… Làm ngành của chúng ta mới phát hiện kỳ thật đàn ông tốt cũng không ít, chỉ là chúng ta không gặp được mà thôi.”

“…”

Viết đến cuối, Hứa U lại gõ thêm một hàng chữ.

Làm công việc phù hợp, lại khiến công việc ấy trở nên thành công nhất.

Sau đó khép máy tính lại.

Hôm nay cô gặp mưa, lại gặp mặt Tạ Từ, quả thực giống như trải qua một kiếp.

Nước ấm phun từ đỉnh đầu xuống, cô nhắm mắt lại.

Suy nghĩ vẩn vơ.

Lại nghĩ đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của anh.

Bận cả buổi trưa, hai người đều mệt mỏi nên sớm lên giường nghỉ ngơi.

Bóng đèn ở tủ đầu giường, còn cả bóng đèn ở hành lang nhỏ gần phòng tắm, ai cũng lười không muốn dậy tắt.

Trương Lị Lị không ngủ được, đang nằm chơi di động, đột nhiên cô quay đầu hỏi, "Đúng rồi, Hứa U, cậu ngủ chưa…"

"Sao vậy?"

Thì ra cô cũng không ngủ được, Trương Lị Lị cất di động, buồn rầu oán giận, "Vừa nãy cái tên đối tượng xem mắt của tới lại khoe giàu với tớ, phiền muốn chết."

"…."

"Nhưng mà bố mẹ tớ thích anh ta, hizzz."

Trương Lị Lị là người Thượng Hải. Người lớn trong nhà đều khá cổ hủ, không muốn cô gả đến nơi khác, bèn tìm cho cô một người đàn ông ở Thượng Hải. Từ nhỏ Trương Lị Lị đã bị nhồi nhét quan niệm này vào đầu, cho nên khi tìm bạn trai cũng xem người đó có ở Thượng Hải, có nhà ở nội thành hay không.

Vừa đi làm đã bị thúc giục đi xem mắt, đối tượng cứ hai ba ngày lại đổi một người.

“Hứa U, bố mẹ cậu không giục cậu kết hôn à?” Trương Lị Lị tò mò, “Tớ thấy hình như cậu cũng không yêu đương với ai hết.”

Hứa U cười, “Bố mẹ tớ không thúc giục.”

“Vậy ít nhất cậu cũng nên tìm một người bạn trai chứ, cậu nói một cô gái như cậu, ở bên ngoài một mình thật quá khổ.”

“Bình thường, tớ cảm thấy khá tốt.”

Trương Lị Lị nương ánh đèn mông lung đánh giá người bên cạnh.

Kỳ thật diện mạo của Hứa U khiến người ta có ấn tượng đầu tiên là nhu, không phải là xinh đẹp đến kinh diễm. Chỉ là tiếp xúc lâu rồi mới phát hiện tính cách của cô gái này thật sự rất tốt, không dễ dàng bỏ cuộc. Hơn nữa làm việc gì cũng rất nghiêm túc.

Rõ ràng nhìn qua rất yếu mềm… Lâu như vậy mà bên cạnh vẫn không có một người bạn trai nào cả.

Như Trương Lị Lị, điển hình cô gái nhỏ. Dù sao cũng muốn tránh ở phía sau đàn ông, làm nũng, thanh thản mà ổn định.

“Đúng rồi.” Cô đột nhiên nhớ tới, “Cái xưởng sửa xe hôm nay tớ đi cùng cậu, quên hỏi cậu sao cậu lại chạy xe đến chỗ này?”

Hứa U ho khan một tiếng, “Làm sao vậy, bạn tớ dẫn đến.”

Trương Lị Lị không che dấu kinh ngạc và cảm thán của mình, “Chẳng lẽ cậu không thấy những cái xe dừng bên ngoài à?!”

“Quên mất.” Cô không nghiên cứu nhiều về xe.

Trương Lị Lị, “Bạn cậu hẳn là phú nhị đại, còn rất thích chơi xe?”

“…”

“Nơi đó nào phải xưởng sửa xe đơn giản.” Trương Lị Lị từng đưa tin liên quan đến phương diện này, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Tuy rằng xưởng có chút đơn sơ, nhưng tùy ý chọn một cái xe trong đó cũng đều là siêu xe bản giới hạn, trong nước không được mấy cái. Có một ít xe còn dán dấu hiệu của câu lạc bộ.

Chồng của bạn thân cô cũng trong giới này. Cho nên Trương Lị Lị coi như hiểu biết đôi chút. Trong mắt nhiều người siêu xe chỉ đơn giản là công cụ tán gái của mấy đại gia, rất nhiều câu lạc bộ đua xe đều là nơi ăn chơi tụ hội tiêu tiền. Kỳ thật là có rất nhiều người thật sự thích xe, phần lớn vì hưởng thụ khoái cảm trên đường đua.

Nơi mới đến đó, rõ ràng không phải nơi người thường có thể đến.

Dù sao nghe cũng không quá hiểu. Hứa U dán mặt ở đầu gối, đôi mắt nhắm lại một lúc.

Thật sự quá mệt mỏi.

Thấy cô ngủ, Trương Lị Lị nhìn một lát rồi tự động im lặng.

—

Ngày hôm sau dọn đồ về Thiên Tân.

Hứa U không thoải mái, cô gửi tài liệu cho Trương Lị Lị rồi gọi điện xin nghỉ. Cô viết mấy bản thảo gửi đến hòm thư của chủ biên.

Trong nhà chỉ toàn mì gói. Sớm biết Vưu Nhạc Nhạc sẽ không ăn cơm, cô thở dài bất đắc dĩ, đi mở cửa sổ cho thoáng khí. Tùy tiện tắm rửa vài cái sau đó nằm lên giường ngủ một giấc.

Khi tỉnh lại, bên ngoài đã tối rồi.

Vưu Nhạc Nhạc không ở nhà.

Bên ngoài đã tạnh mưa, an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng còi ô tô ngoài đường.

Hứa U ngồi một hồi trên giường. Sau đó đứng dậy lấy một cái váy dài thùng thình mặc lên người.

Cô buộc tóc lên, cầm di động và ví tiền xuống lầu ăn cơm.

Vừa mới tạnh mưa, trên mặt đất còn ướt, không khí mát lạnh, bóng đêm mênh mang bao phủ bốn phía.

Trên cây treo đèn lồng đỏ, gió nhẹ mang theo ẩm và mùi của đất.

Hứa U tìm một nhà hàng nhỏ rồi đi vào, tùy tiện gọi một bát hoành thánh.

Ăn được một nửa, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện. Hứa U lấy di động nhắn tin cho Vưu Nhạc Nhạc.

[Xe tớ đâu]

Bên phía Vưu Nhạc Nhạc mãi hiển thị 'đang nhập tin nhắn'. Sau đó trực tiếp gọi điện thoại tới.

"Alo? Cậu quay trở lại rồi?"

Hứa U cầm đũa cuốn một sợi mì, ừ một tiếng, cô nói: "Tớ nhờ cậu mang xe về cho tớ, cậu quên mất rồi à?"

"Không đâu, tớ đi rồi." Vưu Nhạc Nhạc đề cao âm thanh, "Cậu không biết đâu, lúc tớ đến, bọn họ nhất quyết không chịu đưa xe cho tớ, nói là xe của vị khách quan trọng, muốn khách tự đến lấy xe, làm tớ tức chết."

Hứa U hơi khựng lại, nghe được bên kia nói, “Sau đó, tớ thấy bọn họ đều là một đám đàn ông, rất trâu, tớ không thể tranh cãi được. Còn nữa, sao cậu lại đến cái nơi chim không thèm ỉa kia để sửa xe, cái gì mà vị khách quan trọng, tớ thấy không đáng tin chút nào.”

“…” Hứa U đau đầu. Cô gác đũa lên bát.

“Nhất định phải là tớ đi?”

“Đúng vậy, bọn họ nói với tớ như thế, tớ cũng không thể hiểu được. Mẹ nó thật là lần đầu tiên tớ thấy có xưởng sửa xe như vậy.” Sau khi nói xong, Vưu Nhạc Nhạc lại bổ sung, “Thật sự không phải tớ quên đâu, là bọn họ không cho.”

Hứa U xoa xoa thái dương, “Ừ, tớ biết rồi.”

Vưu Nhạc Nhạc hỏi, “Tối nay tớ về, sẽ đi chơi với bọn Bằng Bằng ở Huy Nam, cậu đi cùng không?”

“Không đi, ngày mai tớ phải đi làm.” Hứa U từ chối.

“Tớ sớm biết mà, chỉ hỏi thế thôi, dù sao cậu không đi làm thì cũng không đi.”

Hứa U thêm hai câu rồi cúp điện thoại. Ngày mai cô cần dùng xe, suy xét nửa ngày cuối cùng vẫn gọi cho Lý Tiểu Cường.

Quán ăn hơi ầm ĩ, cô trả tiền cho ông chủ rồi đi ra ngoài gọi điện thoại.

Bên người xe đi như nước chảy.

“Hứa U?!” Lý Tiểu Cường nhận được điện thoại của cô thì rõ ràng rất vui mừng.

Hứa U do dự vài giây, nói: “Là tôi.”

“Có việc sao?”

“Xe của tôi…”

“A a, xe sửa xong từ hôm qua rồi.”

“Khi nào tôi có thể đi lấy?”

Lý Tiểu Cường cười hai tiếng, “Không cần cậu đi, cậu cho tôi địa chỉ đi, tôi nói anh Từ mang đến cho cậu.”

“…Không cần.” Hứa U lễ phép từ chối, “Như vậy không tốt lắm.”

“Sao lại không tốt.” Lý Tiểu Cường có chút gấp, thậm chí khi mở lời còn mang theo chút cẩn thận, “Tôi cảm thấy khá tốt! Cậu và anh Từ… Không phải, tôi chỉ muốn hỏi, cậu ấy còn khả năng theo đuổi được cậu không?”

—

Ngay mấy hôm trước, Lý Tiểu Cường còn mải chém gió với A Lực thì thấy Tạ Từ đi vào.

Toàn thân ướt đẫm, nước còn nhỏ giọt từ trên người. Thần sắc không tốt lắm.

Lý Tiểu Cường còn ngu người đã thấy Tạ Từ đi đến cạnh mình. Anh vươn tay, “Đưa chìa khóa cho tôi.”

Lý Tiểu Cường a một tiếng, không rõ nguyên do.

“Hứa U.” Anh nhíu mày, không muốn nhiều lời.

“Cậu đi xe vào đây.” Tạ Từ nói với A Lực, nhưng chưa đến nửa phút anh đã đổi ý, “Thôi, đừng đụng vào.”

Anh bực bội vò tóc rồi chạy lên lầu thay quần áo.

Thay một bộ đồ sạch sẽ, lại lấy ô đi ra ngoài mang xe của Hứa U vào.

Khi nào thấy được dáng vẻ anh chủ động như vậy, một đám người nhìn nhau.

Thành Phi tiến đến dò hỏi nhân sĩ Lý Tiểu Cường, "Chiếc xe Audi bên ngoài kia, chính là của anh Từ..."

Nói một nửa, Lý Tiểu Cường gật đầu như dã tỏi.

Sau đó Thành Phi hiểu rõ.

Xe Audi chậm rãi tiến vào, dừng lại ở giữa xưởng sửa xe.

Xe tắt máy, Tạ Từ ngồi trên ghế phụ thật lâu. Ngồi phát ngốc ở đó, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng Bàng Phong Lệ không nhìn được nữa, tiến đến mở cửa xe kêu anh.

Trên xe có hương xà phòng mùi hoa nhài, là mùi vị của phụ nữ.

Không đợi anh ta nói câu đầu tiên, đôi mắt Tạ Từ đã đảo qua, anh nhíu mày, "Mẹ nó, bỏ tay ra, không được chạm vào."

Cánh tay đang đỡ cửa của Bàng Phong Lệ cứng đờ, "....."

"Đấy, tôi không chạm vào được chưa." Bàng Phong Lệ liếc mắt xem thường, "Cậu bị bệnh à Tạ Từ."

Nhưng mà càng quá đáng hơn còn ở phía sau.

Không biết Tạ Từ rề rà bao lâu, rốt cuộc mới chịu bước xuống xe. Anh cầm thùng dụng cụ bên cạnh, mở nắp xe Audi. Người đứng bên thấy thế bèn lanh tay lẹ mắt cản anh, "Ôi đệt, anh Từ đừng làm xằng bậy, tay anh."

“Biến.” Tạ Từ đẩy người nọ.

A Lực cũng đi đến, cậu đứng một bên khiếp sợ nói: “Anh, thế mà anh tự mình làm, chỉ là bệnh lông gà vỏ tỏi thôi mà, anh sửa được không? Đừng sửa hỏng thêm đấy!!”

Có người sôi nổi vây quanh, thuần túy là xem náo nhiệt.

Còn có người muốn hỗ trợ.

Tạ Từ nghiêng đầu nhìn bọn họ, “Mẹ nó, ai cũng không được động đến!”

Một đám người: “….”

Xem anh coi xe như bảo bối kìa.

Có vài người ngồi hút thuốc ở gần đó nhìn thấy cảnh này thì không nhịn được cười.

Một người hút thuốc, cười lắc đầu, “Xe của cô gái mình thích thì tự mình sửa, được lắm.”

A Lực lại ở bên cạnh yên lặng không nói lời nào.

Vừa nãy Tạ Từ biến thành như vậy, còn muốn đổi quần áo mới xuống gặp cô gái kia.

Hơn nữa A Lực vẫn luôn đi theo bên cạnh nên nhìn hết toàn bộ quá trình. Ánh mắt Tạ Từ nhìn cô gái kia, thật sự rất khẩn trương, như à sợ người đó không vui.

Ai… Nhưng mà người ta rất lãnh đạm với anh.

Thật tạo nghiệt mà.

—

Hứa U ngừng ở dưới tàng cây, cô cụp mắt, “Sau này… Cậu đừng lấy tôi và cậu ấy ra vui đùa nữa.”

“Sao vậy?” Lý Tiểu Cường thử hỏi, “Cậu… Cậu thích người khác rồi?”

“….”

Thật lâu sau, Hứa U than một tiếng, “Nếu Tạ Từ đã kết hôn—-”

“…Hả? Đợi một chút đợi một chút.” Lý Tiểu Cường không thể hiểu được, ngắt ngang cô, “Kết hôn cái gì?! Cậu nói Tạ Từ?!”

Cô không trả lời.

“Ai nói với cậu! Bên cạnh cậu ấy đến ruồi cái cũng không có! Kết hôn với ai chứ.”

Hứa U giật thót trong lòng, lại nghĩ đến chiếc nhẫn kia. Nhưng mà lời nói của Lý Tiểu Cường lại truyền rõ vào tai cô.

Cô không dám tiếp tục nghe, theo bản năng muốn nhanh chóng cúp điện thoại.

Lý Tiểu Cường đột nhiên nói: “Nói thật với cậu vậy, mấy năm nay, chủ yếu là tay của Tạ Từ…”

Hứa U cứng lại, tạm dừng động tác, thanh âm run rẩy.

“Tay cậu ấy bị sao vậy?”

Chương 58: Hiểu lầm

Hiểu lầm

Edit: Qing Yun

“Vậy mà cậu lại không biết?!” Lý Tiểu Cường kinh ngạc hỏi.

Hứa U an tĩnh đứng yên nhìn người đến người đi trên phố.

Miệng hơi hé mở, muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra âm thanh.

Lý Tiểu Cường thở dài nặng nề, “Tôi cho rằng trước kia hai người chia tay là vì cậu ấy…”

“Tay Tạ Từ.” Hứa U nói thật nhẹ, “Tay cậu ấy… Bị sao vậy?”

“Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, là sau này mới biết.” Lý Tiểu Cường nói, “Tôi có số điện thoại của Tống Nhất Phàm, cậu hỏi cậu ấy đi, chắc là cậu ấy biết rõ hơn tôi.”

Nói xong, bên kia lại nặng nề thở dài.

“Tôi đọc số điện thoại, cậu ghi lại nhé.”

“Đợi một chút.”

Hứa U lấy một cái bút bi từ trong túi ra. Cô là phóng viên nên có thói quen mang theo bút.

“Cậu đọc đi.” Cô kẹp điện thoại giữa vai và đầu, ngòi bút viết xuống lòng bàn tay.

Lý Tiểu Cường đọc xong, nghe thấy Hứa U hỏi, “Tạ Từ thì sao?”

“xxxxxx0723.”

Hứa U hơi sửng sốt.

Ngày 23 tháng 7 là sinh nhật của cô.

Gọi điện thoại cho Tống Nhất, điện thoại đổ chương mấy lần mới có người nhấc máy, bên kia alo một tiếng.

“Tống Nhất Phàm, tôi là Hứa U.”

—

Cô ngồi trên ghế dài, nhìn gốc cây phát ngốc một hồi lâu.

Đến tận khi có bạn nhỏ đi qua vướng vào chân cô, lúc này cô mới lấy lại tinh thần.

Hứa U phản ứng chậm nửa nhịp, sau đó lấy di động ấn một dãy số. Cô nhìn đèn đường, chờ bên kia nghe máy.

Vài giây sau.

“Hứa U.” Tạ Từ thấp giọng kêu cô.

“Ừ.”

“…Em.” Bên kia có chút chần chờ, “Em tìm tôi có việc gì sao?”

Hứa U hỏi: “Xe của tôi đang ở chỗ cậu à?”

Tạ Từ lập tức trả lời, “Tôi sửa cho em rồi.”

Cô nói: “Cảm ơn cậu.”

“…”

“Cậu ở đâu, tôi tự đi lấy.”

“Không cần.” Tạ Từ từ chối, “Đã trễ thế này, tôi lái đến cho em.”

Hứa U trầm mặc một lúc mới nói: “Ừ.”

“Bây giờ em đang ở đâu?”

“Cửa tiểu khu.”

Hơn mười phút sau.

Một chiếc xe quen thuộc chậm rãi dừng ở trước mặt cô, Tạ Từ mở cửa xe bước xuống.

Hứa U không nhìn cậu, giọng nói thật đạm, “Sao cậu biết nhà tôi ở đâu?”

“….”

Biểu cảm trên mặt Tạ Từ cứng đờ. Cách một hồi, anh mất tự nhiên gãi đầu, xấu hổ nói: “Tôi đoán.”

Hứa U nhìn bóng mình, một ánh mắt cũng không cho Tạ Từ, “Bao nhiêu tiền, tôi trả cho cậu.”

“Cái gì?” Cậu không hiểu lời cô nói.

“Phí sửa xe.”

Tạ Từ lập tức cau mày, “Tôi không cần.”

Ánh trăng cất giấu trong tầng mây, ánh sáng mờ mờ. Đèn giao thông cách đó không xa chuyển sang màu đỏ, dòng xe cộ đứt đoạn, dừng ở giữa ngã tư.

Tiếng còi cùng tiếng người ồn ào xen kẽ.

“Tạ Từ, cậu ăn cơm tối chưa?” Cô hỏi.

Tạ Từ buột miệng thốt ra, “Ăn rồi.”

“Không phải.” Cậu nói, “Chưa ăn…”

“…”

Hứa U: “Để lần sau đi, lần sau tôi sẽ mời cậu ăn cơm.” Nói xong bèn xoay người bước đi.

“Có thể đi luôn bây giờ.”

“Buổi tối cậu đừng ăn quá nhiều.”

Tạ Từ: “Đừng mà, tôi có thể nuốt trôi.”

Đến sau vẫn là không mời cậu ăn cơm. Hứa U dừng lại ở ven đường, một xe thùng màu hồng phấn, trang trí rất dễ thương, có bán sữa chua và kem ly.

“Chào chị, chị ăn gì?” Chủ tiệm là một cô gái trẻ, mặc tạp dề có viền hoa màu xanh non. Cô ấy tắt video đứng lên, khóe miệng tươi cười, khi nhìn thấy Tạ Từ thì rõ ràng hơi sửng sốt.

Hứa U ngửa đầu xem các món ăn có bán, cô cũng chưa từng ăn ở đây nên nghiêm túc nghiên cứu một hồi.

Tạ Từ liền đứng ở bên cạnh cô, đôi tay cắm trong túi quần, tóc ngắn bị gió thổi bay hỗn độn.

Anh mặc áo thun cùng quần jean, lộ ra cái cổ xinh đẹp, làn da lại trắng, khiến cho người thấy đều nghĩ anh chỉ là học sinh cấp ba.

Chủ tiệm thu hồi tầm mắt, thuận miệng đề cử cho Hứa U, "Nơi này của chúng tôi có kem ly vị trà xanh bán tương đối chạy, mùi hương rất thơm, nhưng vì có bánh quy nhỏ nên sẽ không quá ngọt, chị có thể thử xem."

"Cho tôi một phần sữa chua đi." Hứa U nói.

"Một phần sao?" Chủ tiệm xác nhận.

Hứa U gật gật đầu.

—

Gió đêm lạnh, Hứa U mặc váy dài, hai cánh tay trần trụi, cô đi xăng đan, ngón chân sạch sẽ không tô thêm bất cứ màu sắc gì.

Đi ngang qua một trung tâm mua sắm, dòng người ra ra vào vào.

"Tạ Từ." Cô đột nhiên kêu cậu.

Cánh tay đang múc sữa chua bỏ vào miệng của anh khựng lại, "Sao vậy?"

"Sau khi thôi học, cậu có còn đi học lần nào nữa không?"

Đột nhiên cô nhắc đến, làm anh không kịp chuẩn bị.

Anh nuốt miếng sữa chua trong miệng xuống, im lặng một lúc

mới nói.

“Không.”

“Tay cậu đâu.” Hứa U dừng bước chân, nhìn anh, “Sao tay cậu lại thế này?”

“Không có việc gì.” Tạ Từ nói thật tự nhiên, cười một tiếng, “Em làm sao vậy?”

“Cậu giơ tay phải ra.”

Anh cười không nổi nữa.

Có một cửa hàng mở nhạc, là ca khúc đang thịnh hành gần đây, tiết tấu mạnh mẽ, giống như đập thẳng vào tim.

Biển quảng cáo trên đỉnh đầu thay đổi, nữ minh tinh nổi tiếng nâng cánh tay, nhẫn kim cương ở ngón áp út sáng lấp lánh.

Tạ Từ không nhúc nhích, đứng cọ xát nửa ngày.

Hứa U bèn nắm tay anh.

Anh không chịu, cánh tay dùng sức kéo về phía sau.

“—-Tạ Từ!” Lần đầu tiên cô quát anh, thanh âm thậm chí có phần sắc nhọn, dẫn tới những người xung quanh không khỏi ghé mắt nhìn.

Tạ Từ cũng bị dáng vẻ của cô dọa sợ, không dám nhúc nhích.

Hứa U đỏ mắt, kéo tay anh lại.

Vừa mở ra, cô thậm chí ngừng thở.

Mấy vết sẹo dữ tợn cắt ngang lòng bàn tay anh, cho dù nhìn bề ngoài đã khỏi hẳn nhưng vẫn rất ghê người.

Trong đầu cô vang lên những lời Tống Nhất Phàm đã nói.

—

Tạ Từ bị anh trai kêu đi giúp đỡ.

Thời điểm Tống Nhất Phàm nhận được tin tức, đuổi tới hiện trường thì đã thấy Tạ Từ ngã trên mặt đất, máu chảy đầy đất.

Đám người nhốn nháo, có tiếng thét chói tai, cũng có tiếng khóc thút thít, không biết ai đó la lên, "Cậu ấy không ổn rồi, mau gọi xe cứu thương!—-"

Một cái dao nhọn cắm trên bàn tay phải của Tạ Tạ, mũi dao xuyên qua bàn tay. Tống Nhất Phàm nhìn thấy cả người cậu đầy màu thì sợ tới mức không nói nên lời.

Người đâm Tạ Từ là Phó Nhất Thuấn tìm tới. Nghe Tằng Kỳ Lân nói, cái kẻ tóc vàng kia từng có mâu thuẫn với Tạ Từ ở bãi đỗ xe, hai người gặp gỡ, thù mới hận cũ góp lại, tóc vàng kia xúc động lên, bèn đi đến đâm một dao vào bụng Tạ Từ, may mà cậu phản ứng nhanh, đã dùng tay chặn dao thứ hai.

Đó là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Tằng Kỳ Lân khóc. Lúc Tạ Từ đang được cấp cứu trong bệnh viện.

Đèn màu đỏ của phòng giải phẫu sáng lên, Tằng Kỳ Lân quỳ gối trên mặt đất. Cậu quỳ gối trước mặt Tạ Thiên Vân, giọng nói trầm thấp, "Nếu Tạ Từ bị phế, cháu sẽ nuôi nó cả đời."

Không biết là may mắn hay bất hạnh, Tạ Từ không bị thương đến những bộ phận quan trong, chỉ là bàn tay kia tương đối nghiêm trọng.

Bác sĩ đi ra nói chuyện với Tạ Thiên Vân.

“Bàn tay của con trai ông bị dao đâm xuyên qua, ảnh hưởng khá lớn, bàn tay có nhiều mạch máu và bắp thịt, sau khi bị thương dễ dàng xuất hiện hiện tượng cơ tay không linh hoạt. Lần này miệng vết thương tương đối sâu, gân bắp thịt đứt gãy, trực tiếp ảnh hưởng đến thần kinh. Phải chờ xem sau khi phục hồi thế nào mới có thể chuẩn đoán xem cánh tay có bị tàn phế hay không, vẫn là muốn người bệnh chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Mấy ngày sau khi giải phẫu, Hứa U đến bệnh viện thăm cậu.

Sau khi Tạ Từ tỉnh lại, nghe tin khả năng bản thân về sau sẽ bị tàn phế thì rất bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức người khác sợ hãi.

Sau đó không đến mấy ngày, Tống Nhất Phàm biết chuyện cậu và Hứa U chia tay.

Chuyện này nháo thật sự lớn, học sinh hai trường kéo nhau ẩu đả, còn suýt nữa gây ra mạng người, rất nhanh đã truyền đến Sở giáo dục thành phố. Những người tham gia chuyện này đều bị đuổi học, ngay cả quần chúng vây xem như Tống Nhất Phàm cũng bị đình chỉ học một tháng. Nhà Tạ Từ dùng quan hệ làm tên tóc vàng kia vào tù.

Mấy ngày đó Tạ Từ rất suy sút, cả người buồn bã, không xốc dậy nổi chút gợn sóng. Tống Nhất Phàm đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cậu ở phòng bệnh không chịu ăn uống thì không nhịn được hỏi: “Nếu cậu luyến tiếc như vậy thì sao còn muốn chia tay, tôi thấy Hứa U cũng rất khó chịu, cậu không thể nói rõ ràng với cậu ấy được à?”

“Nói cái gì.”

“Không phải chứ, chẳng lẽ hai người cứ chia tay không rõ ràng

như vậy?”

Tạ Từ rống lên với cậu: “Mẹ nó, cậu thì biết cái gì?!! Các người biết cái gì?!”

Tống Nhất Phàm bị dọa, vội vàng mở miệng: “Cậu đừng kích động.” Thật ra cậu muốn nói, anh em, đừng khóc, tôi nhìn cũng khó chịu.

Tạ Từ nỉ non:

“Các người biết cái gì…”

“Đến tên con của chúng tôi là gì tôi cũng đã nghĩ kỹ cả rồi….”

Tống Nhất Phàm thở dài trong lòng. Một thời gian sau cậu quay về trường học, ngẫu nhiên sẽ đụng phải Hứa U. Cậu biết cô học ngày càng giỏi. Bọn họ gặp nhau sẽ chào hỏi, nhưng im bặt không nhắc đến Tạ Từ.

Học kỳ hai của lớp 12, sau trăm ngày đại hội, hai người gặp nhau ở hành lang.

Tống Nhất Phàm và Hứa U đối diện nhau, cô ôm sách trong ngực, cậu dừng lại cười chào hỏi.

Giây phút đi ngang qua, cậu nghe thấy Hứa U hỏi: “Tạ Từ, cậu ấy sống ổn không?”

Tống Nhất Phàm kìm nén kinh ngạc trong lòng, suy xét thật lâu mới nói với cô: “Cậu ấy sao, sống khá tốt, trên cơ bản thân thể đều khôi phục, không có ảnh hưởng gì lớn, cậu không cần lo lắng cho cậu ấy.”

“Đều tốt sao.” Trầm mặc thật lâu, cô nhìn bầu trời bên ngoài, nhẹ nhàng hỏi.

Tống Nhất Phàm dùng sức gật đầu, “Đều tốt!”

Hứa U tựa hồ hoảng hốt trong chớp mắt. Tống Nhất Phàm không dám quấy rầy cô, bèn đứng đó an tĩnh phát ngốc cùng cô.

Thật lâu sau, học sinh đều lục tục trở về phòng học, trên hành lang chẳng còn mấy ai, hai người vẫn còn đứng đó.

“Tôi biết rồi.” Hứa U dường như mới lấy lại tinh thần.

Nói xong những lời này cô liền bước đi.

Ngày có kết quả thi đại học, Hứa U và Hứa Tinh Thuần cùng đứng hạng nhất, trở thành thủ khoa ban khoa học tự nhiên của thành phố Lâm.

Lễ tốt nghiệp, Hứa U ôm hoa trước ngực, đứng chụp ảnh cùng hiệu trưởng.

Dưới đài vỗ tay như sấm dậy.

Tạ Từ trộm tiến vào đứng ở sau cùng. Cậu cũng vỗ tay theo mọi người.

Sau đó.

Chờ khi Tống Nhất Phàm quay đầu lại tìm người mới phát hiện sóm đã không còn bóng dáng Tạ Từ.

—

Từng giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay, nóng đến mức Tạ Từ cuộn tròn ngón tay lại.

Rõ ràng ngày thường đều không quá nhanh nhạy, thế mà chỉ

chút độ ấm này lại đốt tới tận trong lòng.

Hứa U cúi đầu, nhưng anh biết cô đang khóc.

“Hứa U, em khóc cái gì.” Tạ Từ khẩu thị tâm phi, khóe miệng đều phải kéo đến tận mang tai.

Cô yên lặng không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn rơi xuống từng giọt.

Vì thế anh đành phải lật tay nắm lấy cổ tay cô, không cho cô xem nữa.

“Tôi đã sớm không đau rồi.” Tạ Từ nói.

Hứa U ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ mông lung, “Tạ Từ, chẳng phải lúc trước cậu đã nói, cho dù chết cũng không chia tay với tôi sao?”

“…” Nhìn cô khổ sở như vậy mà cậu vẫn còn cười được, “Em nhớ rõ từng lời tôi nói như vậy?”

“Chính cậu nói, dù chết cũng không chia tay với tôi, sau đó còn không phải chính cậu nói chia tay.” Cô lặp lại một lần, khóc đến sắp không thở nổi.

Không ngăn nổi nước mắt, làm sao cũng không giữ được dáng vẻ bình tĩnh bên ngoài.

Dùng tay trái giúp cô lau nước mắt, Tạ Từ nói thẳng, “Tôi coi như tàn phế rồi.”

Thật ra lúc trước anh sợ cô biết mình tàn tật, nhưng cô đã biết, nói ra cũng không sao cả.

“……”

Qua nửa ngày, cô mới tìm được giọng nói của mình, “Vậy tại sao mấy năm nay cậu không đến tìm tôi?”

“….”

Tạ Từ lâm vào trầm mặc ngắn ngủi, sắc mặt trở nên mất tự nhiên, “Tôi thấy em sống khá tốt.”

“Vậy tại sao bây giờ cậu lại đến tìm tôi?” Cô truy hỏi.

“Xe của em là do tôi sửa, vừa này là em muốn tôi tới.” Anh da mặt dày làm bộ mất trí nhớ.

Hứa U: “….”

Cô vừa muốn khóc, lại bị anh chọc cho tức giận, “Tạ Từ, có phải cậu cảm thấy mình đặc biệt vĩ đại hay không?”

Tạ Từ không nói lời nào, như là cam chịu.

“Vậy được, sau này cậu vẫn luôn vĩ đại như vậy đi, đừng có tìm tôi.”

“Tôi chỉ muốn làm bạn với em, không nghĩ cái khác.” Tạ Từ nói.

Hứa U hơi dừng lại, cô nâng mu bàn tay lên lau nước mắt, “Cậu cút đi xa đi, tôi sớm đã bị cậu làm phiền muốn chết rồi, tôi không làm bạn với cậu đâu.”

Vừa nói, nước mắt còn không biết cố gắng mà lại rơi xuống. Hứa U nói xong bèn quay người muốn đi.

Tay bị Tạ Từ giữ chặt.

Anh khôi phục dáng vẻ đứng đắn, nghiêm túc nói: “Hứa U, em

đừng tức giận, tôi sẽ không làm liên lụy đến em.”

“—- bộp.” Một tiếng giòn vang.

Hứa U quay người tát một cái lên mặt anh.

Chương 59: Nhẫn

Nhẫn

Edit: Qing Yun

Mặt Tạ Từ bị đánh nghiêng sang một bên.

Anh bị đánh đột ngột đến ngốc nghếch, ngẩn ngơ ngậm miệng.

Nửa ngày sau mới ngơ ngác che lại nửa bên mặt, tủi thân nói: "Hứa U, mặt tôi đau quá."

Vừa mới dứt lời, lại nhận thêm một bạt tai.

"Còn đau không?" Hứa U hỏi, hai tay rũ bên người, ngón tay run rẩy không kìm chế nổi.

"…" Lần này anh không dám nói lời nào, bởi vì cô lại muốn khóc.

Thật sự, một người đàn ông chưa từng bị một người phụ nữ đánh bại hoàn toàn.

Không thể hiểu được cảm giác này.

Một giọt nước mắt, thậm chí là một ánh mắt.

Chỉ cần là cô cho anh, bất kể điều gì, tốt hay xấu, toàn bộ anh đều cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Từ nhỏ tính tình của Tạ Từ đã kém, thời điểm không hiểu chuyện thì hở một chút là bắt nạt bạn cùng lứa tuổi, chờ khi lớn rồi ai cũng không dám chọc anh. Chính là kiểu đại ma vương đi đến đâu cũng không ai dám chọc, đều là anh đánh người khác chứ nào có chuyện bị người ta tát hai cái mà anh không dám đánh lại.

Chỉ cần mỗi lần đánh nhau, Tạ Từ đều thích đứng bên cạnh nhìn, bởi vì anh rất làm cao, lại muốn thể diện. Chỉ cần có ai chạm vào hoặc kéo anh đánh nhau, anh nhất định phải trả về gấp bội, cho dù là lấy nhiều đánh ít cũng muốn đòi trở về.

Chỉ có lúc này đây, đứng dưới ánh đèn nê ông, ánh sáng màu cam chiếu lên khuôn mặt, làm Tạ Tự không tự giác cong lưng, không dám động dù chỉ một chút.

Hứa U ngẩng đầu, để mọi khổ sở trên khuôn mặt mình rơi vào mắt anh, thất vọng nơi đáy mắt nhanh chóng lan tràn.

“—Tạ Từ, tớ còn đau hơn cậu.”

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Chưa kịp tiêu hóa xong ý nghĩa của những lời này khiến đại não của Tạ Từ không kịp đưa ra bất cứ phản ứng gì. Anh không rảnh lo này đó, vội đuổi theo: “Hứa U, em đừng khóc có được không, nếu không hết giận thì lại đá tôi thêm vài cái nữa?”

“…”

Nhiều năm không dỗ con gái khiến anh không còn chút kinh nghiệm nào, thật sự rất vụng về.

Đi ngược lại đám đông một đường đuổi theo. Đêm đã khuya, thành phố vẫn luôn có vô số người sinh hoạt về đêm không biết mệt mỏi.

“Cậu đừng nhúc nhích.” Hứa U dừng chân.

Tạ Từ lập tức nghe lời không hề động.

Hai người đứng ở dưới đèn giao thông, ngay phần dành cho người đi bộ sang đường, đèn xanh sáng lên, người bên cạnh tiếp tục bước đi, chỉ còn lại hai người bọn họ đứng tại chỗ.

Cô đưa lưng về phía anh, đứng ôm tay, dường như hơi lạnh. Tạ Từ không nhìn được biểu cảm trên mặt cô.

Lại biến thành đèn đỏ.

“Ngay từ khi chúng ta mới quen nhau, cậu ép tớ làm rất nhiều điều tớ không thích.”

Hứa U cúi đầu, tựa như nói cho mình nghe mà không có lời dạo đầu.

“Tớ nhìn thấy cậu đánh nhau, cậu thật hung, cho nên tớ rất sợ cậu, cũng không muốn đi chọc cậu. Tớ biết chúng ta không giống nhau, cho nên tớ cố gắng không tiếp xúc với cậu. Nhưng mà sau đó cậu rất tốt với tớ, tớ đều nhớ kỹ, cậu đến bãi đỗ xe tìm tớ, cùng tớ về thăm bà ngoại, chạy đến dưới lầu đưa kẹo cho tớ. Tớ cảm thấy cậu thật ngốc, nhưng cuộc sống của cậu rất vui sướng, hoàn toàn ngược lại với tớ. Cậu luôn thích làm rất nhiều chuyện trước mặt tớ, luôn tràn đầy tự tin, lại đều thất bại. Cậu giữ chặt ly nước của tớ, tớ cố ý giả vờ không không biết. Cậu đi về nhà cùng tớ, tớ cũng giả vờ không biết. Lúc đi học cậu nhìn lén tớ, cậu lấy bút của tớ giấu đi, tớ đều giả vờ không biết.”

Nói đến phía sau, chính cô cũng không nhận ra giọng điệu của mình ngày càng mềm mại.

Mọi chuyện qua đi từng chút từng chút, chỉ cần hơi nhớ lại, trái

tim lại đau từng cơn.

Còn nhớ rõ có lần đi ăn cơm cùng Vưu Nhạc Nhạc, hai người nói đến quãng thời gian học cấp ba. Vưu Nhạc Nhạc nói đến Chủ nhiệm giáo dục, mấy bạn nam nghịch ngợm trong lớp, còn có chủ nhiệm lớp luôn thích giảng đạo lý. Vừa nói vừa cười ha ha.

Hứa U lẳng lặng lắng nghe.

“Hứa U… Tớ cảm thấy có lẽ bây giờ lớn rồi, càng ngày càng thích nhớ lại chuyện cũ, tớ cảm thấy thời cấp ba đặc biệt vui, tuy rằng mỗi ngày đều rất mệt, nhưng khi đó làm chuyện gì cũng cảm thấy đáng giá.” Vưu Nhạc Nhạc vừa cười vừa thở dài.

“Ừ.”

Cô ấy nói: “Hơn nữa con trai khi ấy tuy rằng ấu trĩ nhưng cũng đơn thuần, thích ai liền toàn tâm toàn ý đối xử tốt với người đó.”

“Chỉ là mấy cô gái nhỏ đều tương đối thích con trai lưu manh một chút. Tớ cũng từng thích, nhưng không biết hình dung cảm giác này như thế nào. Lưu manh là khí chất, chính là kiểu vô lại.”

Vì thế, Hứa U đột nhiên nghĩ đến bản thân năm mười bảy tuổi.

Sau giữa trưa oi bức, tiếng ve lười biếng cất vang, thiếu niên ghé lên bàn ngủ say.

Bên ngoài phòng học thường xuyên truyền đến giọng đọc diễn cảm của loa phát thanh toàn trường, lá cây ngoài cửa sổ tươi tốt hơn ánh mặt trời.

Khi đó, Hứa U thường ăn cơm ở nhà ăn của trường học vào mỗi buổi tối.

Bọn họ còn chưa chia lớp. Mỗi lần ăn cơm xong cô đều đi tản bộ dưới sân trường. Cậu luôn là vừa vặn chơi bóng rổ xong, đi lên lầu cũng đám bạn. Bên người Tạ Từ luôn náo nhiệt, một đám người quay quanh. Cầu thang hơi nhỏ, Hứa U đi bên trái, bọn họ đi bên phải. Tạ Từ ôm một quả bóng rổ, vừa đi vừa nói chuyện với người khác, khi đi tới gần cô luôn liếc nhìn cô, cô lại cố ý coi như không thấy.

Ngẫu nhiên mấy ngày, Hứa U cố ý đi nhiều vòng hơn để tránh bọn họ. Tạ Từ luôn ghé vào hành lang, sau lưng là ánh nắng chiều rực rỡ, nụ cười đầy vẻ lưu manh rồi huýt sáo với cô. Lúc này những bạn nam khác đứng sau cậu đều cười ồn ào lên.

Hứa U nhớ tới dáng vẻ khi cười của cậu.

Đỉnh mày hơn nhọn, khóe môi cong lên. Đôi mắt đen nhánh sáng rõ, trẻ con lại mê người.

“Sau đó, tớ cảm thấy cậu có chút đáng yêu, tuy rằng luôn nói những câu chọc cười không đứng đắn. Chỉ là lúc đó tớ luôn cảm thấy cậu quá ngây thơ, hiện tại nhớ lại, lúc ấy tớ cũng còn nhỏ, ngoài học tập thì cái gì cũng không hiểu. Tớ không phải người biết biểu đạt cảm xúc, cho nên khả năng cũng làm cậu hoài nghi tình cảm của chúng ta. Cậu có kiêu ngạo của cậu, tớ có tự tôn của tớ. Cậu cũng không phải không oán không hận, tớ cũng không phải không buồn không vui.”

Tạ Từ nhìn chằm chằm giày của mình, không nói lời nào, cảm giác trái tim của mình bị người cầm trong tay xoa nắn.

Cô là thẩm phán thiện lương.

Mà anh là người chịu lăng trì.

“Tạ Từ, tớ đã từng nghĩ đến thật nhiều lời muốn nói, hiện tại cảm thấy nói ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Mọi chuyện qua

đi thì không cần nhớ lại. Nhưng mà lâu như vậy, tớ chưa từng trách cậu điều gì, ngoài việc cậu tự cho là cậu đúng."

"Qúa khứ của cậu, tớ không đồng tình chút nào, cũng không thương hại, bởi vì đều là cậu lựa chọn. Mặc kệ về sau cậu huy hoàng hay sa đọa, tớ đều chúc phúc cho cậu. Mọi chuyện của cậu tớ đều tôn trọng, chỉ là—"

Hứa U hơi dừng lại, dường như không nói nổi nữa. Cô nâng mu bàn tay lau giọt nước mắt cuối cùng trên khuôn mặt.

Nhẫn nại lâu quá, khiến cô không thể chịu nổi nữa rồi.

Tạ Từ gian nan mở miệng, "Hứa U…."

"—-cậu luôn dùng cách cậu nghĩ là đúng để đối xử với tớ, nhưng tất cả đều không phải điều tớ muốn."

Tạ Từ.

Cậu đánh bại tớ, không phải cậu vô tội.

Mà là cậu thiên chân.

Thiên chân đến tàn nhẫn, khiến cho người khổ sở.

Đèn xanh sáng, cô chậm rãi đi qua.

Tạ Từ lại không động, chỉ cảm thấy bị đánh đòn cảnh cáo, hít thở không thông khiến đại não thiếu dưỡng khí. Nơi nào cũng đau, ngực khó chịu, huyệt thái dương nhảy thình thịch.

Anh đứng yên tại chỗ, nhìn bóng dáng cô ngày càng đi xa.

Giống như đi hết đoạn đường này.

Bọn họ lại về hai thế giới khác nhau.

—

“Hứa U, cậu không sao chứ?”

Lý Chính An vươn tay quơ quơ trước mặt cô, “Thất thần nghĩ gì thế?”

Anh cầm một cốc cà phê đi ngang qua bàn làm việc của Hứa U.

Trương Lị Lị ngồi đối diện Hứa U ngẩng đầu, cười nói một câu, “Cô ấy đã ngây người cả buổi sáng rồi.”

“Nhàn như vậy, hai người làm xong bản thảo rồi?” Lý Chính An hỏi.

Trương Lị Lị, “Nộp cho chủ nhiệm kiểm tra rồi, hẳn là có thể thông qua lên chủ biên.”

“Hiệu suất cao đấy.”

“Nhờ phúc Hứa U.”

Nghe bọn họ nói chuyện phiếm, Hứa U cúi đầu mở ngăn kéo lấy thuốc cảm ra, cô lấy hai viên con nhộng, cầm cốc nước uống một ngụm.

Không biết tại sao, hôm kia bị dính mưa mà hôm nay mới phát tác.

Sáng nay rời giường cô cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, Vưu Nhạc Nhạc đưa nhiệt kế cho cô, bị phát sốt nhẹ.

Lý Chính An đứng bên cạnh thấy sắc mặt Hứa U không tốt thì lo lắng hỏi, “Em bị cảm rồi, có đi truyền nước không, thân thể

không tốt cũng đừng cố."

Đối với quan tâm của anh, Hứa U chỉ lắc đầu, đôi mắt cũng lười nâng lên.

Trương Lị Lị nhìn một màn này thì bật cười.

Trong lòng cảm thán, thật là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Chỉ tiếc lại là một hồi đơn phương.

Kỳ thật làm cùng Hứa U một khoảng thời gian, Trương Lị Lị phát hiện cô gái này không hẳn là lãnh đạm. Chính là không phải đơn thuần không có cảm giác với đàn ông, mà đơn giản là lười đi tiếp thu người khác.

Lấy Lý Chính An làm ví dụ, diện mạo của anh rất đoan chính, người cũng ôn hòa, làm ở đây đã được một thời gian, mạng lưới quan hệ cũng rộng, nghe nói là phú nhị đại. Lấy ấy vào mảng tin tức xã hội, Lý Chính An đã liên tiếp thể hiện thiện ý với Hứa U, nề hà nhà gái vẫn luôn không đáp lại.

Vốn dĩ trai tài gái sắc, một đoạn giai thoại nhân duyên, kết quả lại là không thành.

Giữa trưa ăn cơm ở nhà ăn, Hứa U chọn một chén mì nước, cũng không phải ăn rất ngon.

Cô ngẩng đầu cầm thìa canh, trước mặt đột nhiên có một người ngồi xuống, Hứa U ngẩng đầu lên, là một cô gái trẻ.

Cô gái này tên là Phạm Kỳ, học cùng trường với Hứa U. Chỉ là Phạm Kỳ là tốt nghiệp ngành báo chí chính quy, xem như vừa vào nghề, không phải học cùng ngành với cô, coi như nửa đàn em.

"Chị." Phạm Kỳ đầy mặt khổ sở gọi cô.

Hứa U ừ một tiếng, “Lại bị mắng?”

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô ấy, Hứa U liền đoán được đại khái.

Phạm Kỳ không nói lời nào, xem như cam chịu. Cô ăn hai miếng cơm, tủi thân nói: “Em thật sự hối hận khi làm biên tập.”

“Làm sao vậy?”

“Chị, em mệt mỏi quá.”

Mở máy hát ra, Phạm Kỳ bắt đầu thao thao bất tuyệt tố khổ, “Mỗi ngày em phải nhận thật nhiều bản thảo, trình bày trang báo, trình bày đầu đề, giúp phóng viên sửa chữa bản thảo. Phóng viên các chị không cần đi làm đúng giờ, có thể tự mình nắm giữ thời gian, đi lại tự do, nhưng bọn em thì khi nào các chị giao bản thảo mới có thể bắt đầu làm việc, tan tầm ngày sau muộn hơn ngày trước, hôm qua còn tăng ca đến rạng sáng, buổi sáng hôm nay còn bị chủ biên mắng, em rất hối hận vì đã không thi lên thạc sĩ, đi học tốt hơn đi làm rất nhiều.”

“Đừng nghĩ như vậy.”

Hứa U an ủi cô, “Vạn sự khởi đầu nan, làm việc gì cũng phải kiên trì.”

“Chị đã nói với em rất nhiều lần, chính em hẳn là nhớ kỹ. Nơi nào ánh mặt trời cũng chạm được đến con người, bất luận ai ở nghề nghiệp gì người ngoài nhìn đến vĩnh viễn cũng chỉ thấy vẻ bên ngoài, kỳ thật bên trong đen tối và vất vả không nhiều người biết đến.”

Cô nói đến thế rồi dừng lại.

Đứng ở bên ngoài cửa chớp, xuyên thấu qua tầng tầng khe hở, bên dưới ngựa xe như nước. Hứa U hơi thất thần, nhớ tới lời Phạm Kỳ vừa hỏi.

“Vì sao lúc trước chị lại chọn làm phóng viên?”

Vì sao lại làm phóng viên.

Phóng viên là một nghề nghiệp khá đặc biệt.

Có lẽ là nhất thời xúc động, chính là nghề nghiệp này cho cô rất nhiều thứ cô muốn. Có thái độ tốt với cuộc sống, tinh thần giàu cảm xúc, càng tiếp xúc, cô càng bội phục những phóng viên có tuổi nghề lớn. Hứa U cũng không hối hận vì quyết định của mình, làm phóng viên mấy năm, cô nhìn thấy rất nhiều, nghe được rất nhiều, cũng quen biết rất nhiều người, học được cách nói chuyện với người xa lạ.

Tuy rằng thường xuyên bôn ba, đưa tin về những mặt tối mà người khác không muốn nhiều người biết. Nhưng giúp đỡ được những người cần được giúp, nhìn thấy tươi cười trên mặt họ, mới là lúc cô vui vẻ nhất.

Chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy mỗi ngày đều là một ngày mới.

—

Sắp đến giờ tan làm. Hứa U một tay chống cằm, đánh ngáp một cái, mở máy tính ra lướt web.

Trương Lị Lị đi ra ngoài làm việc. Nơi này thật thanh tịnh, vừa qua cuối tháng, đồng nghiệp xung quanh đều nhàn. Phòng nước trà còn có người thảnh thơi nói chuyện trời đất.

Di động đặt trên bàn đột nhiên rung lên.

Hứa sờ soạng cầm lên, cũng không xem tên người gọi.

“Alo?! Hứa U.”

Nghe thấy thanh âm hơi thô, cô sửng sốt vài giây mới nhận ra, “Lý Tiểu Cường?”

“Đúng đúng đúng, là tôi.”

“Làm sao vậy?”

“Hứa U, bây giờ cậu có vội không, tôi muốn nhờ cậu việc này.”

“….Chuyện gì?”

“Là thế này, cậu đợi một chút.” Lý Tiểu Cường giơ di động ra xa, nói hai câu với người bên cạnh, tiếng nói đột nhiên to hơn, “Hứa U, cậu có thể mua thuốc mang đến chỗ anh Từ không.”

“…”

Hứa U sửng sốt, cô đẩy ghế dựa đứng lên, đi sang một bên, “Tạ Từ? Cậu ấy bị sao vậy.”

“Nghe nói hình như hôm trước anh Từ đi đến nội thành lấy đồ, sau đó vẫn luôn sốt. Chưa bao giờ anh Từ chịu đi đến bệnh viện tiêm cả, A Lực vừa gọi điện thoại cũng không được. Nhớ ra cậu ở gần, có thể đến xem cậu ấy được không, thuận tiện mua thuốc cho cậu ấy.”

“….”

“Alo? Hứa U, cậu đang nghe sao?!”

“….”

Cách vài giây, cô mới hỏi.

“Cậu ấy ở đâu?”

Hứa U siết chặt di động, xoa xoa thái dương muốn ngăn chặn hoảng hốt.

Lý Tiểu Cường nói ra tên một tiểu khu, hỏi, “Cậu biết chỗ này không?”

Hứa U cắn môi. Sau một lúc lâu cô ừ một tiếng, nói hai câu rồi cúp máy.

Sao có thể không biết.

Nơi này chỉ cách nhà cô 50 mét.

Lý Chính An thu dọn đồ trên bàn, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một bóng người lướt qua, anh kêu một tiếng, “Hứa U.”

Cô không nghe được, không biết có phải có việc gấp hay không, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Lý Chính An đứng lắc đầu nghi hoặc.

Hứa U xuống lầu, đi đến tiệm thuốc đối diện mua thuốc hạ sốt.

Cô hơi bực bội, cũng không nhìn kỹ mà trực tiếp cầm một túi thuốc lớn đi tính tiền.

Sau khi mua xong, Hứa U đi tìm nhà anh theo địa chỉ. Tiểu khu kia mở chưa lâu, phong cảnh rất tốt.

Hứa U thất thần cầm túi nilon đi đăng ký ở phòng an ninh.

Hoa tường vi và nguyệt quý bên tường đang nở, có bông rơi vào

bùn đất.

Thang máy leng keng một tiếng, hai cánh cửa mở ra.

Hứa U đi ra ngoài, đi được hai bước thì hơi dừng lại. Cô nắm chặt tay, thả ra lại nắm vào, vẫn không bước tiếp.

Bên cạnh có một ghế dài, Hứa U bước đến ngồi xuống, để túi thuốc bên người.

Cô cúi đầu, tay đặt trên đầu gối của mình. Đã phát ngốc một lúc lâu, chính cô cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Lúc này, cánh cửa bên cạnh mở ra, một dì cầm túi rác đi qua. Tiếng bước chân vang lên giữa hành lang an tĩnh.

Khi trở về, dì kia thấy Hứa U vẫn ngồi đấy, bèn hỏi một câu, "Cháu gái tìm ai à?"

Ngữ khí có chút chần chờ, Hứa U vội giải thích, "Cho hỏi, ở nơi này có ai… Tên là Tạ Từ không ạ?"

"Tạ Từ?" Người này thoáng nhíu mày, "Tôi không quen người này."

"…." Hứa U cúi đầu xem lại địa chỉ.

Người nọ đột nhiên như nhớ tới cái gì, xoay ngón tay chỉ Hứa U, "A a, cháu nói là thằng nhóc trẻ tuổi kia đúng không, cậu ta ở đối diện, nhưng mà không hay ở nhà, không biết hiện tại có ở đây không."

Hứa U gật đầu, nói câu cảm ơn.

Người kia nhìn cô một cái rồi đóng cửa lại.

—

Chuông cửa kêu vài tiếng leng keng.

Cô cầm bao nilon trong tay, chờ tiếng vang dứt lại ấn một lần nữa. Bên trong vẫn yên tĩnh không có phản ứng, Hứa U kiên nhẫn đứng đợi thật lâu.

Qua hồi lâu vẫn không có động tĩnh, cô có chút gấp mà tiến lên gõ cửa, lỗ tai dán lên, "Có người không?"

Bên trong càng thêm an tĩnh, khiến tim cô càng thêm căng chặt.

Rốt cuộc, cửa được kéo ra.

Tạ Từ vốn dĩ đầy mặt không kiên nhẫn, nháy mắt nhìn thấy cô, tất cả hóa thành kinh ngạc.

Đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ của anh mở to. Khuôn mặt thon gầy thanh tú, nửa người trên trần trụi, chỉ mặc một chiếc quần dài màu xám. Tạ Từ hơi há mồm, ngây ngốc ngơ ngác nhìn Hứa U.

Hứa U biểu cảm trấn định, trên cổ cô còn đeo thẻ phóng viên.

"…."

Hai người đối diện nửa giây, Hứa U dời ánh mắt sang một bên trước.

Hoảng hốt trong chớp mắt.

Tạ Từ cúi đầu nhìn chính mình sau đó thoáng buông cánh tay đang đỡ cửa. Anh quay người đi về phía phòng ngủ, đi được hai bước lại vội vàng quay về kéo Hứa U vào phòng sau đó đóng cửa lại.

Đầu anh hơi choáng nhưng vẫn cố nâng tinh thần, “Em đừng đi đấy, tôi đi mặc quần áo.”

Hứa U không tiến vào, rũ mắt đứng ở cửa, “Tớ còn có việc nên chỉ mang thuốc đến cho cậu, không đi vào.”

“Từ từ.”

Anh giống như không nghe được, vội mặc một cái áo thun vào người rồi đi ra.

“Tôi đi đây.” Hứa U để túi thuốc lên tủ đựng giày sau đó quay người muốn đi.

Phía sau truyền đến tiếng nói ngăn cản, “—- đừng.”

Cô dừng động tác.

“Cái kia, cái kia.”

Tạ Từ nói nhỏ dần, “Em… em nấu nước giúp tôi, tôi không đủ sức.”

—

Phòng bếp, hơi nước phun ra, đèn đỏ chuyển sang xanh.

Hứa U rút đầu cắm, cô kéo tủ bát tìm cốc đựng nước nhưng lại phát hiện bên trong không có gì cả.

Đi ngang qua phòng khách, phát hiện nơi đó càng trống rỗng không chút hơi người. Đồ trong phòng rất ít, trừ bỏ một số đồ dùng tất yếu, những thứ khác ít đến đáng thương, cả căn phòng chỉ một cái liếc mắt là có thể xem hết tất cả mọi đồ dùng.

Hứa U nhìn thẳng.

Ánh sáng trong phòng hơi yếu, duy chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt ở đầu giường.

Lần này Tạ Từ đổ bệnh thật nhanh, thân thể vốn đã yếu, lần này còn sốt cao ngoài dự đoán. Có lẽ anh cảm thấy mình sốt đến mơ hồ, không phân rõ cảnh trong mơ hay là hiện thực, chỉ chốc lát đã ngủ say.

Hứa U gọi anh vài tiếng cũng không thấy anh đáp lại.

Cô không nhịn được nhìn quét qua căn phòng bừa bộn, do dự vài giây cuối cùng cũng quyết định bước vào.

Tầm mắt liếc qua mặt Tạ Từ, đầu anh nghiêng sang một bên, đuôi lông mày kéo dài, môi trắng bệnh, gò má đỏ lên, lông mi khẽ rung động.

“Tạ Từ… Cậu cần phải đi bệnh viện.” Cô nhỏ giọng gọi anh.

“Tạ Từ.”

“Tạ Từ….”

“Tạ Từ?”

Hứa U khom lưng đặt tay lên trán anh.

Trán nóng bỏng truyền độ ấm sang lòng bàn tay cô.

Từ Từ hơi cử động, mắt mở to, hoảng hốt vòng tay qua sau cổ Hứa U kéo cô vào lòng mình. Anh cho rằng mình đang nằm mơ, nhẹ giọng nỉ non, lưu luyến vuốt ve cổ cô, “Hứa U, để tôi ngủ thêm một hồi, lát nữa sẽ dậy.”

Cô hơi dừng động tác, vài giây sau mới nhận ra ý thức của anh đã mơ hồ.

Qúa mệt, tay Tạ Từ vô lực trượt xuống rũ ở mép giường. Tóc mái đen nhánh che đậy khuôn mặt anh.

Cô chớp chớp mắt, tầm mắt lơ đãng nhìn đến ánh sáng hơi mờ kia.

Hứa U dời mắt đi, qua hai giây lại đặt tầm mắt lên chiếc nhẫn kia lần nữa.

Làn da bị nhẫn che đậy thấp thoáng có chữ gì đó.

Trong nháy mắt kia, cô không biết ma xui quỷ khiến thế nào, đột nhiên duỗi tay kéo nhẫn xuống.

Cổ họng yên lặng rách nát, cô không khống chế được chính mình.

Phảng phất như có người chặt đứt dây thần kinh.

Nhẫn đeo không lâu, kích cỡ cũng không đúng. Dùng chút sức lực là có thể kéo nhẫn khỏi ngón tay.

Nương theo ánh sáng nhàn nhạt.

Hứa U chăm chú nhìn nơi đó.

Anh hô hấp thật nhẹ, trên ngón áp út, có một vòng hình xăm chữ cái tiếng Anh màu đen.

XY.

Chương 60: Kết thúc hồi ức

Edit: Qing Yun

(Xảy ra chút lỗi kỹ thuật, chương này sẽ được post công khai, còn về màu sắc của con gấu kia, nó là màu nâu nhé các chế.)

Thời điểm tỉnh lại, xung quanh không một tiếng động. Đèn bàn trên tủ vẫn luôn sáng.

Tạ Từ bất an xoay đầu, đôi mắt chậm rãi mở ra, trước mặt mông lung mơ hồ. Đầu anh đau như muốn nứt ra, mệt mỏi xốc chăn trên người rồi để chân trần bước xuống sàn nhà.

Phòng khách an tĩnh không một bóng người. Một túi nilon đầy thuốc để trên tủ giày.

Anh hơi thất thần, ngồi trên sô pha với tay lấy bật lửa và hộp thuốc trên bàn.

- -

Chìa khóa cắm vào ổ, tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên.

Hứa U hơi cụp mắt, để chìa khóa sang một bên. Cô đổi dép rồi xách túi rau mua ở siêu thị vào nhà.

Đèn được bật sáng. Ánh sáng dừng trên khuôn mặt sạch sẽ trắng nõn của cô.

Hứa U vẫn còn mặc bộ quần áo đi làm kia. Áo sơ mi màu trắng và chân váy bút chì màu xám, lộ ra một đoạn cẳng chân tinh tế trắng nõn như ngó sen. Thiếu nữ ngây ngô, lại có thêm cảm giác thành thục khó nói.

Tạ Từ bị chấn kinh rồi. Nhìn cô đến ngơ ngẩn, đôi mắt dõi theo từng cử động của cô.

Hứa U giống như không phát hiện ra anh đang hút thuốc ở phòng khách, cô trực tiếp đi vào trong bếp.

Tạ Từ nhanh chóng dập tắt điếu thuốc, đứng lên đuổi theo. Chỉ là anh không dám đi vào mà chỉ đứng ở cửa, ấp a ấp úng hỏi: "Em... Sao em lại trở lại?"

Cô cúi đầu bận việc, không trả lời câu hỏi của anh.

Dần dần, gan Tạ Từ lớn hơn, nhích từng chút đến gần Hứa U. Len lén liếc cô một cái.

Cũng không tiến tới quá gần.

Hứa U đang nhặt rau, mười ngón tay nhỏ dài, có thể thấy mạch máu nhỏ xanh trên mu bàn tay. Khom lưng lấy bát, duỗi tay mở máy hút khói, Tạ Từ dõi theo từng động tác của cô.

Hai người trầm mặc thật lâu, Tạ Từ vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hứa U nghiêng đầu nhìn anh, "Cậu đứng đây làm gì?"

"A?"

Tạ Từ đột nhiên bị cô nhìn chằm chằm, đại não chưa kịp phân tích đã buột miệng thốt ra, "Tôi giúp em."

"..."

"Đi ra ngoài uống thuốc đi."

Cô thu hồi ánh mắt, thuần thục đập trứng gà, bật lửa, đổ nắm rau đã rửa sạch vào nồi xào.

Nói xong thì không tiếp tục nhìn anh nữa.

Trên bàn cơm vô cùng yên tĩnh.

Advertisement / Quảng cáo(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

Tạ Từ anh phận ăn cháo vừa mới xấu xong, vùi đầu vào bát, không biết vì sao đột nhiên khẩn trương.

Hứa U ngồi ở đối diện, không nói một lời, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"...Em, em có muốn ăn không?"

Cô chỉ làm một phần cháo, là cho anh.

"Anh ăn đi."

Hứa U ngồi trên ghế, sau một lúc lâu mới nói, "Ăn xong tớ có lời muốn nói với cậu."

"..."

Nhất thời không còn lời để nói, giữa bọn họ vốn đã không có nhiều đề tài chung, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng như thế.

Cọ tới cọ lui, thẳng đến khi bát đều thấy đáy anh mới luyến tiếc buông thìa.

Tạ Từ vừa mới uống thuốc hạ sốt, không biết có tác dụng hay không, khuôn mặt vẫn ửng đỏ không giảm.

"Báo cáo cô giáo Hứa, tôi ăn xong rồi."

Tạ Từ vừa cười, khuôn mặt sinh động hẳn lên.

Hứa U nhìn anh hồi lâu, cũng không nói lời nào.

Anh chưa vui vẻ được bao lâu đã nghe cô nói, "Nói cho tớ về cuộc sống của cậu trong mấy năm nay đi."

"..." Tươi cười trên mặt Tạ Từ cứng đờ.

Hứa U không chớp mắt, chăm chú nhìn anh.

"Như em đã nói đấy, khi đó tay tôi có chút vấn đề nên tạm thời nghỉ học." Anh nhắc lại chuyện trước kia, không để ý mà cười đùa. Chỉ là đôi mắt lại hơi thấp xuống.

Hứa U gật đầu, "Sau đó."

"...Cái gì sau đó?"

"Sau khi cậu tạm nghỉ học thì sao?" Lần đầu tiên cô không chịu buông tha như vậy.

"...."

"Không có sau đó."

Tạ Từ ủ rũ, trầm mặc không nói.

Một khoảng thời gian an tĩnh thật dài.

Khuôn mặt bình tĩnh của Hứa U rốt cuộc không giữ nổi.

Âm thanh chân ghế cọ sát với sàn nhà vang lên chói tai.

Tạ Từ nghe được động tĩnh bèn ngẩng đầu nhìn. Hứa U đứng dậy, gương mặt đầy mệt mỏi, cô đẩy ghế dựa ra chuẩn bị rời đi.

Anh không biết như thế nào, trong lòng trầm xuống.

Phảng phất lại về phòng bệnh nhiều năm trước, nhìn bóng dáng cô đi xa, cuối cùng biến mất không thấy.

Không biết vì sao lại có dự cảm, lần này cô rời đi, thật sự sẽ không trở lại nữa...

Tạ Từ hoảng hốt, vội vàng tiến lên một bước, "Từ từ, em đừng đi."

Lần này, Hứa U không để anh giữ chặt tay. Cô rụt tay ra sau, giữ khoảng cách một cánh tay với anh.

Mấy năm nay, da cô càng trắng hơn, cằm càng gầy hơn.

Hứa U còn ở trong cảm xúc thất vọng, cô lắc đầu.

"Tạ Từ, tớ cho cậu một cơ hội cuối cùng."

Cô cắn răng, cơ hồ nhấn mạnh từng chữ.

"Tớ muốn cậu, chính cậu, tự mình nói cho tớ những chuyện đã xảy ra với cậu trong mấy năm nay, nguyên nhân cậu rời khỏi tớ, thậm chí mấy năm nay đi tìm tớ nhưng vẫn không tới gặp tớ."

"..."

Tiếng nước rơi tí tách từ vòi nước trong phòng bếp cũng không

ai để ý đến.

"Hứa U." Anh gian nan mở miệng, "Tôi...."

Việc đã đến nước này, Hứa U cũng không biết cảm xúc mãnh liệt này từ đâu mà đến, cũng không muốn đi truy cứu.

Cô biết mình muốn cái gì, cho nên mới năm lần bảy lượt dung túng anh, cũng dung túng chính mình.

Nhưng mà, Hứa U có giới hạn cuối cùng.

Cho nên cô muốn biết rõ ràng, cô không muốn không rõ ràng.

"Tạ Từ, tớ là một người rất chấp nhất, đã nhận định ai thì sẽ không từ bỏ, nhưng không có nghĩa tớ không thể buông xuống được."

Hứa U mím môi, lông mi lại bắt đầu ẩm ướt, "Chuyện trước kia của cậu, tớ không muốn toàn bộ đều nghe từ miệng người khác."

Cho nên, cậu thể có dũng cảm dù chỉ một lần được không.

Cô nghĩ trong lòng.

Tớ thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Đến bây giờ Hứa U mới phát hiện, nhiều năm như vậy, dường như cô vẫn loanh quanh một chỗ, không thể bước ra ngoài.

Cô vẫn luôn nhắc nhở chính mình, đừng đi xem, đừng nhớ nhung.

Nhưng nhìn thấy anh bị ốm, bên người lại không có ai chăm sóc.

Nhìn thấy anh dù đã miễn cưỡng cười vui cũng không che dấu được suy sút.

Hứa U bắt đầu nghĩ, lúc trước để Tạ Từ tự quyết định, đều là sai, tất cả đều là sai.

"Tạ Từ."

Cơ hồ trong nháy mắt Hứa U mở miệng kia, Tạ Từ nhìn thẳng mặt cô, rốt cuộc hạ quyết tâm.

"___Hứa U, tôi đã từng nỗ lực."

"..."

Cô không nói.

- -

Mọi việc xảy ra giống như Tống Nhất Phàm đã nói.

Sau khi Tạ Từ xuất viện đã sa sút tinh thần rất lâu, đi hồi phục cũng lười không muốn đi.

Biết chuyện tay mình bị tàn phế, lúc ấy cậu còn nhỏ, cảm thấy bị đả kích rất lớn. Hơn nữa, chia tay với Hứa U đã vượt qua khả năng chịu đựng của Tạ Từ.

Khi đó, cậu thậm chí còn nghĩ tới cứ để mọi chuyện kết thúc như vậy.

Thẳng đến khi Tạ Thiên Vân lôi cậu ra khỏi giường.

Quan hệ của hai bố con vẫn luôn không tốt. Bởi vì khi Tạ Từ còn nhỏ, Tạ Thiên Vân lại bận việc, không có thời gian quản Tạ Từ, sau đó lại ly hôn với mẹ đẻ của cậu, công việc ngày càng bận rộn,

càng thêm không có thời gian quản cậu.

Thơ ấu khuyết thiếu tình cảm gia đình, Tạ Thiên Vân tự biết mình không phải, tận lực đền bù ở mặt vật chất. Chỉ là tính tình Tạ Từ kiệt ngạo khó bảo, không muốn nói chuyện với ông, ngăn cách giữa hai bố con càng lúc càng lớn.

Tuổi dậy thì, Tạ Từ từng phản nghịch, hút thuốc uống rượu, đánh nhau tán gái, chỉ cần có thể tức chết Tạ Thiên Vân thì Tạ Từ đều làm.

Rốt cuộc đến năm lớp 11, Tạ Thiên Vân bị gọi lên gặp giáo viên. Lần đầu tiên ông nhìn thấy cô bé kia, ánh mắt cô kiên định, kéo Tạ Từ ra sau mình bảo vệ cậu. Quan hệ của hai người, Tạ Thiên Vân nhìn một cái là biết. Ai có thể hiểu con trai ông hơn ông.

Không ngoài sở liệu, Tạ Từ thay đổi đến mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Còn chưa vui mừng bao lâu, Tạ Từ lại xảy ra chuyện. Tằng Kỳ Lân nói hết mọi chuyện cho ông, bao gồm cả chuyện chia tay với Hứa U. Tạ Thiên vân cũng từ lứa tuổi này đi lên, đương nhiên biết Tạ Từ nghĩ gì trong lòng.

"--- Tạ Từ, bố nói con vô tri, nói con ngu dốt!"

Tạ Thiên Vân lắc đầu, hận rèn sắt không thành thép nói, "Một bàn tay bị phế liền khiến cả người bị phế, trách không được người khác nhìn con chướng mắt."

Tạ Từ bị chọc đến chỗ đau, hồng hốc mắt, biểu tình kích động, "Bố đánh rắm."

"Hứa U cô ấy... Cô ấy... Con." Tạ Từ nói năng lộn xộn, lại cái gì cũng không nói nên lời.

Tạ Thiên Vân tát cậu một cái, rất dùng sức.

"Cái gì cũng có thể dễ dàng đẩy ngã con, chính mình không có tương lai, con cho người khác tương lai kiểu gì?! Tạ Từ, con đã 18 tuổi, thân là một người con trai, con phải biết mình nên làm gì. Mỗi ngày con đều mang thái độ ăn chơi nhậu nhẹt, dù tay không tàn phế, về sau ra ngoài sống bằng tiền của bố, con có thể sống được sao lâu?! Con có thể ở bên cô bé kia bao lâu?! Lần này con đi đánh nhau cũng là con tự tìm, cái gì cũng có số cả! Bố thấy lần này tay phải xảy ra chuyện lại là chuyện tốt, làm con tỉnh táo lại!"

"Con may mắn hơn người khác, bởi vì bố kiếm được tiền, lại chỉ có mình con là con trai, về sau toàn bộ đều là của con. Nhưng nếu con yếu đuối như vậy, con đừng kéo chân ai, cứ ở nhà chờ chết đi!"

Mất bao lâu để một người con trai trở thành một người đàn ông?

Advertisement / Quảng cáo(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

Có lẽ là cả đời.

Có lẽ chỉ cần một lời nói.

Từ ngày đó, Tạ Từ bắt đầu kiên trì đi bệnh viện hồi phục.

Thật ra có rất nhiều người cảm thấy gân tay bị đứt thì không còn hy vọng, là người tàn phế. Nhưng căn bản không phải như vậy, chỉ cần kiên trì rèn luyện mỗi ngày, chườm nóng, khả năng rất lớn tay sẽ chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Mấy sợi gân cậu bị đứt đầu không phải thần kinh chính, hơn nữa được cứu kịp thời, cho nên có thể khôi phục kha khá.

Sau khi bỏ thạch cao, mỗi ngày Tạ Từ đều kiên trì tập cử tạ và hít đất.

Mỗi lần xương cốt đều đau đớn, đau đến mức trái tim co rút. Nhưng chỉ cần nghĩ đến ánh mắt thất vọng của Hứa U khi rời đi, cậu liền cắn môi tiếp tục kiên trì.

Ban đầu lúc mới viết chữ, mỗi một chữ đều khó khăn, bởi vì đau, tay cũng run rẩy.

Sau đó có thể viết nhiều hơn.

Tạ Thiên Vân thấy cậu như vậy, lặng lẽ giúp cậu làm thủ tục nhập học. Chỉ là cậu vừa làm xong giải phẫu, chưa hoàn toàn khôi phục nên vẫn tạm nghỉ học mộ năm, ở nhà điều trị cơ thể.

Có lần Tống Nhất Phàm tới tìm Tạ Từ, đột nhiên nói đến Hứa U.

Cậu ta đắn đo một hồi, mới mở miệng, "Mấy hôm trước gặp Hứa U."

"..."

Tạ Từ gật đầu, đôi mắt rũ xuống. Nhưng Tống Nhất Phàm biết nội tâm cậu không bình tĩnh như vẻ ngoài.

"Hiện giờ thành tích của Hứa U khá tốt, cũng không thích nói chuyện với người khác." Tống Nhất Phàm cười, "Cô ấy hỏi tôi, cậu sống có tốt không."

Tạ Từ sửng sốt, rốt cuộc không nhịn được hỏi, "Cậu nói thế nào?!"

"Tôi nói cậu khá tốt, nói cô ấy không cần lo lắng, dù sao người ta học giỏi như vậy, cũng không nên kéo chân người ta, đúng không."

Tạ Từ gật đầu, sau đó lại nghĩ gì đó mà mở miệng, "Kia, hai người còn nói gì về tôi không?"

Xem dáng vẻ gấp gáp của cậu, Tống Nhất Phàm đấm cậu một cái, "Đệt, xem cậu kích động kìa, không nói gì cả, có chuông vào học nên đi luôn."

"Cậu đừng nói gì với cô ấy, chờ tôi khỏe lại rồi nói. Cũng đừng ảnh hưởng Hứa U học tập." Tạ Từ dặn dò.

Tống Nhất Phàm cười nhạo, "Ông đây đương nhiên biết."

Lúc gần đi, Tạ Từ vẫn không yên tâm, dặn cậu, "Nếu ở trường có ai làm khó Hứa U, mẹ nó cậu đừng chỉ đứng nhìn, nhớ rõ giúp tôi bảo vệ cô ấy, hoặc là tới tìm tôi cũng được."

Vẻ mặt Tạ Từ tàn nhẫn.

Tống Nhất Phàm bật cười, "Ai dám bắt nạt người của cậu, đại ca của Nhất Trung chính là cậu đấy."

"Đệch, cút đi." Tạ Từ mắng một câu.

Ngày Hứa U thi đại học xong cũng là ngày Tạ Từ đi học lại.

Cậu tới lớp mới, rất khiêm tốn, trên bàn học lúc nào cũng có một chồng sách.

Bạn học trong lớp đều rất kinh ngạc, đẹp trai như vậy mà lại là con mọt sách.

Ai cũng không thể tưởng tượng được, cậu chính là Tạ Từ nổi danh lừng lẫy của Nhất Trung.

Kết quả thi đại học được công bố, Nhất Trung đều vui mừng.

Hứa U trở thành thủ khoa ban tự nhiên.

Tạ Từ trộm nghỉ học một tiết để chạy tới xem lễ tốt nghiệp. Dọc theo đường đi có rất nhiều người nhận ra cậu, đều tiến tới chào hỏi. Tạ Từ luôn mắt điếc tai ngơ, ánh mắt mãi dừng ở người cô.

Hai tháng nghỉ hè qua đi.

Tạ Từ biết Hứa U đi học ở một trước đại học phía Nam, không đi Thanh Hoa, cũng không đi Bắc Đại.

Ngẫu nhiên cậu sẽ nghĩ đến cô, một lần nghĩ là nghĩ luôn nửa giờ.

Mỗi lần có kỳ nghỉ, Tạ Từ đều mua vé máy bay bay đến chỗ Hứa U, sau đó đứng ở cửa trường học, trộm nhìn đám người, hy vọng có thể nhìn thấy cô. Có đôi khi may mắn, có thể nhìn thấy cô. Có đôi khi không may, đứng ở đó mấy giờ cũng không thể gặp được.

Tay phải của Tạ Từ không tốt, cậu bèn bắt đầu luyện viết bằng tay trái. Bạn ngồi cùng bàn luôn cho rằng cậu thuận tay trái.

Đầu óc cậu thông minh, tuy rằng trên cơ bản đều không đủ kiến thức, nhưng học tập chăm chỉ suốt một năm, đến kỳ thi vào tháng tư, lần đầu tiên Tạ Từ có thể làm được một bài thi ra dáng.

Bạn bè xung quanh trở về thăm cậu, mọi người đều cực kỳ vui mừng. Thời điểm ăn cơm uống rượu đều tâng bốc cậu, đám bọn họ sắp có một người trở thành học sinh giỏi.

Lý Kiệt Nghị uống nhiều rượu, líu lưỡi nói: "Chờ sau này Tạ thiếu của chúng ta thi đậu đại học, nhất định phải kêu toàn họ người trong Nhất Trung trước kia trở về, bao khách sạn ca hát vui chơi ba ngày ba đêm!"

Tất cả mọi người đều cười vang, ngay cả Tạ Từ cũng cảm thấy

ánh sáng ở trước mắt.

Tạ Thiên Vân xảy ra chuyện vào ngày 6 tháng 6.

Ngay buổi tối trước hôm Tạ Từ thi đại học, xảy ra tai nạn xe cộ trên đường đến sân bay. Tài xế tử vong ngay tại chỗ, Tạ Thiên Vân được đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Bệnh viện liên hệ Tạ Từ, lúc ấy cậu còn học tiết tự học buổi tối trên trường.

Từ Từ vội vã đi đến, đầu óc trống rỗng, trán đổ mồ hôi.

Thật vất vả tới được bệnh viện, có người nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của cậu bèn đi tới nói: "Cậu là con trai của Tạ Thiên Vân đúng không, ông ấy ở phòng cấp cứu số 1, vừa mới xảy ra tai nạn nghiêm trọng, hiện tại đang được cấp cứu."

Mọi thứ chung quanh dường như không còn tồn tại.

Tiếng bước chân dồn dập đi qua trước mặt. Tạ Từ mất lực ngồi bệt xuống đất, suy nghĩ hỗn độn vẫn luôn chồng chéo lên nhau. Người phụ nữ mới ở bên Tạ Thiên Vân cũng đi đến.

Vừa mới nghe người ta nói xong hai câu, cảm xúc quá lớn mà ngất đi rồi. Lại một phen luống cuống tay chân tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc không dứt. Khuôn mặt Tạ Từ vô cảm, vẫn luôn canh giữ bên cửa phòng cấp cứu.

Thẳng đến hai giờ sáng, phòng giải phẫu tắt đèn. Cửa mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang bước ra ngoài.

"Đi lấy đồ, liên hệ nhà tang lễ." Có người đi đến nói với cậu.

Qua hồi lâu.

Tạ Từ mới nhớ tới muốn khóc, lần đầu tiên cậu nếm thử cảm giác mất đi người thân. Cái cảm giác vĩnh viễn không quên nổi.

Xốc vải trắng lên, lộ ra khuôn mặt sớm đã không còn sinh khí của Tạ Thiên Vân. Thân thể ông đã được người lau sạch sẽ, cơ thể cứng còng mất đi độ ấm.

"____Bố!"

Tạ Từ quỳ trên mặt đất, nức nở rơi lệ.

Sau đó anh không chịu đựng nổi, nhốt mình trong phòng suốt hai tháng.

Tạ Thiên Vân để lại rất nhiều tài sản, nhưng vì qua đời ngoài ý muốn, chưa kịp lập di chúc. Người thân tìm luật sư giúp Tạ Từ.

Nhưng anh không biết buôn bán, chú của Tạ Từ đã tiếp quản công việc.

Lúc ấy Tạ Đông Ba nói với Tạ Từ: "Chú tiếp quản công ty giúp cháu, nhưng công ty vẫn luôn là của cháu, cho dù sau này cháu không đủ năng lực, chú sẽ thay bố cháu nuôi cháu cả đời."

Mặc kệ phát sinh bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Lúc này đây, Tạ Từ mất rất nhiều thời gian mới có thể tiếp thu hiện thực này. Hai năm, thật ra Tạ Từ không nhớ được nhiều. Anh không học đại học, Tạ Đông Ba bèn đưa anh đi học sửa chữa xe.

Ở phương diện này, anh có thiên phú kinh người, luôn có những phán đoán chuẩn xác đối với các loại xe khác nhau.

Sau đó, Tạ Đông Ba bỏ tiền làm một xưởng sửa xe cho anh, dùng

quan hệ hợp tác với rất nhiều câu lạc bộ đua xe.

Tạ Từ có thể tự mình kiếm tiền, cũng có bạn bè mới, thậm chí là cuộc sống mới. Nhưng anh không có sức sống, người cũng càng ngày càng sa sút.

Đi ra khỏi bóng ma mất người thân, đi thành phố Thân mở xưởng sửa xe, là chuyện xảy ra ở hai năm sau.

Tạ Từ phát hiện không thể khống chế chính mình đi tìm Hứa U. Thâm tình vẫn luôn là vô thức, thời điểm anh phát hiện ra, Hứa U đã cách anh ngày càng xa.

Lại qua một năm, Tạ Từ muốn đi tìm Hứa U, dù sao lại theo đuổi cô một lần nữa cũng đúng. Lúc ấy anh cầm trong tay bài thi toán Hứa U để lại cho anh, còn có thành tích bài thi tháng tư cuối cùng kia.

Những thứ này anh đều giữ lại, giấu ở nơi không ai có thể phát hiện.

Tạ Từ không biết phải tìm Hứa U thế nào, gặp ai liền tùy tiện kéo lại hỏi, "Cậu có biết Hứa U không?"

Trong lòng anh có rất nhiều điều muốn nói.

Đi đến quảng trường kéo cờ, rốt cuộc có người nói cho anh, "Hứa U à, ở sân bên kia kìa."

Tạ Từ nhìn theo hướng người đó chỉ, lòng tràn đầy vui mừng.

Đại khái còn không đến mười mét, rốt cuộc nhìn đến người mình ngày đêm nhớ thương. Cô đưa lưng về phía anh, cúi đầu khom lưng quét vệ sinh.

Tạ Từ đứng tại chỗ, bước chân lên rồi rụt lại rất nhiều lần. Chờ

lúc anh muốn đi đến, lại thấy có một chàng trai cầm khăn giấy đến, lúc đi qua bàn bèn thuận tiện lấy một chai nước, vặn nắp ra rồi đưa cho Hứa U. Chàng trai kia cười thật ôn nhu, không biết nói cái gì bên tai Hứa U.

Hai người vừa cười vừa nói, nhìn thật xứng đôi.

Tạ Từ không nhìn được biểu cảm trên mặt Hứa U, nhưng cũng không cần nhìn thấy.

Anh cảm thấy không sao cả.

Cũng đúng.

Không biết lâu như vậy, chính mình còn mãi ảo tưởng cái gì. Hứa U sớm đã sống tốt, Tạ Từ anh tính là cái gì. Cô ưu tú như vậy, hồi học cấp ba đã chướng mắt anh, toàn do Tạ Từ đeo bám không tha. Huống chi hiện tại chỉ là nhân viên sửa xe còn chưa tốt nghiệp cấp ba, có lẽ Hứa U càng xem thường anh.

Advertisement / Quảng cáo(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

Bên cạnh có thùng rác, Tạ Từ ném giấy báo điểm vào.

Đến phiên bài thi môn toán.

Tạ Từ dừng tay, rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm ném. Xoay người rời khỏi trường học.

Giống như đồ vật bị ném đi.

Đó là lần anh đến gần Hứa U nhất.

Mấy năm nay, Tạ Từ cũng từng muốn quên cô.

Chỉ là không có cách nào cả, không biết tại sao, chỉ là không thể quên được. Rõ ràng lần đó đã quyết định không đi tìm cô nữa, nhưng không được bao lâu lại không khống chế được đi trộm xem cô. Càng xem càng không thể quên được.

Duy nhất có thể khống chế, chính là không để mình xuất hiện trước mặt cô, tận lực không đi quấy rầy cuộc sống của cô.

Thẳng đến ngày cô xuất hiện ở xưởng sửa xe của mình.

Trong nháy mắt kia, anh thậm chí cho rằng mình chưa tỉnh mộng.

Lý trí giống như không tồn tại. Anh không cam lòng lại đi trốn tránh.

Chỉ cần đụng tới người ngày đêm nhớ thương, người chỉ có thể trốn ở nơi tối tăm để nhìn lén, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình. Cảm giác kia giống như lên cơn nghiện.

Lý trí luôn không thể quản được thân thể.

- -

Nói xong tất cả, Tạ Từ vẫn chưa dám nhìn Hứa U.

Anh bị ốm, còn ở trong hồi ức, đầu óc có chút mờ mịt, "Tôi cho rằng tôi cố gắng đọc sách là có thể tìm được em."

"Hứa U... Thật xin lỗi."

"Về sau tôi không đi tìm em nữa, tôi không biết em cũng sẽ khổ sở như vậy."

Tạ Từ: "Hứa U, tôi cũng từng nỗ lực, chỉ là cái phiếu điểm kia bị tôi vứt đi rồi...."

Anh thật sự đã từng nỗ lực.

Cho nên.

Nếu thích, vì sao cơ hội tới, lại không thể nỗ lực một lần.

"Em đừng thất vọng về anh, lúc trước anh nói muốn làm bạn của em, thật ra còn chưa nói xong, anh muốn làm bạn trai của em."

Tạ Từ lấy hết can đảm ngẩng đầu.

Phát hiện Hứa U lẳng lặng nhìn anh.

Khuôn mặt sớm đã ướt đẫm nước mắt.

Chương 61: Mây tan sương tạnh

“Tạ Từ, vì sao cậu cảm thấy tớ sẽ không khó chịu.”

Hứa U nhẹ giọng hỏi.

Cô ngẩng mặt, dùng đôi mắt ướt dầm dề lẳng lặng nhìn anh, nhìn anh thật sâu.

“….. Thực xin lỗi.”

Anh bị sốt đến có chút mơ hồ, không biết nên trả lời cô như thế nào mới đúng.

Trên mặt Hứa U không có gợn sóng.

Cảm xúc thật sự không cách nào khắc chế, ngực đau giống có có gì đó đấu đá lung tung bên trong, cô nhịn không được, nước mắt tuôn rơi như vỡ đê.

Chậm rãi, Tạ Từ cúi đầu xuống khi bị cô nhìn chăm chú.

Cô thấy dáng vẻ này của anh, muốn nói gì đó nhưng lời nói đến bên miệng rồi lại cảm thấy đau lòng đến hốt hoảng.

Trầm mặc thật lâu, Tạ Từ ngẩng đầu nhìn thấy cô đứng trước mặt mình, khuôn mặt không chút do dự.

Nhìn mãi.

Mặt ngoài trấn định tự nhiên, lại không che dấu không cảm xúc khó khăn chật vật trong mắt anh.

“Hứa U, em đừng khóc.”

Nước mắt trên mặt Hứa U vẫn chưa khô, vẫn luôn yên lặng rơi xuống. Tạ Từ bó tay không có biện pháp, muốn thay cô lau nước mắt nhưng lại do dự mãi không thôi.

Mới vừa tiến lên hai bước, Hứa U liền chủ động tới gần, vươn đôi tay ôm chặt eo anh.

Hai người đột nhiên gần sát.

Eo bị người dùng hai tay ôm chặt, trái tim đang đập trong lồng ngực đột nhiên lỡ nhịp, Tạ Từ vươn tay giữa không trung, không biết phản ứng như thế nào.

Hứa U dựa đầu vào vai anh, đột nhiên bật khóc nghẹn ngào. Cô không nghĩ tới mình đã 24, 25 tuổi rồi, thế mà vẫn có thể dễ dàng khóc nức nở trước mặt anh như vậy.

Lòng Tạ Từ đột nhiên nhảy ra một ý nghĩ thật ích kỷ.

Khiến cho Hứa U khóc như vậy cũng tốt, ít ra cô cũng khóc vì mình chứ không phải ai khác.

Thân thể ấm áp của cô dựa thật gần anh, làn da kề sát, khoảng cách giữa hai trái tim cũng cực gần.

Loại ý nghĩ này đột nhiên nhảy ra, sung sướng từ lòng bàn chân dâng lên rồi lẻn đến đỉnh đầu. Thậm chí cơ thể anh còn toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tạ Từ đếm hơi thở của chính mình, một cái, hai cái, ba cái…..
Tay chậm rãi vòng qua vòng qua bả vai cô, vừa mới chạm vào thì

đột nhiên nghe thấy tiếng cô gọi mình.

Hứa U nghẹn giọng mở miệng, “Tạ Từ.”

Anh dừng động tác, chột dạ đáp lời.

Sau đó, giữa phòng khách an tĩnh, giữa tiếng nước ồn ào, giữa tiếng đồng hồ kêu tích tắc.

Anh hoàn hồn, nghe được câu hỏi của cô.

“Mấy năm nay, cậu sống có tốt không.”

Tạ Từ thành thật trả lời, “Không tốt chút nào.”

Lời nói ra khỏi miệng, anh lại cảm thấy không ổn, vội vàng rối loạn giải thích, “Không phải do em không tốt, mà do chính tôi không tốt.”

Cô ngắt lời anh, “Tạ Từ, mấy năm qua cậu có thích người nào khác không?”

Anh ngây người một hồi lâu, mới giật mình trả lời cô, “Không thích ai cả.”

“Vậy ai sẽ đau lòng cậu.”

Thanh âm của cô thật mềm nhẹ.

“….. Cái gì?”

Tạ Từ căng thẳng, không nghe rõ lời cô nói.

“Tớ nói, cậu đẩy tớ ra, ai sẽ tới đau lòng cậu?”

“……”

Chờ một người, là đang làm một việc đầy vô vọng.

Vô vọng lại khổ sở, khổ sở lại dày vò, chìm nổi ở từng phút từng giây từng năm từng tháng.

Chính là một đời người, còn có mấy năm để có thể lãng phí với người khác,

Có phải chỉ có buông tay thì đôi bên mới có thể tự do.

Mới xem như giải thoát.

Nhưng mà Tạ Từ không cam lòng.

Anh không cam lòng.

Giải thoát cũng được, để đối phương được tự do cũng thế, anh đều không cam lòng.

Lời nói của Hứa U vừa rơi xuống, nháy mắt đã phá tan lý trí anh dựng lên bấy lâu.

Trái tim Tạ Từ đột nhiên gia tốc, chôn đầu vào hõm vai cô, vừa thoải mái vừa tủi thân.

“Không có, không ai đau lòng tôi, Hứa U.”

“Em cũng đừng đi thích người khác.”

“Nếu em thích người khác, tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Anh nói từng câu từng chữ, thẳng đến khi thanh âm nghẹn ngào.

Tạ Từ ôm cô thật chặt, chặt đến mức dường như cô không thở nổi.

Sau một lúc lâu.

Cô nâng tay lên vuốt lưng anh từ trên xuống dưới, giống như an ủi bạn nhỏ khóc nhè.

Sống lưng cứng đờ.

Chỉ là hai giây sau, Tạ Từ thỏa mãn mà cọ cọ cô.

Sao có thể thích người khác đây.

Ở tuổi tác đó.

Từng yêu người như cậu.

Tình cảm của cô đã sớm lụi tàn, sao có thể thích người khác đây.

—

Nhiệt độ cơ thể của Tạ Từ vẫn luôn không giảm, uống thuốc hạ sốt cũng không có tác dụng. Anh không muốn đi bệnh viện, kéo chăn trùm kín chính mình, cả người nóng như lửa đốt.

“Sốt tới 39 độ.”

Hứa U đứng ở mép giường, lắc lắc nhiệt kế, nhíu chặt mi, “Dậy, đi bệnh viện.”

“……” Anh giả chết, đi kéo tay cô, nhắm mắt lại nỉ non, “Không đứng dậy, anh khó chịu.”

“Khó chịu thì đi bệnh viện.”

“……”

“Anh không dậy thì em đi đấy.”

Hứa U gạt tay anh ra, làm bộ phải đi. Tạ Từ không muốn cô đi, bèn giãy giụa xốc lên chăn, để chân trần xuống giường đuổi theo cô.

“Em đừng đi.”

Đêm hôm khuya khoắt.

Thật vất vả tới bệnh viện. Tạ Từ lẽo đẽo theo sau Hứa U, thật giống chó con, không muốn rời cô nửa bước.

Hứa U đi nộp viện phí, Tạ Từ còn ngồi trên ghế dài giận dỗi.

Đôi mắt cách cái vài giây lại liếc nhìn hướng cô rời đi.

Hộ sĩ giúp anh truyền nước cười trêu chọc, “Đấy là bạn gái của anh à?”

Tạ Từ lười nhác rũ mi mắt, không muốn nói chuyện với hộ sĩ.

Lại đợi một lát Hứa U vẫn chưa trở về. Tạ Từ mệt mỏi nhìn xung quanh, cảm thấy chờ đợi thật vô vọng.

Hộ sĩ treo bình nước lên giá, dặn anh, “Đợi lát nữa truyền xong bình đầu tiên thì bảo bạn gái anh kêu tôi.”

“… Ừ.” Anh thất thần lên tiếng.

Đi vài bước, hộ sĩ nói: “Thấy anh rất dính bạn gái, quan hệ của hai người thật tốt.”

Chờ đến khi Hứa U cầm thuốc trở về, cô thấy bình nước đã treo

lên bèn ngồi xuống bên cạnh anh.

Để đồ sang một bên, giữa hai người có một khoảng cách không lớn không nhỏ, điều này khiến Tạ Từ không vui, nhưng anh lại ngại ngùng không nói ra miệng.

Nhịn nửa ngày.

Ban đêm phòng truyền dịch rất ít người, trong không khí tất cả đều là mùi cồn à nước sát trùng. Hứa U lăn lộn một ngày cũng mệt mỏi, dựa lưng vào tường, gập ngón tay xoa xoa trán.

Một lát sau, bên cạnh có động tĩnh nhỏ, thì ra là người bên cạnh nhẹ dịch thân thể về phía cô.

Hứa U nâng mắt, mệt mỏi nhìn anh, “Đang còn truyền nước, anh đừng lộn xộn.”

“Vậy em ngồi xa anh như vậy làm gì.” Anh ỷ vào mình sinh bệnh, nói với cô với giọng điệu đúng tình hợp lý. Cứ như vậy, dáng vẻ không nói lý lại có xu thế tro tàn bén lửa..

Thở dài dưới đáy lòng, Hứa U vẫn làm theo ý mà dịch người qua.

Tạ Từ nhẹ nhàng nở nụ cười.

Anh thò tay qua cầm lấy tay cô theo thói quen.

Hứa U không giãy giụa.

Người hơi tỉnh táo hơn, Tạ Từ nắm bàn tay nhu nhược như không có xương của cô, lòng bàn tay đều toát ra một lớp mồ hôi mỏng do chủ nhân của nó khẩn trương.

“Hứa U, lời em vừa nói với anh có phải thật sự không?.”

An phận một hồi, anh dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đâm đâm cánh tay cô, động tác ngữ khí cực kỳ tự nhiên.

“Nói cái gì?” Cô hỏi.

Hứa U cúi đầu đùa nghịch tờ đơn quảng cáo, sườn mặt nhìn nghiêm túc chuyên chú.

Tạ Từ trộm ngắm, cảm thấy thật là đẹp mắt.

Sau đó anh ngồi thẳng thân thể, nhìn thẳng phía trước, lại không kìm được trộm ngắm cô vài lần. Quá vài giây, tầm mắt lại dịch đến người cô, vừa lúc đụng phải ánh mắt của cô.

Hứa U: “Anh muốn nói gì.”

Bị người bắt được, Tạ Từ không chỉ không hổ thẹn, còn đúng lý hợp tình nói: “Em không cho anh mặt mũi chút nào, rõ ràng biết còn cố tình hỏi lại anh.”

“……”

Đàn ông là sinh vật dễ dàng lên mặt nhất trên thế giới, những lời này đặt lên người Tạ Từ quả nhiên ứng nghiệm.

Hứa U hiện tại rốt cục đã biết.

Hứa U câm nín một lúc lâu mới nói, “Em thật sự không biết vừa rồi em đã nói cái gì.”

Tạ Từ nóng nảy, nghiến răng nghiến lợi, thanh âm cũng nâng lên,

“Em người này, sao trí nhớ lại kém như vậy.”

“……” Hứa U vừa muốn cười, lại không biết nói cái gì.

“Anh chuyên tâm truyền nước đi, nghỉ ngơi một lát.” Cô khuyên anh.

“Trước nay chưa từng thấy người nào nói không giữ lời như em.”

Tạ Từ không biết phát hờn dỗi vì cái gì, còn nhỏ giọng lẩm bẩm, “Mới hồi nãy, rõ ràng em nói ——”

“Nói cái gì?” Cô trêu anh.

Vẻ mặt anh hiện rõ ’ anh đây bất chấp ’, buồn bực nói: “Em nói về sau em sẽ đau anh.”

“….. Em nói rồi sao?”

Hứa U hồi tưởng một hồi, hình như cô nói không phải ý này mà.

“Em chắc chắn từng nói như vậy.”

Tạ Từ nói năng có khí phách, nhìn dáng vẻ như mất trí nhớ của cô thì giận dỗi nói: “Thôi, trước nay chưa từng thấy người nào nói không giữ lời như em.”

“……”

Cô rũ mắt, ngón tay hoạt động mấy cái đã gấp tờ giấy thành bông hoa hồng. Hứa U đưa bông hoa hồng cho Tạ Từ, “Tạ Từ, chúng ta từ từ tới nhé.”

Tuy rằng bỏ lỡ thật lâu, nhưng vẫn có thời gian.

Cho nên anh đừng có gấp.

Tạ Từ rũ mắt, nhìn chằm chằm đồ vật đột nhiên xuất hiện ở

trước mắt.

Kiềm chế một hồi, anh vẫn chọn mở ra lòng bàn tay.

Đóa hoa hồng nhỏ nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay anh.

Hứa U nhấp môi, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Cô vòng hai tay ra sau đầu, vuốt lại mái tóc xõa tung trên vai rồi buộc gọi lại.

Tạ Từ hơi khép lại tay, ngốc một hồi, bỗng nhiên thò người ra hôn một cái lên má Hứa U.

Hôn không nghiêng không lệch, thẳng trên má lúm đồng tiền của cô.

Cô trở tay không kịp, đại não chết máy một lát.

Anh nói, “Hứa U, em đừng để anh phải chờ thật lâu.”

Chờ Hứa U hoàn hồn mới nhớ tới giơ tay lau lau môi.

Vừa mới buông tay, Tạ Từ lại dán đến, môi đối môi chuẩn xác mà in lên. Như là bất mãn hành động của cô, anh vươn tay nắm cằm cô không cho cô cử động, lần này dừng lại lâu hơn.

Một lát sau, Tạ Từ đột nhiên chủ động thối lui thân mình.

Hứa U quay đầu nhìn anh.

Anh kêu một tiếng, nhíu chặt mi, đôi mắt muốn mở mà không dám, nâng cánh tay lên, “Hứa U, em nhìn kim châm xem, có phải nó bị sao rồi không.”

Tạ Từ sốc, kêu cũng không màng hình tượng.

“…….”

Hứa U vội đứng lên, lúc này mới phát hiện có máu chảy ngược lên dây truyền dịch.

Hẳn là động tác của Tạ Từ quá kịch liệt, không chú ý đến kim tiêm.

Cô chạy đi gọi hộ sĩ.

Sau khi người tới, Tạ Từ vẫn luôn quay đầu sang một bên không dám nhìn.

Hộ sĩ kéo miếng băng dán ra cắm kim truyền dịch lại cho anh. Hộ sĩ hơi lớn tuổi, vừa làm vừa giáo huấn, “Truyền có bình nước cũng không yên, không biết đang làm cái gì.”

Hứa U đứng một bên ngượng ngùng không dám nói chuyện.

Chờ hộ sĩ đi rồi, Tạ Từ mới nhỏ giọng nói thầm, “Đệt, thật hung dữ.”

Hứa U: “…..”

—

Qua ngày đó, công việc cũng không qúa bận, Hứa U nộp bản thảo lên, mỗi ngày đều ngồi trong văn phòng tra tư liệu.

Sau khi Tạ Từ hết bệnh liền bắt đầu không an phận.

Xưởng sửa xe có việc, anh không thể ngày ngày đi gặp cô, nhưng điện thoại thì ngày nào cũng có.

Thỉnh thoảng cô vội không có thời gian trả lời, Tạ Từ không gọi đến nóng điện thoại thì không bỏ qua.

Một ngày, giữa trưa xuống lầu cùng Trương Lị Lị thì gặp phải Lý Chính An ở đường đi. Anh chào hỏi Hứa U, tươi cười trên mặt anh thật ấm áp.

Cô muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể nhấc tay, "Thật trùng hợp."

"Hai em đi ăn cơm à?" Lý Chính An nhìn Hứa U.

Cô giống như phát ngốc, không nghe được.

"Không phải, em về nhà, Hứa U buổi chiều có việc." Trương Lị Lị đứng bên giúp cô giải thích.

Hứa U nhìn thẳng bên ngoài, tầm mắt lại đưa trở về, cô hơi gật đầu.

Hai người đi ra ngoài, không có khí lạnh, khí nóng mãnh liệt ập đến.

Ánh nắng rất lớn, Trương Lị Lị cầm ô vừa đi vừa nói chuyện với Hứa U.

"Chiều nay cậu đi hẹn hò à?"

"Không phải hẹn hò." Hứa U lấy điện thoại ra, "Đi ăn cơm với bạn học."

"Bạn đại học?"

"Không phải."

"Bạn cấp ba?"

"Ừ."

Phó Tuyết Lê đến thành phố Thân chơi, mấy hôm trước liên hệ với Hứa U, muốn hẹn cô ăn cơm.

Mấy năm nay Hứa U rất ít đi tụ hội với bạn học, cũng thật lâu không gặp bạn tốt trước kia. Cho nên cô cân nhắc một hồi bèn đồng ý rồi.

Thời gian chính là hôm nay.

“Vậy cậu đi như thế nào? Lái xe sao.” Trương Lị Lị ấn khóa xe, tích tích hai tiếng.

Hứa U lắc đầu, “Không cần.”

Vừa mới dứt lời, một chiếc Land Rover dừng bên cạnh hai người bắt đầu ấn còi.

Hứa U ngẩng đầu nhìn theo, nhìn thấy một bên cửa xe trượt xuống, Tống Nhất Phầm hưng phấn kêu cô, “Hứa U!”

Ngay sau đó, Phó Tuyết Lê nghiêng người đẩy cửa bước ra, giày cao gót màu đỏ rơi xuống đất.

Ngũ quan cô minh diễm, mặc váy chiffon màu trắng, tóc nâu cuộn sóng khoác trên vai.

Còn chưa kịp phản ứng, Hứa U đã bị Phó Tuyết Lê ôm vào ngực.

Trong xe, Tống Nhất Phàm nhìn hai người bên kia lưu luyến không rời. Anh không hiểu quan hệ hữu nghị của con gái, chỉ có thể lắc đầu tấm tắc, cố ý hỏi Tạ Từ, “Thế nào A Từ, hâm mộ không?”

“Cái gì.”

“Cậu đừng giả ngu với tôi, tôi còn không biết cậu nghĩ gì sao.”

“….A.”

“Đừng giả vờ bình tĩnh nữa anh em, cậu xem Phó Tuyết Lê có thể ôm Hứa U quang minh chính đại, nhìn lại cậu….” Phần tiếp theo anh không nói hết.

Tạ Từ mở cửa sổ, đặt khuỷu tay lên trên. Anh kẹp thuốc lá giữa hai ngón tay, mắt nhìn Hứa U, cách một hồi mới hút một ngụm, sau đó chậm rãi phun ra một vòng khói.

Người cách đó không xa hơi nghiêng mặt, hôm nay cô mặc áo màu trắng cùng quần bút chì màu đen, mái tóc mềm mại thả xuống.

Trên khuôn mặt là nụ cười ôn nhu sạch sẽ.

Trong xe an tĩnh một hồi.

Hầu kết khẽ lăn lộn, anh cởi bỏ một nút thắt trên áo sơ mi.

Yên lặng nhìn vài giây, Tạ Từ thật sự không chịu nổi nữa, thò đầu ra kêu.

“—-Tôi nói này Phó Tuyết Lê, cậu đủ chưa, lên xe mau.”

****

Chương 62: Quán bar

Vừa lên xe, Phó Tuyết Lê liền bắt đầu ồn ào, cô oán giận nói: “Tạ Từ, đã nhiều năm rồi mà cái tính xấu của cậu vẫn không thay đổi gì cả, không có kiên nhẫn chút nào.”

Tống Nhất Phàm chỉ lo cười.

Tạ Từ giữ yên lặng. Anh nhìn thẳng phía trước, ngón tay gõ gõ vô lăng.

Lúc này, cửa ghế phụ bị kéo ra. Anh không khống chế được tầm mắt mà liếc sang bên cạnh.

Hứa U kéo cửa xe ra, tầm mắt đột ngột đụng phải mắt Tạ Từ. Đầu tiên, cô hơi sửng sốt, yên lặng đặt túi lên, ngay sau đó ngồi lên ghế rồi đóng cửa xe lại.

Hai chân tinh tế thẳng tắp khép lại, ngón chân trắng nõn lộ ra khỏi đôi dép xăng đan.

Tạ Từ nhìn cô hai giây, cảm thấy yết hầu hơi khô.

Anh ho khan một tiếng, sau đó dời ánh mắt, không thể không quay đầu đi.

Hai người giống như đã không gặp mặt một thời gian rồi.

Tạ Từ nghiêng mặt, hai tay đặt trên tay lái, vừa giả ho vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Ảnh ngược của người nào đó chiếu lên cửa sổ

như ẩn như hiện.

Hứa U không để ý, cô cúi đầu kéo dây an toàn, Phó Tuyết Lê ngồi phía sau vỗ vai cô, đưa cho cô một chai nước khoáng.

Hứa U nhận lấy, đầu hơi nghiêng, cười khẽ, “Cảm ơn.”

“——Không cần cảm ơn.” Tạ Từ quay đầu, đối diện với tầm mắt của cô, trả lời thật nhanh.

Phó Tuyết Lê: “….”

Anh nói những lời này chính là không có ai nói cùng nên cố tìm lời để nói, Tống Nhất Phàm ngồi phía sau không nhịn được cười to, “Ha ha ha ha ha, ôi đệt, Hứa U không nói chuyện với cậu mà.”

“Hình như tôi cũng không nói chuyện với cậu.” Tạ Từ nói lại, sau đó nhấn mạnh ga, đánh tay lái.

“Thật là lợi hại.” Phó Tuyết Lê cười nhạo anh.

Tạ Từ nhìn gương xe, cười cười không để trong lòng.

Xe chạy trên đường, đúng giữa trưa nên đường khá thưa thớt, bọn họ may mắn đều gặp đèn xanh.

Hứa U ngồi bên cạnh anh, nhìn trái nhìn phải xem có đồng hồ đo tốc độ không rồi mới do dự hỏi, “Tạ Từ, có phải anh lái xe hơi nhanh không?”

“Nào có nhanh đâu.”

Tạ Từ liếc cô qua kính chiếu hậu.

“Em nhớ rõ đoạn đường này chỉ cho đi 60km/h, hay là 40 nhỉ?”

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó anh nhìn đồng hồ đo xem.” Hứa U chỉ chỉ.

Tạ Từ nhìn cô một cái, chậm rãi nói, “Anh chỉ muốn nhìn em.”

“……”

Toàn xe yên tĩnh khoảng ba giây.

“Tạ Từ, cậu dừng lại đi—-!” Tống Nhất Phàm đang chơi di động cũng không nhịn được muốn phun, anh đột nhiên ngẩng đầu, vỗ vỗ ghế điều khiển, “Tôi thật sự muốn nôn ra.”

Phó Tuyết Lê cũng nổi cả da gà, “Buồn nôn.”

Làm đương sự, Hứa U chỉ ngồi một bên, vẻ mặt không chút gợn sóng. Chỉ là cô có chút muốn cười, bèn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lắc lắc đầu, Tống Nhất Phàm đồng tình nói, “Hứa U, cậu thông cảm, ngàn vạn lần đừng ghét bỏ cậu ấy, có đôi khi đầu óc cậu ấy không được tốt cho lắm.”

“Cậu thử nói thêm câu nữa xem?” Tạ Từ nhàn nhạt lên tiếng.

Tống Nhất Phàm cười không lên tiếng.

Đoạn đường phía trước có cảnh sát giao thông đứng điều khiển giao thông.

Xe chậm rãi giảm tốc độ.

Hứa U dựa đầu vào lưng ghế, hơi hơi nghiêng đầu nói chuyện với Phó Tuyết Lê ngồi phía sau. Cuộc sống mấy năm nay như thế nào, còn có mấy việc nhỏ thượng vàng hạ cám. Nhiều năm

không gặp, trong lòng mang theo cảm xúc khôn kể.

Đa số là Phó Tuyết Lê nói, Hứa U an tĩnh nghe, thỉnh thoảng trả lời hai câu.

Tấm che nắng bị kéo xuống, ánh mặt trời tiến vào trong xe, chỉ có thể phác họa ra nửa hình dáng khuôn mặt cô.

Góc độ này nhìn rõ không sót gì.

Tạ Từ nhìn lướt qua cằm Hứa U. Cậu nhìn trộm một cái, sau đó dời mắt đi, cố ý ho khan hai tiếng.

Không ai để ý đến cậu.

Phó Tuyết Lê hứng thú bừng bừng, sau đó trong xe lại vang lên vài tiếng ho khan. Cô dừng lại, hỏi: "Tạ Từ, cậu đau họng à?"

Hứa U cũng ngừng câu chuyện, quay ra nhìn anh.

Tạ Từ giả bộ bình tĩnh. Hai khuy áo trên cùng không cài lại, để lộ ra xương quai xanh.

Tạ Từ liếc nhìn Hứa U, lại nhìn tình hình giao thông phía trước. Đoạn đường đã thông thoáng hơn, anh đạp chân ga, xe tăng tốc lên đường.

Qua hai giây, anh nói, "Hứa U, em nhìn anh làm gì, anh còn phải lái xe."

Hứa U: "…."

Yên lặng hai giây.

"Vậy anh cũng đừng nhìn em, nghiêm túc lái xe đi."

“Anh đang nghiêm túc lái xe, nhưng em cứ dùng tầm mắc quấy rầy anh.”

Hứa U cạn lời, “Vừa nãy em không nhìn anh.”

Tạ Từ không phục, “Em không nhìn anh sao biết anh nhìn em?”

“……”

Hai người phía trước em một câu anh một câu, Phó Tuyết Lê nhỏ giọng hỏi Tống Nhất Phàm, “Sao Tạ Từ vẫn đểu như vậy, bao nhiêu năm rồi cũng không thay đổi?”

Cô ra nước ngoài một thời gian, biết Hứa U và Tạ Từ chia tay, nhưng không biết cụ thể như thế nào, cũng không rõ lắm mấy năm nay bọn họ ra sao.

Chẳng qua hiện tại nghe nói lại ở bên nhau, nhìn dáng vẻ ở chung cũng rất tự nhiên, Phó Tuyết Lê không khỏi cảm khái.

Không nghĩ tới vòng đi vòng lại cuối cùng vẫn không thoát khỏi nhau.

Thật ra trong lòng Tống Nhất Phàm rất vui mừng. Anh nói, “Tốt mà, gần đây Tạ Từ mới hoạt bát hơn chút, dáng vẻ này khá tốt.”

Anh nhớ rõ lúc trước đến xưởng sửa xe tìm Tạ Từ, khi đó tinh thần Tạ Từ không tốt lắm, nhìn thấy người cũng không buồn nói chuyện. Dù sao chính là chẳng có chút cảm xúc. Hiện tại tuy rằng hơi lưu manh, nhưng có thể nhìn ra đã khác trước kia rất nhiều.

Như là, sống lại một lần nữa.

—

Liên hoan ở một tiệm ăn tại gia, ăn nhậu chơi bời không thiếu thứ gì, thậm chí còn có suối nước nóng.

Không khí bên trong khá mờ ảo, đá cuội lởm chởm, bên cạnh có trồng nhiều cây xanh, nước trong chậm rãi chảy qua khe đá.

Bọn họ được mấy người phục vụ mặc sườn xám tiếp đón, đi đến cửa phòng Phù Dung thì dừng lại.

Đẩy cửa đi vào, một đám người đã sớm ngồi đầy đủ, có cả trai lẫn gái, đang nói chuyện sôi nổi.

Hứa U hơi sửng sốt, cô không nghĩ tới sẽ có nhiều người như vậy. Bên trong có mấy người cô quen, cũng có vài người nhìn lạ mặt.

Phó Tuyết Lê tiến đến bên tai cô giải thích, "Đều là bạn học quen biết ở thành phố Lâm, trùng hợp ở thành phố Thân nên rủ nhau ra ngoài chơi."

Có mấy người nhìn thấy bọn họ, bèn đứng lên đón, "Cuối cùng các cậu cũng đến."

Có người nhận ra Hứa U, ồn ào nói: "Đây không phải thủ khoa của chúng ta sao, mấy năm nay họp lớp cậu đều không tới, sắp quên luôn cậu trông thế nào rồi."

Hứa U cố nhớ lại anh ta là ai nhưng phát hiện mình không nhớ nổi. Cô vội vàng cười xin lỗi, "Mấy năm nay công việc hơi bận."

"Bận cái gì, tuổi còn trẻ đừng khiến bản thân mệt mỏi sinh bệnh."

"Tạ Từ." Lý Kiệt Nghị ngáp một cái, kêu anh, "Đêm nay cậu đặt phòng khách sạn cho tôi đi, tôi không muốn ngủ ở chỗ cậu."

Tạ Từ nhìn anh một cái, tùy tiện ném chìa khóa sang bên cạnh.

Hứa U tìm chỗ ngồi, sau đó Tạ Từ kéo ghế bên cạnh ngồi xuống theo cô.

Người đang ngồi hai mặt nhìn nhau. Thế mà còn ở bên nhau….

Phó Tuyết Lê đặt túi sang một bên, thuận miệng hỏi, “Gọi đồ ăn chưa?”

“Gọi rồi, các cậu nhìn xem có muốn gọi thêm gì không.” Lý Tiểu Cường đẩy thực đơn qua.

Lúc chờ đồ ăn mang lên, mọi người lại tiếp tục nói chuyện.

Sau đó có người như nhớ tới cái gì mà quay đầu nhìn Phó Tuyết Lê, “Đúng rồi, lớp trưởng đâu, sao cậu ấy không tới?”

Phó Tuyết Lê nói, “Anh ấy hả, đi công tác rồi.”

Người nọ cảm thán, “Lúc trước lớp ta có bao nhiêu đôi, hiện tại chia tay gần hết rồi.”

“Đệt, có thể nói chuyện hay không.” Từ Hiểu Thành chỉ hướng Tạ Từ, “Kia không phải còn một đôi sao?”

Tạ Từ đang ghé vào bên tai Hứa U nói chuyện với cô, mặc kệ mấy người khác.

Theo sau là đồ ăn được mang vào, mấy chai rượu trắng cũng được mở nắp ra. Con trai uống rượu, con gái ăn thức ăn.

Lý Tiểu Cường rót rượu cho từng người, hưng phấn nói, “Hôm nay chúng ta không say không về.”

Đến phiên Tạ Từ, Lý Tiểu Cường còn hưng phấn chà xát tay,

“Anh Từ, hôm nay cậu không trốn được đâu.”

Anh khoác tay lên lưng ghế, không nói một lời, cũng không đẩy ra.

Hứa U vẫn luôn nhìn chén rượu.

Cô thấy đủ rồi, bèn ngăn lại: “Đừng rót cho Tạ Từ quá nhiều, anh ấy không uống rượu được.”

Cô nói xong mới nhận ra hành vi của mình không ổn. Thật ra cô vẫn luôn nhớ Tạ Từ vừa phát sốt không bao lâu.

“Không uống được rượu?!”

Lý Tiểu Cường dừng động tác, “Này… Đừng nói giỡn chứ.”

Hứa U liếc Tạ Từ một cái, muốn nói lại thôi.

Trong lòng Tạ Từ sướng muốn chết, anh bình tĩnh nhướng mày, “Ai nói giỡn với cậu.”

Từ Hiểu Thành cười nhạo một tiếng, trực tiếp vạch trần anh, “Đừng giả vờ nữa Tạ Từ, trước kia ăn cơm bên ngoài, ai có thể chơi hơn cậu.”

Lời này là thật sự, trước kia lúc đám người bọn họ kéo nhau đi chơi đều là trộn mấy loại rượu lại với nhau.

Loại rượu trắng này quả thật chỉ là một bữa ăn sáng.

Tạ Từ chỉ cười mà không tỏ ý kiến.

Rượu quá ba tuần, trên bàn liền bắt đầu nói chuyện.

Những lần tụ hội bạn học như thế này, thích nhất là nhớ lại

chuyện quá khứ.

Từ Hiểu Thành bị rót hai chén rượu, cũng say. Anh mê mang nhìn Tạ Từ.

Hết thảy giống như chưa từng thay đổi.

Tạ Từ ấy, vẫn là dáng vẻ như trước kia, chỉ cần có Hứa U ở thì đôi mắt luôn không dời khỏi cô.

Chính là cái loại chỉ cần ở bên nhau liền dính lấy nhau. Ngần ấy năm, vẫn trước sau như một, không biết khiến người hâm mộ hay cảm thấy đáng thương.

Từ trước đến nay đám người Lý Kiệt Nghị luôn rất biết chơi, nói chuyện lại hài hước, mỗi lần tụ hội đều là anh là trung tâm ồn ào, hấp dẫn đại đa số phái nữ vây quay. Anh kính rượu từng người, lôi kéo người ta nói chuyện từ nam đến bắc. Ai cũng có anh mặt mũi, không khí được anh nâng lên rất náo nhiệt.

Đến phiên Tạ Từ, Lý Kiệt Nghị nới lời cảm khái, “Anh em chúng ta chơi với nhau nhiều năm như vậy, tình cảm thâm sâu, không thành vấn đề chứ?”

Nói xong, chính anh uống cạn chén rượu.

Tạ Từ chậm rãi cầm chén rượu lên, sau đó chỉ uống một ngụm nhỏ rồi đặt lại lên bàn.

“Đệch, cậu có phải đàn ông hay không.”

Lý Kiệt Nghị điên, “Chỉ uống một chút như vậy, không coi là đàn ông!”

Anh ngước mặt, vô cảm trả lời, “Tôi có phải đàn ông hay không không phải cậu có thể trả lời.”

Tuy rằng Tạ Từ uống không nhiều, nhưng rượu trắng xuống bụng, dù không đến mức say thì cũng đủ để nói ra mấy lời càn rỡ hơn.

Lý Kiệt Nghị bị anh làm tức giận, anh cao giọng kêu Tống Nhất Phàm, "Hắc Bì, cậu mau nhìn Tạ Từ, lâu như vậy vẫn là dáng vẻ động một tý liền chọc người tức chết, tôi coi như hiểu rõ rồi."

Anh nói hơi lớn, khiến mọi người đều chú ý hướng này, vì thế Lý Kiệt Nghị trực tiếp thay đổi mục tiêu, quay sang nói với Hứa U, "Hứa U, về sau cậu phải chịu đựng Tạ Từ nhiều đấy, thật sự."

"Hả?"

"Cuối cùng Tạ Từ được cậu thu nhận, lúc trước không biết cậu ta đã làm bao nhiêu thiếu nữ vô tội bị thương tâm đâu."

Hứa U: "……"

Cô không biết nên đáp lại lời này thế nào.

"Cậu xong chưa?" Tạ Từ không nhịn được, "Có thể biến được chưa."

Lý Kiệt Nghị không nghe theo, "Cậu nghĩ lại xem, năm đó cậu từ chối con gái nhà người ta thế nào?"

"Tống Nhất Phàm, cậu diễn lại một lần."

Nói đến cái này, Từ Hiểu Thành cũng nhớ tới, khi còn đi học, bọn họ thường lấy chuyện này ra cười đùa thật lâu.

Hiện tại nhớ tới, vẫn cảm thấy buồn cười như năm nào.

Tống Nhất Phàm thanh thanh giọng nói, sau đó ra vẻ đứng đắn

nói thật to.

“—cậu khá tốt, nhưng tôi quá đẹp trai, cậu không xứng.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Vừa dứt lời, toàn bộ mọi người đều cười ầm lên.

Hứa U cũng cảm thấy buồn cười, cong cong khóe môi. Tạ Từ thấy cô cười cũng cười theo mắng một câu, “Biến đi.”

“Còn nữa, còn nữa.” Từ Hiểu Thành lại nhớ đến một chuyện thú vị, “Cậu còn nhớ có một lần đi học Tạ Từ đột nhiên kể cho chúng ta nghe một câu chuyện cười không?”

Anh nhắc tới, Tống Nhất Phàm liền nhớ ra, gật đầu, “Nhớ rõ, nhớ rõ, thật có thể xếp vào bảng xếp hạng ba câu chuyện cười khó cười nhất trong đời tôi.”

“Đúng đúng đúng, sau đó mỗi lần Tạ Từ nói xong, không khí đều sẽ lạnh ngắt.”

“Tôi còn sợ cậu ấy buồn mà cười hai tiếng, kết quả cậu ấy nói thế nào?”

Tống Nhất Phàm nghiêm trang thuật lại lời Tạ Từ, “Cái đệch, cậu cười quá có lệ, cười lại lần nữa cho ông.”

Sau đó mọi người trên bàn đều cười rộ lên.

Tạ Từ không nhịn được nữa, “Các cậu đủ chưa?”

Nhìn sắc mặt cậu bực thật sự, Lý Kiệt Nghị mới nói, “Rồi rồi rồi, không nói không nói.”

—

Ăn ăn uống uống đến khi no nê.

Tạ Từ một tay chống cằm, lười biếng dùng đũa chọc một cái bánh bao trước mặt.

Anh nhìn người bên cạnh.

“—-Hứa U.” Anh gọi cô.

Hứa U nghiêng đầu, “A, sao vậy?”

Tạ Từ cười, ý bảo cô nhìn bánh bao trong tay. Anh nói, “Anh cắn mặt trăng cho em.”

Sau đó anh cắn một miếng.

“Thế nào, có giống không?”

Hứa U bật cười, lắc lắc đầu.

“Có phải mặt trăng hay không?” Tạ Từ không ngừng truy hỏi.

Hứa U đoán anh khẳng định có men say, cũng có thể là giả ngây giả dại. Cô thở dài, nói theo anh, “Là mặt trăng.”

“Vậy cắn cho em, có khen thưởng hay không?”

Hứa U không để ý tới, làm bộ không nghe thấy.

“Có hay không?”

“……”

“Xem anh biểu diễn miễn phí, không có ai không nói lý như em.”

“…”

“Lại không nói lời nào, anh sẽ cắn một mặt trăng trên mặt em.”

Hứa U nhanh chóng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vừa định mở miệng thì nghe được tiếng thở dài của Tạ Từ, “Hiz, vốn dĩ cho rằng tính tình của em khá tốt.”

Hứa U nhìn anh một cái.

Tạ Từ bỗng nhiên cười.

Từ đôi mắt tràn đầy kiệt ngạo bức người, lại cong thành vầng trăng non ôn nhu, ở dưới ánh đèn càng thêm sáng ngời, giống như ngậm nước bên trong.

“Không nghĩ tới, thật đúng là khá tốt.”

“…..Anh có thể đừng giả say được không?” Hứa U nhỏ giọng hỏi, ngoài miệng nói như vậy, nhưng lại không giấu nổi ý cười nơi đáy mắt.

Tạ Từ thấy cô cười thì dại ra một hồi. Sau đó phát ra một tiếng cười khẽ từ cổ họng.

“Hứa U.”

Trong không gian ồn ào, thanh âm của anh thật thấp, khàn khàn mang theo men say.

“Anh lại theo đuổi em lần nữa được không?”

Động tác uống nước của cô khựng lại, tròng mắt nhìn về phía anh.

Tạ Từ nói: “Anh nghiêm túc.”

—

Cơm xong, ra khỏi tiệm cơm, một đám người nhốn nháo đòi đi quán bar.

Hứa U không bận việc, bạn học cũ gặp lại, không khí rất tốt, mọi người đều hưng phấn, cô cũng không muốn làm mọi người mất hứng.

Có phòng riêng trên tầng hai, nhưng mọi người đều muốn náo nhiệt nên dứt khoát ngồi ở dưới tầng một.

Tống Nhất Phàm đã uống vài chén rượu, thấy ca sĩ của quán bar hát xong thì có khách lên hát, anh không sợ mất mặt mà đi đến dưới khán đài.

Anh còn đặc biệt khoe khoang, quay đầu kéo một người phục vụ hỏi, “Này, các cậu có cho chọn bài không?”

“Đệch, giọng vịt đực của cậu để tai họa chúng tôi là đủ rồi, cậu còn muốn mất mặt trong quán bar à?” Lý Kiệt Nghị vui vẻ nói.

Phó Tuyết Lê không nhịn được, la to: “Tống Nhất Phàm, cậu mau cút xuống?”

Ai kêu anh cũng không được, Tống Nhất Phàm cầm mic lên, nhắm hai mắt, dùng dáng vẻ vô cùng say mê cất tiếng hát.

Tiếng ca lảnh lót vờn quanh giọng vịt đực của Tống Nhất Phàm.

“Ha ha ha ha ha ha, hát cái quỷ gì thế—-”

Bọn Lý Tiểu Cường ngồi một vòng, chê bai không chút lưu tình, mỗi người đều hận không thể xông lên che miệng anh lại.

Hứa U mỉm cười nhìn bọn họ. Tạ Từ ngồi bên cạnh cô, thấy cô cười cũng cười theo.

Một bài hát tra tấn mọi người rốt cuộc cũng kết thúc, lúc này Tống Nhất Phàm mới thỏa mãn trở lại.

Lý Tiểu Cường lấy đậu phộng ném anh: "Mất mặt!"

Tống Nhất Phàm chẳng hề để ý.

Từ Hiểu Thành tặc lưỡi: "Với trình độ này của cậu, quả thật là kéo thấp cấp bậc của chúng tôi."

Tống Nhất Phàm cãi lại: "Nói cứ như cậu hát hay lắm. Tốt hơn tôi được bao nhiêu?"

"Vâng vâng vâng, tôi không bằng cậu. Vấn đề là tôi không đi lên!" Từ Hiểu Thành cười hì hì, chỉ Tạ Từ, "Hoàng tử tình ca của chúng ta từng hát khiến tất cả quán bar ở thành phố Lâm mê mẩn, người ta cũng chưa nhảy nhót, thành thật ngồi ở đây, cậu nói cậu có thể học tập chút được không?"

Lý Tiểu Cường gật đầu: "Đúng thế! Anh Từ cũng chưa hát, cậu hát cái rắm!"

"A Từ hát hay thì làm sao vậy, cậu ấy lại không hát." Tống Nhất Phàm vắt chéo chân khoe khoang, "Chỉ có tôi mới có phong độ đại tướng thế này. Hơn nữa nhiều năm như vậy, ai biết A Từ có còn là hoàng tử tình ca hay không."

Đều biết Tạ Từ rất ít khi hát trước mặt mọi người, mấy người chơi thân không còn lời gì để nói, đều lấy đậu phộng ném Tống Nhất Phàm.

"Ngốc, người khác đều nhìn chúng ta, mặt đều bị cậu ném hết

rồi."

Hứa U ngồi ăn trái cây, khóe miệng cong lên, đột nhiên nhớ tới trước kia từng hát nhạc thiếu nhi ở KTV, còn bị Tạ Từ trêu chọc.

Cô cong eo, đột nhiên nghiêng đầu nhìn Tạ Từ, hỏi: "Anh thật sự hát rất hay sao?"

Tạ Từ sửng sốt.

"Dễ nghe." Phó Tuyết Lê trả lời thay Tạ Từ, "Tớ nói thật, lúc trước bọn tớ không ai hát hay bằng Tạ Từ."

Nhưng Tạ Từ không muốn hát, cảm thấy không thú vị. Đi ra ngoài chơi cũng chỉ uống rượu đánh bài hút thuốc, trên cơ bản là lười nói chuyện.

Có mấy lần Phó Tuyết Lê muốn nghe nhưng Tạ Từ đều từ chối.

Hứa U gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi.

Một lát sau.

Tạ Từ ngồi bên cạnh vẫn luôn không nói lời nào đột nhiên ho khan một tiếng, anh sờ sờ mũi, "Em muốn nghe sao?"

Lời này là hỏi Hứa U.

Hứa U ngồi đó, hơi hơi thả lỏng, nói, "Muốn nghe."

"Nghe cái gì?" Lý Tiểu Cường bóp đậu phộng.

Phó Tuyết Lê kinh ngạc, "Không phải là hôm nay cậu muốn Tạ Từ bộc lộ tài năng đấy chứ?"

Tạ Từ dựa vào lưng ghế sô pha, dáng vẻ lười nhác, tầm mắt đảo

qua bọn họ, cuối cùng vững vàng dừng ở trên người Hứa U.

“Đúng vậy.”

Tạ Từ không đi chọn nhạc đệm mà đứng dậy tiện tay xách lên chiếc đàn ghi ta để trong góc.

Phía dưới bắt đầu ồn ao hoan hô, ánh mắt mọi người đều dõi theo anh.

Những người ngồi bàn khác cũng tò mò nhìn qua.

Từ Hiểu Thành châm điếu thuốc, cười nói, “Chậc chậc, Tạ Từ uống nhiều một cái là trở nên gợi tình.”

Hứa U nghe, đôi mắt nhìn anh đứng trên sân khấu.

Có lẽ vì nóng nên Tạ Từ cuốn tay áo sơ mi lên, để lộ ra một đoán cánh tay.

Anh ngồi trên ghế, một chân gập lên để đỡ đàn ghi ta, thử gảy hai cái nghe tiếng đàn.

Tư thế này, vừa thấy liền biết là chuyên nghiệp.

Yên tĩnh hai giây. Tạ Từ khẽ cười, đôi mắt nhìn sang hướng này, sau đó tiến tới gần hát lên câu đầu tiên.

“—-Linh hồn của anh nói với anh, nó trời sinh thích hợp yêu em.”

Chương 63: Nhẹ Nhàng

“Linh hồn của anh nói với anh, nó trời sinh thích hợp yêu em.”

“Có lẽ không còn ai giống như em, anh cũng không cảm thấy thỏa mãn.”

“……”

Thanh âm thấp thấp nhàn nhạt, hỗn tạp với khàn khàn men say, như là ly rượu khiến người say mê. Dưới ánh đèn mờ ảo mê ly, Tạ Từ mặc áo sơ mi trắng, tư thế đánh đàn ghi-ta thật sự đẹp.

Anh rất đẹp trai, hơi cúi đầu, một chân đặt trên ghế. Đôi khi anh khá hư, thật khó nhìn thấy dáng vẻ thâm tình của anh, hiện giờ ôm đàn ghi-ta hát, tiếng ca thoát ra từ cổ họng, mang theo chút làm càn bất cần.

Quán bar yên tĩnh ba giây.

Sau thời gian dài trầm mặc, rốt cuộc có người nhịn không được kêu lên một tiếng. Tiếp theo toàn bộ quán bar đều xôn xao, không ít người hoan hô, ban đầu là phạm vi nhỏ sau đó dẫn lên cao trào.

Đến một đám bạn đi theo cũng nhìn Tạ Từ với ánh mắt khiếp sợ.

Lý Tiểu Cường lắp bắp hỏi, “Anh Từ, cậu ấy hát hay thật đấy, tôi chưa từng nghe bài này, không phải là cậu ấy tự viết chứ?”

“Linh hồn của anh nói với anh, nó trời sinh thích hợp yêu em?”

Phó Tuyết Lê nhẹ nhàng cười, “Còn biết cải biên lời bài hát của Tiểu Nham Tỉnh, Tạ Từ được đó.”

Chỉ có mấy người Tống Nhất Phàm bình tĩnh, bởi vì đã từng trải qua khiếp sợ tương tự. Từ Hiểu Thành lắc lắc ly rượu, lắc đầu cảm thán.

“A Từ vẫn thật lợi hại, nhiều năm như vậy vẫn không bớt đẹp trai.”

Tạ Từ buông xuống mắt, ánh sáng bơi lội ở trên mặt anh, chiếc mũi thanh tú thẳng tắp tạo ra một bóng ma trên khuôn mặt. Ngón tay thon dài chạm vào dây đàn, giống như trời sinh có thiên phú.

“Chỉ là mỗi lần nhớ em, anh khả năng không thể kìm chế.”

“Trốn trong những đêm tịch liêu không người, tránh không khỏi con phố bốn bề vắng lặng.”

Hứa U ngồi giữa hàng ghế ồn ào nhìn Tạ Từ, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

Chờ đột nhiên hoàn hồn, mới phát hiện đã cùng anh đối diện thật lâu. Tạ Từ vừa đàn vừa cười, môi tới gần microphone, có thanh âm rè rè rất nhỏ. Cách một đám người, anh nhìn nơi này thật chăm chú, không khỏi khiến người chú ý. Hứa U uống một ngụm nước trái cây, rụt người vào bóng tối, vờ ho khan vài tiếng, không dám tiếp tục nhìn anh.

Cô cảm thấy tim đập ở gia tốc, bùm bụp bùm bụp, sắp đánh vỡ lồng ngực.

Thẳng đến khi hát xong bài hát, Tạ Từ đi xuống dưới cầm lấy

một chai bia lạnh đổ vào miệng.

Ngồi ở chỗ ngồi, có người cười, “Anh Từ, bao đêm 500?”

“Cút đi.”

Tạ Từ ném chai bia, ngồi xuống bên cạnh Hứa U.

Một lát sau, có người bị màn biểu diễn vừa rồi của Tạ Từ làm kinh diễm nên đã tiến đến đây xin phương thức liên hệ, bị Tạ Từ trực tiếp từ chối.

Mọi người đều là người trưởng thành, mấy mỹ nữ kia cũng không tiếp tục dây dưa, cười cười liền đi rồi.

Tạ Từ ngồi lười biếng trên ghế, dùng chân cọ chân Hứa U. Chỗ ngồi nhỏ hẹp, hai người ngồi sát bên nhau không nói lời nào, thế nhưng cơ thể chạm nhau lại như có dòng điện lưu chuyển.

Hứa U không được tự nhiên, muốn động đậy thân thể. Cô nhẹ nhàng vừa động, anh liền đi theo dán lên tới.

“Tạ Từ, đừng chèn em.” Hứa U biết anh cố ý, bèn đẩy đẩy bờ vai của anh. Cô hô hấp nhẹ, chân cuộn tròn lên.

Tạ Từ nói: “Chỗ ngồi chật.”

“Bên kia có chỗ trống.” Cô chỉ cho anh nhìn.

Tạ Từ cười, “Anh hát hay không.”

Hứa U nghe thấy được, lại không muốn anh quá đắc ý. Cho nên cô gật gật đầu, khẩu thị tâm phi nói: “Cũng được.”

“Chỉ cũng được?” Tạ Từ không tin, “Em nói lời lương tâm được không.”

Hứa U cười, tiếp tục ăn trái cây, “Anh đừng quá tự luyến.”

“Anh tự luyến?” Tạ Từ hỏi lại một tiếng rồi lấy di động ra, điểm điểm vài cái.

Không biết âm mưu cái gì.

Nửa ngày.

“Đến, tự mình nghe.” Anh mở loa to hơn, đưa tới bên tai Hứa U.

Cô sửng sốt, nghe được tiếng ca ồn ào, âm sắc không tốt, như là ghi âm lại ở nơi công cộng đông người.

“…. Amen, phía trước một cây nho, mầm non nảy nở…..”

Thanh âm này….

Bài hát thiếu nhi này….

Sao lại…

Càng nghe càng cảm thấy quen thuộc.

Hứa U nghe xong vài câu, bỗng nhiên ý thức được….

Này hình như là chính mình hát!!

Cô đột nhiên quay đầu.

Tạ Từ cười khẽ ra tiếng, “Thế nào, có phải anh hát dễ nghe hơn em không?”

Hứa U đỏ bừng mặt, vừa khiếp sợ vừa thẹn phẫn. Cô quay người muốn cướp di động của anh, nghiến răng nghiến lợi nói, “Tạ Từ,

anh…. Sao anh lại biến thái như vậy, trộm ghi âm người khác hát, anh mau xóa!”

Tạ Từ giơ tay lên, nhướng, “Không cho.”

Di động bị anh giơ cao lên đỉnh đầu, “Cứ không cho.”

Hứa U vừa xấu hổ lại vừa tức giận, còn muốn cướp di động. Cô không biết mình nghĩ như thế nào, đầu óc nóng lên, đầu gối đè lên chân anh, duỗi tay đi cướp di động.

Tạ Từ đang vui đùa thì đột ngột dừng lại dùng tay ôm eo cô, anh sợ cô bị ngã.

Cánh tay anh vòng qua eo cô.

Động tác của hai người quá ái muội, khiến cho người khác hô to gọi nhỏ.

Tống Nhất Phàm vừa tạo một nhóm chat trên wechat, anh kéo mọi người vào cướp lì xì. Lúc ngẩng đầu thấy một màn như vậy thì thốt thức một tiếng, “Hai người các cậu sao có thể rải cẩu lương ngay trước công chúng thế này.”

Những người khác nghe vậy, cũng lục tục nhìn qua.

Hứa U thừa dịp Tạ Từ sững sờ đã nhanh tay đoạt được di động.

Mặt cô đều mau bốc khói, ngồi xuống bên cạnh, run run xóa đi bản ghi âm.

Tạ Từ nhìn động tác của cô, cũng không vội mà chậm rãi nói: “Em xóa đi, dù sao anh vẫn còn.”

“….” Hứa U nắm chặt di động, cắn môi dưới, rời khỏi phần mềm ghi âm.

Một hình ảnh thình lình nhảy ra.

Cô dừng lại động tác.

Trên ảnh chụp là khung cảnh ấm áp của mùa hè. Một thiếu niên ghé vào một thiếu nữ mặc áo đồng phục màu lam đang ngủ gục trên bàn. Chỉ một cái bóng dáng, đầu hơi nghiêng, lộ ra lông mi màu đen, chóp mũi nhỏ nhắn. Sách vở tán loạn bên cạnh, trên bàn còn có một cái cốc màu xanh. Ánh mặt trời vàng nhạt chiếu lên mái tóc mềm mại rũ bên vai của cô.

Nữ sinh này…..

Hứa U không biết cảm giác trong lòng là gì, ê ẩm lại trướng trướng. Cô dời tầm mắt khỏi di động.

Màn hình di động bị ấn tắt.

Tạ Từ ngồi bên cạnh không nói gì cả, chỉ xoa xoa đầu rồi rướn người lấy lại di động trên tay cô.

“Anh chụp lén khi nào?” Cô hỏi.

“Không nhớ rõ.”

“Ngoài hình này… Còn có hình khác không.”

Tạ Từ thành thật trả lời, “Có.”

Tim Hứa U nhảy thình thịch.

Ra khỏi quán bar đã sắp rạng sáng, mấy người đàn ông đi ra cửa thông gió hút thuốc, thương lượng sẽ trở về như thế nào.

Mọi người đều đi xe, chỉ là vì an toàn nên quyết định gọi xe đưa

về.

Phó Tuyết Lê cùng Hứa U đứng ở một bên. Cô tiếp nhận một cuộc gọi, không nói vài câu đã tắt mắt.

Hứa U cười hỏi, “Hôm nay cậu muốn đến nhà tớ không, đêm nay bạn cùng phòng của tớ không về.”

Phó Tuyết Lê vỗ vỗ đầu cô, “Hứa Tinh Thuần bay tới thành phố Thân, anh ấy đặt phòng khách sạn rồi.”

“A…” Hứa U tỏ vẻ lý giải, theo sau cảm thán hai câu, “Tình cảm của hai cậu thật tốt.”

Phó Tuyết Lê cười, “Cậu với Tạ Từ thế nào?”

Hứa U nghiêm túc suy nghĩ, sau đó khẽ cười, “Cũng khá tốt”

“Vừa nãy cậu ấy lại uống rượu.” Phó Tuyết Lê nói.

“Ừ.”

“Ngày mai cậu có việc không?”

Hứa U nói: “Buổi chiều phải đi phỏng vấn.”

Phó Tuyết Lê cười cười, “Khi nào rảnh cậu nhớ gọi điện thoại cho tớ, tớ định ở lại mấy ngày.”

“Ừ.”

Cuối cùng người khác đều lục tục đi rồi, Tạ Từ một hai phải lái xe về, ai nói cũng không chịu nghe

Lý Tiểu Cường đột nhiên nghĩ đến một việc, “Đúng rồi, Hứa U, không phải cậu ở gần Tạ Từ sao?”

Vì thế Hứa U phụ trách lái xe đưa Tạ Từ về nhà.

Cô tính toán đưa anh đến tiểu khu rồi tự mình đi bộ về, dù sao nhà hai người cũng gần nhau.

Chỉ là trên đường Tạ Từ nháo lên, “Không được, lái xe đến tiểu khu em ở, anh tự lái về.”

Hứa U không để ý đến anh, nắm vô lăng, liếc qua gương, phía sau có người muốn vượt lên.

“Anh thế này thì tự về kiểu gì.”

Anh không nói tiếp, không có phải không nghe thấy hay không.

Tạ Từ đầu ngửa ra sau, dựa vào lưng ghế mềm mại, ánh sáng ngoài đường hắt lên khuôn mặt anh, anh hơi rũ mắt.

Cửa sổ xe hạ xuống một nửa, gió hè theo khe hở tiến vào.

Hứa U duỗi tay bật radio, là tin tức đêm khuya.

Nghe xong một bản tin.

Cô hỏi, “Công việc của anh không bận sao.”

Tạ Từ quay đầu nhìn cô, “Không bận, anh là ông chủ, rất nhàn.”

“Anh… Sửa xe, tay không thành vấn đề chứ?” Thanh âm của cô có điểm do dự.

Tạ Từ cười, “Không thành vấn đề, em lo lắng cho anh?”

Hứa U khẽ ừ một tiếng.

“…..”

An tĩnh một hồi, Tạ Từ cho rằng chính mình nghe lầm. Anh ngồi dậy, không dám tin tưởng mà lại hỏi một lần, “Em lo cho anh?”

Hứa U không nói chuyện.

Ánh đèn bên ngoài xẹt qua khuôn mặt cô, có thanh âm gió xẹt qua nền đất.

Hai người đồng thời lâm vào trầm mặc.

Tạ Từ không tiếp tục truy vấn, còn đang thất thần suy nghĩ câu nói của cô.

Hứa U nghiêm túc lái xe, đột nhiên hỏi, “Tạ Từ, anh thích em cái gì.”

“Không biết.” Hắn đáp.

Hứa U: “Anh bắt đầu chụp lén em từ khi nào.”

Tạ Từ làm bộ không nghe được, mạnh mẽ nói sang chuyện khác, “Hứa U, em đừng hỏi anh loại vấn đề xấu hổ này, anh đau đầu.”

Cô không khỏi nhìn anh một cái qua kính chiếu hậu, Tạ Từ đang cười, đôi mắt hơi cong.

Không đến một lát, tươi cười đột nhiên phai nhạt. Sau đó lầm bầm lầu bầu.

“Sao anh lại thích em cơ chứ, em lại không tốt.”

“Em đối xử với anh cũng không tốt.”

“Sao anh lại thích em cơ chứ.”

Hứa U lẳng lặng không nói, chậm rãi lái xe.

“Thật ra vẫn còn một câu.”

Tạ Từ nghiêng đầu nhìn dòng xe cộ, thất thần một hồi, “Em khá tốt, những món ăn em từng cho anh ăn, sau này anh đều thích.”

Lần đầu tiên, là kẹo sữa bò Vượng Tử cô lấy từ nhà mang đến trường học, bị anh đi học thể dục về nhìn thấy bèn mạnh mẽ cướp đi.

Lần thứ hai, là anh trộm đi theo cô về nhà lúc tan học, cô thấy anh đáng thương, chia cho anh một cái bánh.

Lần thứ ba, là anh về nhà cùng cô, tùy tiện đi vào một tiệm mì ven đường.

Lần thứ tư, là anh canh giữ dưới nhà cô vào đêm ăn tết, cô đút sủi cảo cho anh ăn.

……

Hứa U hơi hoảng hốt.

Hai người xa nhau nhiều năm như vậy, cô cũng từng tự hỏi, rốt cuộc cô thích anh ở điểm nào.

Không nghĩ thông suốt, thế cho nên lâu như vậy cô vẫn luôn suy nghĩ, vẫn luôn không quên được anh.

Qua cầu vượt, xe đi vào nội thành, ven đường có một vài cửa hàng chưa đóng cửa.

“Anh muốn mua thuốc lá.” Tạ Từ tay chống đầu, nói bằng thanh

âm thực đạm.

Hứa U nói, “Hút thuốc ít thôi.”

“Hứa U.” Anh gọi tên cô.

Đi qua một đoạn đường, xe giảm tốc độ, Tạ Từ chậm rãi lên tiếng.

“Hứa U, anh nhớ em.”

“Ừ.”

“Em có nhớ anh không.”

“Không nhớ.”

“Nhưng mà anh rất nhớ em.”

“Anh vừa mới nói rồi.”

Tạ Từ nặng nề bật cười, híp lại mắt, môi mỏng nhấc lên..

Xe là Hứa U lái, nhưng cô nghe lời Tạ Từ, dừng xe ở dưới tiểu khu mình ở.

Miễn cho đợi lát nữa anh mượn rượu giả điên, lại muốn đòi đưa cô trở về, càng phiền toái.

“Anh đi ngủ sớm chút, ngày mai tỉnh rượu em sẽ đến lấy xe.” Hứa U tắt máy, rút chìa khóa, chuẩn bị tháo đai an toàn.

Vừa mới đụng tới, mu bàn tay lại bị Tạ Từ đè lại. Anh nhanh chóng cởi dây an toàn cho mình nhưng lại không cho cô cởi ra.

“…..”

Hứa U nhìn anh, không nói chuyện.

“Em đoán xem anh muốn làm gì?”

“Không biết.”

Sau đó, Tạ Từ nghiêng nghiêng đầu.

“Cứ mãi để em thấy dáng vẻ đáng yêu của anh hình như không tốt lắm?”

“Chỗ nào— ưm.”

Hứa U nói còn chưa dứt lời, anh đã chống một tay lên ghế của cô, không nói câu nào mà cứ thế hôn lên.

Cô hô hấp khó khăn, không khỏi ngửa đầu ra sau, lại càng bị Tạ Từ ép chặt hơn.

Anh dùng một tay bóp chặt gò má cô, cánh môi ấm áp dán chặt bên nhau.

Nhưng chỉ hôn sâu chừng mười, Tạ Từ đã thối lui ra sau, lại lưu luyến không dời, dùng chóp mũi vuốt ve sườn mặt, của cô sau đó nhịn không được dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn.

“Em đừng nghĩ anh quá tốt.”

Anh tính tình hư, lại chiếm hữu, ích kỷ, tùy hứng, thích ghen ghét. Chỉ là anh đều tận lực chịu đựng.

Sợ dọa đến cô, cố áp chế những suy nghĩ ngo ngoe rục rịch trong lòng.

Nhưng ngẫu nhiên vẫn có thời điểm không khống chế nổi.

Mong muốn ấy phá kén chui ra.

Trong xe màu da cam ánh đèn rơi rụng xuống dưới.

Hứa U thở hổn hển mấy hơi, ức chế không được mặt đỏ tim đập. Cô ngồi tại chỗ che ngực mình lại, mặt chậm rãi biến hồng.

“Hứa U.” Tạ Từ khụ một tiếng, “Anh muốn nói cho em một việc.”

“…..”

“Khả năng anh quên mang chìa khóa.”

Chương 64: Dừng chân

Hứa U nghe vậy, biểu cảm trên mặt không chút thay đổi, cô chỉ hơi nhướng mày, “Anh thuê phòng khách sạn đi thôi.”

“Anh không thích ở khách sạn, cũng không mang chứng minh thư.”

“Cho nên anh muốn làm gì.” Hứa U hỏi.

“Anh muốn đến nhà em.” Anh nghiêm trang trả lời.

Cô từ chối không chút nghĩ ngợi, “Không được.”

“Vì sao không được?”

Tạ Từ cố gắng cho chính mình, “Anh không làm gì hết, thật sự cái gì cũng không làm.”

Cô không nói lời nào.

Không đồng ý cũng không trả lời.

Anh cho rằng có hi vọng, vội vàng bỏ thêm một câu, “ball ball you?”(*)

*Từ ngữ mạng, nó có nghĩa là ‘Có được không?’

“Cầu em cũng không được.”

Hứa U vẫn cự tuyệt, nhưng mà cô nghe anh nói câu tiếng Anh này thì lại nhịn không được, “Sao anh vẫn dùng mấy câu kỳ quái này.”

Trước kia cũng thế, luôn thích tự nghĩ ra mấy câu tiếng Anh lung tung rối loạn.

Tạ Từ không đùa cô, anh nhếch khóe môi khẽ cười.

“Thôi được rồi, em lên nhà đi, không náo loạn nữa, anh về nhà.”

Sau một lúc lâu, Hứa U nhìn anh, “Muốn em đưa anh về không?”

“Đưa cái gì, chỉ có vài bước, vừa lên xe anh đã tỉnh rượu rồi.”

Hứa U không nói gì, cô mở cửa xuống xe rồi quay lại kêu anh, “Anh cũng xuống đi.

Cô sợ lát nữa anh lại tự lái xe về..

Tạ Từ ngồi ở trong xe nhìn cô, lên tiếng.

Bên cạnh có một đôi tình lữ đi qua, có lẽ vừa đi xem phim về, trong tay còn có một hộp bắp rang.

Bọn họ nói chuyện vui vẻ, cô gái kéo tay bạn trai, khi nhìn thấy Hứa U thì hơi ngạc nhiên.

“——Cô giáo Hứa, buổi tối mà cô còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Hứa U nói: “Tôi nói chuyện với bạn.”

Dứt lời, cô gái không nhịn được liếc ra sau Hứa U, cũng không nói nhiều cái gì chỉ gật gật đầu tạm biệt cô.

Hứa U nhìn bọn họ đi xa, do dự một hồi, lại nói với Tạ Từ: “Thôi,

em đưa anh đến tiểu khu anh ở đi?”

Cô hỏi thử.

Tạ Từ nén cười, hơi nhướng mày, “Đừng nghiêm túc như vậy chứ, em đi đi, anh cũng đi ngay đây.”

Thật ra cô cũng nhận ra mình có chút không ổn.

Anh đã nói như vậy, Hứa U cũng chỉ có thể nói: “Vậy anh về đến nhà thì gọi cho em, nhớ đi ngủ sớm.”

“Đã biết cô giáo Hứa.” Anh nói.

“……”

“Ai là cô giáo của anh.” Hứa U cạn lời, “Em đi đây.”

Cô đi được hai bước, lại quay đầu lại dặn dò, “Anh về nhanh đi, đừng lại đứng ngốc dưới lầu.”

Tạ Từ gật đầu, “Biết rồi.”

Đèn ở hành lang hỏng rồi, một mảnh đen nhánh. Hứa U không cầm di động nên trực tiếp sờ soạng lên lầu.

Đến tầng ba, cô đứng ở cửa thất thần một lúc lâu.

Cắm chìa khóa vào ổ, Hứa U mới giật mình hồi thần—

Tạ Từ dựa vào cửa xe Land Rover, cúi đầu thưởng thức chìa khóa xe trong tay. Một điếu thuốc kẹo giữa ngón tay thon dài, anh hút một ngụm rồi lại phun ra.

Đêm khuya tĩnh lặng, sương khói phiêu tán.

Giây tiếp theo, anh chợt dừng động tác hút thuốc.

Hứa U đứng cách đó không xa, tầm mắt bất động, vẫn luôn nhìn anh.

Dường như Tạ Từ đã sớm dự đoán được, nhìn thấy cô cũng không kinh ngạc.

Hứa U nhẹ nhàng nói, “Tạ Từ, sao nhiều năm như vậy anh vẫn giữ nguyên cái đức hạnh này.”

Cô biết mà.

Trước kia cũng là như thế này.

Hở một chút là đứng dưới nhà cô, nếu không đi dỗ thì dù chết cũng không chịu rời đi.

Rõ ràng nhìn cà lơ phất phơ, lại quật cường tận xương.

Mỗi một lần cô xuống tìm anh, đều thấy anh đứng một chỗ hút thuốc.

Tạ Từ cười, dụi tắt điếu thuốc rồi đứng dậy.

“Biết em mềm lòng.”

—

Lên cầu thang, không đèn. Cô và anh một trước một sau đi lên, từng bậc cầu thang, cứ đi thong thả như vậy.

Ban đêm có ánh trăng sáng chiếu vào, bóng dáng hai người in rõ ràng lên mặt đất.

Tạ Từ hỏi, “Hứa U, em sợ sao.”

“Sợ cái gì.”

“Em nói đi.”

“Không biết.”

Đi qua tầng đầu tiên.

Anh nhìn bóng dáng mơ hồ của cô, trong lòng yên lặng đếm số bậc thang.

Tạ Từ hơi hơi giơ tay, dùng một chút lực cầm lấy cánh tay đang rũ bên người của cô.

Hứa U chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua chứ không giãy giụa.

Một đường trên lầu đều không có đèn, bóng tối thật sự thứ tốt.

Dù sao Tạ Từ cũng cảm thấy như thế.

“Hứa U.” Anh gọi cô.

“Ơi.”

“Em hiện tại xem như phần tử trí thức cao cấp.”

Hứa U dừng bước chân, chờ lại bước thêm một bậc thang mới nói,

“Anh cũng không kém.”

“Thật sự?”

“Có thể dựa vào đôi tay của chính mình để kiếm kiếm tiền, em cảm thấy rất tốt.”

Anh trầm mặc.

“Em biết, anh đã từng tưởng nỗ lực chứng minh chính mình.”

Hứa U nhớ tới ngày Tạ Từ phát sốt, anh đó nói cho cô thật nhiều chuyện.

Vì thế khi nhắc tới chuyện xưa, trong lòng cô có chút áp lực.

“Chỉ là nhân sinh không như ý.”

Hứa U lại lặp lại một lần, “Rất nhiều nghề nghiệp, rất nhiều lựa chọn, anh đi sửa xe, dựa vào bản lĩnh của chính mình để kiếm tiền, em cảm thấy rất tốt.”

“Anh rất tốt.” Cô nói.

“Anh biết anh tốt, em đừng nói nữa, cứ cảm thấy giống như em đang phát thẻ người tốt.”

Vốn dĩ có chút trầm trọng, cô nhịn không được cười, “Cái gì mà thẻ người tốt.”

Tạ Từ: “……..”

Nghĩ đến câu chuyện đùa trên bàn cơm, Hứa U nghĩ nghĩ, nói: “Nếu em phát thẻ người tốt cho anh, hẳn là….”

“Là cái gì?”

“Anh rất tốt, chỉ là em quá đẹp, anh không xứng với em.”

Tạ Từ cười nhẹ, cười hai tiếng, nhịn không được lại cười.

Anh thấy rõ sườn mặt cô, nửa như nói giỡn mà hỏi lại, “Vậy em

có ghét bỏ anh không có tiếng nói chung không."

Hứa U bình tĩnh trả lời, "Củi gạo mắm muối tương dấm trà, nhân gian pháo hoa cũng có hứng thú."

Anh hơi khựng lại, cũng không biết nói gì.

Vừa mới uống xong rượu, đầu óc phản ứng có hơi chậm.

Trầm mặc lan tràn ra xung quanh.

Không đến vài phút, Tạ Từ lại nói.

"Bây giờ em nói chuyện có hơi văn vẻ, chuyện cười lạnh kỳ quái. Anh cảm thấy trước đây anh để ý đến em là vì thấy dáng vẻ kể chuyện của lạnh của em thật thú vị."

Hứa U an tĩnh một hồi mới ngẩng đầu liếc anh một cái, "Em kể chuyện cười lạnh cho anh khi nào."

"……"

"Em đã quên?" Tạ Từ cúi đầu, môi chuẩn xác lại nhanh chóng mà chạm chạm cô "Chính em từng nói với anh."

Hứa U mặc anh hôn, "Cái gì."

Tạ Từ nhớ lại, "Nói thế nào nhỉ, tri thức là của chính mình, đại khái thế, anh không nhớ rõ."

Lâu như vậy rồi, anh cũng nhớ không rõ.

Hứa U không biết vì sao đột nhiên hơi khó chịu.

Cô mở miệng, "Anh nhớ rất rõ những lời em từng nói."

Tạ Từ cười thật lười nhác, “Đương nhiên, em còn cổ hủ hơn bố mẹ anh, vừa gặp đã thích giảng tâm linh canh gà.”

“……”

Hứa U nhớ tới một việc, để anh nắm tay kéo đi vào bước mới thử hỏi.

“Bây giờ anh ăn tết ở đâu? Trở về sao.”

Tạ Từ không có phản ứng mạnh.

Nhưng nhìn thấy biểu cảm nghiêm trọng trên mặt cô, anh lại khẽ cười, “Trở về chứ, anh còn người thân mà.”

—

Tới tầng ba, Hứa U mở cửa, Tạ Từ đi theo sau cô.

Cô đi vào đổi giày, nói với người phía sau, “Vào đi.”

Hai phòng một ban công đơn giản, lại được trang hoàng thực ấm áp, bàn ăn bằng gỗ, trên sô pha có mấy con gấu bông, tập tranh diên vĩ, vài chậu hoa lan ngoài ban công.

Tạ Từ tùy ý đánh giá.

“Nhà em khá xinh đẹp đấy.”

Hứa U không để ý đến anh. Cô đi dép lê vào phòng, thả túi lên sô pha.

Tạ Từ đi theo sau cô, cầm một quyển tạp chí trên bàn lật xem.

Nội dung thật nhàm chán, anh dựa vào cửa vừa đọc vừa tống cổ thời gian trong lúc chờ Hứa U, không biết cô đang vội cái gì.

Hứa U vào phòng bếp rót hai cố nước đá, cô uống một cốc, một cốc đưa cho anh.

“Uống nước.”

Tạ Từ tiếp nhận, ngẩng đầu uống cạn cốc nước

“Anh ngủ ở đâu?” Uống xong, anh hỏi.

Lúc này, di động để một bên vang lên.

Hứa U cầm lấy nhìn tên người gọi, “Đợi một lát, em nghe điện thoại.”

Cô xoay người, giọng thấp vâng một tiếng.

“A Sách, ngủ rồi sao?” Là Trần Tú Vân.

Hứa U: “Con chưa ngủ, vừa đi ăn cơm với bạn học.”

“Về đến nhà chưa?”

“Về rồi.”

Bên cạnh thực an tĩnh.

Hứa U thất thần nghe mẹ nói chuyện, đôi mắt nhìn Tạ Từ. Anh đã ngồi xuống sô pha, cúi đầu chơi di động.

Ngoài miệng lại tùy tiện nói một ít việc nhỏ. Hứa U đi vào phòng.

Một lát sau, cô mang chăn ra, “Buổi tối lạnh nhớ dùng cái này.”

“Anh ngủ sô pha?” Tạ Từ động tác của cô, hỏi một câu.

Hứa U gật gật đầu.

“Em không khách khí chút nào, em không biết khách đến nhà thì nên để khách ngủ trên giường sao.”

Chơi một ngày, tinh thần cô cũng mệt mỏi, đi đến một bên mở điều hòa giúp Tạ Từ chỉnh đến 28 độ.

Hứa U buông điều khiển từ xa, nói với anh, “Hôm nay anh rửa mặt rồi ngủ đi, ở đây em không có quần áo cho anh thay.”

Tạ Từ ném điện thoại, “Em thật là không có đạo lý, đến tắm cũng không cho anh tắm.”

“……”

Thời gian cũng đã muộn, Hứa U vào phòng, mở máy tính ra kiểm tra email công việc.

Buổi chiều ngày mai phải đi phóng vấn trận đấu game online, hai ngày sau còn có lễ khai mạc một hoạt động. Còn có chuyên mục phỏng vấn trường tiểu học Hy Vọng ở vùng núi nộp lên đã được phê duyệt, không lâu sau sẽ phải đi phỏng vấn.

Rất nhiều chuyện chồng chất ở bên nhau, nhưng tháng sau Hứa U xin nghỉ đông, về quê viếng mộ bà cô. Bà cô bị ung thư thực quản, tuổi cũng lớn nên không qua khỏi, đã mất cách đây không lâu. Cô nghĩ thừa dịp nghỉ đông có thể thuận tiện về cùng bố mẹ.

Tắm rửa xong đi ra, mái tóc đen ướt đẫm xõa trên vài. Hứa U ăn mặc váy ngủ, ngại Tạ Từ còn ở phòng khách nên cô khoác thêm một cái áo khoác.

Vừa mới rõ ràng rất buồn ngủ, vậy mà tắm xong một cái thì tinh

thần tỉnh táo không ít. Hứa U đi phòng bếp lấy dưa hấu ra khỏi tủ lạnh, lại lấy thêm hai cái thìa.

Mới vừa xoay người, đã Tạ Từ đứng dựa vào cạnh cửa từ khi nào.

Hứa U hơi dừng vài giây mới đóng ngăn tủ lại, hỏi: “Anh ăn dưa hấu không?”

“Ăn chứ.”

Cô đưa dưa hấu ướp lạnh trong tay ra, “Cho anh ăn.”

Tạ Từ: “Có hạt không, nếu có thì anh không ăn đâu.” Anh rất bắt bẻ.

“Không có, anh ăn đi.” Hứa U xúc một thìa đưa đến bên miệng anh.

Biểu cảm thực tự nhiên.

Tạ Từ sửng sốt hai giây, biết nghe lời phải mà há mồm ăn xong.

“Hứa U.” Anh nhai hai miếng, đột nhiên gọi tên cô.

“Làm sao vậy?”

Tạ Từ nói, “Về sau chúng ta ở bên nhau, em có thể chăm sóc anh thật tốt được không?”

—

Cô nằm ở trên giường đọc sách, chờ tóc khô thì đi ngủ.

Nhìn trần nhà, Hứa U đột nhiên nhớ tới trước kia vào đại học. Một người bạn cùng phòng hỏi cô có thích ai hay không, về sau nếu ở cùng người đó thì cảm thấy cuộc sống thế nào mới tốt.

Cô tự biết mình là người không thú vị, cũng không phải người có ước mơ gì lớn. Từ nhỏ an phận mà lớn lên, nghe lời học tập, cũng không trêu chọc ai. Tạ Từ xem như là gợn sóng đầu tiên trong cuộc đời cô.

Chỉ là khi đó tính cách cô khá hướng nội, không biết phải đối tốt với người khác như thế nào. Cho nên đối xử với Tạ Từ quá lãnh đạm, mấy năm nay cũng từng hối hận. Chỉ là đã không còn anh bên cạnh.

Bạn cùng phòng quay mặt đi, nhìn Hứa U đang phát ngốc, vừa chuẩn bị mở miệng thì nghe thấy cô nói.

Bình đạm hòa hoãn, giống như không mang theo chút cảm tính nào.

“Những ngày thoải mái nhất sao.”

“Vào những buổi chạng vạng của ngày hè, tớ muốn đi dạo công viên cùng anh ấy sau khi cơm nước xong, đi qua đài phun nước đầy màu sắc, có thể nhìn thấy một chú chó đang vui đùa trên bãi có. Còn có bác gái nhảy múa quảng trường, chúng tớ có thể hóng gió tản bộ, tùy tiện tâm sự, nói cái gì cũng được.”

“Sau đó về tới tiểu khu, sẽ đến một cửa hàng hoa quả gần đó mua dưa hấu, mang về bỏ vào tủ lạnh.”

“Tắm rửa xong, ngồi dưới điều hòa, ăn dưa hấu cùng anh ấy, sau đó xem TV.”

“Tớ cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt đẹp.”

—

Cánh tay nhẹ nhàng xoay chốt cửa, khe cửa lộ ra một khuôn

mặt.

Hứa U bước đi thật nhẹ ra phòng khách. TV còn đang chiếu trận đấu bóng đá.

Cô lặng lẽ đi qua, làn váy mỏng khẽ tung bay, lộ ra đường cong mảnh khảnh của cẳng chân.

Đèn ở phòng khách đã tắt, Tạ Từ uống nhiều quá, có lẽ anh cũng đã mệt nên nhắm mắt ngủ trên sô pha, mái tóc đen nhánh mềm xốp, anh hô hấp đều đều, dường như đã rơi vào giấc ngủ sâu.

Cô dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào mặt anh, từng chút từng chút một.

Hồi lâu, cô ngồi xổm xuống.

Hứa U nhấp môi, duỗi tay kéo chăn lên giúp Tạ Từ.

Ngay sau đó, là một nụ hôn nhẹ lên trán anh, rồi đến lông mi.

Ngủ đi.

Cô nhỏ giọng nói.

Cô đứng lên ngay sau đó, cô hơi khom lưng lấy điều khiển ở bàn trà, tắt đi TV.

Tiếng ồn ào cuối cùng biến mất, phòng chìm vào trong bóng tối.

Hứa U tay chân nhẹ nhàng chuẩn bị rời đi, đột nhiên một bàn tay giơ ra nắm lấy cổ tay cô.

"____ á."

Hứa U cứng đờ thân mình, giây tiếp theo, sau tai truyền tới

thanh âm khàn khàn.

“Anh bị em hôn cứng rồi.”

Chương 65: Cứu viện vùng núi

Trong nháy mắt, Hứa U cảm thấy máu toàn thân như dồn lên đỉnh đầu.

Cảm giác chột dạ và thẹn thùng hòa lẫn cùng nhau. Phản ứng đầu tiên của cô là cố tránh khỏi tay anh, nhưng chưa kịp giật ra đã bị một sức mạnh kéo ngã lên sô pha.

Một bóng đen nhanh chóng áp lại, thân hình dựa gần cô, hô hấp nóng bỏng như dung nham.

Hứa U mặc áo ngủ, cổ áo hơi mở rộng, da thịt trước ngực lộ một mảng lớn. Cô bắt đầu giãy giụa, cẳng chân đạp loạn.

Anh nâng tay đè bên tai cô, thanh âm nghẹn đến kỳ cục, “Hứa U… Em thế mà dám hôn trộm anh.”

Cứ như cô phạm phải tội lớn tày trời.

“Anh… Đừng đè em.” Cô nói thật nhẹ, hai tay lại bủn rủn, vô lực chống lên người anh.

Dù giãy giụa như thế nào cũng không có tác dụng.

Hương vị hormone trong không khí như sắp nổ mạnh, Tạ Từ ỷ thế hiếp người, tay cũng bắt đầu không thành thật mà sờ soạng xuống dưới.

“Đừng chạm vào…” Hứa U nằm ngửa, hoảng hốt cảm thấy cảm

người như bốc nhiệt khí. Cô muốn gạt bàn tay đang đặt trên hông mình ra, nhưng lại bị anh cầm lấy ép lên sô pha.

“Em sợ ngứa?”

Ôm chặt cô vào ngực, dường như Tạ Từ rất thích tư thế này, cảm thấy sướng muốn chết.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô khi còn học cấp ba.

Cô đi qua người anh, mang theo một làn gió lạnh. Còn có cô ghé lên bàn ngủ, hoặc là đi lên bảng trả lời câu hỏi.

Cổ mảnh khảnh, cánh tay trắng nõn.

Chậm rãi xuất hiện trong giấc mộng của anh. Khi đó Hứa U không thích anh, anh biết. Ban đầu Tạ Từ rất bực bội, cho rằng mình chỉ thích bắt nạt cô mà thôi, căn bản không để trong lòng.

Nhưng càng lừa gạt bản thân thì càng không quản được chính mình. Càng muốn tới gần cô, chỉ cần tới gần sẽ càng không ngăn được mà nhìn cô. Đến sau anh dứt khoát mặc kệ, cũng không hề ép bản thân, không nề hà mà mặc cho bản thân ảo tưởng.

Dù sao suy nghĩ trong đầu mình thì người khác cũng không thể biết được.

Ở vô số buổi đêm mất ngủ, từng ảo tưởng đến cảnh tượng đêm nay, ôm cô vào vòng tay của mình.

Đè cô dưới thân.

Anh nhịn không được, cúi đầu đem môi dán lên, nhẹ nhàng liếm láp kia phiến da thịt non mềm. Vừa liếm vừa cắn, Tạ Từ hôn lên đôi môi khẽ hé mở như cánh hoa của Hứa U, sống lưng tựa như bị điện giật tê dại, hô hấp không khỏi thô nặng lên.

Khoang miệng ấm áp, đầu lưỡi ấm áp của cô bị mạnh mẽ ngậm lấy liếm mút.

Trên sô pha, hai người thở phập phồng.

Hơi nóng mãnh liệt, ý thức vốn đã mơ hồ của Hứa U dần dần thanh tỉnh, cảm giác người bên trên đang kiềm chế. Cô loáng thoáng cảm thấy có vật cứng rắn đè lên bụng nhỏ của mình, nhưng lại sợ hãi không dám hỏi Tạ Từ.

Nửa câu cũng không dám nói, sợ lại kích thích đến anh.

Tạ Từ vùi đầu vào cổ cô, phun ra hơi thở ẩm ướt khiến cô rùng mình.

Đợi nửa ngày.

Anh kéo áo khoác vừa nãy đã cởi ra đắp lên người cô sau đó đứng dậy.

Phòng tắm sáng đèn, theo sau là tiếng nước vang lên tới.

Vài sợi tóc của Hứa U dán ở bên miệng. Cô chậm rãi ngồi dậy, ngực, cánh tay, cẳng chân, có mấy chỗ bị véo đến hồng lên. Nhớ tới Tạ Từ vừa mới… Có hành vi hạ lưu, Hứa U cảm thấy máu trên người máu đều chảy ngược. Cô không dám nghĩ sâu hơn, vội kéo lại cổ áo ngủ rồi lấy áo khoác che đôi chân.

Tiếng nước tí tách tí tách dừng lại.

Cô ấy lại tinh thần, lúc này mới vội về phòng như trốn chạy. Giữ cửa khóa trái, trái tim đều sắp nhảy ra khỏi ngực.

—

Buổi sáng phải mở họp.

Trong phòng hội nghị không bật đèn, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ máy chiếu. Gần đây cả nhóm vội làm một chuyên đề, thức đêm hoàn thành bản thảo, tinh thần mọi người đều không tốt lắm.

Hứa U cũng có chút mệt mỏi.

Cô lấy di động ra xem thời gian thì nhìn thấy hai cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Tạ Từ.

Tổ trưởng đang nói chuyện, tất cả đều là một ít lời lẽ tầm thường không đau không ngứa.

“Tuy rằng chúng ta làm về tin tức chính trị đương thời, nhưng ý tứ của lãnh đạo bên trên chính là muốn chúng ta làm cái gì thực tế hơn. Bọn họ tương đối xem trọng tin tức kinh tế, dạo này mọi người có thể tìm làm đề tài về phương diện này.”

Bên cạnh có người nhỏ giọng nói thầm, “Ai tin chứ đm.”

Hội nghị thường kỳ kết thúc, Hứa U đi đến phòng trà nước mới sạc điện thoại rồi gọi cho Tạ Từ.

Phía anh thật ồn, có tiếng gió gào thét.

“Hứa U, tối hôm nay anh không thể gặp em được, anh có chút việc.”

Tối qua Hứa U ngủ không tốt, lúc này đôi mắt sáp đến phát đau. Cô vừa chờ cà phê vừa hỏi, “Chuyện gì.”

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, vài người bước vào.

Người vừa nói nhỏ ở hội nghị tên là Khâu Vu, vừa bước vào đã thao thao bất tuyệt.

“Tồn tại cũng thật là đủ mệt, mẹ nó toàn nói nhảm. Một hai phải làm kinh tế cái quỷ gì, ngẫm lại còn không phải đến nhận mệnh, ý tứ của lãnh đạo còn không phải là tránh vấn đề nhạy cảm dễ kiếm tiền, con mẹ nó chính nghĩa cái gì, tự do…. Mỗi ngày bị bọn họ mài mòn ý chí, còn không bằng xin đi làm phóng viên chiến trường, ít nhất vẫn có ý nghĩa.”

Những người khác đều nghe quen mấy lời nói đầy căm phẫn của Khâu Vu, vào tai này ra tai kia, cũng chỉ tùy ý an ủi hai câu.

Tạ Từ hơi tạm dừng, sau đó nói, “Một người bạn của anh đi đến Cảnh Sơn, nhưng xe của cậu ấy hỏng rồi nên anh đi đón.”

“Cảnh Sơn?” Hứa U đi đến góc

“Ừ.”

Hứa U nghĩ nghĩ, “Hình như nơi này khá xa, đường núi còn khó đi nữa?”

“Cũng không đến nỗi, ngày mai anh sẽ trở lại, đừng quá nhớ anh đấy.”

Buông điện thoại, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Mây đen quay cuồng.

Không khỏi nhớ tới hôm nay tin tức dự báo thời tiết đã xem trước khi ra cửa vào buổi sáng, hôm nay có mưa to.

Cầm di động phát ngốc, cô vẫn quyết định nhắn tin cho Tạ Từ.

Vừa bắt đầu làm việc liền cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Hứa U ngồi một tư thế trong thời gian dài khiến cánh tay nhức mỏi. Bên cạnh có người ngồi xuống, ghế dựa chuyển động trên

sàn nhà.

Lưu Tiểu rất tức giận, vừa ngồi xuống liền bắt đầu phát hỏa: “Kiếp sau tôi nhất định không làm phóng viên nữa!”

Trương Lị Lị ngồi đối diện ngẩng mặt khỏi máy tính, “Lại ai trêu chọc cô?”

Lưu Tiểu trả lời, “Không phải hôm nay đi ra ngoài phố với đài truyền hình sao, thật là cùng đãi ngộ với mấy người bán bảo hiểm trên đường, người khác vừa thấy liền tránh xa.”

“Này không phải rất bình thường sao, làm phóng viên mà, cần rèn luyện tâm lý thật mạnh mẽ.”

Trương Lị Lị sớm không để ý mấy chuyện nhỏ này.

“Hai năm đầu tôi làm phóng viên, vừa mới tốt nghiệp mà, mỗi ngày đều lo âu vì không có đề để tài viết bài, có khi buổi tối còn gặp ác mộng, mơ thấy đi chụp lén bị đánh, tin tức nào không đi theo đường lối nhà nước thì không được đưa, lãnh đạo cũng không cho chúng ta chạm vào mấy tin tức vạch trần sự thật kiểu này, cô đừng cho là cô cao thượng, làm người có nguyên tắc, đều là lời ngoài miệng cả.”

Hứa U yên lặng nghe các cô oán thán, tay chống cằm bắt đầu phát ngốc.

Buổi tối cơm nước xong, cô đi dạo phố cùng Vưu Nhạc Nhạc.

Vưu Nhạc Nhạc đầu tiên là kinh ngạc Hứa U thế mà chủ động rủ mình đi, ngay sau đó lại hứng thú bừng bừng kéo cô đi vào trung tâm thương mại, biển quảng cáo máy ảnh kỹ thuật số treo trên đỉnh đầu.

Hai người tùy tiện đi vào cửa hàng quần áo, sắp đến Thất Tịch,

trên đường rất đông người.

Vưu Nhạc Nhạc đột nhiên nhớ tới, “Đúng rồi, hôm nay cậu muốn đi mua cái gì?”

“Không biết.”

“Mua cho cậu hay mua quà cho người khác?”

Hứa U nhìn sang hướng khác, sắc mặt lại dần dần trở nên mất tự nhiên. Vưu Nhạc Nhạc nghĩ một phen, lập tức đoán, “Oa! Không phải là cậu muốn mua quà cho mối tình đầu đẹp trai của cậu chứ?”

Mấy ngày nay Vưu Nhạc Nhạc thường xuyên nhìn thấy một người đàn ông đưa Hứa U về nhà, sau lại truy vấn một phen, mới biết được người đàn ông này chính là người Hứa U từng nói với cô, mối tình đầu hồi cấp ba.

Không khỏi thở dài, thật là ứng với câu nói treo trên gốc cây ở đầu thôn kia.

Người bị lạc sẽ bị lạc, người tương phùng sẽ tương phùng.

Hứa U không phản bác.

“Các cậu hợp lại?” Vưu Nhạc Nhạc liếc nhìn cô một cái, thử hỏi, “Hay là….”

Hứa U không trả lời, cũng không có phủ nhận.

Buổi tối nằm ở trên giường, cô mở đèn đọc vài trang sách.

Ngủ từ lúc nào cũng không biết.

Cô bị tiếng sấm đánh thức, tiếng vang ầm ầm, theo đó là mưa

trút xuống.

Gió to thổi mưa bay mù mịt.

Hứa U cầm lấy di động, 5 giờ rưỡi. Cô xuống khỏi giường, đi dép lê vào rồi đi ra ngoài cửa sổ kéo rèm lên.

Màn mưa đầy trời, có lẽ là tối hôm qua gió quá lớn đã quật đổ mấy cây lớn ở dưới lầu.

Hứa U lái xe đi làm, bởi vì thời tiết nên trên đường càng tắc.

Vừa mới đến tòa soạn, thang máy mở ra, cô nhìn thấy mấy người chạy tới chạy lui dọn đồ.

“Lấy đồ đi, tổ trưởng nói mở cuộc họp khẩn cấp.” Có người nhắc nhở Hứa U, sau đó liền tránh ra.

“A, ừ.”

Hứa U lấy thẻ công tác ra rồi mang vở đi theo.

—

“Vừa mới thu được tin tức, hôm qua bên Cảnh Sơn mưa to, xảy ra sạt lở đất, trước mắt thương vong không biết, tổ ta có ai muốn ra tiền tuyến?”

Lời vừa dứt, bên dưới liền có người châu đầu ghé tai nói nhỏ.

Trong nháy mắt, khi Hứa U nghe được địa điểm xảy ra chuyện, bút trong tay rơi xuống trên mặt đất.

Người bên cạnh cũng phát hiện cô không thích hợp.

Chủ biên lật xem tư liệu vừa đưa tới, thanh âm vững vàng mà

nói, “Chuyện lần này xảy ra đột ngột, nhiệm vụ cũng nguy hiểm nên cần tinh thần tự nguyện.”

Khâu Vu đứng lên, “Tôi đi.”

Hội nghị khẩn cấp kết thúc, Hứa U cầm điện thoại, tay đều run. Lặp lại ba lần, mới có thể gọi cho Tạ Từ.

Không ở vùng phủ sóng, gọi mấy lần đều ngoài vùng phủ sóng.

Cô hít sâu, làm chính mình bình tĩnh lại. Hứa U không dám nghĩ gì cả, cô gọi cho Lý Tiểu Cường.

Bên kia chuyển được, Hứa U vội vàng hỏi, “Tạ Từ có liên lạc với cậu không?”

Lý Tiểu Cường không hiểu ra sao, “Không có….”

“Hôm qua anh ấy đi Cảnh Sơn, cậu biết không?”

“Không biết.”

“Ừ.” Hứa U một tay chống bàn, ổn định thân hình, “Nếu anh ấy trở về, cậu nhớ phải gọi điện thoại cho tôi.”

Nhiệm vụ lần này, tổ tin tức xã hội có bảy tám người đi. Bởi vì chuyện xảy ra vào 4 giờ sáng, đội phòng cháy cứu hộ của thành phố đã đến trước, có người đi theo bọn họ lấy tin.

Đến nơi phải mất ba giờ đồng hồ.

Dọc theo đường đi, Hứa U gọi điện thoại cho Tạ Từ mấy lần đều không được. Tay cô run nhè nhẹ, vội tìm kiếm tin tức sạt lở đất đá trên baidu.

Năm 2010, phía đông Uganda* bị sạt lỡ đất đá trên quy mô lớn, 3

khu dân cư bị chôn vùi, 94 người tử vong, ước 320 người mất tích…

*Uganda, tên gọi chính thức là “Cộng hòa Uganda”, là một quốc gia không giáp biển, nằm hoàn toàn trong lục địa châu Phi. Giáp Kenya về phía Đông, phía Tây giáp với CHDC Congo, Tây Nam giáp Rwanda, phía Bắc giáp Nam Sudan và phía Nam giáp Tanzania. Phía Nam Uganda là vùng hồ Victoria, có chủ quyền gần 1/2 diện tích mặt hồ, chia sẻ quyền khai thác cùng Kenya và Tanzania. Uganda cũng nằm trong lưu vực sông Nin.

Năm 2011, xxxxxx, 806 người tử vong, ước tính khoảng 300 người mất tích…

……

Xe chạy vào vùng núi, càng tới gần nơi xảy ra chuyện càng khó di chuyển. Choáng váng, xóc nảy. Sắc mặt Hứa U tái nhợt, không biết vì say xe hay vì điều gì khác, ngực cô khó chịu vô cùng.

Đường núi không ngừng có chỗ vòng gấp, có mấy đồng nghiệp không chịu nổi đã nôn ra.

Đoạn đường cuối cùng cần phải đi bộ, bên ngoài vẫn còn mưa to. Gió thổi mạnh từng cơn, bởi vì mang theo rất nhiều đồ nên mọi người không thể dùng ô. Trước khi xuống xe, mỗi người đều mặc áo mưa dày dặn và đi ủng đi mưa.

Hạt mưa ầm ĩ đánh vào trên người, mưa to nhanh chóng làm ướt đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Càng tới gần nơi xảy ra chuyện càng hỗn loạn, có nhân viên phòng cháy chữa cháy đến cứu hộ, còn có cảnh sát đứng gác ở hiện trường. Bên ngoài vào không được, bên trong ra không được. Bởi vì mưa to liên tục khiến công tác cứu hộ gặp khó khăn, máy xúc đứng một bên không hoạt động được.

Tiếng thét chói tai, người già và trẻ nhỏ quỳ trên mặt đất gào khóc, người được nâng ra không ngừng, cả người lầy lội. Còn có một đôi vợ chồng lớn tuổi, vẫn luôn nắm tay nhân viên cứu hộ nói không ngừng: “Con trai tôi còn ở bên trong, các anh nhất định phải cứu nó ra ngoài, cầu xin các anh, chúng tôi quỳ xuống cầu xin các anh.”

Chính mắt thấy tai nạn phát sinh, cùng cảm nhận được loại dày vò này, cùng cảm nhận cảm giác thống khổ khi ở hiện trường, hoàn toàn khác xa cảm xúc ở nhà xem tin tức.

Đoàn người Hứa U chờ ở bên ngoài dải cách ly, bên cạnh lục tục có người dời đi, bọn họ phân công nhau bắt đầu công tác.

Rất nhiều đường núi gập ghềnh đã biến thành bùn lầy, Hứa U không nói gì cả, cô đi giúp lấy thiết bị, Khâu Vu đứng bên cạnh đặt giá quay phim.

Đến một nơi nhiều đá vụn, đường trên đến mức khó mà đứng vững. Đồ cô cầm khá nặng, nước mưa từ mũ áo trượt xuống cơ hồ che kín tầm mắt, đồng nghiệp nam đi trước không vững, khó khăn lắm mới ổn định thân mình, Hứa U đi sau bị vướng phải, không may ngã quỵ xuống mặt đất lầy lội.

Hứa U bảo vệ thiết bị theo bản năng, tay đè trên mặt đất, lòng bàn tay bị hạt cát đá vụn quét qua, mu bàn tay bị hòn đá sức cứa rách, bên cạnh còn có một cái đinh.

Các đồng nghiệp vội vàng lại đây hỗ trợ.

“Không có việc gì, chính sự quan trọng.” Hứa U đứng vững, một lần nữa khiêng thiết bị lên, mu bàn tay chảy ra tơ máu đỏ tươi.

Mọi người quan tâm vài câu, thấy cô kiên trì thì không khuyên nữa.

Tới địa phương ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng mỗi người như bị cái gì đè lại.

Bắt đầu quay phim, mọi người phân công nhau công tác, Hứa U cũng bận bịu lên.

Thời gian trôi qua thật nhanh, tay cô càng ngày càng nghiêm trọng, đồng nghiệp nhìn không được bèn nói, “Vẫn nên đi bệnh viện trước đi, bây giờ cũng bớt vội rồi, cô không cần cố như vậy đâu, chẳng may bị uốn ván thì làm sao bây giờ?”

Hứa U muốn cự tuyệt, cô muốn ở lại nơi này……

Còn có Tạ Từ.

Cô còn không biết anh ở đâu, còn không biết bây giờ anh thế nào rồi.

Không biết gì cả, giống một có bàn tay to bóp nghẹt trái tim cô.

Hứa U thực kiên trì, nhưng các đồng nghiệp không dám để cô ở lại đây, vài người cùng nhau khuyên, cuối cùng nửa túm, nhét cô vào xe đưa về đội cứu viện ở nội thành Cảnh Sơn.

Tay Hứa U bị thương khá nghiêm trọng, cuối cùng bị đưa đến bệnh viện tiêm thuốc.

Hộ sĩ giúp cô xử lý miệng vết thương. Hứa U phát ngốc, mê mang nhìn người bị thương liên tục được đưa vào.

Có người nói chuyện phiếm ở bên cạnh.

Sự cố lần này xảy ra ở vùng núi cao hiểm trở, một xe đi ở vùng phụ cận may mắn thoát nạn, khách sạn đều chật kín người, đến nhà trọ cũng không còn phòng trống.

Đầu gối Hứa U bị đập vỡ, tay cũng đau, tay đứt ruột xót, tim càng đau.

Sắc trời bên ngoài đã tối, đến chạn vạng thế mưa hòa hoãn lại. Cô ngồi một mình trên ghế dài ở hành lang, không biết đã phát ngốc bao lâu, mềm yếu bất lực lan tràn khắp đáy lòng.

Thế tới mãnh liệt, thân bất do kỷ.

Hộ sĩ đẩy xe đi ngang qua, tò mò hỏi cô: “Chị đang đợi ai sao?”

Cô nhấc không nổi sức lực, chỉ lắc đầu coi như trả lời.

Cô đang đợi ai đây.....

Hứa U bắt đầu hoảng hốt, tựa hồ lại trở về bệnh viện của nhiều năm về trước, cũng là người đến người đi như thế này. Tạ Từ nằm ở phòng cấp cứu.

Địa điểm giống nhau, bất lực cũng giống nhau.

Cô không dám nghĩ tiếp, thật sự không dám nghĩ tiếp. Một giọt nước mắt rơi xuống chẳng rõ lý do.

Không biết qua bao lâu.

“—— Hứa U!”

Thanh âm quen thuộc vang lên, cô ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng Tạ Từ kích động xông tới.

Thẳng đến khi anh chạy đến trước mặt cô, Hứa U vẫn không kịp phản ứng.

Trên người Tạ Từ rất bẩn, bùn đất đã khô dính đầy quần áo, trên

mặt còn có vết dầu máy.

Anh ngồi xổm xuống, tay chống bên cạnh ghế dựa, ngửa đầu nhìn Hứa U. Bởi vì vừa mới chạy vội kịch liệt nên chưa ngăn được tình cơn thở dốc tận lồng ngực.

“Ôi đệch, sao không gọi được điện thoại cho em, làm anh sợ muốn chết. Vừa nãy gặp đồng nghiệp của em mới biết em cũng tới Cảnh Sơn, vốn dĩ muốn gọi điện thoại cho em nói em đừng lo lắng, kết quả một chiếc xe cứu hỏa hỏng rồi, anh bèn đi sửa giúp, sau đó ——”

Chưa nói hết lời, Hứa U đã không nhịn được khóc lớn, cô nâng tay che khuất hai mắt của mình.

Cô khóc đến bả vai run run, ngón tay cũng phát run.

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống từng giọt.

Tạ Từ ngây người, lại lo lắng, vội vã nói: “Có phải em bị tình hình tai nạn làm cho sợ hãi không, đừng sợ đừng sợ, có anh ở đây.”

Sau đó, cổ anh đã bị người dùng cánh tay ôm lấy, siết thật chặt.

Hứa U ôm đầu anh, cằm chống lên đỉnh đầu anh, nghẹn ngào nói, “Đừng nói chuyện, để em ôm anh một cái.”

Thâm tình khiến cho quân lính tan rã.

Đến bây giờ cô mới hiểu được những lời này.

Chương 66: Cuối cùng

Buổi tối lại có mưa.

Hứa U mở nước ấm gội đầu ở trong phòng tắm nhỏ hẹp.

Một tay của cô bị thương nên không quá thuận tiện. Chỉ có thể dùng khăn tắm lau qua loa thân mình.

Bởi vì đột xuất đến ở Cảnh Sơn nên không có quần áo tắm rửa, cô chỉ có thể tùy tiện mua một bộ trên đường đi.

Đến gần đêm khuya, áo lông mặc lên người không quá vừa, cổ tay áo cũng cuốn lên. Hứa U để hai chân trần ngồi ở đầu giường, di động rung lên mấy lần.

Cô vừa nhổ đầu cắm máy sấy tóc xuống thì thấy đèn trên đỉnh đầu chớp nháy hai, cái cả phòng đột nhiên tối om.

Ngoài cửa sổ có tia chớp lập lòe, ngay sau đó là tiếng mưa rơi lộp bộp.

Hứa U ấn công tắc trên tường, lặp lại hai lần, bóng đèn không chút phản ứng.

Một lát sau, Hứa U nhìn quanh khắp nơi, nhưng đều là một mảnh đen như mực, không nhìn rõ gì cả. Cô sờ soạng đứng lên. Đi chưa được hai bước thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“——Hứa U, có đó không?” Là giọng của Tạ Từ.

Cô chậm rãi sờ vách tường, kéo cửa ra.

“Làm sao vậy?”

“Mất điện.”

Hứa U nghiêng người để anh đi vào, “Em biết.”

Tạ Từ hơi khựng lại, giơ đồ trong tay lên cho cô xem. “Anh mang nến cho em, em ở một mình có sợ không?”

“Anh vào đây đi.”

Đêm khuya tĩnh lặng, phòng trọ cũ nát, bên ngoài thì mưa to. Ngọn nến trong phòng lung lay sáng bừng, chiếu hai bóng người lên vách tường gồ ghề lồi lõm.

Không có chỗ để ngồi, Tạ Từ bèn ngồi trên giường. Giường hơi thấp, chân anh lại dài, khuỷu tay chống lên đầu gối, dáng vẻ nghiêm trang, hai mắt cũng không ngó loạn.

Đôi mắt không ngó loạn không có nghĩa là tâm tư không làm việc riêng.

Miên man suy nghĩ một hồi.

“Cái kia.” Anh vừa quay đầu liền đụng phải mắt cô.

Qúa đột nhiên, không kịp phòng ngừa.

Hứa U hỏi, “Anh muốn nói gì.”

Tạ Từ nhìn Hứa U vài lần, “Lời em nói lúc ở bệnh viện, có phải là thật sự không?”

Cô trầm mặc.

“Em nói em sợ tôi xảy ra chuyện, còn nói không biết nên làm cái gì bây giờ, còn có—-” Anh thuật lại.

“Chờ một lát, anh tạm thời đừng nói nữa.” Lông mi Hứa U run rẩy, hận không thể che miệng anh lại.

Cô cắn môi, sắc mặt đỏ ửng, mắt ngậm nước. Tạ Từ nhìn đến tâm thần nhộn nhạo.

Ngồi một hồi, anh đột nhiên nhớ với một việc, “Em còn nhớ lúc học cấp ba không, có một lần học tiết tự học buổi tối, cũng là trời mưa cắt điện.”

“Sau đó giáo viên rời đi, phòng học đặc biệt ồn. Mọi người đều chơi, chỉ có mình em cầm đèn pin yên lặng làm bài tập. Sau đó anh nhìn qua, thế mà em lại làm bài tập vật lý, lúc ấy rất bội phục em, còn đang suy nghĩ, bạn học mới thật là vũ khí chiến đấu hạng nặng.”

Hứa U bị hình dung của anh chọc cười, nhịn không được mà bật cười, sau đó yên lặng nói, “Đương nhiên em nhớ rõ.”

Hơn nữa còn cực kỳ rõ ràng.

Tạ Từ kinh ngạc, “Em nhớ rõ?”

“Anh và Tống Nhất Phàm ồn ào bên cạnh em, còn dẫm chân em một cái, đẩy bàn em, làm đèn pin của em rơi xuống đất hỏng rồi.”

Tạ Từ nghe được, cười ngâm ngâm, “A, còn gì nữa?”

Sắc mặt cô trở nên không được tự nhiên, “Giống như không còn, cái khác em không nhớ rõ.”

Tạ Từ nói chắc chắn: “Em khẳng định nhớ rõ.”

Hứa U: …….

Tạ Từ nói chậm rãi, “Em nhặt xong đèn pin thì đứng lên.”

“Anh thật phiền.” Cô đánh gãy anh.

Tạ Từ nén cười, “Này đều đã qua bao lâu rồi, còn không phải là lúc đứng lên thì té ngã trước mặt anh, quỳ gối bên cạnh anh sao.”

“…….”

“Có phải em thẹn thùng hay không?” Anh thử hỏi.

Hứa U quay mặt đi, mặt hồng lên rõ ràng.

“Được, anh không nói nữa.” Tạ Từ nghiêng đầu cười một cái. Hầu kết lăn lộn, chạm phải đùi trắng nõn của cô, ngừng hai ba giây bàn dời đi.

Một lát sau, Tạ Từ lại quay lại đề tài, “Kỳ thật cũng không có việc gì, em đừng mang thù, anh còn hoài nghi sau này em chán ghét anh như vậy có phải do buổi tối hôm đó anh không cẩn thận—-”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đôi mắt Tạ Từ chợt mở to, trong lòng chỉ còn lại hai chữ.

Tôi, đệt?!

Hứa U quỳ gối trên giường, nâng người lên, vòng hai tay qua cổ anh, dán môi lên môi anh.

Cô hơi mở miệng ra, hương bồ kết trên người thoang thoảng

quẩn quanh chóp mũi.

Đại não Tạ Từ chết máy một lát, rất nhanh đã đảo khách thành chủ, xoay thân mình đè cô lên giường.

Tóc tán loạn trên giường, Hứa U bị hôn đến thất điên bát đảo. Tay cô sờ đến mái tóc ngắn mềm mại của anh, một tay khác bị Tạ Từ nắm chặt, ngón tay đan xen.

Môi mỏng chạm vào cổ mảnh khảnh. Từ vành tai nóng rực của cô gặm cắn một đường đến cằm, áo thun trắng bị xốc lên.

Một bàn tay cầm không nổi.

Anh dùng ngón cái và ngón trỏ xoa nắn, nghe được âm thanh rên rỉ phát ra từ cổ họng của cô.

Thật sự.

Qúa đòi mạng.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đan xen, môi lưỡi mềm mại giao triền, hàm răng chạm nhẹ vào nhau, có chút đau. Không biết qua bao lâu, Tạ Từ dùng hết nỗ lực của cuộc đời này, khắc chế bản thân rời khỏi cơ thể Hứa U.

Anh nhẫn nhịn đến trán đổ mồ hôi, eo, trên cổ đều là mồ hôi mỏng, Thanh âm nghẹn ngào trầm thấp đến lạ, “Anh…..”

Dưới ánh đèn, dáng vẻ chìm đắm trong dục vọng của anh.

Thật sự có loại gợi cảm không thể kiềm chế.

Nói ra một chữ bèn dừng lại, Tạ Từ không thể không đứng dậy rời khỏi giường.

Tay nắm chặt, các khớp xương đều trắng bệch.

Cố tình nhẫn tới cực hạn, nhưng anh cảm thấy bản thân cần phải rời đi, không thể ở lại.

Còn ở lại….

Thân thể Hứa U xụi lơ, đần độn ngây ngốc, tim đập thật nhanh, “Tạ Từ, anh đừng đi.”

Bước chân anh khựng lại, không thể khắc chế mà thở dốc, ngực phập phồng.

“Em xác định?”

Phía sau, tia sáng cuối cùng trong phòng bị thổi tắt.

Trong bóng tối, cô chậm rãi xuống giường, chân để trần, sờ soạng tiến đến dắt lấy tay anh.

Tạ Từ hô hấp thật mạnh ba giây, quay người đẩy Hứa U lên tường, đôi tay chống bên eo cô, cúi đầu tìm kiếm môi cô.

—

5 giờ chiều hôm sau trở về thành phố Thân, Hứa U ngồi ghế phụ, mơ màng sắp ngủ.

Xe xoay quanh đường xuống núi.

Tối hôm qua cô bị lăn lộn vài lần, tỉnh lại ngủ, ngủ lại bị đánh thức, lặp đi lặp lại. Hiện tại chỉ có mệt, rất buồn ngủ.

Trên đường xóc nảy, Hứa U bị tỉnh giấc do đầu đụng phải cửa. Cả người cô mệt mỏi, lại yếu ớt, nhìn phong cảnh chạy như bay ngoài cửa sổ cố lấy tinh thần, giọng nói khàn khàn, “Còn bao lâu

nữa mới đến?”

“Em tỉnh?”

Tạ Từ lái xe, cẩn thận nhìn cô, “Còn một giờ, em muốn ngủ nữa không?”

Thanh âm của anh ôn nhu đến có thể vắt ra nước. Bàng Phong Lệ ngồi sau, nhìn chằm chằm Hứa U vài giây rồi đột nhiên đập cái gáy, “Thì ra là cô!”

Anh ta nói, “Tôi đã nói sao hôm qua Tạ Từ đi đưa nến cho một cô gái mà đi luôn cả đêm không về.”

Tạ Từ liếc anh ta một cái qua kính chiếu hậu, làm một khẩu hình ‘câm miệng.’

Bên ngoài dần ngớt mưa, Tạ Từ sợ Hứa U buồn, bèn tắt điều hòa rồi mở cửa sổ ra.

Không khí mát mẻ ùa vào, có mang theo hơi ẩm.

“Tạ Từ.” Hứa U xoa thái dương, ngẩng đầu uống nước rồi kêu anh.

Cằm Tạ Từ banh ra, cậu ừ một tiếng, rất căng thẳng.

Cô nói, “Anh đừng nhìn em, tập trung lái xe đi.”

Tạ Từ:…”

Trở lại thành phố Thân, Tạ Từ trực tiếp đưa Hứa U về nhà. Cô vội vàng tắm rửa một cái, sau đó bò lên giường ngủ luôn đến tận khi bầu trời đen kịt. Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Vưu Nhạc Nhạc bưng một ly nước trái cây, ngồi xếp bằng trên sô pha xem TV.

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm Hứa U, quét qua quét lại, nói lời sâu kín, “Hứa U, khai nhanh, đêm qua cậu đi lêu lổng với anh nào?”

Động tác gẩy tóc của Hứa U khựng lại, cô không nói chuyện, kéo một cái ghế ra ngồi xuống.

Di động trên bàn rung lên hai lần, Hứa U cầm lên xem, đang chuẩn bị nghe.

Vưu Nhạc Nhạc bỏ ly nước sang một bên, nhảy hai bước đến bên Hứa U, “Cậu nhìn cậu xem!”

Trên cổ, còn có xương quai xanh, thậm chí cánh tay, cẳng chân, đều có dấu hồng ái muội. Vưu Nhạc Nhạc không cần nghĩ cũng biết…

Cô tùy tiện kéo áo ngủ của Hứa U xuống, liếc nhìn bên trong một cái.

Chậc, chậc, chậc, chậc.

Hứa U bảo vệ ngực, không nháo với cô ấy, bớt thời gian tiếp điện thoại, “A lô?”

“Em làm gì mà nửa ngày mới nghe điện thoại?” Tạ Từ hỏi.

Hứa U đẩy ma trảo của Vưu Nhạc Nhạc ra, “Em vừa ngủ dậy.”

“Em… mấy ngày nay em đừng chạy loạn.” Thanh âm của cậu hơi mất tự nhiên, “Còn…. còn đau không?”

Nghe cậu nói vậy, Hứa U đỏ mặt, có hơi xấu hổ, ấp úng trả lời, “Không có việc gì.”

Trước khi cúp điện thoại, Tạ Từ đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, ngày

mai là Thất Tịch, em có thời gian đúng không?"

Hứa U ừ một tiếng.

Điện thoại vừa cúp, Vưu Nhạc Nhạc liền bay nhanh đến, trong miệng nhắc mãi, "Ôi đậu má, cả người cậu này, tình hình chiến đấu thật kịch liệt nha."

"…"

Vẻ mặt Vưu Nhạc Nhạc đầy bỡn cợt, "Tối qua các cậu làm mấy lần?"

"…" Hứa U làm sao có thể trả lời vấn đề này, cô chạy về phòng như chạy trốn.

—

Thất Tịch, Tạ Từ hẹn gặp cô.

Hứa U không có thói quen trang điểm khi ra ngoài, bèn tùy tiện thu dọn một chút rồi đi luôn.

Anh ngồi trên lan can ở công viên chờ cô. Nhìn thấy Hứa U đến gần, Tạ Từ liền nhảy xuống.

Công viên thực náo nhiệt, trên đường đều là những đôi tình nhân, dưới ánh đèn hồng lóng lánh, bước chân Hứa U đình trệ.

Tạ Từ mặc áo hình xương khô ngắn tay như thời học sinh, dáng vẻ càng thêm anh tuấn. Anh cho tay vào túi quần jean, lười nhác cười nhìn cô.

Sau đó, Hứa U mới biết được nguyên nhân Tạ Từ dặn cô mang theo chứng minh thư và mặc váy trắng.

Từ thành phố Thân đến thành phố Lâm đã là 6 giờ.

Dọc theo đường đi, tim cô đều nhảy thình thịch, cảm giác tựa như giấc mộng.

“Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến việc mua vé máy bay về thành phố Lâm?”

“Cái gì mà đột nhiên, đã sớm nghĩ kỹ rồi.” Tạ Từ ngồi trên máy bay, vẫn luôn cười, “Vui vẻ không?”

Quay trở về thành phố Lâm lần nữa.

Thành phố này, đã nhiều năm như vậy mà vẫn trước sau như một, tới ban đêm lại đặc biệt náo nhiệt.

Đám người chen chúc nhau, Tạ Từ ôm vai Hứa U, cùng cô đi dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Bên cạnh công viên là chợ đêm, còn có sông nhỏ, nướng BBQ, những quán ăn vặt vẫn nhiều người như cũ.

Quảng trường ở trung tâm thành phố, đèn quảng cáo sáng trưng chạy liên tục. Cửa kính trên các cửa hàng chiếu rọi bóng dáng người đi đường tới lui. Cuộc sống vẫn tốt đẹp, không có nhiều thay đổi.

Anh nắm tay cô, đi qua từng con đường, cách vài bước là ghế gỗ dài nghỉ ngơi.

“Em còn nhớ chúng ta từng ngồi đây xem mặt trời mọc không?” Tạ Từ cúi mặt xuống nhìn cô.

Bóng dáng cô in rõ trong con ngươi đen nhánh của anh.

Lòng Hứa U rất ấm áp, lại có chút chua xót, “Nhớ rõ.”

Bọn họ cùng nhau xem mặt trời mọc, khi đó là mùa đông, một buổi tối mùa đông lạnh đến đông cứng.

“Anh cũng nhớ rõ, lần đó anh hôn em thật lâu, kết quả là em không để ý đến anh một thời gian dài.”

Cô cắn môi, “Ai kêu anh chơi lưu manh làm gì.”

Tạ Từ không quan tâm, hôn cô ngay trên đường cái rồi cười thật tươi.

Là vị ngọt.

Hai người đi trên phố thật lâu, sau đó bước lên một chiếc xe bus.

Sắp đến 9 giờ, trên xe chỉ lác đác vài người. Xe chậm rãi khởi động, bọn họ tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Đi đến Nhất Trung thì xuống xe.

Lớp 10 và 11 không có tiết tự học buổi tối, lớp 12 thì chưa hết giờ học. Cửa chính và cửa phụ của trường học đều đóng, chỉ có phòng bảo vệ và phòng học lớp 12 là sáng đèn.

“Chúng ta… Muốn vào trường học sao?” Cô do dự hỏi.

“Nếu không thì tới nơi này làm gì?”

“Nhưng mà bảo vệ không cho chúng ta vào thì làm sao bây giờ?”

“Không vào được cửa chính thì anh mang em đi trèo tường, được không?”

Hứa U chấn kinh rồi, “Trèo tường?!” Cô quay đầu nhìn anh không dám tin tưởng, “Anh xác định?”

Tạ Từ nghiêm túc nói: “Không thì sao, em cho rằng năm đó cái danh đại ca của anh chỉ để trưng thôi à?”

Hứa U: “……”

Cuối cùng vẫn không trèo tường, hai người đi đến phòng bảo vệ đăng ký, nói là đi thăm thầy cô.

Trường học đã được tu sửa vài lần, dáng vẻ đại để vẫn thế. Cổng trường có đài phun nước, hai bên đường trồng cây ngô đồng, tường vi trên song cửa vừa đến độ nở hoa.

Từ sân thể dục đến sân bóng rổ, lại đến đài kéo cờ và căng tin.

Bọn họ nắm tay tản bộ.

Khu lớp 11 đã chuyển thành lớp 10. Anh dẫn theo cô đấy dãy nhà phía tây, dựa vào ký ức tìm được lớp 9 ngày xưa.

Phòng học đóng cửa, Tạ Từ chống tay lên cửa sổ, trán chống lên cửa kính nhìn vào trong.

Thật may mắn, vừa vặn có một cửa kính không kéo khóa. Tạ Từ thuần thục mở cửa ra chui vào, không làm giảm phong thái ngày đó chút nào.

Anh vào rồi liền quay lại đỡ Hứa U vào.

Ánh trăng ban đêm rất sáng, dù không bật đèn cũng đủ làm họ nhìn thấy lẫn nhau.

Hứa U có chút luống cuống, cô đi lên bục giảng, nội tâm chậm rãi cuồn cuộn như thủy triều, rất cảm động.

Phòng học trống rỗng, giống như thật sự quay về quá khứ, như

bừng tỉnh khỏi giấc mộng mơ hồ, tựa như mọi chuyện đều chưa từng tan biến.

Tạ Từ ngồi trên bàn học nhìn cô.

Dáng vẻ cô nhìn xung quanh thật đáng yêu.

“Hứa U.”

“Vâng.”

Hứa U chậm rãi đi xuống bục giảng, tiến đến chỗ anh. Một lát sau, cô dựa đầu vào vai anh.

Tạ Từ nâng mặt cô lên, đôi mắt anh sâu thẳm, “Em vui vẻ sao?”

Cô không nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tạ Từ nói: “Hôm trước anh nằm mơ, mơ thấy chúng ta còn học cấp ba.”

Hứa U cố nén nước mắt, nghe anh nói vậy thì làm bộ không để ý, “Sau đó anh duỗi tay, em liền đi theo anh.”

Phòng học an tĩnh, thanh âm của anh ôn nhu lại mơ hồ, giống như trở về lúc ban đầu.

“Trước kia khi đi học luôn nhìn lén em.”

“Cố ý giữ chặt ly nước của em, lúc học bài cũng chọc em nói chuyện.”

“Lúc chạy bộ trong tiết thể dục luôn cố ý cọ đến bên cạnh em.”

“Đi qua chỗ em liền khiến vở và bút em rơi xuống.”

“Tan học trộm đi theo em về nhà.”

“Sau khi rời khỏi em, anh còn tưởng rằng em không thuộc về anh.”

“…”

“Tạ Từ.” Thanh âm của Hứa U thật nhẹ, cũng thật đạm.

“Em cho anh một gia đình nhé.”

Anh giật mình, thật lâu sau mới cười, “Ừ.”

Em cho anh một gia đình, chăm sóc anh thật tốt.

Dù sao nhiều năm như vậy, em cũng không thể ngừng nhớ anh.

Không bao giờ có thể nghiêm túc yêu thích một ai khác.

Sau này bất luận sớm chiều hay là trăm năm, không bao giờ có thể giống nhiều năm trước.

Tạ Từ mười bảy tuổi, đánh nhau hút thuốc uống rượu làm loạn, thích quậy cùng mấy nam sinh.

Một ngày giữa hè, Hứa U ôm sách đẩy cửa bước vào phòng học dưới cái nhìn của mọi người.

Có một nam sinh ngồi trên bàn huýt sáo.

Trong phòng học ồn ào náo động ầm ĩ, Tạ Từ một tay chống đầu, chân bắt chéo đạp lên ghế, mặc quần jean và áo thun.

Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng dừng trước mặt cậu.

Ngoài cửa sổ, bầu trời thật xanh, rừng cây xanh miết, ánh mặt

trời đặt biệt sáng lạn.

- Hoàn-

Nội dung từ **Chương 1: Chuyển trường (2333 từ)** đến **Chương 66: Cuối cùng**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh